

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Rebak, H.; [af H. Rebak] ; Efter det Engelske ved B - n.

Titel | Title:

Adelinda

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kjøbenhavn : Chr. I. Hornums Forlag, [1877]

Fysiske størrelse | Physical extent:

550 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

58, - 197

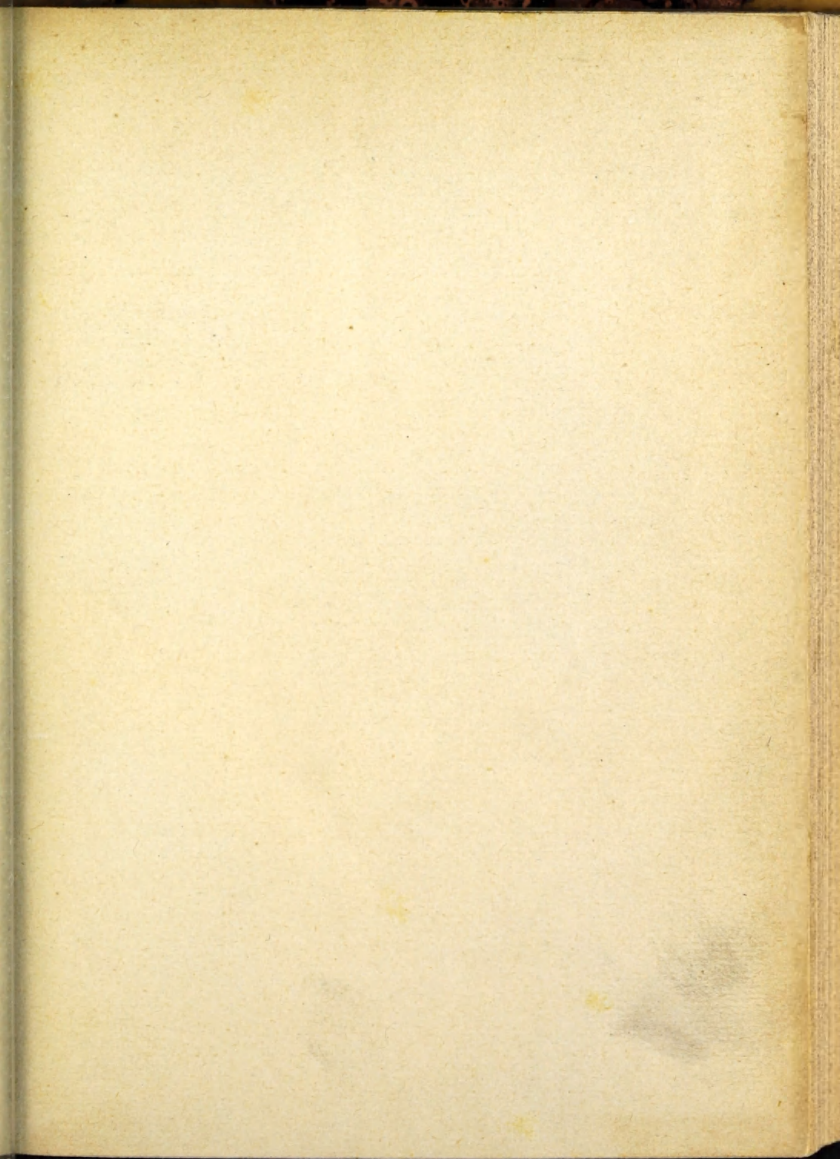
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

1 1 58 0 8 10029 6

+REX

Roman=Buket.

Et Ugeskrift.

(Adelinda.)

4 Serie — 24 Lævering.

Kjøbenhavn.

Chr. J. Hornums Forlag.

Trykt hos Ernst Lund & Komp.

1877.

W. O. L. I. N. G. A.

Einige der besten und besten

Wiederholungen

von O. Hermanns Gedichten

von dem Verfasser

Adelinda.

Efter det Engelske.

Kapitel 1.

Verden dømmes al Tid meget overfladisk, og Lady Wharlow til Wharlow Park var i Særdeleshed Gjenstanden for Omegnens Misundelse.

Hun syntes at have alt, hvad Verden kunde give — Rigdom, Skjønhed, Ungdom og en god Mand, og dog havde hendes smukke Ansigt et melankolsk Udtryk, som viste, at der endnu manglede hende noget — med mindre det skulde være, hvad rigtignok hendes Rivaler erklærede, at hun var kommen til Verden med et utilfreds Sind, der forgiftede enhver Gave. Lykken havde gjort hende saa urimelig og fordringsfuld, at hun plejede at knurre, dersom saa meget som et Vindpuft berørte hendes Kind.

Lord Wharlow holdt meget af at omgaaes andre
Adelinda. 1

og var den populæreste Mand i Egnen; han var en Verdensmand, i Besiddelse af megen Takt, et høfligt Væsen og behagelige Manerer.

Han undlod aldrig at sige en Behagelighed, naar der bød sig en Lejlighed, hvorimod hans Hustru var noget kold og snarere syntes at undgaa enhver Dpmærksomhed frem for at gjøre sig Umage for at glimre.

Nogle erklærede, at hun var bange for sin Mand; men hvorledes kunde det være muligt, da han var saa yderst opmærksom og vaagede over enhver af hendes Bevægelser og lyttede til hendes mindste Ord med en Elsters udelte Interesse. Naar hun rejste sig fra sin Stol, var han paa Djebkikket ved hendes Side for at tilbyde hende sin Arm; naar hun satte sig ved Vinduet, styrkede han af Sted for at hente hendes Shawl, og det var aabenbart, at det var ham en Fornøjelse at vise hende enhver mulig Dpmærksomhed, omendstjont han ikke fik saa meget som et Smil til Gjengjæld.

Som Sønnedatter af en Pair havde Adelinda Grey været jævnbyrdig med sin Egtefælle, hvad Rang og Adel angik, men paa Grund af hendes Faders Fattigdom betragtede hendes Veninder dette Parti som en stor Lykke, og dog var hun den Gang kun en Pige paa

atten Aar, og Lord Wharlow en Mand paa to og halvtreds.

Men endnu var han en smuk og kraftig Mand, saa livlig og munter, saa lidenskabelig forelsket i sin unge Brud, at man skulde have troet, at Adelinda med Tiden vilde have følt sig knyttet til ham. Men hvis end Skylden var, saa er det afgjort, at efter fire Aars Ægteskab var hun lige saa langt borte fra Kjærlighed til ham, som om hun aldrig havde kjendt ham.

Lord Wharlow var en stor Politiker, og derfor var han ofte borte fra sit Hjem for længere Tid. Adelinda vidste, at dette maatte være saa, ja, hun imødesaa endog disse Ensomhedens Timer med Længsel.

Men selv denne Trøst og Vindring, hun vilde finde i at være alene, blev nægtet hende.

Deres Hvedebrødsdage vare næppe forbi, og næppe vare de flyttede til Byen for at tilbringe Vinteren, før Lord Wharlow underrettede sin Hustru om, at han havde søgt en Selskabsdame for hende og omsider fundet en, der opfyldte alle Betingelser.

„Men, min Lord,“ udbrød Adelinda, da hun hørte dette, „jeg troede, at en gift Kone ikke behøvede andet Selskab end sin Mand.“

„Sikkerligt ikke, naar hendes Mand al Tid ser sig i Stand til at blive hos hende,“ svarede han, „men

naar hans Pligter kalde ham hjemme fra for en lang Tid, og hans Kone er meget ung og meget smul, er det passende, at hun faar en ældre Dame i Huset for at forebygge alt, hvad der hedder Sladder og Bagtaelse.“

„Jeg tror om mig selv, at jeg opsører mig paa en saadan Maade, at saadanne Ting blive en Umulighed,“ svarede hun med en hemmelig Harm. „Du har aldrig endnu haft Grund til at beklage dig over mig, min Lord.“

„Nej, din Opsørsel har været meget besteden og forsigtig, og den vil vedblive at være det. Men det er vanskeligt for en Dame at undgaa Bagvæstelse, og jeg ønsker, at min Kone maa være ligesom Cæsars — at ikke en Slygge af Mistanke kan kastes paa hende. Den Person, jeg har valgt, er en Skægning af mig — en Dame af adelig Fødsel og af pletfri Agtelse, ikke en Gang Sladdereren har nogenstunde vovet at bestjæftige sig med hende, og hendes Nærværelse her vil være en stor Fordel, hvordan man saa tager det. Hun kan endog ledsage dig til Hoffet, thi hendes Stand giver hende Ret til at søge de samme Selskabskredse som du.“

„Jeg vilde langt foretrække ikke at søge noget Selskab, hvis jeg skal bevogtes paa denne Maade.“

„Min kjære Abelinda, du er meget urimelig, og det gjør mig ondt at mærke det. Jeg har taget denne Beslutning efter moden Overvejelse, og naar jeg en Gang har bestemt en Ting, forandrer jeg den aldrig. Mijs Trevelhan kommer i Morgen.“

„Allerede?“ afbrød hans Kone ham i en ærgerlig Tone.

Han hæstede sine mørke Øjne forskende paa hende.

„Har du maaste nogle Planer eller Projekter, som hendes Nærværelse vil forhindre,“ spurgte han med et mistænkjomt Blik.

„Ja, tilvisse. Jeg har længtes efter at faa Fred og Ro i mit eget Hjem, og hendes Ankomst vil fuldstændig forstyrre en saadan Udsigt. Hun vil al Tid blive mig en Plageaand og en Byrde, og jeg synes, min Lord, jeg burde have været adspurgt, før du traf et saa ubehageligt Arrangement. Hvis jeg er uværdig til din Tillid, forekommer det mig, at det vilde have været bedre, om jeg strax var bleven sendt hjem til min Slægt.“

„Det vilde have været alt for haard en Forholdsregel,“ sagde han med sin mest behagelige Stemme.

„Nej, ikke saa haard, efter min Mening, som at

paahyrde mig en ukjendt og fremmed Dngang, der vil hæmme min Frihed og muligvis misthyde mine ustyldigste Handlinger."

„Miss Trevelyan er en fornem og dannet Dame og derfor fjærn fra en saadan Tænkemaade, du tillægger hende. Hun vil faa sine egne Bærelser, og jeg vil sørge for, at hun bliver behandlet med al mulig Hensynsfuldhed. Naar du har Gjæster, eller naar du aflægger Besøg, vil hun ledsage dig, ligesom ogsaa paa alle andre Udflugter, hvor jeg er forhindret fra at følge dig. Ellers vil hun aldeles ikke staa dig i Vejen. Det overraster mig, at du ikke har højere Tanker om hendes Herkomst og Stand end at du kan tro, hun skulde være paatrængende og udelikat."

„Hun kan gjerne være den mest henrivende Dame, der er til, min Lord, men alligevel kan jeg ikke indse, at hun har noget at gjøre her."

„Det, mener jeg, er et Spørgsmaal, som det alene tilkommer mig at besvare. Jeg ønsker ikke, at min Husfru skal blive Gjenstand for Sladderen i Klubberne, eller at hun skal forfølges af unge Lapse, naar hun kommer paa Gaden."

„Det skal jeg nok selv sørge for, min Lord," svarede hun med en stolt Mine. „Jeg skal gjerne love

dig at leve i den strengeste Affondrethed, hvis du vil have det."

"Du maa indse, at dette vilde give Anledning til langt mere Sladder end noget som helst andet, Adelinda. Det vilde naturligvis hedde sig, at jeg var saa jaloux paa min unge Kone, at jeg vilde gjøre hende til en Nonne og berøve hende alle de Adspredelser, hun i Følge sin Stilling og Alder kunde gjøre Fordring paa. Jeg ønsker ikke at gjøre mig latterlig, det kan jeg forsikre dig. Det er ligesom en Fordring, at du indtager den Plads i Verden, der tilkommer dig, og jeg er alt for stolt af mit Valg, til at jeg skulde ønske det anderledes."

Disse smigrende Ord maatte til enhver anden Tid have gjort deres Virkning, men Adelinda var baade fornærmet og harmfuld over dette Spioneri, til hvilket hun i Fremtiden saae sig selv fordømt, og hun svarede med krænket Bærdighed:

"Jeg tror, min Lord, at du vil erfare, at Miss Trevelhan vil danne en Stranke mellem dig og mig, lige saa vel som mellem mig og andre. Min Moder har al Tid stolet paa mig, og jeg er saa lidet vant til at blive mistænkt, at du næppe vil kunne undre dig over, om jeg for Fremtiden bliver en Smule ligeghldig
Adelinda.

og sorgløs. Dersom du havde Tillid til mig, vilde jeg vide, hvorledes jeg skulde vise dig min Taknemmelighed; som Sagen nu forholder sig, vil jeg ikke føle mig forpligtet til at tage nogen videre Forsigtighedsregel for at forebygge Sladder, og jeg skal overlade Miss Trevelyan ene og alene Omsorgen for mit gode Navn og Rygte."

"Abelinda!" udbrød han ærgerlig, „du glemmer dig selv aldeles."

"Ja, jeg ønsker netop at glemme mig selv," var det trodsige Svar, thi i deres Egteskabs første Dage havde Lady Wharlow, hvad man kalder, sine egne Luner. „Jeg indser sandelig ikke Nytten af at have en Hovmesterinde, der al Tid skal følge mig i Hælene. Jeg haaber, at du vil paalægge Miss Trevelyan bestandig at kalde mig Mylady for det Tilfældes Skyld, at jeg ogsaa skulde glemme, at jeg er Barlen af Wharlows Hustru."

"Du forbavser mig!" udbrød Lorden, og han saae i Virkeligheden forbavset ud. „Jeg har aldrig tænkt mig, at du havde saa bittert et Sind."

"Det havde jeg aldrig Ord for hjemme," svarede hun, og for et Djeblik antog hendes Ansigt et mildere Udtryk, „men det var ogsaa en anden Sag, for der havde de Tillid til mig og elskede mig."

„Bil du dermed sige, at jeg ikke elsker dig eller har Tillid til dig?“

Hun gjorde et haanligt Træk paa sine smukke Stulbre.

„Du har bevist, at du ikke gjør det. Jeg har bestræbt mig for at gjøre min Pligt i de to Maaneder, vi have været gifte; jeg har paa enhver Maade hævdet dit Navns Værdighed; jeg har aldrig hverken med Ord eller Blik svigtet de Løfter, jeg har aflagt, og Resultatet er, at du behandler mig, som om jeg var en sambittighedsløs Kokette, der behøvede at bevogtes for hver Stridt, hun gjør.“

Maaske begyndte Lord Wharlow at indse, at Miss Trevelhans Kompagnistab var et Misgreb, der saarede hans Kones Stolthed. Men han hørte til de Menesker, som aldrig give efter; og desuden var han af saa stinshg en Natur, at han vidste med sig selv, at han aldrig vilde være i Stand til at skjule dette for sin Hustru, med mindre han fik en Veninde og allieret i Huset, der kunde aflægge ham en fuldstændig Beretning om alt, hvad Adelinda foretog sig og sagde, naar han var fraværende. Dersom han ikke fik en saadan Dame, maatte han opgive sine Yndlingsbestjæftigelser og selv spille Hovmesterindens Rolle rigtignok med Fare

for at gjøre sig latterlig, og Jarlen frygtede Latterens Pile langt mere end selve Døden.

Og derfor søgte han at indbilde sig selv, at hans Kones opbrusende Bredde kun var et barnagtigt Lune, der snart vilde forsvinde, og at hun inden lang Tid vilde vænne sig til Miss Trevelhans Selvskab.

Hun var bleven egenfindig og stivsinnet, efter at hun var kommen hjemme fra, og hvis han gav efter for hendes Luner, som andre havde gjort, vilde det snart have en Ende med hans Ro og Fred.

Derfor sagde han med en myndig Stemme:

„Det gjør mig ondt, at du ser Sagen i dette Lys, Abelinda; jeg troede netop at have ordnet alt paa det bedste, og jeg haaber, at du selv vil være saa fornuftig at indse, at det aldrig kan falde mig ind at gjøre noget, der kunde staffe dig Uergrelse eller Bryderi.“

Efter at have sagt dette, trak han sig tilbage fra dette ægteskabelige Optrin med stor Bærdighed, men Abelinda lukkede sig inde i sine egne Bærelser og gav sine Taarer frit Løb. Maaſte var hun den Gang ikke andet end et forkjælet Barn; men han var i Besiddelse af en megen fin Følelse, og kjønt hun havde et egenraadigt Sind, ejede hun dog det varmeste Hjærte af Verden. Den mindste Kjærlighedsbevisning rørte hende;

men alt, hvad der lignede Uretfærdighed og Undertrykkelse, vakte strax hendes Harm.

„Jeg kan se,“ udbrød hun mellem sine Sul, „at min Mand kun betragter mig som en smuk Dulle, der bestandig skal danse efter hans Pibe, eller efter dens, hvem han bemyndiger dertil. Det er sandt, han har kjøbt mig og givet en høj Pris for mig,“ tilføjede hun med en usigelig Bitterhed, „og han vil have, at enhver skal bifalde hans Kjøbmandsskab! O, Moder, hvor savner jeg dig ikke! — jeg trænger saa haardt til din Trøst! Jeg indlod mig paa dette Parti for din Skyld, skjønt du aldrig vil faa det at vide, og nu staar jeg ene og alene om at bære min Byrde!“

Adelinda græd og jamrede sig som et Barn uden at lægge mindste Vaand paa sig selv; men da Klokken, der kaldte til Middagsbordet, lod sin Røst høre, havde hun dog Værdighed nok paa sig til at undersøge og udplette Sporene af sin Hæstighed. Hun vilde ikke vise sig for sin Kammerpige i denne Tilstand, og nu vidste hun, at denne snart maatte indfinde sig for at klæde hende paa til Middagstafellet.

Hun lod Sutton denne Dag skalte og valte med Paaklædningen, som hun fandt for godt, og da Sutton forstod sit Hverv til Gavns, var Resultatet aldeles efter Ønske. Der var et Par fremmede, der denne Dag ind-

fandt sig til Middag — Venner af Lord Charlow om hvem denne især ønskede at hædre og ære, og paa hvem det var ham meget om at gjøre, at hans Kone gjorde et godt Indtryk, hvad han i Forvejen havde underrettet hende om.

Han iagttog hende opmærksomt, da hun traadte ind i Salen, og hendes langsomme Bevægelser og hendes blege Ansigt gav, syntes han, hendes Skjønhed en mere matroneagtigt Udseende og gjorde Forskjellen mellem deres Alder mindre fremtrædende.

Han holdt et vaagent Dje med hende, da hun blev forestillet for Gæsterne, og han frydede sig i sit stille Sind over den værdige Maade, hvorpaa hun bestod denne Prøve. Kun en eneste Gang i Løbet af den helle Aften faldt hun ud af den Rolle, hun havde bestemt at spille; hendes rolige og afmaalte Væsen skiftede pludselig om, da hun kom til at tale med sin Nabo paa venstre Haand, et ungt Parlamentsmedlem, en dygtig og meget lovende Mand, hvem hans eget Parti havde optaget i sin Midte med Begejstring.

Theophilus Norton hørte til en andet gammel Godsdejerfamilie i Somersetsshire, og hans Moder var en Hertugs Datter, saa at han havde en fuldstændig Røst til at blive optaget i den Selskabskreds, i hvilken han saa pludselig saa sig hensat, og eftersom han havde en

meget beledten Mening om sine egne Fortjenester, overraskede det ham i høj Grad at finde, at alle viste ham en saadan Venlighed og Beundring.

Lord Wharlow havde især fattet en høj Mening om ham, og da han var vittig, intelligent og en glimrende Taler, var han en stor Akquisition. Smidlertid brød han sig ikke om at se, at Adelinda gjorde den samme Opdagelse. Hvorfor talte hun ikke med sin Nabo paa højre Haand, en nærshnet gammel Pair, paa hvem selv den skinsygeste Othello af Verden aldrig vilde være bleven jaloux?

Greven anspændte sine Øren for at gribe et Par Ord af deres Samtale, og da han ikke kunde det, bildte han sig ind, at de havde dæmpet deres Stemmer for at forhindre ham i at høre.

Hans Djenbryn rynkede sig sammen, og han besvarede flere Spørgsmaal, der bleve rettede til ham, hen i Bejret. Det var derfor en stor Lettelse for ham, da Damerne trak sig tilbage; men et Djeblik efter skulde hans Taalmodighed stilles paa en ny Prøve, thi da han atter traadte ind i Salen, saae han den unge Norton styre sine Skridt lige hen imod Adelindas Stol, idrig efter at fortsætte den Samtale, som var bleven afbrudt et Djeblik i Forvejen.

Skinsyge er en skrækkelig Lidenstab, og den pinte

og plagede Lord Wharlow saa meget desto mere, som han hellere vilde dø end forraade sig selv. Af den Grund tvang han sig selv til at være mere hjærtelig mod Mr. Norton end nogenfinde, medens han i sit stille Sind tog den Beslutning aldrig at invitere ham oftere, end det var strengt nødvendig.

En gammel Dame kom meget imod sin Vilje til at puste til Flammen, idet hun spøgefuld bemærkede:

„Betragt Lady Wharlow og Mr. Norton, min Lord. Det er rigtig en Fornøjelse at se to saa smukke Folk sammen.“

Han saae hen til dem, og han Hjærte gjorde et vildt og lidensabeligt Hop. Den unge Grevindes smukke og fine Ansigt syntes at vinde betydeligt ved at ses sammen med hendes Sidemands mørke, mandige Skjønhed. Dersom de to havde været Mand og Hustru, vilde enhver sikkert have indrømmet, at det var et meget passende Parti, hvorimod de mest verdsligfjendede Mennesker ikke kunde andet end tilstaa, at Adelinda havde kjøbt sin Grevekroner alt for dyr.

Og maaske havde dette aldrig staaet klarere for hende end netop denne Aften. Hun havde aldrig før truffet en Mand, med hvem hun saa fuldstændig kunde samstemme, som Mr. Norton. Han var ung ligesom

hun, fuld af Begejstring, og jo længere hun lyttede til ham, desto mere oprørtes hun mod de grusomme Lærter, som bandt hende til en gammel Mand, der efter hendes Mening ikke var i Besiddelse af nogen Sjæls Adel og blot betragtede hende som et saukt Vegetøj for sine ledige Timer.

Abelinda græd sig i Søvn denne Nat, og Greven lagde sig dette Faktum paa Sinde for derefter at tage sine Forholdsregler for Fremtiden.

Miss Trevelhan ankom den næste Dag, og Abelinda, der ligesom alle hæftige Natureer var lige saa hurtig til at hade som til at elske, tog strax den Beslutning, at det vilde være umuligt for hende at indlade sig med sin Selskabsdame.

Hun var en høj, stiv Dame med en uomtvistelig Respektabilitet, hvad Greven ogsaa havde for sikret om. Hun havde i sit hele Liv sandsynligvis ikke gjort sig skyldig i saa meget som et lille Koketteri; men Sagen var, tænkte Abelinda, at hun aldrig havde været fristet. Hendes Begreber om Moral vare sjensynligt af saa streng og kantet en Bestaaffenhed, at det var sandsynligt, de ikke vilde udøve nogen stor Virkning paa en ifuld Pige, hvis hæftige Sind let kunde tales til rette ved et

venligt Ord, men hvis Harmen vakte ved enhver ildefindet Modstand.

Og saa var Miss Trevelhans grønne Dine saa paapassende, at det var tydeligt, hun mente, at gjøre sig fortjent til den store Løn, Lord Wharlow havde tilstaaet hende, og at udføre sin Pligt uden at lytte efter, hvad andre sagde. Hun fandt det langt mere behageligt at leve i et luxuriøst og pragtfuldt Hjem fremfor at bo i en lille Lejlighed, og de Fordringer, der stillede til hendes Ophold her, ansaa hun ikke for vanskelige, thi enhver anden Person vilde have holdt dem for umulige.

Adelinda modtog Miss Trevelhan meget høfligt, men kaldt, og hun lod hende strax forstaa, at hun ikke ønskede hendes Selskab undtagen til de Tider, Lord Wharlow fandt det passende at bebyrde hende dermed.

Miss Trevelhan havde heller ikke ventet at blive videre godt modtaget af sin Fætters unge Kone, imidlertid ærgrede det hende, at Adelinda slynligt undgik hende, og hun følte sig krænket over den Naade, hvorpaa den unge Grevinde befalede hende at indfinde sig i Salen strax naar der meldte sig en Gæst.

For Resten kunde Miss Trevelhan under andre

Omstændigheder aldrig være bleven Adelindas Veninde, thi hun havde unge Folk, især naar de vare smukke og udøvede Tiltrækningskraft paa det andet Køn. Og derfor blev hun Adelindas hemmelige og usorsonlige Fjende og fandt stor Fornøjelse i at tillægge ethvert usorfigtigt Skridt af det stakkels Barn en langt større Betydning, end det havde, og at aflægge Beretning herom til Lord Wharlow, forsynet med sine egne Tilfætninger.

Resultatet heraf var, at, før Miss Trevelyan havde været sex Maanedet i Huset, havde Adelinda opgivet ethvert Forsøg paa at gjøre sin Mand til Behag. Han syntes at se alt, hvad hun sagde og gjorde, i det værste Lys, og hun blev ligegyldig og trodsig af ren Fortvivlelse.

Hun og Theophilus Norton traf ofte sammen — Greven kunde ikke forhindre det — og den gjensidige Tilbøjelighed mellem dem blev større og større. Han saae, at hun var ulykkelig, omendstjont han ikke kunde forstaa hvorfor, thi hun var alt for fint følende til at fortælle ham Sandheden, og da Lord Wharlow blev betragtet af alle som den mest opofrende Mand, faldt

det ham aldrig ind, at denne var Skylden til hendes Lidelser.

Lige fra Begyndelsen af var han bleven dragen hen til hende af en magnetisk Kraft, han ikke selv kunde forklare sig, thi den var aldeles uafhængig af hendes Skjønhed. Men da han saae, at Skyggen bestandig vedblev at hvile paa hendes smukke Ansigt, fik han det uheldige Ønske at trøste hende og nu og da at bringe et Smil frem paa hendes alvorlige, men dejlige Læber.

Han vilde anvende hele sin Beltalenhed og al sin glimrende Vid paa hende, og Abdelinda skulde, naar hun lyttede til hans Ord, glemme sig selv for et Øjeblik og give ham den eneste Belønning, han søgte: Fornøjelsen af at se hendes Ansigt formildet og at høre hendes klare Latter bryde uvilkaarligt frem.

Det var et farligt Experiment, men han havde ingen uædle Bevæggrunde og nærrede ikke den mindste Frygt; paa den anden Side blev Lord Wharlow, der vidste Bested om alle deres Møder og om Gjenstanden for deres Samtaler — takket være Miss Trevelhan — grebet af den mest rasende Skinshge til det unge Parlamentsmedlem, og til sidst forbød han Abdelinda at have nogen som helst Dørgang med ham, en Befalinge-

hun behandlede med lige saa megen Trods som Foragt.

Og saaledes udbillede Forholdene sig; med hvert Aar blev Kløften mellem de to Ægtefolk større og større — tallet være atter Miss Trevelyan, og til sidst endte Abelinda med at hade sin Mand, og hver Dag maatte hun lægge Baand paa sig selv for ikke at forraade Berden sine Følelser.

Kapitel 2.

„Lord Blatherway har inviteret os til at besøge sig en Uge i September, og jeg har modtaget hans Indbydelse,“ sagde Greven en Formiddag til sin Kone, da de sadde ved Frokosten.

„Godt,“ svarede hun ligegyldigt. „Skal Miss Trevelyan ledsage os?“

Miss Trevelyan spiste i sit eget Værelse, da hun ikke befandt sig rigtig vel, og var saaledes ikke nærværende.

Til hendes Overraskelse svarede Greven:

„Jeg tror det ikke: Hun ønsker at besøge sin giste Søster, og her vil være en god Lejlighed dertil, saa meget mere som Selskabet paa Lord Blatherways Priori indskrænker sig til hans nærmere bekendte, nemlig foruden os, Familien Mortimer og hans Kones Slægtninge.“

„I saa Tilfælde faar Miss Trevelhan Fritagelse for sit byrdefulde Hverv,“ sagde Adelinda. „Den Stakkel, hun trænger virkelig ogsaa til en Smule Hvile. I hele fire Aar har hun nu fulgt mig som en Skygge. Dersom jeg havde ført et mere uroligt og omflakkende Liv, vilde hun være bukket under for lang Tid siden, thi allerede nu ser hun ud som en Skygge. Imidlertid passer det meget godt, at hun er saa let og luftig.“

„Hvad mener du?“ spurgte Greven, idet han tilfæste sin Kone et strængt Blik.

„Naa, jeg mener, at hun kan trænge sig ind paa Steder, hvor det vilde være en Umulighed for hende at komme, hvis hun var fyldigere. Og hvis hun ikke kunde det, vilde hun heller ikke kunne lytte til Folks Samtale og berette den saa ordret, og det vilde være et stort Tab for hendes Venner og Belyndere.“

„Miss Trevelhan er en agtværdig Dame og derfor

ude af Stand til en saadan Lavhed," svarede Greven med en bydende Mine.

„Naturlignis beror det paa, hvad Folk forstaa ved Lavhed, min Lord. Jeg er maaske for nøjeregnende i den Henseende, men jeg vilde stamme mig selv ved at indtage en Stilling som betalt Spion i noget Hus.“

„Abelinda, du glemmer dig selv som sædvanlig. Miss Trevelyan er min Slægtning og min Veninde — en meget respektabel og agtværdig Dame — og det er i din og ikke i min Interesse, at hun opholder sig her.“

„Saa er jeg bange for, at jeg er meget utal-
nemmelig, thi jeg statter aldeles ikke hendes Tjenester. Tvært imod,“ tilføjede hun med undertrykt Harm, „jeg tilskriver hende hele min Egtstands Ulykke. Jeg for-
lod mit Hjem og kom her hen med det alvorlige Ønske at gjøre min Pligt, og da jeg mærkede, at hendes mis-
tænkkelige Sind tydede alt, hvad jeg foretog mig, i den værste Mening, opgav jeg alle Forsøg, paa at behage dig, som frugtesløse. Jeg sagde dig, hvorledes det vilde gaa, før hun kom her til, og hvis du nu er fornuftig, vil du gjøre os begge en stor Tjeneste, ved at lade hende blive borte, naar hun nu har forladt os. Selv om du skulde pensionere hende, vilde de Penge være godt

anvendte, thi du vilde for dem tilljbe os en Smule Fred i vort Hjem.“

Det vilde have været godt om Lord Wharlow havde lttet til dette Raad, men den Omstændighed, at det kom fra hende, vakte hans Mistante og Skinsyge, og han sagde i en bydende Tone:

„Jeg ser ingen Grund til at forandre den Bestemmelse, jeg tog for fire Aar siden. Miss Trevelhans Ophold her er til stor Nytte for dig, og det skal være med Glæde, at jeg byder hende velkommen, naar hun vender hjem fra sit Besøg.“

Abelinda trak med en forogtelig Mine paa Skuldrene.

„Som du synes,“ svarede hun og endte sin Frokost i Tavshed.

Fr Greven modtog Lord Blatherways Indbydelse, havde han erkndiget sig om, at Mr. Norton sandsynligvis ikke vilde komme der hen, saa meget mere som hans Bært ikke en Gang kjendte den unge Mand af Anseelse, og derfor syntes enhver mulig Frygt at være udelukket.

Følgelig var han i et udmærket Humør, da han ankom til Prioriet, og hans Glæde steg, da han bemærkede, hvor elstvrdig hans unge Kone saae ud, da

han tilbød hende sin Arm for at føre hende ind i Salen, hvor de andre Gæster allerede vare forsamlede.

I en lyseblaa Silteljole, rigt forshnet med kostbare Kniplinger, og med de dejligste Roser i Haaret, traadte Adelinda ind. Hendes Skjønhed havde udviklet sig mærkbærdigt i de sidste fire Aar, og ved sin hele Holdning og sin smukke Figur frembragte hun ved sin Indtrædelse en mageløs Virkning, og alle Gæsternes Øjne vendte sig til hende.

Men pludselig mærkede Lord Wharlow, at den lille Haand, som laa i hans Arm, gjorde et nervøst Ryt, og da han vendte sig om for at se, hvad der havde frembragt denne Virkning, mødte hans Øjne Theophilus Norton, der stod fortabt i Bestuelsen af Adelinda.

Nu var det Grevens Tur at studse, og i Djebkliffet kunde han ikke skjule sin Forvirring og Uergrelse; men han gjorde Bold paa sig selv og bukkede høfligt, men foldt for det unge Parlamentsmedlem.

Hans første Tanke var, at hans Kone og Mr. Norton havde gjort en hemmelig Aftale om at mødes her, og i hans Indre rasede Skinshgens onde Aand

faa meget des hæftigere, som hans trofaste Spion denne Gang ikke kunde belure dem og berette ham, hvad de muligvis havde at forhandle.

„Jeg troede ikke at De kjendte noget til Mr. Norton,“ sagde han til sin Vært, saa snart de bleve ene. „Jeg har i det mindste forstaaet Dem saaledes.“

„For en Uge siden kjendte jeg heller ikke det mindste til ham,“ svarede hans Vært, „men Lord Marden præsenterede mig for ham for fire Dage siden, og jeg syntes saa godt om Manden, at jeg inviterede ham her hen til i Dag. Og jeg er glad over at have gjort det, thi min Kone og hans Moder have været Ungdoms Veninder. Og hvad mere er, han er virkelig en stor Akkvifition.“

Smag og Behag ere forskjellige, tænkte Greben, thi nu stod rigtignok den unge Norton i et helt andet Lys for ham end tidligere. Han holdt et vaagent Dje med Abelinda hele denne Aften. Ikke eet Blik fra hende, ikke een Mine undgik hans skarpe Dje, men det var umuligt at finde noget at udsætte paa hendes Opsørsel.

Hun var rolig og værdig som sædvanlig, og naar hun fandt Behag i den unge Nortons Samtale, var

hun ikke den eneste, der gjorde det, thi han havde samlet en Gruppe af beundrende Tilhørere rundt om sig. I Midten af dem sad Lady Wharlow, og det var ikke at undre sig over, at han nærmest henvendte sig til hende, eftersom han havde kjendt hende i fire lange Aar og hun bestandig havde været Gjenstanden for hans udelte Beundring.

Lord Wharlow nærmede sig den lille Gruppe og lænede sig til Ryggen paa sin Kones Stol for ogsaa at høre til som de øvrige. Men det var ikke af Interesse for Samtalen, det var blot for at gribe den unge Mand i Fejl og Unøjagtigheder og saa gjøre ham latterlig og blotte ham i Adelindas Dje.

Men Theofilus hørte ikke til den Slags Mennesker, der talte overilet; og ingen Lejlighed tilbød sig for Greben. Derimod steg hans Mistanke, da han saae et Smil paa sin Kones Læber, thi hendes Smil hørte til de store Sjældenheder.

Denne martrende Tanke holdt ham vaagen den hele Nat, medens Adelinda, der var lige saa uskyldig i Tanke som i Handling, ikke havde mindste Anelse om, hvorledes Sagen hang sammen.

Den næste Morgen toge Herrerne ud paa Jagt,

medens Damerne samlede sig i et Bærelse og bestjæftigede sig med deres smaa Haandarbejder og passerede indtil Frokosten, efter hvilken nogle vilde ud at ride og andre kjøre, alt efter enhver's Lyst.

Abelinda skulde have Plads i Lady Blatherways Pony-Vogn, men hun fik saa stærk en Hovedpine, at hun undskyldte sig det sidste Djæblik og gik op paa sit Bærelse for at lægge sig paa Sengen. Efter en Times Hvile følte hun sig imidlertid bedre, og i den Tanke, at den friske Luft vilde virke velgjørende, klædte hun sig paa og gik ud. Hun længtes efter Ensomhed og søgte derfor ud paa den frie Mark, hvor hun kunde gaa uforstyrret. Da Prioriet laa temmelig højt, havde hun her fra Udsigt til den aabne Sø. Det var en smuk Efteraarssdag, og de sagte rullende Bølger lakkede hende med deres melodiske Musik ned til sig.

Hun spaserede en Stund langs med Stranden, til hun fandt en stor graa Klippe, hvor hun kunde sidde, beskyttet for Vinden og Solens Straaler. Paa dette ensomme Sted havde hun ret Lejlighed til at tænke over sit sørgelige og stibbrudne Liv.

Fattigdom havde herstet i hendes Families Hjem, den Gang hun giftede sig med Lord Wharlow, men

denne havde tilbudt at staae hendes Fader en Plads som Governør i en af Englands Besiddelser, hvis han overlod ham Datteren, og derfor havde det staaels Barn samthlykt i at blive hans Kone, thi fik Faderen en Ansættelse, kunde hendes Moder blive forstaaet for de trykkende Næringsforger, og hendes to yngre Brødre faa en Opdragelse, der svarede til deres Stand og Fødsel.

Hendes Moder havde vel anet hendes Bevæggrunde og gjort sit bedste for at overtale hende fra dette Giftermaal, men Abelinda havde taget sin Tilflugt til en lille Usandhed og forsikret, at hun virkelig holdt af Lord Wharlow og var overbevist om, at dette Parti vilde være til hendes egen Lykke.

Og selv nu anede hendes Moder ikke, hvorledes Sagerne stode. Abelinda skrev al Tid kjærlige og muntre Breve til hende, saa at Moderen troede, at alt var godt, og ofte lykønskede hun sig selv til, at hendes Datter aldrig vilde komme til at kjende de Sorger og Beskyringer, som næsten havde gjort hende til en gammel Kone, trods hun ikke var mere end fem og syrræthve Aar.

Abelindas Tanke var saa optaget af disse Ting, at hun aldeles glemte at se paa Søen, og da pludselig

en Skygge sig kastede mellem hende og de sagte rullende Bølge, og da hun hørte en Stemme, kom hun hæftigt til at ryste. Det var Mr. Nortons Stemme, og han sagde:

„Jeg ventede ikke at finde Dem her, Lady Wharlow.“

„Heller ikke jeg Dem,“ svarede hun, idet hun saae op til ham med et af sine sjældne Smil. „Jeg troede, De var paa Jagt sammen med de andre.“

„Det har jeg ogsaa været, men efter at vi havde spist Frokost, fandt jeg, at jeg havde sludt nok for een Dag, og derfor sneg jeg mig bort for i Fred og Ro at kunne spasere en Tur langs med Strandbredden.“

Uden at tænke over det — i Virkeligheden næppe vidende, hvad hun gjorde — rykkede Abelinda sig lidt til Siden og gav Plads, saa han kunde komme til at sidde.

Theofilus rødmede, da han tog Plads ved hendes Side, men han var ikke saa taabelig at indbilde sig, at denne lille Gunstbevisning betød andet end en simpel Høflighed fra Lady Wharlows Side, og som saadan modtog han den.

De havde aldrig før været sammen saa ene og ubevogtede, og uden at de selv vidste af det, antog deres Samtale en fortrolig og tillidsfuld Tone.

Han talte til hende om sin Moder, for hvem han nærede en inderlig og ærbødig Kjærlighed, og paa sin Side talte Adelinda aabenhjærtig om sin Faders Hjem, om deres tidligere Fattigdom og lod ham se, hvilken trofast, alvorlig og hengiven Karakter hun besad.

„Det forekommer mig ofte besynderligt, at jeg nu er rig,“ sagde hun ligefrem, „thi vi plejede at have det saa smaat i mit Hjem. Men jeg tror ikke, at Penge gjør Folk lykkelige. Tror De det?“

„Nej, men det er en stor Ting at have nok,“ svarede han. „Det er haardt for dannede og uafhængige Mennesker at blive standsede i hvert Skridt, de gjøre, af Fattigdom.“

„Men jeg tror paa Gjengjældens Lov. Jeg mindes tydeligt, at jeg den Gang følte langt større Glæde ved at uddele et Par Pund end nu ved at uddele i hundredevis. Og derfor, naar jeg i de Dage kunde gjøre godt imod nogen, havde jeg den tilfredsstillende Følelse af at have bragt et lille Offer; men nu har jeg simpelt hen kun at stikke min Haand i Lommen, og det er al den Ulejlighed, jeg behøver at gjøre mig. Naar der bliver givet os een Ting, bliver en anden taget fra os for at bevare den rette Ligevægt, og naar alt kommer til alt, vinde vi aldeles intet.“

Hun talte i en Tone, der forraadte en sørgelig Erfaring, og han saae paa hende med et medlidende Blik.

Hvor ofte havde han ikke hørt Folk misunde den unge Grevinde af Wharlow, og nu forekom det ham, som om hun havde sine Sorger og Bekymringer ligesom alle andre.

Hvorfor havde ellers hendes dejlige Ansigt et sa tungsindigt Udtryk? Han kjendte ældre Folk, der syntes at glæde sig over Livet langt mere, end hun gjorde med al sin Rigdom og Anseelse.

Hans Stemme antog uvilkaarligt et blødt Udtryk, da han svarede:

„Jeg tror, det ikke vilde være godt for os, Lady Wharlow, at have alt efter eget Ønske.“

„Det tror jeg heller ikke,“ svarede hun med et Suf. „Men en lille Lykke vilde ikke skade nogen.“

„Jeg staar i den Formening, at De har den i rigeligt Maal. Det skulde gjøre mig ondt, om det ikke var saa.“

Hun vendte sit Blik bort fra ham med taarefyldte Øjne.

Det vilde have været en stor Trøst for hende, om hun kunde fortælle ham om sine Sorger, men hun havde baade Forstand og ægtefabelig Trofast nok til ikke at

gjøre det. Hun vidste, at ingen Kvinde, der gjør sig værdig til dette Navn, nogenfinde gjør en saadan Tilstaelse, med mindre hun nødes til at rejsførdiggjøre sig i Verdens Dine, fordi hun har forladt sin Mand's Hus for bestandig.

Men hendes Tavshed selv var veltalende lige over for Mr. Norton, thi hans Medfølelse lod ham gætte, hvad der var i Vejen. Han vovede ikke at se paa hende, men han forstod, at hun vilde skyde Fristelsen bort fra sig, da hun skyndte sig med at forandre Gjensigten for denne farlige Samtale og sagde:

„Se, hvor højt Søen stiger! I næste Minut vil den naa til min Fod. Gjorde vi ikke bedst i at gaa, Mr. Norton?“

„Det tror jeg ogsaa,“ svarede han, idet han saae til højre og venstre med et ængsteligt spejdende Blik. „Kjender De i Grunden noget til denne Kyst, Lady Wharlow?“

„Nej, ikke i mindste Maade. Dette er mit første Besøg hos Blatherways. Men hvorfor spørger De derom?“

„Fordi det forekommer mig, at Højvandet har afslaaet hver Mulighed til at naa hjem ad Strandbredden.“

„Men der er en Sti langs med Klippen.“

„Dersom vi blot kunne naa den.“

I det samme rullede en Bølge, kold og forræderisk, op mod Stenen og berørte Abelindas fine Fod med sit Judaskys. Hun trak Foden til sig og lo.

„Kom,“ sagde hun, „nu maa vi virkelig gaa,“ og hun saae ind i sin Ledfagers Ansigt, der pludselig var bleven meget alvorligt og blegt. „Hvad er der i Vejen?“ tilføjede hun, idet hun uvilkaarligt følte, at der var Fare paa Færde.

„Jeg vil se mig omkring,“ svarede han undvigende. „Lad mig hjælpe Dem en Smule højere op, Lady Wharlow, og jeg vil se, om jeg ikke kan finde en Sti. Jeg er bange for, at vi i ethvert Tilfælde komme til at vade gennem Vandet, men det er dog bedre end at blive her, thi Højvandet stiger endnu mere, og det er umuligt at sige, hvor højt det vil gaa.“

Den Stenblok, hvorpaa Abelinda havde taget Plads, laa saa skjult i Klippeløsten, at Theophilus ikke kunde se, hvad der passerede paa hver af Siderne, før han kom uden om Kløften, og da han vovede sig ud, fandt han, at der ikke var Haab om at undslippe ad denne Vej undtagen ved Svømning.

Højvandet var allerede naaet ham midt op til Livet og kom saa hurtigt, at, før de kunde haabe at naa den

bugtede Sti, der førte op til Prioriet, maatte de uund-
gaaelig drufne.

Han kunde svømme som en Fisk, og havde han været alene, vilde han have betragtet det hele som et ubehageligt Uventyr, men som det nu forholdt sig, saae han Døden stirre dem begge i Ansigtet og nærme sig dem med ubarmhjærtige Skridt.

Han frygtede for, at han intet kunde gjøre for Abelinda uden at vise hende, hvorledes hun skulde møde sin Skæbne med frejdigt Mod, og saa at dø med hende, idet han lige til det sidste lod hende være uvidende om, at han let kunde have frelst sig selv, hvis hun ikke havde været.

Da han vendte tilbage til Stenen, betragtede Abelinda ham med et spørgende Blik og sagde med en Ro, som forbausede ham:

„Jeg formoder, at vor Tilbagegang er fuldstændig afflaaret.“

Det var ufornuftigt at føre hende bag Lyset, og derfor svarede han med højtidelig Alvor:

„Jeg ser ingen Mulighed til at undslippe, med mindre en Baad skulde komme denne Vej!“

Hun saae ud ad Søen til, men lod ikke til at være bange.

„Jeg tror ikke, at det er nogen smertefuld Død at drukne,“ var alt, hvad hun sagde.

„Jeg har endog hørt, at det skal være den behageligste af alle.“

„Og det at leve er ingen Behagelighed,“ tilføjede hun med et Smil, der paa een Gang var gaadefuldt og dejligt. „Det er jo i Grunden kun Tanken, der gjør Døden pinlig. De behøver ikke at være bange for mig, Mr. Norton. Jeg er ikke bange.“

„Men De er saa ung!“ brød det uvilkaarligt frem fra hans Læber.

„Jo og tyve Aar, men jeg føler mig gammel. Jeg har lidt saa meget. Men kan De ikke svømme?“

„Hvorfor spørger De om det?“ sagde han undvigende.

„Jo, saa kunde De maaske frelse Dem selv.“

„Og lade Dem omtomme alene? Himlen forbyde det!“ udbrød han med sine dybe Dine hæftede lidensabeligt paa hendes Ansigt. „Jeg vilde hellere dø tre Gange end —“

„Men Deres stakkels Moder —“

„Bilde ogsaa hellere ønske, at jeg døde som en brav Mand end frelse mit Liv som en feig Kstling, Lady Wharlow, det kan De være overbevist om.“

Hun drog et lille Suk, som om hendes Sind var lettet. I dette Øjeblik, da hun stod Ansiget til Ansiget med Døden, lærte hun sit eget Hjertes Hemmelighed at kjende, det nyttede ikke at lyve for sig selv, og hun maatte erkjende, at det vilde være langt behageligere at dø ved hans Side, holdende ham i Haanden til det sidste, frem for at leve lange og tunge Aar uden ham.

Dg dog, hvis det skulde ske, at de skulde komme levende i Land, kunde de for deres Samvittigheds Skyld ikke forsvare at mødes mere, thi i den store Fare havde de aabnet deres Hjerter for hverandre, skjønt de vidste, at et lovligt Ægteskab stod imellem dem, og de derfor aldrig kunde opnaa deres Længsels Maal. Rigtignok var der ingen Udfigt til, at de skulde frelses; og staaende paa en Klippeblok paa dette affides Sted, hvor der hverken tages til Ægte eller gives til Ægte, kastede hun de grusomme Bænker fra sig og var fri, fri igjen.

Det var en underfuld Glæde, der straaede ud af hendes Øjne, da hun strakte sin Haand ud til Theophilus Norton.

„Kom tæt op til mig,“ sagde hun, „og De skal se, hvor modig jeg skal være. Det vilde have været frygteligt at være her alene, men ved Deres Side føler

jeg ingen Frygt. Disse sidste fire Aar af mit Liv have været saa usigelig uhykkelige, og jeg er næsten glad over, at Enden er saa nær. Ikke en Gang min Moder har jeg nogensinde fortalt dette. Og jeg vilde aldrig have fortalt Dem det, hvis jeg troede, at jeg skulde leve, men De siger mig jo, at der ingen Udsigt er hertil."

Han rystede sørgmodigt paa Hovedet.

"Det er nær forestaaende?" spurgte hun igjen, idet hun uden Frygt ja selv med en Slags Længsel betragtede Højvandet, der roligt og langsomt steg op over Stenblokken, ret som om det vilde skjule sin ødelæggende Hensigt under Usthyldighedens Maske.

De hvilede nu tæt op til hverandre, thi han havde løftet hende højere op, og da hendes Sæde var usikkert, var det nødvendigt at understøtte hende og holde Armen om hendes Liv.

Hun saae paa ham med et klart og smilende Blik.

"Naar Djeblillet kommer, naar alt Haab er ude, og jeg hører Døden til," hviskede hun, "vil De saa lade mig skjule mit Hoved ved Deres Skulder? Jeg er ikke bange, vær ikke ængstelig for mig, ved Deres Side gaar jeg Døden i Møde med frejdigt Mod."

"Skulde jeg ikke ængstes for Deres Skyld?" nd-

brød han lidenskabeligt. „Deres Liv er mit Liv, thi jeg elsker Dem, o, min dyrebare, som aldrig en Mand har elsket tilforn.“

„Og jeg elsker Dem!“ svarede hun alvorligt og ligefrem. „Det kan i Sandhed ikke være nogen Synd at sige det nu.“

Bandet slog mod Stenen og berørte endog hendes Læber, de bleve kolde, men han sluttede hende tættere i sine Arme og kysede hendes kjære Ansigt tre Gange, derpaa hvilede han med sin sømme Stemme:

„Lul dine Øjne, min dyrebare — nu kommer det.“

Med Armene slyngede om hverandre dreve de bort paa Toppen af en stor Bølge, der rovbegjerlig væltede sig over Stenen og derpaa atter kastedes tilbage og førte sit Bytte med sig ud paa Havet.

Kapitel 3.

Der hørte ikke meget til at vække Lord Wharlows Stinskylge, og da han saae, at Theofilus leverede en af Jægersvendene sin Bøsse og forlod Jagtpartiet og begav sig ned til Stranden, faldt det ham øjeblikkelig ind, at det var en Aftale mellem Abelinda og den unge Mand, at de skulde mødes nede ved Søen.

Lord Wharlow undskyldte sig derfor for Lord Blatherway under det Paastud, at han følte sig træt, og skyndte sig op til Prioriet. Han vilde ikke forraade sig selv ved at følge lige i Hælene paa Mr. Norton og besluttede at udspørge Kammerpigen Sutton, før han indlod sig paa Undersøgelse.

Han gik lige ind paa sin Kones Bærelse, og da han fandt det tomt, ringede han stærkt paa Klokken. Sutton kom strax til og syntes at blive overrasket ved at finde, at hendes Frue var borte.

„Jeg forlod den naadige Frue for en Time siden,“ sagde hun til Svar paa Grevens Spørgsmaal. „Hun

havde lagt sig paa Sengen, fordi hun havde en stærk Hovedpine og kunde derfor ikke kjøre ud med Lady Blatherway; men hun maa have bestemt sig om og sikkert være gaaet ud, thi baade hendes Hat og Kaabe og Handsker, som jeg havde lagt paa Sengen, ere forsvundne. Skal jeg se, om hun er i Haven, min Lord?"

"Nej, jeg vil selv søge efter hende," sagde Greven og gik med det samme ned ad Trappen.

Den første, han udspurgte, var Gartneren, og det var ogsaa den eneste, som vidste noget om Adelindas Udflugt, eftersom han havde set hende gaa ud af Porten og følge den Sti, der over Markerne førte ned til Stranden.

Gartneren gjorde sig nu stor Ulejlighed med at beskrive Lord Wharlow Stiens Retning og førte ham uden om Haven og udpegede den for ham. Dette var for saa vidt unødvendigt, da Lorden troede at vide mere end nok, eftersom han havde set Theophilus Norton gaa den samme Vej for tyve Minutter siden.

Han taltede Manden og var saa uforsigtig at give ham et halvt Pund, hvilket aabnede Gartnerens Dine for Bigtigheden af den Underretning, han havde set sig i Stand til at give ham.

"Den gamle Lord er flink og paa sin unge Kone,"

sagde Jones til sig selv, da han gik tilbage til sit Arbejde, „og det er ikke til at undre sig over, thi hun er den smukkeste Dame, mine Dine nogensinde have truffet, og ser ud, som om hun kunde være hans Datterdatter. Den gamle havde gjort langt mere fornøstigt i at gifte sig med en af sin egen Alder, saa behøvede han ikke at gaa omkring og søge efter sin Kone.“

Jones havde for saa vidt Ret, men for dog at lade Greven vederfares Retsfærdighed, vilde det aldrig være faldet ham ind, hvor meget han end led af Skinsygens Kvaler, at ønske sig en gammel Kone i Stedet for en ung.

Da han naaede den Sti, som Grevinden og Theofilus havde fulgt, saa han, at Højblandet var steget, saa at det næsten var en Umulighed at følge dem, og han vendte tilbage, mumlende en Ed mellem Tænderne.

Den Tanke, at de vare alene der nede, og han ikke kunde naa dem, gjorde ham næsten rasende. Han havde en Rikkert i Lommen, og medens han bøjede til Siden og vandrede langs med Kanten af Klippen, rettede han den ned mod Strandbredden for muligvis at opdage, hvor de vare.

Endelig fik han Dje paa dem. Ved Rikkertens

Hjælp kunde han tydeligt se hver Bevægelse, det intet anende Var gjorde.

Det faldt ham aldrig ind, at der var Fare for deres Liv, og at Theophilus tog den sidste højtidelige Afsted med sin Ulykkesfælde, da han trykkede sine Læber til hendes. Et rasende Had fyldte Lord Wharlow's Sjæl og gjorde ham ganske svimmel, saa at han for et Øjeblik maatte trække sig længere tilbage, da han ikke kunde udholde at se det Skue, der fremstillede sig for hans Øje.

Da han atter saae i Rifferten, var der ingen paa Stenen, og han bemærkede intet andet end to mørke Pletter, der hjælpeløse kastedes hid og did paa de stærke Bølger.

Han soer omkring i den hæftigste Bevægelse, og ligesom om Himlen havde sendt Hjælp i rette Tid. fandt han sig selv Ansigt til Ansigt med en Mand, hvis Dragt tilkjendegav, at han var en Fisker.

„Har De en Baad i Nærheden?“ spurgte Lord Wharlow aandeløs.

„Ja, der nede,“ svarede Manden, idet han for-
bavset stirrede paa ham.

Lord Wharlow pegede paa de mørke Pletter paa Vandet.

„Hvis De frelser den Dame der, faar De hundrede Pund.“

I sin øjeblikkelige Grusomhed undlod han at nævne, at der var een til, der trængte til Hjælp.

Men Sømanden var en Skotlænder og derfor mistroisk.

„Hvor kan jeg vide, om De vil holde Deres Løfte?“ spurgte han.

„Jeg er Grev Wharlow, og jeg opholder mig i Besøg hos Lord Blatherway paa Prioriet. Denne Dame er min Kone, og jeg sværger Dem til, at hvis De bringer hende levende i Land, skal De faa de hundrede Pund denne selv samme Aften.“

„Paa Deres Vresord?“

„Paa min Ere som Adelsmand!“

„Godt, men eftersom der ingen Tid er at spille, maa De hjælpe mig Baaden ud i Vandet.“

I sit hele Liv havde Greven aldrig arbejdet, som han arbejdede denne Gang, og Sømanden fandt i ham en saa udmærket Medhjælper, at han næsten begyndte at tvivle igjen, om han var den høje Person, han udgav sig for. Imidlertid fik han Dje paa en prægtig Urkjæde og saae Diamentringe sunke paa hans Fingre, og hans Tvivl svandt.

Saaledes fik han sin Baad i Vandet, sprang hur-

tigt ud i den og roede af Sted til det Punkt, Lord Wharlow havde peget paa, kjønt han stod i den For-
mening, at det, som Greven havde set, ikke var andet
end en flydende Planke.

Men da han kom nærmere, saae han, at han dog
tog fejl.

Theofilus holdt sin smukke Byrde og arbejdede
haardt for at svømme i Vand med hende, men hans
Kræfter vare nu næsten ganske udtømte, og han vidste,
at de snart maatte synke begge to. Hvad Adelinda an-
gik, var Dødens Bitterhed allerede borte, thi hun be-
fandt sig i den bevidstløse Tilstand, der gaar for ud
for Drukning, og hvert Minut blev hendes smukke
Hoved tungere og tungere for Theofilus' understøttende
Arm.

Der kunde have været de Mennesker, der vilde
have ment, at nu havde de gjort alt, hvad de kunde,
for hende, og at de ogsaa maatte tænke paa sig selv,
men til dem hørte Theofilus Norton ikke. Han havde
givet at dø med hende, og han vilde foragte sig selv,
hvis han nu slap hende og lod hende omkomme ene.

Al Skygge af Haab havde forladt ham, og han
havde just opgivet den frugtesløse Kamp, da han plud-

selig saae en Baad styre hurtigt hen imod dem, og han forsøgte at raabe.

Men han var udmattet paa det yderste, og hans Stemme døde bort som en hæs Mumlen. Han løstede da den ene Arm op som et Signal og sluttede den anden endnu tættere om sin sølekløse Byrde.

Man kan tænke sig hans Fryd, da han hørte et højt Raab lyde hen over Vandet.

„Hold hende oppe! Jeg skal strax paa Minutten være hos Dem, men det er et strengt Arbejde at kæmpe mod Strømmen.“

„Jeg kan ikke holde det ud meget længer,“ prøvede Theofilus paa at raabe tilbage; men intet af disse Ord naaede hans Befriers Ore. I midlertid behøvede denne ikke en saadan Opfordring til at stynde sig.

Alene Tanken om at vinde hundrede Pund var tilstrækkelig for ham, og hans kraftige Mæretag bragte ham snart hen til det synkende Par.

„Frels hende — bryd Dem aldrig om mig,“ stønede Theofilus, og med sin sidste Kraft løstede han Abelinda op i Sømandens Favn og sank selv ned som en Sten.

Long — det var Sømandens Navn — var just

ikke, hvad man kalder, blød om Hjærtet, men han havde en naturlig Følelse af, at det vilde være urigtigt, ikke at frelse Theofilus, selv om denne var den største Slynge. Han lagde Abelinda ned i Bunden af Baaden og tildækkede hende med et Sejl og stirrede derpaa usravendt ned i Vandet. Bludselig saae han, at det begyndte at boble og røre sig der nede, og med det samme kom der et hvidt Ansigt tungt og langsomt op paa Overfladen. Den gamle Sømand vidste, at det aldrig mere vilde komme op, hvis han lod sig Vejlig-heden slippe ud af Hænderne, og han skyndte sig at ro der hen og tage et Tag i det mørke Haar, og derpaa lykkedes det ham at trække den bevidstløse Mand op i Baaden.

Lord Wharlow havde i sit Kaseri raabt ud til ham, at han skulde styre mod Land, saa snart han havde set, at hans Kone var løftet op, men til al Lykke havde Sømanden Samvittighed nok til ikke at agte paa denne Ordre, og et Øjeblik efter kunde han ro tilbage med sit dobbelte Bytte, fuldstændig uvidende om, at han havde opbragt den høje Herre næsten lige saa meget, som han havde tjent ham ved at udføre hans Befaling.

„Holla, grib!“ brølte han med en Ligefremhed,
Abelinda. 3 42

der til enhver anden Tid vilde havde moret Greven umaadeligt, idet han kastede et Reb til ham. „Der er en Bæl der nede, kan De binde det om den.“

Lord Wharlow adløb, og da han havde bundet Baaden fast, sprang han frem og modtog sin Kone i sine Arme.

„Er der ikke et Hus her i Nærheden, hvor jeg kan faa Hjælp?“ spurgte han i sin store Forvirring.

„Jo, der er mit, men jeg har ogsaa en Herre i Baaden — maaske Damens Broder?“ bemærkede den gamle Sømand. „Han syntes langt mere ængstelig for hende, end han var for sig selv, og skjønt han var Døden nær, holdt han dog hendes Hoved over Vandet.“

Lord Wharlows Blik stirrede ligegyldigt ud over Søen.

„Han er ikke min Ven, ej heller min Kones,“ sagde han med en overmodig Mine. „De kan gjøre med ham, hvad De anser for passende.“

„Godt, men man lader ikke en Gang en Hund omkomme, naar man kan redde den,“ svarede den gamle Sømand, idet han sendte Greven et skarpt gennemtrængende Blik. „Dersom De ikke har noget til-

overs for ham, kan det hælde sig, at andre have det, ser De!"

Lord Wharlow traf paa Skuldrene, som om han vilde sige, at den Sag var ham fuldstændig ligegyldig, og gik bort med sin bevidstløse Kone og vendte sine Skridt til den lille Hytte oppe paa Marken, som Sømanden havde vist ham.

"De vil finde min Kone der oppe," raabte denne efter ham, idet han med det samme sprang hen til sin Baad.

Han havde, før han stødte til, kastet Arererne i Land og strakte nu sine Hænder ud for at trække Baaden nærmere op til Strandbredden, men pludselig gik Rebet, der holdt den, op, og før han kunde gribe dette, var Baaden atter ude paa Vandet og drev bort.

Just i dette Øjeblik var Lord Wharlow naaet op til Hytten, men før han traadte ind, vendte han sig om og saae tilbage, og næsten en djævelsk Glæde lyste ud af hans Dine, da han bemærkede Baaden, der førte hans Fjende bort og saae den gamle Sømand staa fortabt og stirre derpaa.

Han traadte nu ind og traf Longs Kone, til hvem han overleverede den asfægtige Adelinda. Konen afførte hende hendes vaade Klæder og bragte hende ind

i sin egen Seng, og Greven vendte sig uden for Døden, medens dette stod paa.

Da han atter kom ind, stod Konen og gned Abelindas Fjødder med en Børste, og selv tog han hendes kolde Hænder mellem sine. Lidt efter viste der sig en svag Rødme paa hendes kridhvide Kinder, og hendes Djelaog begyndte at røre sig.

Lord Wharlow traadte et Par Skridt tilbage og stillede sig bag ved Sengen og ventede med stinshg Længsel efter at høre hendes første Ord. Men i flere Minutter laa hun og stirrede hen for sig uden at tale, og derpaa, som om en Tanke pludselig var vakt hos hende, slog hun sine Dine op til Longs Kone og sagde, idet en Ghfen gjennemfoer hende:

„Hvad er der bleven af den Herre, som var med mig?“

„At, min naadige! jeg veed ikke af, at der var nogen,“ svarede Konen. „Faldt han ogsaa i Vandet?“

„Nej, han kunde have været frelst. Det hele var min Skyld; jeg var bange for at dø alene.“

„Himlen velsigne Dem, min naadige! Naar det først kommer saa vidt, tør jeg nok sige, at Herren har stiftet Sind og reddet sig ved at svømme i Vand. Han har tænkt som saa, Damen er besvimet og faar ikke no-

get at vide derom. Det er, hvad de fleste af Herrerne vilde gjøre."

"Nej, det vilde han ikke gjøre," sagde Abelinde i en overbevisende Tone, der var en ren Tortur for hendes Mand at høre paa. Denne stod endnu, saa hun ikke kunde se ham, og hun vedblev efter en Pause: "Han er alt for brav og ædel. Men hvorledes er jeg kommen her?"

"En Herre har bragt Dem her op, min naadige," svarede Konen.

Et Glimt af Haab oplyste pludselig den unge Grevindes blege Ansigt.

"Maaste har det været ham. Hvorfor har De ikke sagt mig det strax?"

"Nej, det var mig, der bragte dig her op," udbrød Lord Wharlow, idet han traadte frem, saa hun kunde se ham.

"Og du lod ham dø?" sagde Abelinde med en kold og bebrejvende Mine.

"Jeg havde intet at gjøre med ham. Men jeg beder dig, Abelinde, ikke at bestjæftige dit Sind med ham. Har De noget Rognal her i Huset?" vendte han sig til Longs Kone.

"Ja, Sir."

"Saa er De nok saa god strax at lave et Glas.

varm Grog til min Kone? De har vel ingen, der kunde gaa et Vrinde op til Prioriet?"

„Jo, det kan jeg Sir, hvis De vil have det. De vil vel nok passe Damen, medens jeg er borte?"

„Ja. Lad mig saa faa noget Kognak og Vand, og saa kan De gaa. De gjør bedst i at spørge efter Lady Wharlows Kammerpige Sutton og underrette hende om, at hendes Frue er falden i Vandet og sige til hende, at Lord Wharlow ønsker, hun strax skal følge med og bringe nogle tørre og varme Klæder. Forstaar De?"

„Jo, min Lord," svarede Mrs. Long, der blev yderst overrasket ved at høre, hvilken høj Gæst der bærede deres ringe Hus med sit Besøg.

„Nej, bliv lidt! Jeg gjør maaske bedst i at give Dem en Seddel med," vedblev Greven, idet han satte sig ved Bordet og rev et Blad ud af sin Lommebog, paa hvilket han hastigt skrev et Par Linjer. „Spørg efter Kammerpigen Sutton og giv hende denne Seddel. Og lad mig nu faa Kognakken og Vandet — jeg ser, det koger — og gaa saa strax. Jeg skal nok sørge for Resten.“

Mrs. Long tog en Flaske ud af Skabet og satte den tilligemed et Glas og noget Sukker paa Bordet,

derpaa greb hun sin Hue og sit Shavl og skyndte sig bort.

Saa snart Døren var lukket efter hende, rejste Adelinda sig op paa sin Albue og saae sin Mand fast i Djnene og sagde:

„Vi ere nu alene, min Lord, og du kan sige mig Sandheden. Hvad er der bleven af Mr. Norton?“

„Vilde det ikke være bedre, om du ikke bestjættigede dit Sind med ham, indtil du er kommen til Kræfter?“ sagde han koldt.

„Nej, jeg vilde være den mest utaknemmelige Kvinde af Verden, hvis jeg kunde have et Djebliks Fred, før jeg har faaet hans Skæbne at vide; thi hvis han er død, saa er han død for at frelse mig.“

„Du kan være vis paa, han har nok sørget for sig selv.“

„Nej, tvært imod, jeg er overbevist om, at han aldrig har tænkt paa sig selv et eneste Djeblik.“

„Smidlertid, drif dette først,“ sagde han, idet han holdt Glasset hen til hendes Læber. „Hvad enten Mr. Norton er levende eller død, angaar det ikke dig, eftersom du er min Kone.“

„Jo, det angaar mig i høj Grad,“ svarede hun med en lidensfabelig Trods. „Jeg kan aldrig glemme

det ædle Offer, han har bragt mig i Dag. Da jeg mærkede, hvorledes han stred for at holde mit Hoved oven over Bandet, og da jeg indsaa, at han, hvis jeg ikke havde været, med Lethed vilde have kunnet frelse sig selv, bad jeg ham saa indstændigt at overlade mig til min Skæbne, siden han ikke kunde gjøre noget for at afvende den; men han vilde ikke. Jeg vilde have et Hjærte af Sten, hvis jeg kunde glemme en saadan selvfornægtende Handling som denne. Hvis han er død, vil jeg aldrig saa Fred mere!" tilføjede hun, og hendes Dine fyldtes med Taarer. „Vær barmhjærtig for een Gangs Skyld, min Lord, og sig mig, om han lever!"

„Du er en besynderlig Kone," svarede han med et dulgt Raseri. „Du forlanger af mig, at jeg skal sympatisere med en Tilbøjelighed, som vanærer mit Navn, lige saa meget som den har ruineret mit Liv. Allerede for fire Aar siden har jeg set, at du elskede denne Mand —"

„Fy!" udbrød hun med en stolt Mine. „Stammer du dig ikke? Det er dig, som vanærer dig selv, ved at tale saadanne Ord."

„Men de ere sande."

„De ere falske fra Ende til anden. Mr. Norton har aldrig, lige til det Djeblit, vi mødtes sammen Ansigt til Ansigt med Døden — han har aldrig, siger

jeg, været andet for mig end et underholdende Bekjendtskab, men da — da —“

„Ja, da fandt du ud, at han var noget langt dyrebarere.“

„Ja, jeg indsaa, at han var min Ven — en sandere Ven, end jeg nogensinde har ejet, thi han var rede til at give sit Liv for mig.“

„Hvad skulle alle disse Ord gavne os nu?“ svarede Greven, der næppe kunde styre sig selv. „Hvad enten han er levende eller død, vil han aldrig mere komme imellem os. For din egen Skyld, beder jeg dig at lægge Mærke hertil. Nu, vil du ikke drikke, Adelinda?“

„Nej,“ svarede hun med Bestemthed. „Sig mig Sandheden — den hele Sandhed — og gør siden efter med mig, hvad du lyst. Skjul den for mig, og jeg vil aldrig træde over din Tærskel mere — det sværger jeg højtideligt. Du har været en ond Mand imod mig, min Lord, og det veed du; men jeg har været saa nær ved Døden i Dag, at mit Hjerte er bleven blødt selv lige over for dig. Jeg vil tilgive alt, hvad du har gjort, jeg vil anstrænge mig af yderste Evne for at gjøre min Pligt for Fremtiden, men kun paa een Betingelse. Vælg nu!“

Hun talte i en alvorlig og bestemt Tone, og han saae, at hun ikke var til at spørge med. *U!* den uhyggelige Mand. Han elskede hende med en hemmelig fortærende Lidenskab, der aldrig lod ham have Fred, og han vidste, at han aldrig vilde overleve den Skilsmisse, hun truede med.

„Drit saa!“ sagde han bydende, „thi i denne Time er Theophilus Norton død.“

Men endnu stødte hun Glasfæt til Side.

„Dette er ikke den hele Sandhed. Jeg maa og vil vide, hvorledes det er gaaet til.“

Han fortalte hende alt, men gjorde det paa en saa skyndsom Maade, som om han ønskede at faa det overstaet saa snart som muligt.

Hun saae ham atter lige ind i Djuene.

„Du kunde have frelst ham,“ sagde hun.

„Jeg havde dig at tænke paa.“

„Og du ønskede at faa ham af Bejen,“ svarede hun med en Stemme saa kold som Is. „Giv mig nu Glasfæt, min Lord.“

Han holdt det til hendes Læber; men hun tog det ud af hans Haand og tømte det i eet Drag. Derpaa vinkede hun til ham, at han skulde gaa bort, og han

kunde se, at hendes Læber bevægede sig, som om hun bad.

Midt i al sin Sorg havde hun dog denne ene Trøst, at hun nu kunde tænke paa ham uden Synd. Hendes Hemmelighed vilde have hvilet paa hendes Samvittighed som en frygtelig Byrde, forudsat at han havde levet, og vilde have medført en saa bestandig Narvaagenhed fra hendes Mand's Side, at det uundgaaeligt vilde have kommet til frygtelige Kampe.

Hvor taknemmelig vilde hun ikke have været, hvis hun var omkommen med ham, og hvor misundte hun ikke hans Død! Men siden det saa skulde være, at hun paa ny skulde tage Korset paa sine Skuldre, maatte hun finde sig deri med Taalmodighed.

Hadde Lord Wharlow haft mindste Medfølelse for sin Kones Sorg, og havde han behandlet hende med Udelmodighed, vilde han have reddet noget ud af Skibbruddet.

Men han manglede Højmodighed og da han saae hende græde, blev han snarere vred end medlidende og holdt sig borte just, da et kjærligt Ord vilde have bragt ham de bedste Renter, som nogen Kapital nogensinde kunde bringe ham.

Og fra denne Time hadede og foragtede Abelinda sin Mand og ansaa det for en bitter Ydmygelse at skulle dele Hus med ham og spise hans Brød.

Kapitel 4.

Da Long faae Baaden, der indeholdt Theofilus Nortons bevidstløse Legeme, drive ud ad Havet til, spildte han ingen Tid, men styrtede op til en Vens Hytte og forstrækkede næsten dennes Kone, da han pludselig viste sig i Røkkenet og aandeløs forlangte at tale med Sack.

„Sack er ude,“ svarede hun lakonisk; thi hun hørte til den Slags sjældne Slabninger: en Kvinde med faa Ord.

„Hvor?“

„Kan ikke sige det.“

„I ethvert Tilfælde vil han vist laane mig sin Baad, det tør jeg nok sige,“ vedblev Long.

„Det tør jeg ogsaa, men Ben Salmon har faaet den. Hans Kones Moder er syg, og han har roet sin Kone over til Wylash.“

„Er De sikker paa, at han ikke er kommen tilbage?“

„Saa havde han ladet Jack det vide, og jeg har ikke set noget til ham endnu. Han vil vel vente til Højvandet er forbi, tænker jeg, og saa bliver det ogsaa maanelyst.“

„Men det sker ikke før Klokken tre i Nat.“

„Kan være,“ svarede hun ligegyldig. „De gjør vist bedre at søge andet Steds, hvad De ønsker.“

Long var allerede kommen til dette Resultat, og efter at han sagt hende Farvel, styrtede han af Sted for at forsøge sin Lykke hos andre. Men Skæbnen var ham imod. Det varede i det mindste en halv Time, inden han kunde faa, hvad han søgte. Han tog nu sin Søstersøn, en Dreng paa sexten Aar, med sig og sejlede ud for at søge efter den bortdrevne Baad.

Dagen var nu paa sin Hælding, og der, hvor Aftenrøden havde kastet sit gyldne Skjær, saas en uhyggelig, mørk Sky, der forkyndte en nær forestaaende Storm.

Vindens Styrke tiltog, og Bølgerne's Toppe begyndte at vise deres hvide Skum.

Long vidste for Resten, at Vaaden, naar den blev overladt til sig selv, nødvendigvis maatte følge med Strømmen, der vilde føre den til de farlige Klipper, der gjorde Odden ved Whylash saa frygtet af alle Søfolk, og han havde ingen Lyft til at vove sit Liv for en fremmeds Skyld.

„Vi ville sejle saa langt ud, som det er sikkert,“ sagde han til sin Søstersøn, „og hvis vi saa ikke se noget til Mary Ann, ville vi vende om og ro hjem saa hurtigt som muligt. Himlen ser ud til Storm. Hør, hvor det suser!“

Den unge Tom rystede paa Hovedet.

„Jeg synes, vi gjorde bedst i at vende om strax,“ sagde han.

„Naa, du unge Slynge, du har nok ikke faaet saa meget Mod og Mand's Hjærte som din Onkel!“ udbrød Long. „Det vil lønne Umagen, kan du stole paa, hvis vi kunne redde Herren. Hvad Mary Ann angaar, saa bryder jeg mig ikke stort om, hvad der bliver af hende, thi hun havde omtrent tjent sin Tid ud, og Greven vil have at erstatte mig hende. Derfor be-

høber du ikke at være urolig for hende." Og han blinlede betegnende til den unge Tom. „Naar du har Forretninger sammen med en Lord, venter du, at han opfører sig som en Lord, og hvis han havde bundet Nebbet forsvarligt, vilde dette her ikke være sket. Men det er nu min Tro, at han med Vilje bandt det, som han gjorde, og at han hader Herren værre end Pesten. Han faae i ethvert Tilfælde ud dertil."

„Jeg troede, at Grever og den Slags Folk skulde foregaa os med et godt Exempel," bemærkede den unge Tom, der anlagde sin barnlige Naalestik paa saadanne Forhold.

„Du kan stole paa, at de ere skabte akkurat som alle vi andre," var det afgjorte Svar, „og jo mere de have at raade over, blive de være i Stedet for bedre. Naar man vil have det onde ud af et Menneske, maa man prygle ham godt, medens han er ung."

Dette kunde Tom sjensynligt ikke indse, men af Respekt for Duffen tabt han stille, og de roede hen imod Whylash Odden i omtrent ti Minutter uden at vexle et Ord. Derpaa hvilede Long sig paa sin Aare og faae ængstelig ud over Bandet.

„Ser du noget, der ligner en Baad, Tom?" spurgte han. „Dine Dine ere yngre end mine."

„Har du faaet din Riffert med dig, Onkel?“

„Ja, se, om du kan opdage noget. Det vil blive baelgmørkt, før vi komme tilbage, hvis vi ikke skynde os.“

„Der er ikke noget at vente efter, det jeg kan se,“ sagde Tom strax, og han leverede Dunklen Rifferten tilbage.

„Se een Gang til, min Dreng, og saa ville vi vende hjem.“

Tom satte atter Rifferten op for sit Dje.

„Jeg kan se Fyrtaarnet, men ellers ingen anden dødelig Ting,“ bemærkede han.

„Naa, lad saa den Historie være ude. Det gjør mig ondt for den stakkels Fyr — paa mit Vresord; men en Mand maa tænke paa sig selv, og vi maa se til, at vi ikke blive spiddede paa disse Klipper.“

„Hellere han end os, hvis det kommer an derpaa,“ svarede Tom, og han drejede Baaden rundt uden yderligere Ordre, og han gav sig lystigt til at ro ind imod Bredden.

De naaede just i Land, lige da det sidste Lysglimt forsvandt, og efter at de havde trukket Baaden op paa det tørre og bundet den sikkert, gik de hjem for at spise til Afsten.

Long fandt sin Hytte tom, da hans Kone stod uden

for og passiarede med en Naboerste om dennes Eftermiddags forunderlige Begivenheder; men da han kaldte paa hende, kom hun løbende ind og bragte ham det glædelige Budskab, at Greven havde afgivet den Bæst, at Long den næste Morgen skulde komme op til Prioriet.

„Naa, saa ville vi drikke hans Staal,“ sagde Long. og i sin Glæde over den forventede Belønning glemte han aldeles det hjælpeløse Menneſte, som kastedes om paa Bandet.

Abelinda laa den hele Nften og sørgede over ham; thi hun troede ham død — død for hendes Skyld; og hendes Hjærte var nær ved at briste af Anger og Selvbebrejdelse. Klokken elleve havde Lord Wharlow sendt Sutton bort og vaagede alene ved sin Kones Seng. Hans mørke Blik var hæftet paa hende, som om han vilde trodse hende eller udfordre hende til at give et ydre Tegn paa den Sorg, som fortærede hendes Indre.

Og nede i Salen talte man om den mageløse Opofrelse, Greven viste sin unge Hustru, og man lod ringeagtende Ord falde om hende og dømt hende uden at kjende hendes Livs Hemmelighed.

Hvor længtes hun ikke efter at være alene! Men hendes Mand vilde ikke forlade hende.

„Hvorfor gaar du ikke til Sengs?“ spurgte hun ham endelig i sin Fortvivlelse. „Du veed, jeg kan ikke sove, saa længe du vaager hos mig.“

„Du burde sove des tryggere,“ svarede han med et sølsomt Smil. „Du maa da føle dig saa sikker.“

„Du piner mig grusomt, min Lord,“ var det klagen-
gende Svar.

„En trofast Hustru burde ikke betragte sin Mands Nærværelse og Pleje som en grusom Pinself.“

„Jeg ønsker at være alene,“ stønnede hun.

„For at tænke paa ham?“

„Og hvorfor ikke? Han gav sit Liv for mit, og du burde i Sandhed ikke fordre af mig, at jeg skulde være utaknemmelig for en saadan Tjeneste.“

„Det vilde sikkert være raadeligt ikke at tale mere om denne Sag, før du føler dig stærkere, Abdelinda. Dine Nerver ere forfærdeligt rystede i Dag, og du vilde gjøre godt i, om du vilde prøve paa at glemme ham — i det mindste for nærværende Djeblit.“

Hun vendte sig utaalmodigt om paa sin Pude.

„Du vil ikke lade mig glemme ham.“

„Tvært imod, det er mit højeste Ønske. Kunde det ikke adspredde dig, om jeg læste noget op for dig?“

Hun modtog med Begjærlighed hans Forslag. Alt andet var bedre end at have disse kolde Dine be-

standig hæftede paa hendes Ansigt, og hun behøvede jo ikke at høre efter.

Hans dæmpede, ensformige Stemme beroligede Abelinda trods hendes Sorg, og trods hun dvælede ved sine egne Tanker i Stedet for ved dem, som det oplæste skulde vække. Endelig begyndte hendes trætte Djelaag at falde til, og kort Tid efter sov hun udmattet ind.

Greven lod lidt efter lidt sin Stemme synke af Frygt for, at han ved pludselig at høre op, skulde vække hende. Endelig lukkede han Bogen til, og efter at have betragtet hende en Stund, rejste han sig op.

Abelinda hørte til den Slags sjældne Skjønheder, som ikke behøver nogen Pynt eller Prydelse, og som hun laa der med sit lange brune Haar spredt ud over Puden, var hun i Sandhed dejlig.

Greven glemte for et Øjeblik sin Bitterhed, og han bøjede sig ned over hende og trykkede forsigtigt sine Læber til hendes silkebløde Løkker.

Hun bevægede sig i Søvn og mumlede: „Frels ham — frels ham!“

„Selv i Drømme tænker hun paa ham — kun paa ham!“ sagde Lord Wharlow til sig selv; og han trak sig tilbage, som om han havde faaet et Stik, og faaet ikke mere paa hende.

Hun var saa udmattet, at hun sov lige til den

næste Morgen, og da hun slog Djnene op, fandt hun til sin store Trøst Sutton siddende ved Sengen.

„Hvor er Lord Wharlow?“ spurgte hun, ikke uden at stælbe, eftersom hun ventede at se ham hvert Djeblit.

„Han er gaaet ud, Mhlyady.“

„Saa tidlig? Nej, du tager vist fejl, Sutton, det stemmer aldeles ikke med hans Vane.“

„Han har været oppe hele Natten, Mhlyady, og maa have trængt til lidt frisk Luft.“

„Er du sikker paa, at han ikke har været i Seng?“

„Ja, aldeles sikker, thi da jeg gik ind paa Grevens Værelse for at hente hans Hat, fandt jeg at Sengen var aldeles urørt. Min Lord er al Tid saa urolig og kan ikke sove, naar De er syg.“

„Bring mig en Kop stærk Te,“ sagde Grevinden, idet hun pludselig afbrød sin Kammerpige, „og saa kan du gaa til din Frokost. Jeg vil ringe, naar jeg igjen behøver din Hjælp.“

Adelinda drak Teen, og Sutton gik. Hvor længtes hun ikke efter at være alene! Hun turde nu græde, og hendes Taarer lettede hendes Hjærte og Sind, og hun følte, at det dog var muligt paa ny at tage Livets Byrde paa sig.

Han var dødt en saa ædel Død, at Mindet om ham bestandig vilde være indgravet i hendes Sjæl lige til hendes Livs sidste Djeblik, ja, hun vilde sætte en Ære i at bevare ham i sit Hjærte, thi næppe kunde hendes Mand blive skindhg paa en dødt. Og naar alt kom til alt, var det dog bedre at stilles ad paa denne Maade end at vide ham levende og aldrig kunne tale med ham eller se ham. Og saaledes fandt hun en Smule Trøst i sin Sorg, og hun sagde til sig selv:

„O Himlen ville vi atter mødes, han og jeg; og kjønt der kan gaa mange Aar hen inden den Tid, saa vil der dog være en Ende paa den, og een Gang til skal jeg skue min Ven Ansigt til Ansigt. Indtil da vil jeg vente og bede.“

Smidlertid havde Lord Wharlow foretaget en ensom Spaferetur langs med Kysten. Han gik først ned til det Sted, hvor Ulykken var sket, og stod en Stund og saae ud over Søen med et sølsomt spejdende Blik, derpaa vandrede han langsomt langs med Klippen og uden om Pynten, til han kom til Whylash Odde, og her gjorde han en længere Standsning.

En af Folkene fra Fyrtaarnet kom i det samme i Land, og Lord Wharlow traadte høfligt hen til ham.

„Det er en farlig Strækning Kyst denne her,“ sagde han, tilsyneladende ligegyldig, i Samtalens Løb, og han pegede paa den klippefulde Pynt. „Jeg formoder, at en lille Baad ikke har megen Udfigt til at slippe ud igjen, hvis den driver her ind.“

„Nej, det skal De have Ret i, Sir, hver Baad, som kommer her ind, er fortabt, men dette Steds Farlighed er saa vel bekendt, at vi sjældnen have Skibbrud, med mindre det er et fremmed Skib, som Stormen kaster her ind.“

„Ingen smaa Fiskerbaade komme vel denne Vej, kan jeg tænke mig?“ spurgte Greven atter med tilsyneladende Digegyldighed.

„De kjende bedre Bsted,“ svarede Manden med et Smil, „det vilde være den sikre Død for dem.“

„Men vel ikke, naar Søen er rolig.“

„Jo, Sir, det er ligegyldigt, hvorledes Søen er, thi Klipperne ere saa spidse og tallede. Fiskerne holde sig langt borte fra dem selv i det bedste Vejr.“

„Ja, de ere erfarne og forsigtige, men det kan dog ske, at Uheldet kan indtræffe; en Storm kan pludselig rejse sig som for Exempel i Gaar Aftes.“

„Na, den Storm i Gaar Aftes betød ingen Ting — det er ikke andet, end hvad der følger med Vårstiden.“

„Men sig mig,“ frittede Lord Wharlow videre, „hvad vilde De gjøre, hvis De saae en Baad kastes om mellem Klipperne?“

„Vi vilde opgive den som fortabt, Sir, og sige om dens Ejermand, at han var en Taabe.“

„Men hvis der var nogen der i, som trængte til Hjælp?“

„Saa vilde vi syre en Raaket af for at minde ham om Faren — det var det hele, vi kunde gjøre.“

„Men den Slags Ting hænder jo ikke ofte, siger De?“

„Ikke een Gang om Aaret. Der var et Tilfælde af den Sort for ti Maaneder siden —“

Men Greven brød sig ikke om at høre dette, han afbrød pludselig Manden og gav ham en Driftestilling og vandrede hurtigt tilbage.

Før han gik hjem til Prioriet, afslagde han et Besøg i Longs Hytte og traf den gamle Sømand siddende uden for Døren, sætgende fornøjet af sin Pipe. Han rejste sig op og hilste ærbødigt paa sin Gæst og ytrede det Haab, at den naadige Frue ikke havde taget nogen Skade ved det lille Uheld.

„Hun har det slet ikke bedre,“ svarede Lord Wharlow tørt. „Men før vi afgjøre vort Mellemværende,“

Long, sig mig saa, om De har hørt noget til Deres Baad?"

"Min Baad?" gjentog Long, som om han blev overrasket ved dette Spørgsmaal. "Nu, den maa i denne Time være i Stumper og Stykker, min Lord."

"Hvorfor tror De det?"

"Fordi jeg ikke kan indse, hvorledes den skulde kunne undgaa det. Vinden blæste fra Vest, og den maa enten have ført den over til Whylash Klipperne eller længere ned paa Strandbredden, hvor det er lige saa farligt. Da jeg saae Lovet give Slip, vidste jeg strax, at al Haab var ude baade for Baaden og den stakkels Herre, som var i den."

"Og De gif ikke ud efter ham?" spurgte Greven, idet han bestandig vendte sit Ansigt bort fra Sømanden.

"Jo, det forstaar sig, min Lord, men hverken til ham eller til Baaden kunde jeg opdage det mindste, og det er min Tro, at intet Menneſte nogensinde vil se noget til dem."

"Der er imidlertid en som kunde ønske at faa fuldstændig Visshed," bemærkede Greven roligt. "Min Hustru vil plage Livet af mig, hvis jeg ikke bringer hende paalidelige Efterretninger, thi omendstjænt Herren ikke var nogen Ven af os, har han dog i Gaar vist en saa ædel Handlemaade, at det vilde være sørgeigt, om

han skulde være omkommen i Forsøget paa at frelse en Dame, der ikke var andet for ham end et ligefrem Bekjendtskab."

"Ja, det vilde det være, men det nytter ikke, om jeg fortæller Dem eller den naadige Frue en Usandhed. Som Sømand kjender jeg Kysten meget nøje, saa jeg godt tør sige, at der ikke er større Udsigt til, at han er frelst end til at jeg bliver Konge i England i Morgen. Men ser De, min Lord, selv om man forudsætter, at Baaden ikke er gaaet i Stykker, saa havde Herren dog været for lang Tid i Vandet og var saa udmattet, at han ikke har kunnet hjælpe sig selv. En Nat paa Søen, i en aaben Baad, med vaade Klæder paa og i saadan en Tilstand vilde have gjort Ende paa mit Liv, tror jeg, thiønt jeg har været ude i langt værre Vejr og er mere hjemme paa Søen end paa Landet."

"Tror De da sikkert, at det stakkels Menneske er død?"

"Jeg har ikke tvivlet derom et Øjeblik, min Lord."

"Det vilde dog være en Trøst i hans Families Sorg, om hans Lig kunde findes," bemærkede Greven efter en Paase.

"Og en stor Trøst uden nogen Sorg for Dem, min Lord, hvis det kunde ske," tænkte den gamle Sø-

mand ved sig selv, og han vedblev højt: „Jeg tror ikke, at der er stor Udsigt hertil. Jeg har i Morges forhørt mig, men ingen har set noget til Baaden, og den er uden Tvivl dreven ud paa Havet. Ser De, min Lord, hvis De havde bundet Nebet lidt fastere, vilde jeg have reddet baade min Baad og Herren. Det var en stor Lykke, at den naadige Frue var bragt op, før Baaden gav Slip, men jeg tror ogsaa, at De var paa Deres Post, indtil det skete, og saa ikke brød Dem om, hvorledes det for Resten gik.“

„Jeg tænkte, at Baaden var fuldstændig sikker bunden; men jeg er ikke vant til det Slags Arbejde og var desuden saa stærkt rystet. Dersom min Kone skulde komme her ned og spørge Dem, saa skal De ikke omtale denne Omstændighed for hende, Long. Hun er allerede nedtrykt nok og tillægger sig hele Skylden for det stakkels Menneſtes Død.“

„Tror De da ikke, min Lord, at det vilde lette hendes Sind, om hun fik at vide, hvis Skyld det virkelig var?“ spurgte han listigt.

„Aldeles ikke. Det var rent tilfældigt, og vi vide i ethvert Tilfælde ikke, om han vilde have kommet sig, thi han maa have været frygtelig udmattet efter saa længe at have svømmet om i Vandet med min Kone.

Tror De, at det vil hjælpe at udlove en Belønning for Tilvejebringelsen af Riget?"

"Det kan De gjøre, som De vil, min Lord. Det forstaar sig en større Bished kunde staffles til Beje, om Riget blev fundet," svarede den gamle Sømand med et betegnende Smil. "Men hvad Vaaden angaar, saa vil den, selv om den bliver funden, ikke være stiftet til andet end til Ildbrændsel, og, ser De, den var min Levevej."

"Nævn Prisen paa den, og jeg skal ikke tinge med Dem — paa den Betingelse, at intet af alt dette maa naa min Hustru's Øre."

"Jeg kan svare for, at hun aldrig skal høre det gjennem mig, min Lord."

"Og Deres Kone? De veed, at Fruentimrene holde af at staa en Sladder af med deres Naboerster."

"Det er sandt, min Lord, men de kunne ikke fortælle, hvad de ikke vide."

"Og jo mindre de vide, des bedre," svarede han hurtigt. "Jeg skal komme til Dem i Eftermiddag igjen og afgjøre vort Mellemværende. Men det vil være godt, om De imidlertid forhører Dem for, og De kan gjærne i mit Navn udlove fem Pund for Tilvejebringelsen af denne ulykkelige unge Herres Rig."

„Meget godt, min Lord,“ svarede Long.

Og Greven tog Afsted og styndte sig tilbage til Prioriet for at komme tids nok til Frokosten.

Kapitel 5.

For en Stund laa Theofilus paa Bunden af Mary Ann og drev om paa Havet i en fuldstændig bevidsløs Tilstand; men da Søen blev urolig, og Vaaden begyndte at slingre hid og did, kom han lidt til sig selv og anstrængte sig for at sætte sig oprejst og se sig om.

Der var intet at se uden Vandets mørke Flade med en hvid Stribe hist og her, der hidrørte fra Bølgernes Kullen imod Strandbredden. Fyrtaarnets store røde Dje syntes at se medlidende ned til ham, og han sank tankeløs tilbage, for svag og forvirret til endnu fuldstændig at kunne gjøre sig sin Stillings Haabløshed klar.

Men lykkeligvis var han et Menneske, der havde Mod og Mand's Hjærte, og han var ikke til Sinds at ligge ned og døe som en feig Kystner.

Pludselig faldt det ham ind, at han maatte have sin Sagnetflask i sin Lomme, og da han følte efter den, og da den var tung at løfte paa, var der Mulighed for, at den endnu havde bevaret dens Indhold. Ikke uden Vanskelighed fik han den trukket op af sine vaade Klæder, og han tog sig en god Slurk deraf og følte strax, at Blodet begyndte at flyde hurtigere i hans stive og kolde Lemmer.

Det Stykke Sejl, med hvilket Long havde bedækket Abelinda, da han løstede hende op i Baaden, laa endnu paa Bunden, og da det i Sammenligning med Theofilus' Klæder var forholdsvis tør, lagde han det over sin rystende Krop.

Hans egen Bolig laa tæt ved Havet, og desuden vidste han, at Fyrtaarnet var bygget paa et farligt Sted paa Kysten, det var derfor en uendelig Lettelse for ham, da han saae, at Baaden pludselig tog en forandret Retning og drev ud i den aabne Sø.

Selv her var der mere end Fare nok; men kjønt han var aldeles prisgivet til Vindens og Bølgernes Naade, begyndte han dog at fatte lidt mere Mod, thi den klippesulde Kyst var nu passeret.

Det skulde have været Maanestien paa denne Tid, men Maanen kunde ikke trænge igjennem de mørke Skyer, og Theofilus vidste, at han ved egen Anstrængelse ikke kunde redde sig selv og betroe sig derfor til Forsynets Bistand.

Senere hen kunde han næppe mindes, hvorledes denne Nat var gaaet. Hans lille Baad tumlede vildt omkring som en Boldt for Bølgerne, og han faldt i en halv bevidstløs Tilstand, af hvilken han først vaagnede op den næste Morgen, da vinden lagde sig noget.

Strømmen førte ham øjensynligt hen imod en kullet, sort Pynt, der var hæsliq at se til, skjønt Synet af den fyldte ham med Haab, thi han tænkte, at han kunde blive i Stand til at svømme i Land, naar han kom nærmere.

Han havde lednet en Smule Rognat og forsøgte at samle alle sine Kræfter. Men det syntes, som om hans Hoved var bleven saa tung som en Sten, og han formaariede ikke at holde det oprejst, han følte desuden Smerte og kunde ingen klare Tanker fatte, og der var intet andet for ham end at blive liggende roligt.

Baaden drev nærmere ind til Land, og da Solen stod op og kastede sine varme Straaler paa hans frozne Legeme, kom han til lidt flere Kræfter og tænkte atter paa at svømme i Land.

Han tænte sin Flaske og afførte sig sin Frakke og Vest og sprang derpaa i Vandet.

Det kolde Bad gjorde ham i Begyndelsen godt, men strax efter mærkede han sin egen Svaghed, og han blev grebet af en uendelig Forsagthed.

Den Opgave, han havde sat sig, vilde under andre Omstændigheder have været let, thi han var en udmærket Svømmer, men nu syntes det umuligt for ham at vinde til Land; thi da han havde svømmet et Stykke, nægtede Armene ham deres Tjeneste, og han kastede sig om paa Ryggen og beredte sig til at dø. Han lagde ikke Mærke til, at et lille Fartøj hurtigt og let bevægede sig over Bølgerne og nærmede sig til ham. En Dame sad højet over Rælingen og saae ud, som det kunde være en Engel, der var sendt fra Himlen.

„Kom her, Jalap,“ udbrød hun hurtigt, jeg er bange for, at denne slakkels Mand drukner. Skynd dig, skynd dig at faa ham op i vor Baad.“

Theofilus vidste ikke af noget at sige, før han slog Djnene op og saae, at han laa paa Dækket i en fremmed Baad. En ung, mørk og livfuld Pige højede sig over ham, medens hendes lille Haand trykkede hans kolde og vaade Fingre.

„De har det nu bedre, ikke sandt?“ sagde hun med en Stemme saa velklingende, at den lød mere som

Sang end som Tale. „Og jeg skal nu give Dem noget, som pludselig skal gjøre Dem rask og sund. Gjør mig den Tjeneste at drikke dette.“

Han smilede svagt.

„De har alene at befale, og jeg skal adlyde,“ sagde han langsomt. „De er min barmhjærtige Samaritan, og jeg vilde i Sandhed være utaknemmelig, hvis jeg nægtede at rette mig efter Deres Forskrifter.“

„Hvem var den barmhjærtige Samaritan?“ spurgte hun nysgjerrigt.

„Veed De virkelig ikke det?“

„Jeg har aldrig hørt tale om ham. Jeg formoder, det er en Historie, De har læst,“ sagde hun, idet hun skammede sig lidt over sin egen Ubidenthed. „Jeg læser aldrig noget — Fader holder ikke af det. Han vil, at jeg al Tid skal være i den friske Luft, og siger, at jeg skal øve mine Lemmer i Stedet for mit Hoved. Han hader lærde Damer.“

Theofilus saae paa hende med voxende Opmærksomhed, thi hun fremkom med disse Tilstaaelser paa saa naiv en Maade. Men hans Sanser vare endnu for omtaagede, og han følte sig alt for svag, til at skjænke noget af det, der foregik om ham, virkelig Interesse.

Hun sad paa Hug ved Siden af ham, og hun hældte en tyk og gul Likør i et Glas, og idet hun stak sin stærke hvide Arm ind under hans Hoved og løstede det en Smule i Vejret, sagde hun, halv bydende og halv overtalende:

„De maa drikke det hele.“

„Hvad er det?“ spurgte han.

„En underfuld, hjærtestyrkende Likør, der er opfundet af en indisk Doktor, en Ven af min Fader, som bor i Hus sammen med os. Han er meget erfaren og dygtig.“

„Det lader næsten dertil,“ svarede Theofilus, der pludselig følte en behagelig Fornemmelse i hele sit Legeme. „Jeg føler mig allerede som et helt andet Menneske.“

„Jeg vidste, De vilde det,“ svarede hun med en triumferende Latter, der fremviste hendes Tænders hvide Perlerad. „Tror De, De kunde spise noget nu?“

„Jeg tror det næsten.“

„Saa ville vi spise Frokost.“

Og uden at rejse sig, gav hun den indiske Tjener et Bink, og strax bragte han en kold Agerhøne og derpaa et Fad med røget Slinker og nogle fine smaa Brød

og en Flaske Vin. Tallerkner, Knive og Gaffler og et Par Sølvbægere bleve derpaa satte frem, og Pigen gjorde Honnør ved dette ejendommelige Maaltid med en naturlig Ynde, der var saa høist forskjellig fra den formelle Høflighed, som Kulturen fører med sig.

Hun gav ham at spise, i samme Aandedrag kommanderende ham og spøgende med ham, og syntes paa ingen Maade at stamme sig over den udmærkede Appetit, hun selv bragte med til Maaltidet.

Hun var ingen af disse ætheriske Skabninger, som gjøre sig til af at leve af Luften. Alt hos hende vidnede om Kraft og Sundhed, og skjønt hendes Hud var fuldkommen farveløs, saa kunde man dog ikke tillægge dette nogen Betydning, naar man saae paa hendes klare Øjne og karmosinrøde Læber og hendes smidige Figur.

Men uagtet hun følte sig saa stærk og kraftig, var hun dog øjensynlig i Besiddelse af hele Kvindens Medfølelse for svage og sygelige Mennesker, og hun havde ingen No paa sig, før Theofilus lagde sig tilbage paa sit Leje, efter at han havde endt sit Maaltid.

„Dg jeg vil synge Dem i Søvn.“ sagde hun muntert, „og De skal drømme om Sirener og Hav-

fruer, og i Søvnne skal De høre dem synge en Bugges sang for Dem, og De skal se, hvorledes de lokke Dem ned i deres kolde Korallpalladser under Vandet."

"Er jeg bleven hensat i en anden Verden?" tænkte han ved sig selv. Denne Pige, som aldrig har læst eller hørt om den barmhjertige Samaritan, kan nu komme med saadan en poetisk Tale.

Han var saa forvirret og saa overrasket, saa aldeles ude af Stand til at bringe nogen Orden i sine Tanker, at han tog den Beslutning ikke at spekulere mere herpaa, før han følte sine Kræfter vende tilbage, og han lukkede sine trætte Øjne.

Pigen begyndte at synge en besynderlig gammel Melodie, hvis Ord vare i et Sprog han aldrig havde hørt før, og da han lyttede til den dejlige Stemme, der blev ledsaget af Bølgernes Plasken og Vindens Rumlen, kom en behagelig Fred og Ro over ham, og han sank i en dyb og uforstyrret Søvn.

Just da Solen var gaaet ned, vaagnede han, og alt forekom ham som et Fæventyr, da han fandt sig selv i et stort, højt Værelse, der var prægtigt møbleret, og saae en høj og alvorlig Indier staaende ved Siden af Sengen og følede hans Puls med sine tynde, sortgule Fingre.

Denne Mand havde en hvid Turban paa Hovedet

og bar en lang, rigt broderet Kappe, der var fastgjort om Livet ved Hjælp af et bredt Baand med Guldspænde. Men Theofilus saae, at der under Kappen stak et Par almindelige graa Benklæder frem, hvilket gav Mandens Dragt Udseende af at være en Mellemting mellem den østerlandske og den evropæiske.

Man kunde godt have antaget ham for en Statue, saa rolig og ubevægelig stod han og lod sig betragte af den unge Mand i Sengen. Men da denne slog Djnene ned, spurgte han langsomt:

„Naa, hvad tror De jeg er?“

„De er en Doktor, antager jeg,“ svarede Theofilus Norton.

„Ja, det er jeg; men jeg har forladt mit Fædreland og ladet mit Ry blive tilbage, og De vil maaske aldrig høre mit Navn uden for denne lille Plet, hvorpaa jeg nu lever. De kunde være falden i værre Hænder end i mine, og jeg spørger Dem om, hvorledes synes De om min Elixir?“

„Den gjorde Underværker.“

„Ah, ja, den gav Dem Kraft og Lyst til at spise, og derpaa lod den Dem falde i en behagelig Søvn, var det ikke saa? Hvis De ikke havde faaet den, vilde

De i dette Djeblit have ligget i en stærk Feber og endnu have trængt til en omhyggelig Pleje."

"Den synes jeg rigtignok ikke at mangle her," svarede Theofilus taknemmelig.

"Nej, men De maa betro Dem til mig, og De skal gaa bort her fra fuldkommen stærk og sund inden ti Dage — tidligere, hvis De ønsker det; men jeg holder ikke af, at det sker før den Tid, thi naar jeg har paataget mig en Kur, ønsker jeg at udføre den til Gavn. Dersom De derfor ikke vil indrømme mig saa lang Tid, maa jeg indskrænke min Behandling en Smule."

"Jeg er i eet og alt til Deres Disposition," svarede Theofilus, "og betror mig fuldstændig til Dem. Jeg har blot een Frygt, og det er, at jeg er kommen til Ulejlighed her."

"Mr. Marsh vil berolige Dem i denne Henseende, og han kommer strax her ind. Han venter blot paa, at jeg skal komme tilbage, for at han kan aflægge Dem et Besøg tilligemed sin Datter."

Der blev et Djeblits Tavshed, og derpaa bøjede den unge Indier sig ned til ham.

"Det er ikke min Sag at underrette Dem om, hvilke Betingelser der stilles til Deres Ophold her paa

Abelinda.

dette Sted, hvor ingen fremmed nogensinde er traadt ind. Hvad som helst De ser eller hører, i hvor ubigtigt det end kan synes Dem at være, saa maa De alligevel betragte det som Ting, der under Tavsheds Løfte ere betroede Dem. Naar De en Gang er kommen op paa Deres Bærelse om Aftenen, maa De under intet som helst Paastud prøve paa at forlade det. De maa afholde Dem fra at gjøre Spørgsmaal om noget, og tage alt som Ting, der falder af sig selv, selv om De føler Dem overrasket derover. Jeg anser Dem for en Gentleman, og derfor er det tilstrækkeligt at omtale dette, og aldeles unødvendigt at tage noget Løfte af Dem. Jeg stoler i eet og alt paa Deres Væresfølelse og Deres Nobelhed."

"De behøver ikke at frygte for, at jeg skal misbruge den Tillid, Mr. Marsh viser mig. Det mindste, jeg kan gjøre til Gjengæld for hans Gæstfrihed, er at respektere hans Ejendommeligheder og Sædvaner uden at gjøre Bemærkninger derover. Intet af, hvad her gaar for sig, vedkommer mig i mindste Maade."

"Men Deres Nysgjerrighed kunde blive vækket."

"Hvis saa, er jeg Mand for at styre den, det kan jeg forsikre Dem for, og at holde den inden for de Grænser, som god Levemaade har afftukket."

Indbieren syntes at tænke over, hvad han dernæst

skulde sige, og hans Manerer tydede paa en vis Forlegenhed. En svag Rødme kom over hans blege, usølsomme Ansigt, og en besynderlig Glans i hans mørke Øjne.

„Mr. Marsh har en ung og suuk Datter,“ sagde han endelig, ligesom om det kostede ham Anstrængelse, „og han er lettroende og tillidsfuld som et Barn. Dersom han var Faarehyrde, vilde han indlade en Ulv i sin Fold uden mindste Frygt, naar den blot fortalte ham, at den var et Lam. Men jeg er som en tro og vagtsom Hund, der ved Nat og Dag holder aarvaagen Udkig; og hvis der skulde tilføjes Elma Marsh nogen Skade eller Sorg, saa skulde den Mand, som fornærmede hende, komme til at bøde med sit Liv for denne Fornøjelse. De forstaar mig nok, uden at jeg behøver at tilføje mere.“

„Ja, fuldstændig,“ svarede Theophilus. „De er forelsket i Miss Marsh, Doktor. Men i den Henseende kan jeg strax berolige Dem. Mit hele Hjærte, alle mine Tanker tilhører en anden Kvinde, og jeg vil hellere dø af Fortvivlelse for hendes Skyld, før jeg skulde strække Haanden ud efter en anden. Det er nu min Tur at spørge, om De forstaar mig?“

„Og er det en haabløs Kjærlighed?“ spurte den

unge Indier, hvis Ansigt nu havde antaget dets sædvanlige Udtryk.

„Ja, fuldstændig. Men selv dette er tilstrækkeligt for mig og vil vedblive at være det hele mit Liv. Jeg stylder Miss Marsh min inderligste Taknemmelighed, fordi — fordi hun har gjort det muligt for mig een Gang til at se det Ansigt, jeg elsker, Skjønt det nødvendigvis ikke kan ske mere end en eneste Gang til i denne Verden.“

„Jeg troede ikke, at Folk i dette kolde Land, hvor selv Sommeraftenerne isne mig gennem Marv og Ben, kunde elske saaledes,“ sagde Indieren, idet han overrasket betragtede ham. „De maa have fremmed Blod i Deres Arer, Sahib.“

„Ikke en Draabe. Men De kjender os endnu ikke tilstrækkelig. Vi synes kolde, fordi vi ere stolte og tilbageholdne, men en slumrende Vulkan er ogsaa en Vulkan.“

„Dersom den slummer alle Tider, maa den antoges for at være udslukket,“ svarede Indieren listigt.

„Nej, thi jo længere den sover, desto kraftigere bliver dens Udbrud, naar der først bliver sat Lunte til.“

Indieren rystede paa Hovedet.

„Dersom der endnu er Liv i den, maa den vise sig selv i ethvert Ord og i ethvert Blik, saaledes fore-

kommer det i det mindste mig. De formaar ikke at undertrykke den."

"Kon ikke for Verens Skyld?"

"Hvad er Ver, hvad er Livet, hvad er Fred i Sammenligning med saadan en Lidenskab?" udbrød han med største Hæftighed, og lige saa pludselig blev han atter rolig og tilføjede: "Men jeg lader Mr. Marsh vente. Kan jeg sige ham, at De er rede til at modtage ham?"

"Ja, dersom han vil undstyldes, at jeg bliver liggende i Sengen."

"Der er intet at undstyldes," svarede Indieren roligt, idet han rakte ham et Spejl, for at han kunde pynte lidt paa sig. "Mr. Marsh gaar ikke paa Akkord med Gjæstfriheden, han indrømmer den helt ud."

Og i Sandhed blev Theofilus lige saa godt plejet, som om han havde ligget hjemme i sin egen Seng under sin Moders aarvaagne Blik.

"Jeg beghnder at tro, at jeg er i et Japallads," sagde han smilende.

"Vær forsigtig og sig ikke saadant noget til Mr. Marsh. Han holder ikke af at høre, at dette Sted bliver sammenlignet med et Japallads," svarede Indieren formanende, idet han satte Spejlet paa dets Plads og forlod Bærelset.

Der blev nu en Minuts Paase, men derpaa bandede det paa Døren, og Theofilus kunde ikke frigjøre sig for en Følelse af den største Nødsjerrighed, da han raabte: „Kom ind!“

En høj, værdig Mand med hvide Haar traadte ind i Bærelset og bukkede med en udsøgt Høflighed, og bag efter ham fulgte Elma med sin let bevægelige yndige Figur og sit smukke udenlandske Ansigt.

Mr. Marsh traadte hen til Sengen og spurgte meget venligt til sin Gæsts Befindende.

„Men, Fader, du kan se, han er langt bedre,“ afbrød Elma ham ivrigt. „Han ser langt anderledes ud end i Morges.“

„Ja, du har Ret, min kjære Pige. Men jeg haaber, han vil om et Par Dage se langt anderledes ud end i Aften.“

„Du er rigtignok en underlig Trøster, Fader,“ udbrød hun med et egenfindigt Barns fornærmende Mine. „De maa ikke blive forstrækket over min Tale. Fader siger, at jeg ligner en Pappesøje. Jeg opsnapper alt, hvad jeg hører, og tror, at det kan være meget godt, da man saa let lærer noget paa denne Maade.“

„Min Datter taler tre Sprog foruden sit eget,“ sagde Mr. Marsh, der syntes, at Elma talte alt for

ringeagtende om sine egne Fuldkommenheder, „og der er blot to Sangerinder i Europa, som jeg en kritisk Dommer — og i dette Tilfælde som en upartisk Dommer — vil sætte over hende.“

„Men jeg forstaar mig aldeles ikke paa hverdags Ting, Fader, husk paa det,“ sagde Elma, der ikke ønskede at overburdeses.

„Hverdags Ting, som Frøknerne i de højere Dannelsesanstalter beskæftige sig med, dem forstaar du dig maaske ikke paa, men det er ikke den Slags Fuldkommenheder, jeg har tragtet efter at lære dig. Jeg har ønsket at styrke dine Nerver og din Sundhed og at udbille dine Mússler frem for at gjøre dig til en melankolsk og hypochondrisk Blaastrømpe, min kjære Pige, alt det øvrige bryder jeg mig lidet om. Og jeg er ikke misfornøjet med Resultatet. Du kan styre en Jagt lige saa godt som et Par stædige Heste, og du kan gaa fire Mil uden at vise Spor af Træthed. Er det ikke bedre end at være en lærd Dame med svage Nerver og Anlæg til Hysteri?“

Theofilus kunde ikke andet end tænke, at Mr. Marsh havde gyldige Grunde for det Opdragelsessystem, han havde anvendt paa sin Datter; men tro mod sit

Løfte og overensstemmende med god Levemaade fremkom han ikke med Spørgsmaal i saa Henseende.

Efter Mr. Marshs Udseende og Tale at dømmes var han en dannet Mand, og man kunde derfor ikke tillægge hans besynderlige Meninger nogen videre Vægt.

„Jeg tror dog næppe man kan sige, at en ung Dame mangler Dannelse og Opdragelse, naar hun kan tale fire Sprog lige godt,“ sagde Theofilus smilende.

„O, jeg har samlet dem op hist og her,“ svarede Elma. „Hindustansk talte jeg næsten al Tid som Barn, den Gang vi levede i Indien, spansk lærte jeg af en Kone i Landsbhyen, fransk af min Moders Pige, og da jeg al Tid taler hindustansk med Doktoren, fransk med Fader og spansk med Pepita, kan jeg ikke glemme dem, ser De. Fuglene lærte mig at synge, tror jeg, eller det kom af sig selv.“

Mr. Marshs Ansigt antog en fortrædelig Mine, og han skyndte sig med at give Samtalen en anden Bending. Han syntes, ikke at lægge Dølgemaal paa visse Ting, men paa den anden Side var der andre,

som han øjensynligt vilde skjule; saaledes forekom det i det mindste Theofilus.

Han gav sig til at tale om sit Liv i Indien, hvor han, som det lod til, havde været Dommer. Men det syntes, som om han blev fortrædelig, da den unge Mand til Gjengæld gav nogle Oplysninger om sig selv; det var næsten, som om han frygtede for, at man kunde mene, han vilde lokke ham til at give disse Oplysninger.

„De er velkommen i mit Hus under ethvert Navn, Sir,“ sagde han med stolt Høflighed. „Jeg har ikke den mindste Fordring paa Deres Fortrolighed. Jeg saa, De var en Gentleman, og det var mig nok.“

„Men jeg foretrækker dog, De skal vide, til hvem De har udstrakt Deres Høflighed, Mr. Marsh.“

„Og det har jeg nu faaet fuldstændig Bested paa, thi jeg har ofte læst Deres Taler i Parlamentet, Mr. Norton,“ svarede hans Vært med et høfligt Blik. „Det var en stor Lykke, at min Datter skulde komme ud at sejle i Morges og derved forebygge, at Underhuset blev berøvet et dygtigt og samvittighedsfuldt Medlem, som formodentlig har glimrende Udsigter for sig.“

Theofilus sukkede uvilkaarligt.

„Nej, ikke nu, frygter jeg for. Jeg er ikke længer i Besiddelse af den Ergjerrighed, som en Mand nødvendigvis behøver, naar han vil bringe det til noget.“

„De er svag og syg, Mr. Norton; men naar Deres Helbred vender tilbage, vil Haab og Tillid atter vækkes i Deres Bryst. Og nu, Elma, min kjære Pige, vi have allerede gjort vort første Besøg alt for langt og ville forlade Mr. Norton, for at han kan komme til Ro.“

Begge tryllede hans Haand med stor Hjærtelighed og forlode Værelset; men Mr. Marshs høje Stikelse, hans stolte Holdning og hans smukke Ansigt efterlod et langt større Indtryk paa Theofilus end selve Datterens Skjønhed, fuldkommen som den var paa sin Maade.

Saa snart de vare gaaede, bragte en indisk Tjener nogle udsøgte Forfriskninger paa en Sølbakke, og efter at han havde sat den paa et Bord uden for Patientens Seng, hilste han og trak sig tilbage uden at have aabnet sine Læber.

Theofilus spiste og drak med stor Appetit og faldt derpaa hen i en Døs, lyttende med en Slags indre

Henrykkelse til de dejlige Melodier, Elma sang, der drømmende og blidt trængte igjennem de lukkede Døre.

Da han vaagnede, stod den indiske Doktor atter ved hans Seng og højede sig ned over ham, og et mildt og behageligt Lys fra den blændede Lampe faldt over det store Bærelse.

Neubro følte hans Puls og erklærede, at hans Tilstand var bedre siden hans sidste Besøg.

„Er det tilde?“ spurgte Theofilus.

„Klokken er strax ti, det er nu paa de Tide, at en Patient maa have Ro og se at komme til at sove. Vil det genere Dem, om Lampen vedbliver at brænde? Jeg tror, det er godt, at her er et Lys, da De saa kan se at tage en eller anden Forfriskning, hvis De skulde vaagne i Nat eller tidlig om Morgenen. Skulde De søle Dem ringere, har De blot at trække i Klokkestrængen over Deres Hoved, og jeg skal komme inden en Minut. Men jeg haaber, at der ikke skal blive nogen Frygt herfor, hvis De vil tillade mig at give Dem en andet Dosis af min Elixir.“

„Jeg har lobet at betro mig i et og alt i Deres Hænder,“ svarede Theofilus med et Smil, „men den forekommer mig at jeg ikke har gjort andet end sove i de sidste tolv Timer.“

„Ja det, er fuldstændig rigtigt; der er ingen bedre Medicin,“ svarede Doktoren. „Naturen burde være Lægens Ven og Forbunds-fælle, og man burde ikke anvende anden end et lille pirrende Middel en Gang imellem. Jeg haaber, at om faa Dage vil Naturen kunde gjøre det ene af, nu for Tiden maa jeg give Dem en lille Medicin for at hjælpe lidt paa den.

Han hældte Elixiren ud i et Glas, medens han talte, og holdt det til Theofilus' Læber.

„Drik,“ sagde han, „og glem alle Sorger og Smertes, som om de aldrig havde været til. Jeg betragter Døden som den største Gave, der er givet Menneskene, og næst efter Døden dens Tvillingbroder, Sønnen.“

„Men hvis vi bestandig sov, hvorledes vilde det da gaa Verden.“

„Den vilde dreje sig om sin Axe som sædvanlig,“ svarede Indieren med et koldt Smil.

„Men faa vilde vi ifkun leve et dyrist Liv, Doktor, og det vilde ikke være os til nogen Gavn eller Glæde.“

„Vi vilde opsætte at drøfte dette Spørgsmaal til en anden Gang, Sahib. God Nat!“

Og han sneg sig bort med lydløse Skridt, hvad der syntes at være Skik og Brug i dette besynderlige Hus.

Theofilus kunde næsten have sooret paa, at han hørte ham dreje Nøglen om, da han havde lukket Døren i efter sig. Han havde den største Lyst til at vide, om det forholdt sig saa, men da han prøvede paa at staa ud af Sengen, begyndte det at svimle for ham, og Elixiren og hans egen Afkræftelse virkede i Forening, saa at han var taknemmelig over at kunne synke tilbage i Dynerne og lade denne Gaade blive uløst.

Kapitel 6.

Da Doktoren saaledes havde bragt sin Patient til Ro for Natten og taget sine Forholdsregler, hvis den syge muligvis skulde prøve paa at tilfredsstille sin Nysgjerrighed, stjal han sig med Rattesjød langs med Bæg-

gen til Elmas Bærelse. Da han nærmede sig Døren, lagde han sig ned og krøb ligesom en Slange hen til Tærsklen og trykkede lidenskabsligt sine Læber atter og atter derpaa.

Da han havde gjort dette, rejste han sig op og sneg sig atter gennem Mørket ud af det stille Hus og gik lige saa sikkert og roligt ned ad den gamle Egetræs-Trappe, som om det havde været ved højlys Dag.

„Tidlig til Sengs og tidlig af Seng,“ var en Grundsætning, Mr. Marsh holdt saa strengt over, at ingen i Huset vovede at være oppe paa denne Tid uden den indiske Doktor.

Forsigtig skød denne den tunge Stodde fra Gaardsdøren og listede sig ud i Natten som et Spøgelse, idet han saa meget som muligt holdt sig i Skyggen og standfede ved hver Lyd, han hørte, for ikke at blive overrasket.

Der var endnu Lys i Landsbhyen, da han nærmede sig den, men hans forsigtige Fodtrin vilde ikke have forstyrret selv den syges uroligste Søn, og han stred frem aldeles ubemærket og gjorde en Durej, for at undgaa Kroen, hvor et Par udvalgte Mander sad støjende.

Ved Enden af Landsbhyen var der et lille Hus, der laa fuldstændig for sig selv i en egen lille Have,

fra hvilken en behagelig Duft af Keseda traadte den vespærende i Møde.

Indieren aabnede Laagen, luskede den forsigtigt i efter sig og gik op ad Stien. Han aabnede Døren uden at banke paa og traadte ind i en net lille Stue, hvor en Kvinde sad og arbejdede ved Siden af en blændet Lampe.

„Pepita!“ sagde Indieren.

Og hun sprang op og stod i samme Nu for an ham. Hendes indfaldne Ansigt, der bar Spor af fordums Skjønhed, blev højrødt lige til Posen, om det var af Frygt eller Glæde, var umuligt at sige.

„Er det Dem, Master,“ sagde hun med en svag udenlandsk Accent. „Vil De mig noget?“

„Jeg vil blot vide, hvad Bestemmelse du har taget i den Sag, vi talte om forleden Aften.“

„Jeg er træt og kjed af Livet,“ svarede hun, „og jeg vil rejse hjem — maaste for at dø! Jeg mærker, at jeg har ofret mit Liv for intet, og mit Hjærte er bleven som en Sten i mit Bryst. Hvis jeg kunde tjene og hjælpe Dem, vilde jeg blive, men det kan jeg ikke, jeg kan ikke hjælpe mig selv. Lad mig rejse, Master.“

„Og hvis jeg nu trænger til din Bistand, Pepita?“

„Saa har jeg intet at sige; men hun er endnu et saadant Barn, at jeg ikke kan forstaa det. Hun ler mig op i Ansigtet, naar jeg taler om Kjerlighed. „Kjerlighed,“ siger hun, „er ikke andet end at give hele sit Liv hen for en sex Maaneders Lykke, hvorimod jeg nu al Tid er lykkelig.“ Da jeg talte til hende om Kjerlighed, der varede til Gravens Rand, rystede hun paa sit smukke Hoved og erklærede utaalmodigt, at det havde jeg læst i Romaner, noget saadant gaves der ikke i det virkelige Liv. Hendes Hjærte er koldt og roligt, fordi der aldrig er noget, der har gjort Indtryk derpaa, og Friheden er hende sødere end noget som helst andet.“

„Jeg veed det,“ svarede han sørgmodigt, „men med Tiden skal jeg blive uundværlig for hende. Hun kan nu næppe flytte en Fod uden at spørge mig til Raads. „Hvorledes bliver Vejret i Dag? Bliver det koldt? Bliver det varmt? Skal jeg gaa en lang Tur eller en kort?“ Det er de Spørgsmaal, hun gjør mig hver Dag, thi hun veed, at jeg er hendes Ven. Hvorfor skulde hun da omsider ikke komme til at elske mig? Men selv om hun aldrig skulde det, trænger jeg alligevel til din Hjælp, Pepita.“

Kvinden fultede dybt.

„Derfom det maa være, faa maa det være, Ma-
ster; men mit Liv her bliver bestandig tungere og tun-
gere. Jeg vinder intet ved at blive. Er jeg nær-
mere ved, hvad jeg søger, end den Dag, jeg kom.“

„Maaske. Hvem kan sige det?“

Hun sprang hen til ham og greb om hans tynde
senefulde Arme med sine kraftige Fingre. Hele hendes
Ansigt straaede af Haab, hendes gule og gustne Hud
antog en hørred Farve. Man kunde i dette Djeblik fore-
stille sig, hvor smuk hun en Gang maatte have været,
thi hendes store, sorte og funklende Øjne blændede næsten
Betragteren ved det Liv og den Glans, der pludselig
kom i dem.

„De har gode Efterretninger at bringe mig, Master
— jeg ser det!“ udbrød hun glad. „Lad mig høre
det strax!“

„Nej, Pepita — nej,“ svarede han alvorlig. „Du
misforstaar mig. Jeg vilde blot holde dit Haab ved
lige — det var det hele. Mr. Marsh er en gammel
Mand, og han kan røbe sig selv, hvad Djeblik det skal
være. Du veed, at den mindste Indiskretion fra hans
Side vilde være til din Gavn.“

„Iurellem Stunder falder det mig ind, at De er

mere for ham end for mig," sagde hun meget sørgmodigt, men uden Bebrejdelse. „Det vilde være haardt for mig, om det var Tilfældet, thi jeg har arbejdet paa at blive Dem en lydige Slavinde, Master, og har været tilfreds med et eneste opmuntrende Ord, med et eneste Glimt af Haab, og i alle disse Aar har jeg aldrig forlangt mere. Men nu er mit Mod og Haab udtømt. Jeg begynder at mærke, at jeg ikke er noget Parti for ham, som han en Gang sagde, og at jeg maa hentes paa Legeme og Sjæl uden at være en Tomme nærmere ved Maalet.“

„Mr. Marshs Sind og Karakter er af en sælsom Bestaffenhed," sagde Indieren. „Jeg har aldrig set ham opgive en Plan, naar han først havde fattet den han lader sig ikke rolle i sin Beslutning, og man kunde lige saa godt prøve paa at flytte en Klippe som at bevæge ham.“

„Og alligevel byder De mig at haabe?" svarede hun forundret.

„Ja, thi en Klippe lader sig vel ikke rolle, men den kan under Tiden slaa Nebner, naar man er taalmodig i at bearbejde den, og naar du hustler paa, hvor lang Tid du har ventet uden for hans Port efter et eneste Ord, maa sikkerligt hans Hjærte til sidst blive blødt.“

„Ak, hvis jeg blot var sikker herpaa, vilde jeg vente en Tid endnu.“

„Kan du ikke se, at du hviler tungt paa hans Samvittighed?“ vedblev Indieren opmuntrende. „Har han alle disse Aar nogensinde vovet at passere din Dør en eneste Gang?“

„Nej, aldrig!“

„Og dog har du ikke villet gjøre ham nogen Slade. Det er hans onde Bevidsthed, og han frygter for at mindes herom. Han kan gjøre Indtryk paa Verden ved sin stolte Personlighed, men du kjender hans Hemmeligheder, Pepita, og han skjælder for dig. Jeg tror, at han en af disse Dage vil indse, at den eneste Mulighed for Fred er at indrømme dig, hvad du beder om.“

„Men han lider ikke,“ sagde hun.

„Jo, jeg er overbevist om, at hans hele Liv er en hemmelig og stille Plage for ham. Han skjuler det godt, men jeg kjender ham, og jeg tager ikke fejl.“

„Men hvis han skulde dø lige saa ubemærket og stille, som han har levet?“ spurgte hun med en klagende Stemme.

„Derfor han havde Mod til at dø, vilde han for lang Tid siden have gjort en Ende paa sin egen uhyllige Tiltærelse. Naar et Menneske kan lægge sig blidt

hen at sove, for aldrig mere at vaagne igjen, hvorfor vil han saa leve for at lide — med mindre han er en feig Kryster?"

„Nej," sagde hun, „der fordres mere Mod til at leve end til at dø. Jeg veed det. Og Mr Marsh elsker sin Datter — vilde det saa være sandsynligt, at han vilde forlade hende?"

„Han vilde ikke efterlade hende ubestyttet. Hele mit Liv hører hende til, og jeg vilde hellere være hendes Slave, hvis jeg paa anden Maade ikke kunde blive noget for hende.“

„En Pige som Elma kan ikke vindes af en Slave men af en Herre," sagde Pepita med Eftertryk. „Deres Opoffrelse for hende er begrundet i Sagens Natur, og har ingen lave Bevæggrunde. Saa længe hun indser dette, vil hendes Interesse for Dem holdes ved lige; men mærker hun, at en Mand underkaster sig i den Grad, at han adlyder hendes mindste Bink, at han retter sig efter hendes Luner og kryber for hende ligesom en Hund, saa vil hun tabe Respekten for ham og behandle ham som en Hund, og saaledes vil det gaa, hvis De gjør Dem til hendes Slave, nej, De maa se at blive Elmas Herre og gjøre Dem frygtet af hende, thi i modsat Fald vil hun foragte Dem — ligesom Kvinderne al Tid foragte de Mænd, som de herske over.“

„Taler du for Kvinder i Almindelighed eller for Elma i Særdeleshed?“ spurgte han alvorlig.

„Jeg taler for alle Kvinder paa enkelte Undtagelser nær, men for Elma ganske i Særdeleshed. Hun har en stolt Natur og vilde aldrig elske en Mand, som hun ikke frygtede.“

Indieren stirrede ned for sig og overvejede. Hans rolige og ubevægelige Ansigt forraadte intet Tegn paa den Strid, der rørte sig i hans Indre.

Endelig saae han atter op og bemærkede:

„I ethvert Tilfælde gjør jeg bestandig Regning paa din Hjælp, Pepita. Jeg har en pinlig Forudspølse, af noget ondt, som skal komme.“

„Er der da hændet noget?“ spurgte hun.

„Ja, Elma har i Morges reddet en ung Mand's Liv, og han ligger nu til Sengs oppe i vort Hus. Han kan ikke blive i Stand til at forlade os før om nogle Dage, og imidlertid har han sat sig fast i hendes Gunst. Medhynk er beslægtet med Kjærlighed, siger man.“

„Ja, den Medhynk, hvori der ikke er nogen Ringeagt for vedkommende Person,“ svarede hun med Bestemthed.

„Men han hører netop til dem, om hvem det modsatte er Tilfældet, det er ikke den Slags Medfølelse, han

vækker. Han er smuk og melankolsk, og det vil naturligvis komme dertil, at han betror sine Sorger til Elma, som har frelst ham fra at ligge paa Havets Bund. Fortaar du nu min Angst, Pepita?"

"Ja, men hvad kan jeg gjøre?"

"Det veed jeg for Djeblikket ikke, men du er mit eneste Haab. Mr. Marsh træffer sjælden sammen med dannede Folk, og jeg forudsæ, at han vil holde paa den unge Mand saa længe, han kan. Det kan endog ske, at de to blive fortrolige Venner, og hvad Udsigt har jeg saa, naar hendes Fader er bleven knyttet til ham?"

"Ingen som helst," svarede Kvinden oprigtigt.

"Elma er romantisk, og denne smukke unge Mand, hvis Liv hun har reddet, kan maaske vinde uden mindste Anstrængelse det, som De maaske vilde staa paa Gravens Rand, inden De kunde opnaa."

"Men hvorledes kan man forhindre dette?" spurgte Indieren.

"Det veed jeg ikke. Slaf ham saa hurtigt som muligt hans Helbred tilbage og hold ham imidlertid borte fra Elma — det er alt, hvad jeg kan anbefale Dem. Er det alt, hvad De forlanger af mig, Master

— er Hensigten med Deres Besøg kun at faa et godt Raad?”

„Jeg siger dig, jeg veed det ikke. Jeg maa først se at vinde denne Mands Fortrolighed, og saa kan jeg bedre tage mine Forholdsregler. Han har fortalt mig, at han har en stor Kjærlighed til en Kvinde, hvem det er hans eneste Haab at se een Gang til i denne Verden. Men det kan være, at det kun er et Krigspuds for at gjøre mig rolig og tryk. Jeg vil imidlertid i Morgen give ham en Drif, som skal løsne hans Tunge. Man siger, at af Børn og Taaber skal man have Sandheden at vide, og dersom jeg i den Anledning kan gjøre ham til en Taabe, skal jeg have Udsigt til at erfare, hvad jeg ønsker at vide.“

„De maa ofte have givet mig noget af den Slags Drif,” sagde Pepita med et vist Anstrøg af Bebrejdelse i sin Stemme. „Er jeg andet for Dem, Master, end et viljeløst Redskab?”

„Det er ikke oprigtigt talt af dig, Pepita. Dersom du ikke troede, at jeg kunde være dig til nogen Tjeneste, vilde du sikkerligt ikke tjene mig.“

„Jeg har dog hidtil ikke faaet andet end Løfter.“

„Ja, det kan du have Ret i, men i Dag forlanger jeg et stort Offer af dig, og du skal faa en Belønning, som svarer dertil, det kan du være overbevist om. Se at forstaafe mig mit Hjertes Ønske, og jeg sværger dig til, at du ogsaa skal faa dit opfyldt.“

Pepita elskede Elma, næsten som om det kunde have været hendes eget Barn. Men selv denne Følelse gav efter for en anden, der var mægtigere, og hun var villig til at overlevere Pigen i Indierens Magt, hvis hun til Gjengjæld herfor kunde opnaa, hvad han lovede. Hun havde henslæbt de sidste ti Aar af sin bedste Tid paa denne Egn, ventende efter det, som hun troede, han alene kunde give hende; og nu, da hun for tidlig var bleven ældet, og hendes Sind bøjet, læugtes hun mere herefter end nogensinde.

Hun svarede ham med fast Stemme:

„Lad det da ske. Lad os slutte denne Handel, jeg er villig.“

„Men jeg maa forlange mere, end du maaste tror.“

Hun satte sig nærmere hen til ham; hendes blege Ansigt forraadte en fast og bestemt Vilje.

„Hvad det end er, saa betal mig min Pris, og jeg skal ikke tøve.“

„Du sværger det?“

„Jeg sværger det ved alle Helgenerne og ved min Moders Grav,“ svarede hun med lidensfabelig Hæftighed. „Tror De mig nu?“

Han saae hende ind i Ansigtet og svarede derpaa alvorlig:

„Ja, saa tror jeg dig. Jeg skal sige dig, hvad det er, naar den Tid kommer, at jeg trænger dertil. Gaa nu til Sengs, Pepita, og prøv paa at sove. Du kan snart komme til at saa Brug for hele din Kraft.“

„Det tager hele min Kraft at leve uden Haab,“ var det sørgmodige Svar.

„Du maa have en Smule mere Taalmodighed, Pepita.“

„Det har De sagt saa ofte og saa længe,“ svarede hun modfalden, „nu er jeg næsten udslidt.“

„Saa sov og glem!“

„Jeg kan ikke sove.“

„Jeg kan strax give dig et Middel,“ svarede Indieren, og han tog en lille Flaske op af sin Lomme

og gav hende den. „Prøv disse Draaber og drøm saa, at han er dig nær, min stakkels Pepita, og hold fast ved Troen.“

„Er det disse Draaber, der gjøre Folk til Taa-ber?“ spurgte hun, idet hun tog Flasken og betragtede den.

„Selv om saa var, gjør det jo intet til Sagen, siden du er alene. Men du burde vide, at der ikke er nogen Frygt for, at jeg skulde anvende saadanne Midler paa dig. Det vilde være mig til ubodelig Skade, om du et eneste Minut skulde glemme dig selv og aabenbare, hvad der skal være en Hemmelighed.“

Idet han sagde dette, nikkede han til hende og gik ud, og lige saa hemmelig som han var kommen, stjal han sig tilbage til Mr. Marshs Hus.

Kapitel 7.

Theofilus vaagnede vidunderlig styrket og oplivet den næste Morgen. Doktorens Draaber syntes at have det Fortrin frem for andre søvndyssende Midler, at de ikke efterlod nogen Slappelse og Nedstemthed, tvært imod syntes de at gjøre Hovedet lysere og klarere i Stedet for at ontaage og forvirre det.

Han undrede sig i høj Grad over Indierens Kløgt og lagde ikke Mærke til, at Doktoren stod ved Foden af Sengen og betragtede ham med et roligt og alvorligt Blik.

Saa snart han slog Djnene op, spurgte Indieren:

„Har De sovet roligt i Nat?“

„Ja, ikke en eneste Gang er jeg bleven vækket takket være Deres vidunderlige Draaber,“ svarede den unge Mand med et Smil. „Jeg begynder næsten at tro, at man i Deres Land har et bedre Kjendskab til Lægemidlernes Natur, end vi have i vort.“

„Maaſte til de giftige Midler!“ ſvarede Indieren koldt, „men jeg har ſtuderet paa mange Skoler og høſtel lidt hvert Sted, ligesom Dien ſamler Honning fra mange forſtjellige Blomſter.“

„Men der fordres baade Værdom og Erfaring for at vide, hvad man ſkal bruge, og hvad maa ſkal undgaa.“

Indieren trak halv foragteligt paa Skulderen.

„Man prøver ſig frem, det er det hele. Men her kommer Deres Frokoſt, Sahib, og jeg vil nu forlade Dem og lade Dem ſpiſe i Ro, og jeg haaber, at Deres gode Konſtitution vil retfærdiggjøre det Middel, jeg har brugt, og at Deres gode Appetit ikke vil ſlade Dem.“

En Time ſenere kom Mr. Marſh med Elma under Armen for at ſønſte deres Gjeſt „god Morgen“; men for inden havde den indiſke Tjener ſørget for hans Toilet og betjent ham i over tyve Minutter uden at ſige et eneste Ord.

Mr. Marſh tog Plads ved Siden af Sengen, og da de to Herrer ſnart bleve indvillede i en politisk Samtale, tilkjendegav Elma tydelig ſin Uergrelſe herover og gik hen til Vinduet.

„Kald paa mig, Fader, naar du er færdig med

alt dette Brøvl," sagde hun gnaven, „der er aldeles ikke noget morsomt ved det, og jeg hader at blive tjeedet."

Mr. Marsh lo godmodigt.

„De ser, at min Datter ikke er nogen stor Politiker eller nogen lærd Dame," sagde han. „Jeg kan have Uret, naar jeg foretrækker hende, som hun er."

Da Elma stod saa langt borte, at hun ikke kunde høre det, vovede Theofilus at svare:

„Det gjør jeg ogsaa. En Kvinde kan ikke blive for kvindelig."

„Det glæder mig, at vi stemmer overens i denne Henseende saa vel som i andre," svarede Mr. Marsh med et Blik. „Det er sjælden, at jeg træffer sammen med en Herre, der saa let kan forstaa og gaa ind paa mine Anstuelser."

Theofilus forstod rigtignok aldeles ikke sin Bært, men han lod denne Bemærkning passere ubemærket. Hvad Mr. Marsh end mente, saa var han en behagelig Selskabsbroder, og Tiden gik hurtigt i Dmgang med ham.

Elma sluttede sig til dem, da de begyndte at tale om almindelige Gjenstande, og hendes driftige og originale Meninger morede Theofilus, ligesom han fandt, naar

han sammenlignede hende med Abelinda, hvor meget der manglede hende.

Det var maaste ubilligt at sammenligne dette Naturens Barn med en dannet og oplyst Dame, men Theofilus kunde ikke andet, thi hans Tanker vare bestandig hos Abelinda, og den dybe Højagtelse og den trofaste Kjærlighed, han bar til hende, lod hende staa uforslignelig i hans Øjne.

„Jeg vil komme igjen i Aften, dersom det ikke kjæder Dem,“ sagde Mr. Marsh, da han efter en Times Passiar rejste sig for tage Afsted. „Jeg haaber, at De om et Par Dage kan gaa ned ad Trapperne og tilbringe Tiden hos os.“

„I saa Tilfælde, Mr. Marsh, vilde jeg misbruge Deres store Gjæstfrihed. Jeg har allerede lagt Beslag paa den i alt for høj en Grad, til at jeg skulde ligge Dem til Besvær, efter at jeg er bleven rast.“

„Dersom De vilde love at blive her, indtil vi bleve kjede af Dem, tror jeg, at De vilde opslaa Deres Bosted paa dette Sted for Livs Tid,“ svarede Mr. Marsh med en Venlighed, der havde Udseende af at være alvorlig ment. „Men jeg frygter for, at De i saa Tilfælde vilde have Skaden, og vi Fordelen deraf, thi vi leve saa aldeles ude af Forbindelse med den øvrige Verden, at vi ikke kunde hde Dem nogen passende

Gjengjæld for den Fornøjelse, Deres Selskab skaffer os."

"Jeg har ikke savnet noget af, hvad jeg er vant til," svarede Theofilus med en lignende Venlighed og Oprigtighed. „Det eneste, jeg maa bebrejde Dem, er, at De har modtaget mig saaledes, at det vil blive mig en virkelig Sorg at forlade Deres Hus."

Dagen forekom Theofilus meget lang, thi han var ikke vant til at være fængslet til et Sygehværelse. Han skrev til sin Moder og fortalte hende om det Uheld, han havde haft, men han gjorde det saa ubetydeligt som muligt. Da dette var færdigt, havde han intet andet at gjøre end at lægge sig ned og tænke paa sin kjære Adelinda, hvem han havde lært at kjende for sent, for at han og, af, ogsaa hun kunde blive lykkelige.

Nu da han kjendte hendes hemmelige Sorg, var han mere uheldig end nogenfænde. Han havde staaet i den Mening, at han var den eneste, der led, og han havde aldrig tænkt paa saa meget som med et Ord at forraade den Lidenskab, der fortærede ham. Men da de havde staaet Ansigt til Ansigt med Døden, havde deres Læber aabnet sig, og de havde udtalt Ord, som aldrig maatte gjentages og alligevel ikke kunde glemmes.

Hvad kunde Livet være for dem nu, uden en lang Kamp og en lang Pine? For Wrens Skyld maatte de aldrig træffe hverandre mere, og dog kunde de ikke udholde den Tanke, at vide hverandre levende og alligevel ikke at kunne mødes.

„Jeg maa se hende een Gang til, uden at hun veed af det,“ sagde han til sig selv, „og saa vil jeg gjøre mig Umage for aldrig at krydse hendes Sti mere. Hun skal aldrig høre andet om mig, end at jeg er en Mand, der lever efter Blygtens strenge Regler, thi alt, hvad der nu er tilovers for mig at gjøre, er at lide og at være stærk.“

Det var en sørgelig Ende paa alle hans lyse Drømme og Udsigter, og han var saa ung til ikke at have nogen Fremtid mere for sig. Men det værste af alt var Tanken om hendes Ulykke, den Ulykke at være bunden til en Mand, hun ikke kunde elske.

Hvad ham angik, var han i ethvert Tilfælde en fri Mand. Han behøvede ikke at passe saa strengt paa hvert af sine Ord og hvert af sine Blikke eller at tilbringe sit Liv under en skinsyg Ægtefælles Dje, der lagde en ond Betydning i det uskyldigste Ord og glædede sig over sit Offers Lidelse og Kamp. Hans Hjærte blødte for den ulykkelig Grevinde, hvem han ikke kunde

tjene paa anden Maade end ved at lade, som om han var forspunden af Verden. Disse pinefulde Tanker holdt hans Helbredelse tilbage, og det varede adskillige Nætter, før han kunde sove uden den indiffe Doktors vidunderlige Sovedrit.

Mr. Marsh havde øjenhuligt fattet en stor Forhærlighed for sin Gæst, og hans Besøg i Sygehærelset bleve længere og mere hyppige. Elma ledsagede ham al Tid, men da Theofilus var alt for bestjæstiget med sine egne Tanker, lagde han ikke Mærke til, at Pigen begyndte at vise en voxende Interesse for ham og hans Samtale, og at hun ikke længer kunde møde hans Blik saa frit og frejdigt, som hun før havde gjort.

En Opdagelse af denne Art vilde have gjort ham forlegen og forvirret over al Maade, thi der behøvedes meget, inden han vilde tro, at han havde rækket en Følelse i Elmas Bryst, der var stærkere end Interesse, thi han havde en ringe Mening om sin egen Tiltrækningskraft. Men Indieren lagde Mærke til enhver eneste Ting, og uden at lade, som han holdt Dje med Pigen, var der ikke et Smil paa hendes Læber, ikke et Udtryk i hendes Ansigt, som undgik hans skarpe Blik.

En Gang da hun tabte en Blomst, der sad paa hendes Bryst, bukkede Theofilus sig ned fra den Lænestol, hvori han sad om Dagen, og leverede hende den tilbage med et Smil, og han saae, hvorledes en stærk Rødme pludselig overfoer hendes hvide Ansigt. Hendes Haand, som atter vilde fæste Rosen paa Brystet, sitrede, og hun tabte atter Blomsten, men Theofilus havde nu vendt sit Hoved mod Mr. Marsh og saae ikke dette.

Elma gjorde sig ikke den Umage at tage Blomsten op igjen, og Indieren, der ventede, indtil hun, som det lod til, havde glemt den, puffede hemmelig til den med sin Fod, og da ingen saae det, snappede han den ivrigt op og gjemte den paa Brystet inden for sin Frakke.

Naaste havde hun ladet den blive liggende i det Haab, at en anden Person kunde bryde sig om at bære den ved sit Hjærte, thi da hun strax efter ved et hemmeligt Sideblik overbeviste sig om, at den var borte, og vidste, at den ikke var i Theofilus' Besiddelse, vendte hun trodsigt Indieren Nyggen og værdigede ham ikke den mindste Opmærksomhed, saa længe hun opholdt sig i Bærisset.

„Elma skal bringe sin Guitar og i Aften synge

lidt for Dem," sagde Marsh, da han rejste sig for at gaa, „forudsat, at Doktoren ingen Indvending gjør."

„Dg selv om Doktoren gjør Indvendinger, vilde dette ikke sige noget," svarede Elma, idet hun overmodigt løstede sit Hoved i Bejret. „Mr. Norton maa selv bedst vide, om han har Lyft til at høre en lille Sang."

„Jeg mente blot, om han var stærk nok dertil, min kjære Pige."

Hun vendte sig om til Patienten med et Smil.

„Er De stærk nok, og har De Lyft dertil, Mr. Norton?"

„Ja, meget stor Lyft, Miss Marsh."

Indieren satte en mørk Mine op.

„De er næppe i Stand til at taale nogen Sindsbevægelse, men hvis De ønsker," og han tral paa Skulderen, „har jeg intet at sige."

Elma tog altsaa sin Guitar, som Pepita havde lært hende at spille, og hun satte sig ned paa en Bude for an sin Faders Fødder og atkompagnerede sin Sang med Guitarens Toner. Hendes dejlige Stemme fyldte Bærelset med en blid, sørgmodig Melodi.

„Kan du i Aften ikke synge andet end melankolske Sange, min kjære Pige?" spurgte Mr. Marsh. „Det

shnes mig, at der er Sorg nok til i Livet, at vi ikke behøver den i vor Musik."

Elma lo, men det var snarere en paataget Latter, og slog om i en sprudlende fransk Barkarole.

"Shnes du bedre om den, Fader?" spurgte hun.

"Nej, den er mig alt for let. Jeg holder nok af noget, der er muntert, men dog lidt mere solidt. Hvad siger De, Mr Norton?"

"Jeg er bange for, at De og jeg for første Gang ikke kunne samstemme, Mr. Marsh. Jeg shutes, at den første Sang ikke lod noget tilbage at ønske."

"Saa holder De altsaa af at blive sørgmodigt stemt?"

"Nej, men mit Sind trænger til Fred og Ro, og jeg foretrækker alvorlige Melodier frem for dem, der sætte Sjælen i hæftig Bevægelse. Den Sang, Miss Marsh sang først, vil lyde for mit Øre i mange Dage, thi den havde saadan en dejlig og brændende Længsel i sig."

Elma rødmede af Lyksalighed.

"Det er ogsaa min Yndlingsmelodi," sagde hun, idet hun sagte nynnede et Par Strofer.

"Det undrer mig ikke, den er saa smul! Men jeg er bange for, at det trætter Dem, Miss Marsh."

"Sangen trætter mig aldrig mere, end den trætter

Fuglene," svarede hun, „men for Næsten er Klokken nu nær ved ti, og vi staa saa tidlig op om Morgen, saa at Fader er vant til at gaa tidlig i Seng.“

Hun rejste sig fra sit Sæde, og da Indieren nærmede sig for at stille hende af med Guitaren, rakte hun ham den, som om han kunde have været en Tjener, der ikke var værdig til den mindste Dømmærksomhed.

„Pepita har Ret“ tænkte han, idet hans Ansigt antog en mørk Mine. „Hun ringeagter mig, som om jeg var hendes Slave. Jeg maa lære hende at se op til mig som en Herre.“

„Jeg vil i Aften prøve at sove uden Deres Draaber,“ sagde Theofilus, da han var alene med den indiske Doktor. „Jeg har været saa mange Timer oppe, at jeg burde være træt nok til at kunne sove foruden kunstige Midler. Tror De ikke ogsaa?“

„De har haft en anstrængt Aften, husk paa det,“ svarede Doktoren med kold Værdighed.

„De mener en meget behagelig Aften. Der er intet Stet, som har anspændt mine Nerver. Tvært imod Miss Marshs dejlige Stemme har ladet mig glemme mine Sorger.“

„Men ville de ikke indfinde sig med fordoblet Styrke, naar De er alene?“

„Nej, jeg tror, at hun, hvad dette Spørgsmaal angaar, har tryllet dem bort. Jeg vil drømme om hendes Sang i Nat og ikke om mine Sorger.“

„Som De vil,“ svarede Indieren endnu mere kolddt. „God Nat!“

Og han forlod ham og sendte den indiske Tjener ind til ham. Denne havde trofast plejet ham under hele hans Sygdom, men Theofilus kunde aldrig komme efter, om Salap forstod engelsk eller ikke. Han udførte bestandig sin Pligt i den dybeste Tavshed, og hver Gang Theofilus henvendte sig til ham, bøjede han paa østerlandsk Bis Hovedet ned og efterkom strax den til ham rettede Befaling.

Imidlertid var Theofilus Dag for Dag bleven overbevist om, at der maatte være et sælsomt Mysterium knyttet til dette Sted, men han havde for megen Uværsølelse til at trænge ind i de Ting, som ikke angik ham.

Der var dog eet Forhold, som han kunde ønske at skaffe sig Oplysning om, da han mente, at det vedkom ham personlig. Han længtes nemlig efter at vide, om han om Natten blev lukket inde paa sit Bærelse eller ikke. De tidligere Aftener havde Doktorens Draaber gjort ham saa døsig og sløv, at han ikke havde haft

Tanke for at erkyndige sig herom, men denne Aften var hans Hoved klart, og hans Sanser skarpe, og han tog den Beslutning at lytte efter enhver Lyd, der foregik i hans Nærhed.

Han havde omtrent ligget en halv Times Tid, da han mærkede, at der rørte sig noget uden for Døren, det var, som om nogen listede sig forsigtig op ad Gangen og lyttede ved Døren.

Theofilus lukkede Døren og trak sit Bejr ensformigt og højt, for at give det Udseende af, at han sov.

Efter en Pause blev Nøglen meget forsigtigt drejet om udbendig fra, og kort efter hørtes en knirkende Lyd op ad Trappen. Derpaa blev alt dødstille, og intet uden Regnens Plasken mod Vinduerne og Vindens Sukken forstyrrede Husets hemmelighedsfulde Ro.

Theofilus ventede, indtil han mente, at hans Fangevogter maatte være kommen op paa sit eget Værelse, derpaa stod han ud af Sengen og prøvede Døren.

Jo, ganske rigtigt, den var aflaaaset udbendig fra, saa at det i Virkeligheden syntes, som om Mr. Marsh holdt sine Gæster fangne, thi Theofilus kunde næppe

tvivle om, at hans Vært havde noget at gjøre hermed, medens Indieren vist ikke var andet end Mr. Marshs fortrolige Tjener og Redskab for hans Onsker.

Theofilus blev underlig til Mode herover og kunde ikke sove, og han ønskede næsten, at han havde faaet sine Draaber som sædvanlig.

Han hørte Klokken under nedens flaa den ene Time efter den anden, og hvert Slag syntes at dø bort i den højtidelige Stilhed, her herskede i Huset.

Mr. Marsh holdt ham godt forsynet med Bøger, og han havde just bestemt at trække Natlampen hen til sig og søge Adspredelse i Læsning, men pludselig hørte han et undertykt Skrig umiddelbart over sit Hoved.

Efter Lyden at dømmes lod det til, at en Haand pludselig var bleven trykket mod de angstfulde Læber for at dæmpe deres Skrig, men Skriget naaede alligevel gjennem Luften og gik som en Pil til den unge Mandes Hjærte.

Hele hans Naturs Ridderlighed blev vækket. Det var en Kvindes Stemme, som havde udstødt dette vilde Skrig, og han brændte af Begjærighed efter at styrte til hendes Befrielse; men dette var han forhindret fra,

øiensynlig med Forsæt, og han havde intet andet Valg end at blive uvirksom.

Der var en Trampen og en Støjen oven over ham, ethvert Tegns paa en skrækelig Kamp, og derpaa et nyt Strig svagere og denne Gang længere borte, og atter blev alt dødstille.

Theofilus' Nerver vare saa anspændte, at han trods sin store Træthed og Svaghed ikke kunde sove, og han blev greben af en stærk Frygt og fik den Indsigelse at kalde Doktoren til sig, hvorfor han traf hæftigt i Klokkestrængen.

Efter mindre end en Minut aabnedes Døren forsigtigt, og Indieren, nøjagtig i den samme Dragt, som han havde baaret om Aftenen, viste sig paa Tærsklen.

„Vil De mig noget?“ spurgte han med sin sædvanlige rolige Stemme.

Theofilus sparede:

„Jeg er saa nervøs i Nat, at jeg ikke kan komme til at sove uden at have faaet mine Draaber.“

Han havde den største Lyst til at spørge Doktoren, om hvad det var, der var passeret, men da han saae ham staa for sig, mindedes han pludselig om sit Løfte, at bevare hvad han hørte, og hvad han saae, som en

ubrødelig Hemmelighed. Derfor svarede han undvrigende, og han fortsatte efter en kort Pause:

„Det gjør mig meget ondt, at jeg har forstyrret Dem, Doktor — saa meget mere som det ene og alene er min Fejl — men jeg haaber, at De vil tilgibe mig. Der er en stor Uro kommen over mig, og jeg plages af ængstelige Tanker.“

„Jeg vidste, at det vilde gaa saaledes,“ svarede Indieren roligt, „men til al Lykke kan der raades Bod herpaa. I den Tilstand, hvori De befinder Dem, er Søvn mere nødvendig for Dem end Mad og Drikke. Jeg kan se, at Deres Nerver ere haardt angrebne, og jeg er bange for, at De maa have en dobbelt Dosis af mine Draaber, hvis de skulde gjøre nogen Virkning.“

„Som De vil,“ svarede Theofilus, der ønskede at kjøbe Glemsel og No for enhver Pris. „Det forstaar De Dem naturligvis bedst paa.“

Indieren traadte hen til Lampen for at tælle Draaberne i et Glas, og ved denne Lejlighed lagde Theofilus Mærke til, at han havde en rød Flænge paa sin Bænde, ret som om han havde faaet et Saar af et skarpt Instrument.

Han brød uvilkaarligt ud i et Forundringsstrig, men Indieren lod ikke til at tage nogen Notits heraf.

Han fyldte et Vinglas til Randen af en Flaske, han havde med sig, og derpaa rakte han Theofilus det uden at sige et Ord.

Den unge Mand drak uden Tøven, saa snart Glasset blev sat for hans Mund, thi dette var den eneste Maade, hvorpaa han kunde undfly den Angst og Rædsel, der havde grebet ham.

„Skal jeg blive hos Dem, til De falder i Søvn?“ spurgte Indieren, men Theofilus vilde ikke vide noget heraf at sige.

„Nu bliver det nok godt,“ sagde han. „Det gjør mig kun ondt, at jeg har forstyrret Dem.“

„De har ikke forstyrret mig,“ var det rolige Svar, „jeg sover sjælden meget om Natten.“

„Saa tager De Dem vel en lille Søvn om Dagen?“

„Jeg spiser, drikker og sover, naar Naturen fordrer det,“ svarede han. „Jeg føler ingen Trang til at sove nu, og hvorfor skulde jeg saa plage mig selv ved at lægge mig rolig ned?“

„Det er sandt, men vi ere alle Bannedyr, veed De.“

„Jeg er intet Bannedyr,“ svarede han, „thi Banen er efter min Mening et andet Navn for Slaveri.“

„Men, naar De ikke kan sove, Doktor, hvorfor tager De da ikke Deres vidunderlige Draaber?“

„Fordi jeg ikke er syg og derfor kan vente, til Naturen gjør sin Ret gjældende. Naar jeg trænger til Søv, vil Søvnens nat indfinde sig.“

Theofilus mærkede, at hans Dine begyndte at blive tunge, og at en behagelig Døsigthed kom over ham. Han hørte ikke en Gang, at Doktoren tral sig tilbage saa kraftig var Virkningen af Draaberne, og ikke før den næste Dags Middag vaagnede han op og kom til sig selv igjen.

Men selv da vare hans Sanser saa outaagede, og hans Hoved saa forvirret, at det varede noget, før han kunde komme paa det rene med, om ikke den sidste Nats Begivenheder vare andet end en Drøm, og han vilde endnu have været i Tvivl med sig selv, hvis ikke Indieren, da han atter indfandt sig, havde sagt, idet han pegede paa et Plaster paa sin Pande:

„Her ser De, Sahib, hvad der kommer ud af at indbilde sig, at man kan se i Mørke ligesom en Kat. Jeg tog intet Lys med mig, da jeg : Nat kom ind til Dem, og Resultatet var, at jeg snublede paa Trappen, da jeg atter vilde begive mig op paa mit Værelse, og slog et Hul i Panden. Til al Lykke er det kun en Bagatel, men det kunde være bleven alvorligere.“

„Ja, det saae ud til at være paa et farligt Sted, De har slaaet Dem, jeg lagde Mærke til det i Nat,“ kunde Theofilus ikke undlade at sige.

Indieren sendte ham et hurtigt og gjennemtrængende Blik og svarede derpaa, endog med større Ro end sædvanlig:

„De har Ret; Uheldet skete, da jeg gik ned til Dem. Nu huster jeg det. Men jeg blev saa forstrækket, da jeg hørte Dem ringe, at jeg rent glemte at skjule mit Saar. Jeg haaber da, at De ikke er bleven bange.“

„Jeg bliver ikke saa let bange,“ svarede Theofilus med et uvilkaarligt Estertryk.

„Det glæder mig at høre,“ sagde Indieren roligt, „thi i saadanne gamle Huse høres der al Tid om Natten en sølsom Larm. Jeg har ofte antaget Røtter for Røvere, kan jeg forsikre Dem for.“

„Min Faders Hus er ogsaa gammelt, men vi begaa dog ikke saadanne Fejltagelser,“ svarede Theofilus.

„Visse Folk have mere sølsomme Drer end andre,“ bemærkede Indieren, og Theofilus kunde ikke andet end tænke, at denne Bemærkning var sendt ud som et Følehorn, og at Doktoren lagde an paa at lokke en Bekjendelse ud af ham.

Men da det faldt Theofilus ind, at det ganske specielt var anbefalet ham at bevare alt som en Hemmelighed, hvad han saa og hørte, syntes han ikke, at det var videre smukt at lægge en Snare for ham af denne Sort, og han svarede koldt og lakonisk:

„Uden Tvivl.“

„Og Folks Nerver føre dem ofte bag Lyset, naar de ere syge.“

„Det kan nok være; men det lader til, at De vil vide bedre Bested hermed end jeg; mine Nerver føre mig ikke bag Lyset.“

„Det glæder mig.“

„Hvorfor?“

„Fordi det al Tid er vanskeligere at faa Bugt med Sygdomme i Nervesystemet end med andre Svagheder, vi have at behandle; og jeg var bange for, da jeg i Nat saa Dem i saa hæftig en Sindsbevægelse, at De var lidende paa denne Maade, det vil sige, at Deres Nerver vare i en sygelig Spænding.“

En anden Snare; men Theofilus forraadte sig ikke, han var paa sin Post og undgik den forsigtig.

„Jeg led simpelt hen af Søvnløshed, og det gjør et Menneske utaalmodig, naar han er svag.“

Indieren betragtede ham med et stjaalent, men for-

stende Blik, som om han ikke kunde afgjøre, enten det var Uvidenhed eller Snildhed, hans Patient viste.

Men da Theofilus ikke gjorde Mine til at give ham Oplysninger, trak han sig tilbage, ærgerlig over at se sig stuffet, men tillige overbevist om, at hans Patient vidste mere, end han vilde vedkjende sig.

Kapitel 8.

Lady Wharlow maatte holde sig inde paa sit eget Bærelse i flere Dage og syntes saa svag, at Greven ansaa det for nødvendigt at forlænge Opholdet paa Prioriet i det mindste en Uge, for at hun kunde komme til Kræfter inden Rejsen.

Udelinda vilde under disse Omstændigheder langt have foretrukket at komme hjem, men da hendes Mand fortalte hende, at Lord og Lady Blatherway udtrykkelig havde ønsket, at de ikke maatte forlade dem, før hun var bedre, søjede hun sig tavst i sin Mand's Vilje.

I Grunden sagde det jo ikke stort, hvor hun opholdt sig, eftersom hun maatte bære sin tunge Sorg med sig, hvor som helst hun stod og gik, og saa længe hun levede.

Hun længtes meget efter at faa en nøjagtig Underretning om Theofilus' Død, og femte Dagen efter den ullykkelige Begivenhed bad hun Lady Blatherway om at lade en Karl kjøre hende ned til Longs Hytte.

Breven var ude, ellers vilde han have nedlagt et bestemt Forbud mod dette Besøg. For Resten behøvede han ikke at være bange, thi Long var en forslagen Slotlænder, der vidste, hvorledes han skulde holde Tungen lige i Munden.

Abelinda trængte ind paa ham med Spørgsmaal, men til dem alle gav han samme Svar, at han i Virkeligheden ikke vidste noget om den unge Herres Død.

„De kunde sikkerlig ogsaa have frelst ham?“ sagde den unge Grevinde bebrejdende.

„Jeg kan ikke indse, hvorledes det skulde være sket,“ svarede Long, der for at skjule sin Forvirring flyttede sin Skraa fra den ene Kind til den anden. „Det hele var kun et Djebblis Sag, og en Mand har ikke faaet mere end to Arme. Jeg er inderlig bedrøvet over, at

det tog den Ende, som det gjorde, men jeg forsøgte alt. En Mand kan ikke gjøre mere, end han kan, min naadige."

"Det er ikke min Hensigt at gjøre Dem Bebrejdelser," svarede hun med en meget sorgfuld Stemme. "Men De havde gjort bedre i at have frelst ham og ladet mig drive bort. Hans Liv har Værd og Betydning, men det har mit ikke."

Hendes Liv havde dog været hundrede Pund værd for ham, vidste Pong, men han tænkte, det var bedst at beholde dette for sig selv ligesom alt det øvrige.

Det gjorde ham imidlertid ondt at se denne Dame saa nedbøjet, og han ansaa det for sin Pligt at finde paa Trøstegrunde.

"Det er dog en Lykke, Mylady, at Herren er død saa let og behageligt, det er en langt bedre Død, end de fleste af os saa i vore Senge. Han kom aldrig til sig selv, siden De saae ham sidst."

"Er De sikker paa det?" spurgte hun med skjælvende Stemme.

"Ja, fuldstændig," svarede Pong, men hans rømmende Stemme viste dog, at hans Overbevisning ikke var saa sikker. "Man faar aldrig sine Sanser tilbage, naar det et kommen saa vidt som med ham."

„Takket være Himlen!‘ mumlede hun ved sig selv, og derpaa tilføjede hun højt: „Jeg haaber da, at Lord Wharlow har betalt Dem for Deres Ulejlighed, Long?“

„Ja, min naadige — gjør Dem ingen Bekymring i den Anledning,“ svarede han med en vis Forlegenhed. „Der var ingen Frygt for, at den naadige Lord skulde glemme mig; han havde hellere givet alt, hvad han ejede af denne Verdens Gods, tror jeg, end at Deres Naade skulde omkomme.“

„Det glæder mig, at han ikke har glemt Dem,“ sagde hun og forlod pludselig Fiskerens Hytte.

Da Abdelinda kjørte tilbage til Brioret, skete det, at Bognen pludselig fik et stærkt Stød, der fra den smalle Vej bragte den ud paa Marken. Ponierne, der alt i Forvejen havde været meget vædige, bleve nu aldeles ustyrlige, da de kom ud paa den ujævne Mark.

Ruffen gjorde sit bedste for at holde dem i Tømme, men han kneb Tænderne sammen, og hans Læber bleve hvide, da han saae, hvorledes de mere og mere nærmede sig den bratte Klippe neden for, og hvis han ikke kunde styre Dyrene, før de naaede den, havde han ikke den mindste Tvivl om, hvorledes alt vilde ende.

Adelinda sad og lænede sig tilbage i Sædet, saa rolig som om det kunde have været i hendes Dagligstue. Det var ikke, fordi hun ikke indsaa Faren, men snarere fordi hun var fuldstændig ligegyldig derfor. Livet var saa lidet værd for hende, at det næsten syntes, at Forsynet havde været saa naadig at sende hende denne nye Udsigt til at blive befriet for alle hendes Sorger og Bekymringer.

Hun smilede endog, da hun saae Bognen nærme sig Klippen, thi hun glædede sig ved Tanken om, at Højvandet maatte være kommen, og at hun skulde omkomme, ligesom Theofilus var omkommen.

Men hendes Livs Bestemmelse var endnu ikke fuldbyrdet. Hun lukkede sine Øjne for et Minut, men et pludseligt Ryl, et hæftigt Stød lod hende aabne dem igjen, og Ponierne stode fuldstændig stille, pustende og fraadende, medens en høj Kvinde, med et rødt Tørklæde bundet om Hagen, havde stillet sig roligt for an deres Hoveder og holdt Tømmerne fast i sin stærke Haand.

Det syntes næsten, som om Adelinda havde en Anelse om, at hun skulde se dette Ansigt tiere, i ethvert Tilfælde fængslede det hendes Opmærksomhed fuldstændigt. Det var ikke dets Skønhed, som tiltrak hende — det var vel smukt, men Formen for massiv, derimod var

der noget ejendommeligt ved den hele Figur, der vidnede om en stor Ro og Kraft, og det var især dette, der gjorde denne Kvinde saa tiltrækkende. Selv Hestene syntes at have en Følelse heraf, thi da hun greb fat om Tømmerne med sit kraftige Tag, syntes de strax at forstaa, at al hyderlige Opsættighed vilde være frugtesløs, og de dukkede nu Hovederne ned med en meget nedslaaet Mine.

Rusten sprang ud af Bognen og gik hen til Kvinden.

„Du skulde styre dine Heste lidt bedre,“ sagde hun i den myndige Tone, der syntes at høre til hendes Natur. „Jeg saa dig komme langt borte fra, og dine Tømmer vare alt for slappe. Da du ikke kunde mestre Dyrene, tænkte de vel, at de gjorde bedre i at mestre dig.“

„De have ikke været ude i Gaar,“ svarede Rusten, „og det er det, der har gjort dem saa ustyrlige.“

„Dyrene ere ligesom os Menneſter — de vilde have deres egen Vilje, hvis de kunne saa den, men det er dumt, at lade dem kjende deres egen Magt, fordi de saa ville misbruge den, eftersom de ingen Fornuft have. Naa, hold Tømmerne, medens jeg ser, hvorledes Damen har det.“

Rusten adløb og undrede sig maaste selv over, at

han saa let kunde falde til Føje for et Fruentimmer, der ikke saae ud til at være andet end en Zigeunerstke.

Hun gif hen til Siden af Bognen og talte til Adelinda.

„Jeg er bange for, at De er bleven forstrækket, min Dame,“ sagde hun mildt. „Derfom De tillader, at jeg hjælper Dem ned, tror jeg, De handler fornuftigt, thi,“ tilføjede hun med en sagtere Stemme, „De burde aldrig betro Dem til en saadan Kust, naar der er saadanne Heste for Bognen. Mit Hus er her, hvis De vil tage til Takke med at vente der, til De er kommen Dem af Deres Stræk. Det gaar paa Hjul, men alligevel er det hyggeligt og net.“

Hendes Ansigt saae saa tillidsvækkende ud, og hendes Arm var saa stærk og smidig, at Adelinda, der endnu skjælvede, ikke af denne, men af den forrige Sindsbevægelse, var glad over at modtage hendes Tilbud, skjønt hun ingen Anelse havde om, hvor hun skulde søres hen.

Alt, hvad hun saae, var en af disse store firkantede Zigeunervogne, som man ofte ser paa Vejkanten, medens deres Beboere, lejrede i Græsset tæt ved, varme deres halbnøgne Legemer og brune Ansigter ved den improviserede Ild.

Kvindens Dine havde fulgt Abelindas, da hun nysgjerrigt saae sig om, og hun smilede fornøjet.

„Ja, det er mit Hjem. Jeg tør nok sige, at det forekommer Dem at være en usfel Bolig, men jeg holder af den. Jeg betaler ingen Skatter, og jeg er langt borte fra alt Bryderi. En enlig Kvinde, uden Familie og Venner, har intet, der binder hende til en særskilt Plet, og hun lader mange Sorger og Bekhvringer blive bag ved sig, naar hun flytter omkring fra det ene Sted til det andet. I det mindste er det min Erfaring. Er De bange for at aflægge mig en Visit, min naadige?“

„Nej,“ svarede Abelinda, der var nysgjerrig og desuden følte Interesse for dette fælsomme Bekjendtskab.

Hun sagde derfor til Kusten, at han kunde kjøre Vognen hjem og sige, hvis der blev spurgt om hende, at hun vilde komme tilbage om en halv Time, og derpaa støttede hun sig til Kvindens Arm, der i hendes Svaghed forekom hende som en Værnstang, og gik langsomt hen imod Vognen.

Kvinden løftede hende op ad Trappen, og hun kom ind i, hvad man vilde kalde, et lille snævert Værelse. Der stod en lille Seng i det ene Hjørne, en tilbækket Duv et Bord og en Stol var det øvrige Bohave. Men enhver Ting var saa ren og i saa fuldstændig en

Orden, at Lady Wharlow, forvænt og forfinet som hun var, ikke kunde finde noget at indvende imod dette Besøg.

Kvinden anbragte hende paa Stolen og nødte hende derpaa til at tage et Glas Vand, hvori hun havde hældt en Smule virkelig god Vin. Adelindas Nerver vare endnu stærkt rystede, men der var noget ved dette Eventyr, som adspredte hende og vendte hendes Tanker i en anden Retning. Hun saae pludselig op til sin ubekjendte Bærtinde og spurgte:

„Hvorfor lever De paa denne Maade? De er ingen Zigeunerste, kan jeg se.“

„Nej, min naadige, det er jeg ikke! Men jeg har al Tid haft en særlig Forkjærlighed for det omflakkende Liv, og da jeg ved min Moders Død stod ene og frit kunde vælge, indser jeg ikke, hvorfor jeg ikke skulde følge min Tilbøjelighed.“

„Men bliver De under Tiden ikke bange?“

Kvinden aabnede en Skuffe i Bordet og viste Lady Wharlow en Pistol og hun lo, da hun saae, hvorledes hendes Gjæst uvilkaarlig kom til at gysse.

„Den er min Bestytter,“ sagde hun, „og da den har sex Løb, er den i det mindste tilstrækkelig for sex Fjender. Jeg er aldrig bleven forurettet, og derfor har jeg ikke brugt den endnu, men jeg holder mit Krudt

tørt og overlader Forsynet det øvrige. Jeg gaar roligt og fredeligt omkring og støtter mig selv — hvorfor skulde jeg da blive angrebet og forurettet?"

„Nej; men alligevel er det et besynderligt Liv, De fører.“

„Det kan nok være, men det anstaar mig bedre end ethvert som helst andet, min naadige Dame.“

„Og føler De Dem ikke forladt?"

„Jo, under Tiden, men ikke nær saa forladt, som jeg ellers har følt mig. Om Dagen ser Solen saa venlig ned til mig, og om Natten ere Stjærnerne mine trofaste Følgesvende.“

„Men naar der nu ingen Stjærner ere oppe?"

„Saa stirrer jeg paa de veylende Skyer. Naar man lever, som jeg lever, ser man mange smukke Ting, som andre Mennesker ikke drømme om, min naadige Dame. Ikke to Solnedgange eller to Solopgange ligne hverandre, de ere allesammen forstjellige og allesammen saa smukke. Men det er ikke alene Djet, som fryder sig ved Betragtningen af Naturen, ogsaa Dret har mange Adspredelser. Den ene Nat standser jeg tæt ved Skoven og lytter til Bladenes Raslen, og den næste er jeg maaste lige ude ved Havet, og de brusende og mumlende Bølger tale saa venligt til mig, at jeg ikke tænker paa at sove. Der er en vidunderlig Afvevling i Naturen,

naar man ser paa den med de rette Øjne og hører paa dens Stemme med de rette Øren."

Abelinda maatte uvilkaarligt udbryde:

"De maa have faaet en god Opdragelse, ellers vilde De ikke forstaa eller fatte saadanne Ting."

"Jeg har gaaet i vor Landsbyskole; men Læreren var en klog og kyndig Mand, og da han saa, at jeg holdt af at lære, bragte han mig en Smule videre end de øvrige Børn, men det var ikke stort mere, jeg lærte paa denne Maade, derimod udøvede han ved sit Sind og sin hele Tænkemaade en stor Indflydelse paa mig. Min Fader syntes, at det var Daarstab at bryde sig om saadanne Ting, som jeg gjorde i min Barndom, men de have alligevel været mig til stor Gavn senere og have tjent til at bringe mig den Trøst, som intet andet kunde give mig."

"Men tænker De al Tid paa at føre et Liv som dette?"

"Kunde jeg gjøre nogen Forandring og opnaa et bedre?" spurgte hun. "Naar jeg mærker, at mit Ende lig nærmer sig, vil jeg drage tæt til mit Hjem, saaledes at jeg kan dø og blive begravet i min Fødeegn; men saalænge jeg har Kraft og Helbred, skal jeg holde mig borte fra det Sted, som paa een Gang er mig det sørgeligste og dyrebareste i hele Verden."

„Jeg ser, De har haft Sorger ligesom alle vi andre,“ bemærkede Adelinda medspændt.

„Ja, flere end de fleste, min naadige Dame,“ svarede hun, og pludselig var det, som om der kom en Sky for hendes klare blaa Dine. „Men jeg klager ikke. Himlen veed hvad der er bedst for os alle.“

„Jeg vilde ønske, at jeg havde Deres Mod og Tro,“ udbrød den unge Grevinde sørgmodigt.

Kvinden, der ikke hørte til disse snæverhjærteede Mennesker, der tro, at et stort Navn og en stor Rigdom nødvendigvis maa gjøre lykkelig, svarede alvorligt og medspændt:

„Hvorfor skulde en fornem Dame ikke have sine hemmelige Sorger ligesom andre dødelige? Og naar De ønsker mit Mod og min Tro, min naadige Dame, saa vil jeg sige Dem, at det kommer med Tiden. Lidelsen bringer Taalmodighed, og Taalmodighed bringer Mod, og Mod bringer Tro. Det er en lang Lektie at gjenneegaa, og det tager Tid og volder Smerte at lære den, men saa fæster den sig ogsaa bedre i Sukommelsen.“

„Jeg kunde ønske at have lært den, jeg skal lære,“ sagde Adelinda.

Den sølsomme Kvinde, til hvem hun talte, vendte

sig om og betragtede hende med et medlidende Blik.

„De er endnu ikke kommen til Taalmodigheden, og dog er det det første Skridt, hvoraf alle de øvrige afhænge.“

„Jeg veed det,“ svarede Abelinda, der undrede sig over, at hun kunde tale saa usorbeholdent. „Indtil nu har jeg kun haft Lidelser, og det er det hele.“

„Det øvrige vil komme, min naadige Dame. De er endnu ung, og det er saa naturligt, at De i Deres Alder gjør Fordring paa Lykke, men —“ afbrød hun sig selv — „jeg tager mig vel for stor en Frihed ved at tale saa ligefrem til Dem, min naadige Dame?“

„Aldeles ikke. Vi høre sjælden Sandhed,“ svarede Abelinda med et bittert Smil. „Verden smigrer Højhed og Rang, som om det var en Dyd.“

„Og Højhed og Rang beklager sig sjælden over dens Hyldest,“ svarede Kvinden med et Smil.

„Det er sandt. Men man venter ikke at høre saadanne Ord i — i —“

„En Bogn og af en Kvinde som mig,“ fuldførte den anden Sætningen for hende.

Abelinda rødmede. Kvinden havde gjættet hendes
Abelinda.

Tanker og lo fornøjet, men syntes dog ikke tilbøjelig til at fortsætte denne Samtale videre.

„Derfor De har hvilet Dem tilstrækkeligt,“ sagde hun, „gjør jeg vist bedre i at følge Dem hjem, min naadige. Deres Venner ville blive ængstelige.“

„Jeg har ingen Venner,“ var Adelinda lige paa Nippet til at svare, men hun betænkte sig og sagde: „Ja, nu maa jeg af Sted, det er næsten mørkt. Men vil De ikke først sige mig Deres Navn?“

„Mit Navn er Allett Field,“ var det rolige Svar, og derpaa hjalp hun Lady Wharlow ned ad Trappetrinnene og sat sin Haand under hendes Arm og marcherede uden videre Ceremonier til Prioriet med hende.

Hun syntes at kjende Stedet, thi hun standsede ved en lille Laage, der gik ind til Haven — en langt kortere Vej end den uden om Portnerhuset — og idet hun lukkede Laagen op, førte hun den unge Grevinde ind paa en mørk Sti, som Adelinda næppe vilde have haft Mod til at passere alene.

Det kostede hende Umage at gaa, thi siden den ullykkelige Dag havde hun ikke gaaet et eneste Skridt, og hendes Svaghed var endnu stor. Men den stærke Arm

holdt hende oprejst, og hun stred tappert frem ad, indtil de tom til Enden af Bustadset. Her slog hun Djuene op for at tale til Allett, men et pludseligt Syn mødte hendes Blik, det var, som om Theofilus Mortons Gjensførd stod for hende. Den Rystelse var for stærk for hendes svage Nerver. Hun havde flere Gange bedet om at faa ham at se; men nu da hendes Bøn blev opfyldt, havde hun ikke Mod til at møde Synet.

Han udspødte et kvalt Strig, og hendes Hoved faldt ligesom en død Vægt ned paa Alletts kraftige Skulder.

Kvinden, der maaske ikke havde set noget til den styggeagtige Figur, der for et Øjeblik havde formørket deres Vej og derpaa var forsvundet, troede, at den fine Dame var besvimet, og efter at hun havde løftet hende op paa sine Arme, som om det havde været et Barn, styndte hun sig op til Prioriet og bankede hæftigt paa Døren. Saa snart den blev lukket op, gik hun ind, lagde sin bevidstløse Byrde ned paa en Egetræs Bænk og forsvandt derpaa i den Forvirring, som Lady Wharlows Tilstand havde forarsaget.

Den næste Dag sendte den unge Grevinde Sutton ud for at se efter den ubekjendte Kvinde, men hverken hendes Bogn eller hun selv var noget Steds at opdage

paa Marken, og da Abelinda stod i den Formening, at Allet ønskede at undgaa enhver Opmærksomhed, anstillede hun ikke yderligere Undersøgelser.

Kapitel 9.

Aftenen efter det sælsomme Eventyr var Theofilus endnu saa svag, at han foretrak en rolig Nats Hvile frem for Udsigten til at gjøre nye Opdagelser, og han var derfor meget glad over at saa sine Draaber, som Indieren var lige saa glad ved at kunne række ham.

Hvad hans Doktor angik, saa havde denne taget den faste Beslutning at forbyde al Musik og Sang denne Aften, idet han erklærede, at dette vilde sætte Theofilus i stærkere Sindsbevægelse, end han kunde taale, og da Mr. Marsh hellere foretrak at tale med sin Gæst, understøttede han Doktorens Forbud.

Elma kom ind uden sin Guitar og var usædvanlig tavst og tankesuld; men Indieren lagde Mærke til, at

hun fulgte hvert et Ord af Theofilus' Samtale med den største Opmærksomhed, og at hun smilede, naar han smilede, og var munter, naar han var munter, og at hun, kort sagt, ikke havde andet for Dje end at gjøre deres Gjæst til Behag.

Indierens Hjærte brændte af Kæseri. Den eneste Trøst, han havde, var, at Theofilus syntes uvidende om sine egne Triumfer. Men vilde det vedblive at være saadan?

Elma var meget smuk, og den Videnskab, som var vaakt hos hende, forlenede hende med ny Ynde. Hun var nu den ydmyge og blide Kvinde, naar hun var i Nærheden af Gjenstanden for hendes første Kjærlighed.

Hun havde frelst Theofilus' Liv, burde hun derfor ikke ogsaa frelse ham fra den haabløse Kjærlighed, om hvilken han havde talt, og vise ham Vejen til en ny Lykke, som han ikke drømte om?

Det var det, som Indieren frygtede for, thi det forekom ham som en Uaarlighed, at den Kjærlighed, han vilde statte højere end sit eget Liv, ikke maatte finde Gjenkjærlighed, naar den blev tilbudt.

Elma var tavst og kold mod ham, men han foretrak dog at vise sig vred i Stedet for ligegyldig, og følgende Pepitas Bink, bekræbte han sig for at paatage

sig en overmodig og stolt Mine, som om han vilde vise hende, at han stod uden for Rækkevidden af hendes Luner og foragtede at stænke dem nogen Opmærksomhed.

Theofilus følte sig mere stærk den næste Morgen, end han endnu havde gjort, og Indieren foreslog, at han til en lille Forandring skulde komme op paa hans Bærelser, rigtignok i en Hensigt, som den unge Mand var fuldstændig ubidende om.

„Der vil De bedre være i Stand til at strække Deres Lemmer,“ sagde han, „thi da vi flyttede ind her, overlod Mr. Marsh mig Billedgalleriet, og jeg har indrettet mig der efter min egen Smag og Sædvane.“

Theofilus var meget nysgjerrig efter at se Indierens Bærelse og fulgte ham med stor Fornøjelse.

Det var et langt, smalt Rum, der optog den ene Fløj i dens hele Længde, og det var saa højt besynderligt møbleret, hvis det i det hele fortjente Navn af at være møbleret. I den ene Ende stod en Slags Divan, rigelig forsynet med Puder, hvilken Indieren forklarede, var hans Hvileplads om Dagen og hans Seng om Natten. Midten af Bærelset var tomt, og at dømmes efter Gulvets forslidte Udseende, maatte Indierens rasfløse Fødder være passeret derover atter og atter.

En Skydestive var anbragt i den ene Ende, og

ved Siden heraf var der et lille Laboratorium med en stor Marmormorter og tilhørende Støder.

Her blandede han uden Tvivl sine Lægemidler sammen og lavede de stærke Giftsorter, ved hvilken han, som han selv sagde, havde det i sin Magt at gjøre det af med alle Husets Beboere, hvad Djeblik det skulde være. Det var en skrækelig Magt, der var lagt i denne Mands Haand, men da Mr. Marsh ikke lod til at nære nogen Frygt, maatte alt formodes at være, som det skulde.

„Ah, De ser paa min Skybestive,“ sagde Indieren med et ejendommeligt Smil. „Det er min eneste Udspreddelse udenfor min Profession. Er De en god Skytte, Sahib?“

„Saa taalelig.“

Indieren tog to Pistoler frem.

„Lad os prøve vor Dygtighed sammen. De ser den hvide Prik i Centrum — tror De, De kan træffe den tre Gange i Træk?“

„Ved et Tilfælde, maaste,“ svarede Theofilus med et Smil, „men ikke paa anden Maade. Det vilde fordrø et usædvanligt sikkert Dje og en lige saa sikker Haand at træffe en lille Prik som den tre Gange efter hverandre.“

Indieren tog en af Pistolerne og strakte den ud,

tilshneladende uden at sigte, og sendte Kuglen aldeles nøjagtigt til Maalet. Han ladede Pistolen to Gange til, og med lige saa stor Sikkerhed som første Gang traf han Prikken.

„Nu er Turen til Dem,“ sagde han, idet han vendte sig til Theofilus, men denne undslog sig for at vise sin Færdighed i Skydning, efter at han havde set, hvortil Indieren havde bragt det.

„Jeg anser mig for fuldstændigt overvunden,“ sagde han. „Jeg vilde betragte det som et stort Held, om jeg kunde træffe den yderste Rand af Centrum, men saaledes at træffe lige midt i Prikken, drister jeg mig ikke til. De maa øve Dem meget.“

„Na ja“ svarede han ligegyldigt, „jeg tilbringer under Tiden en Time med denne Udspredelse; det er min Grundsætning, at naar man har erhvervet en Fuldkommenhed, da skal man ogsaa sørge for at holde den ved lige og ikke lade Sværdet ruste i Skeden.“

„Den Grundsætning er uden Tvivl rigtig, men De kan da ikke have megen Øvelse i Deres Lægekunst, eftersom der her paa Stedet ikke kan være megen Brug derfor.“

„Jeg er dog Læge for adskillige Mennesker nede i

Landsbyen, og interessante og belærende Tilfælde forekomme nu og da. Men desuden studerer jeg flittigt. Jeg har taget min Grad som Doktor ved det medicinske Fakultet i London. Mr. Marsh ansaa det for bedst, eftersom der ellers vilde kunne gøres ubehagelige Bemærkninger og Ophævelser af de praktiserende Læger i Omegnen."

Han førte Theofilus ind i sit Laboratorium, medens han talte:

"Her er den Plads, hvor jeg foretager mine kemiske Experimenter. Det er ogsaa min Obduktionsstue."

"Men kommer De aldrig til noget Uheld?" spurgte Theofilus, da hans Dje uvilkaarligt faldt paa den lange Strimmel Plaster paa Doktorens Pande.

"Nei, aldrig, og eftersom jeg er den eneste Person, der bebor denne Fløj af Bygningen, er det heller ikke meget sandsynligt, at jeg skulde forårsage andre nogen Skade —"

"De maa sikkert under Tiden savne Deres Hjem og Deres Folk?" bemærkede Theofilus efter en lang Pausse.

"Dette Sted her er mit Hjem, og disse Folk her er mit Folk," svarede han alvorligt og koldt. "Jeg forlanger det ikke anderledes."

„Men dette ensformige Liv, kjæder det Dem ikke?“
spurgte Theofilus.

„Der er ingen Ensformighed i mit Liv. Det er fuldt af Drømme — Drømme saa skønne i deres Billedhed, at jeg under Tiden undrer mig over, om det virkelig kan eksistere noget tilsvarende. Jeg har blot at kaste mig ned paa mit Leje, tage min Pibe i Munden, og lige strax er jeg i Paradis.“

„Men naar Deres Pibe gaar ud?“

„Saa fylder jeg den igjen og optager den afbrudte Traad i mine Drømme, just hvor jeg forlod den.“

Theofilus saae paa Indieren med en vis Sympathi. Hvor mange vilde Drømme havde ogsaa han ikke drømt med sin Cigar mellem Læberne — Drømme lige saa lustige og flygtige som den hvirvlende Tobaksrøg, han sendte ud af Munden. Men de gjorde kun Livet behageligt for et Øjeblik, og han nøjedes med dette.

Der blev en lang Tavshed, og derpaa sagde Indieren, idet han pegede paa nogle Flaster paa Hylben.

„Det er forunderligt at tænke sig, at enhver af disse Flaster har Kraft nok til i det mindste at sende en halv Snæs Mennesker til Evigheden. Sex Draaber af denne her — sex Draaber paa Deres Tunge, Sahib,

og De vil være død, næsten før De kunde udstøde et Suk; to Draaber af den i Vand, og De vilde føle et nyt Liv gennemrisle Deres Arer. Der er Forskjel mellem Brugen og Misbrugen."

"Saadan en Kundskab som Deres kan lede ud i store Fristelser og medføre et stort Ansvar," sagde Theofilus alvorligt.

"Nej, tvært imod," svarede Indieren, idet han tilkastede den unge Mand et skarpt, men sjaalent Blik. "Jeg er alt for bekendt med Virkningen, til at jeg skulde tage fejl af Uvidenhed."

"Men De kunde forsærlig gjøre Brug deraf," tænkte Theofilus, da han traadte ud af Laboratoriet, og han var fuldstændig i denne sælsomme Mands Bold, der sandsynligvis kjendte en Maade, hvorpaa han kunde gjøre det af med sine Kjender hurtigt, sikkert og hemmeligt.

Saaledes tænkte han, men han sagde: "Dog, jeg misunder Dem ikke Deres Kundskab, Doktor. Den maa af og til tynde som en svær Byrde paa Deres Sind."

"Nej, aldeles ikke. Jeg elsker Magt, og den giver mig en vis Selvtillidsfuldhed, som opretholder mig i min egen Agtelse."

„De har altsaa en Tilfredsstillelse af at vide, at De kunde dræbe os alle, hvad Djeblik det skulde være?“

„Ja,“ svarede Indieren langsomt. „Fordi jeg kan gjøre det, er der ingen Grund til, at jeg skulde gjøre det. Enhver Doktor har denne Magt, veed De, og dog hører man aldrig, at en Doktor dræber sine Patienter, undtagen naar han mangler den fornødne Dhygtighed og Indsigt. Og des værre tør jeg sige, at langt flere død paa denne Maade, end man har nogen Idee om,“ tilføjede han med et ondskabsfuldt Smil.

„Paa den Maade syntes det, at være det bedste, om ethvert Menneske var sin egen Læge,“ svarede Theofilus.

„Saa vilde man have endnu mindre Udsigt til at leve,“ var Svaret.

Der var en lang Jærnstang, der hang ned fra Loftet i stærke Neb, og da Indieren gik forbi den, gjorde han et Spring og snoede sig som en Slange rundt om den, derpaa hang han for et Sekund eller to ned fra den i den ene Fod og faldt leende ned paa Gulvet.

„Det er den Maade, hvorpaa jeg holder mine Lemmer smidige. Folk tro under Tiden, at jeg ikke er stærk, fordi jeg er tynd og mager, men jeg plejer mine Muskler og ikke mit Kjød, og staar mig godt derved.“

Theofilus opdagede bestandig flere Belynderligheder ved sin Ledfager. Han maatte have en Hensigt med disse Forklaringer, han fremkom med, og det var utvivlsomt, at han ønskede, at den unge Mand skulde lægge sig hans Ord paa Sinde.

Hvad kom det ellers ham ved, om Indieren var stærk og kraftig, om han var en Skytte, der aldrig forsejlede sit Maal, om han var begabet med den frygtelige Kundskab, der en Gang gjorde Familien Medici berømt over hele Frankrig og Italien?

„Han tror sikkert, at jeg staar ham i Bejen, og han ønsker derfor at minde mig om Følgerne,“ tænkte den unge Mand, „men smuk som Elma er, er der dog ingen Frygt for, at jeg skal blive hans Medbejler. Selv om mit Hjærte var frit, hører hun ikke til den Slags Kvinder, som jeg kunde ønske mig til Hustru, thiønt jeg paa den anden Side holder for meget af hende til at se hende gift med Indieren.“

Hadde denne kunnet gennemskuet Theofilus' Tanker, vilde han ikke slet saa forekommende have sagt:

„Nu mau De prøve min Tobak. Men for at nyde den fuldstændigt, mau De ogsaa prøve min Divan. De ere uadskillelige efter min Mening.“

„Tror De, jeg tør ryge?“ spurgte Theofilus, thi

han var endnu forsigtig, kjønt han havde stor Lyft dertil.

„En Pipe vil berolige Deres Nerver, to vilde anspænde dem fladeligt. Som Deres Doktor, anbefaler jeg Dem derfor kun en enkelt.“

Dg han gav sig til at stoppe en prægtig Merstums-pibe og opfordrede Theofilus til at tage Plads mellem Buderne paa Divanen, og lige saa snart han havde sat sig magelig til rette, var Biben i Stand, og han tog et langt Drag, der vidnede om, at det smagte ham godt.

Indieren iagttog ham for et Minut eller to og stjal sig derpaa bort og lod ham være alene med de sælsomme vilde Drømme, som nu kom over ham og opfyldte hele hans livlige Fantasi.

Abelindas dejlige, blege Ansigt stod bestandig for ham, han saae et sorgfuldt Udryk i hendes blide Dine, medens hun bønfuldende vinklede ham til sig.

En Gang rejste han sig for at adlyde hendes Opfordring, men sank strax udmattet tilbage mellem Buderne igjen, det var for ham, som om de behagelige Virkninger af Indierens Tobak bleve ophævede det Djæblik, han forsøgte at bevæge sig.

At der var blandet Opium mellem Tobakken, kunde han ikke tvivle om paa Grund af den Døjsighed og

Dvaasthed, der stjal sig over ham. At ligge og drømme og lade den hele Verden støtte sig selv var den eneste Sans, han endnu havde tilbage, og stjønt modstræbende maatte han bøje sig for Birkningen af det søvndyssende Middel.

Medens han sov, stjal en let Skikkelse sig ind i Bærelset, bøjede sig over Divanen, hvor han laa, og betragtede ham med et alvorligt og længselsfuldt Blik.

Elma havde set Indieren komme alene ud fra sit Bærelse, og da hun vidste, at han var gaaet der ind i Selskab med Theofilus, ventede hun at finde den unge Mand der og gik i al Ustyldighed ind for at søge ham.

Den store Dødsstillehed bragte hende i Begyndelsen til at studse, men da hun saae Theofilus strakt bevidstløs ud paa Divanen, som om han var død, udstødte hun et forførbelig Angstskrig.

Hun nærmede sig stjelvende, men hans regelmæssige Aandedrag beroligede hende, og hun bøjede sig tæt ned over ham med en Blanding af Forvirring og Glæde, og Blodet steg atter til hendes Ansigt, da hun betragtede det smukke blege Ansigt, der i Modsvæning til det sorte Haar og Rnevelsbart syntes endnu hvidere.

Men han bevægede sig i Søvn, hvad enten det nu var hendes Komme, der havde forurologiet ham, eller det skyldtes en anden Omstændighed, og han mumlede med blid og sagte Stemme: „Linda, min eneste, min kjæreste,“ og hun soer tilbage, som om hun var stillet af en Slange.

En pludselig Blegghed kom over hendes Ansigt, og Smilet paa hendes Læber forsvandt, medens et Taageflør lagde sig for hendes Øjne og berøvede hende alle klare Tanker.

Hidtil havde hun aldrig tænkt sig det muligt, at han kunde elske en anden. Med ungdommeligt Overmod havde hun bildt sig dette ind — for hende var at ønske det samme som at have, thi naar var nogen sinde hendes Ønsker blevne nægtede?

Et dybt, lidenskabeligt Had til denne Kvinde ved Navn Linda bemægtigede sig hende fuldstændig. Hun var ikke grusom af Naturen, og dog i dette Øjeblik følte hun en brændende Begjærighed efter at knuse sin Medbejlerste, at vansire det suulke Ansigt, som var bleven foretrukket for hendes.

Skindhjens Dæmon var i hendes Hjerte, en mar-trende Dæmon, som, naar den en Gang har bemægtiget sig os, aldrig lader os have Fred.

Elmas Liv havde hidtil været saa lykkelig og

og hun kunde næppe forstaa sine egne Følelser. Hun sneg sig bort, forvildet, sansesløs og ulykkelig, og strax efter at være kommen ind i sit Værelse, kastede hun sig ned paa Gulvet og græd som et forkjælet Barn lidenskabeligt og egenfindigt.

Dette lettede hendes Sind en Smule, og efter en Stund blev hun atter i Stand til at kunne tænke fornuftigt. Hun maatte finde ud, hvem denne „Linda“ var — selv om hun vilde vise sig at være en Medbejlerste saa frygtelig, at hun ikke kunde overvindes. Hun havde Ket til det Liv, hun havde reddet, sagde hun til sig selv, og hun vilde strides om denne Rettighed med hvem, det skulde være, selv om denne Kamp skulde koste hende hendes eget Liv.

Elma var ingen tam og underkastende Natur. Hun havde en Jærnvilje, og i hendes mørke Djne var der en slumrende Ild, der aldrig endnu havde været vækket, men som det mindste Bindpust vilde bringe til at blusse op med en tragisk Styrke.

Hun begyndte at undersøge denne Magt i sit eget Indre og gjorde det med en Slags Triumf, thi hun tænkte, at den spaaede et heldigt Udfald af hendes Planer. I over en Time sad hun hensunken i Grublerier, og derpaa rejste hun sig op, bragte sit Haar i

Orden, bandt et rødt Baand om Halsen og traadte ind i Hallen.

Hendes Faders Hus var et gammelt Herresæde, og langs med de store Binduer med de mange smaa Kuder var der Egetræs-Bænke, til hvilke Elma al Tid tog sin Tilflugt, naar hun var i det drømmende Lune. Men i Dag fatte hun sig her ned ikke for at drømme, men for at holde Udfig.

Theofilus maatte passere her forbi for at naa sit eget Værelse, thi saa isoleret var den Fløj af Bygningen, som Indieren beboede, at den kun havde en eneste Forbindelse med det øvrige Hus, og naar denne Afgang var lukket om Natten, var det, som om det var et Hus for sig selv. Hun havde ventet omtrent et Kvarters Tid, da hun hørte Trin paa Trappen, Døren blev stødt op, og Theofilus viste sig paa Tærstlen. Han saae hverten til højre eller til venstre, men gik forbi uden at lægge Mærke til hende.

Hans Blik var stummelt, og hans Læber bevægede sig; men sjønt der ingen Lyd kom fra dem, syntes hun dog under Indslydelsen af sin stærke Skinsyge atter at høre Navnet „Linda“.

„Min Forbandelse!“ mumlede hun ved sig selv, og hun skjulte sit Ansigt, skjælvende over alle sine Lemmer.

For at raade Bod paa sin hæstige Sindsbevægelse, havde hun intet andet at gjøre end at søge ud i den frie Luft. Hendes Fader var saa vant til hendes lange Traværelser, at hun ikke vilde blive savnet, hvis hun blev borte den hele Dag.

Hun klædte sig paa og gik ud, og hun vidste næppe, hvad Retning hun tog, hun kom der hen, hvor Vinden førte hende.

Hun havde fulgt Landvejen, der førte langs med Klipperne op til Prioriet, og pludselig lige saa mekanisk, som hun havde gaaet, fattede hun sig ned og stirrede drømmende paa de oplyste Vinduer i et stort Hus tæt ved.

Mørket steg for hvert Minut, men det brød Elma sig ikke om, hun havde aldrig kjendt til Frygt. Hun havde en lille Sølv beslaaet Revolver i sin Lomme, efter Udseendet ikke andet end et smukt Legetøj, men tallet være Indierens Undervisning vidste hun, hvorledes hun skulde bruge det som Forsvarsvaaben, hvis det gjordes fornødent.

Med dette vilde hun have følt sig fuldstændig sikker hver Tid paa Natten, og derfor ønskede hun ikke det tiltagende Mørke. Imidlertid da hun saae en høj, mørk Skikkelse nærme sig, sprang hun uvilkaarligt op og skjulte sig. Hendes Overraskelse kan man forestille sig,

da hun i Skikkelsen gjentjendte sin Faders Gæst Theofilus Norton.

Hvad havde han her at bestille? Han maatte have et eller andet vigtigt Erinde, siden han trods sin Svag-
hed havde bobet sig saa langt ud; og ligesom ved en
uvillaarlig Indskydelse faldt den Tanke pludselig Elma
ind, at denne „Linda“ nødvendigvis maatte bo i det
store Hus med de oplyste Vinduer.

Denne Formodning vandt Bestyrkelse, da hun saae
ham aabne en Laage, der førte ind til Parken, og for-
spinde her. Hendes Beslutning var taget i et Øjeblik.
Hun kom frem fra sit Skjul og fulgte ham.

Hun trøb langs med Buskene og skjulte sig bag
det Sted, hvor han stod og stirrede op mod et af Vin-
duerne, inden for hvilket et klart Lys brændte, og en
Kvindes Stygge passerede frem og tilbage.

Pludselig blev Gardinet trukket op, og et Ansigt
trykkes mod Ruden. Men maaste, eller rettere sagt
ganske sikkert, var det ikke det, han søgte, thi hans
Hoved sank ned paa hans Bryst, og han sukede
hørligt.

Men han syntes ikke at være fordømt til en lang
Ventetid, thi en Lyd af undertrykte Stemmer nærmede
sig, og i Stedet for at træde til Side og skjule sig,

var det, som om der pludselig kom et nyt og bevæget Liv i hele Theofilus' Skikkelse, og da to Kvinder kom nærmere, saae Elma ham skjælve som et Espelsøb, medens hun hørte ham mumle svagt, men med en søm og kjær- lig Stemme:

„Linda — Linda, mit eet, mit alt!“

Hun alene hørte ham, men da de to ubekjendte vare tæt ved hende, vendte den ene af dem pludselig sit blege Ansigt mod Theofilus og udstødte et Angstskrig og faldt om paa sin Ledsagereste, ligesom om hun var besvimeret.

Den anden Kvinde løstede hende op i sine Arme, som om det kunde have været et Barn, og bar hende op til Huset — Theofilus gjorde en Bevægelse, som om han vilde følge hende, men han standsede, skjönt det syntes at koste ham stor Overvindelse, og han stod en Stund og stirrede op til Binduet.

Skyggerne kom og gik nu mere hurtigt inde i det oplyste Værelse, og han blev staaende saa stiv som en Støtte, indtil et tykt Gardin pludselig blev rullet ned, derpaa vendte han sig om med et Suk, og vandrede langsomt hen til den lille Laage, gjennem hvilken han var traadt ind.

Elma fulgte ham strax i den Hensigt at holde Dje

med ham, hvis hans Kraft skulde svigte ham, men da hun løftede Klinken paa Laagen op, fandt hun sig pludselig staaende Ansigt til Ansigt med Indieren.

Kapitel 10.

Skjønt Indieren talte engelsk som en indfødt, brugte han dog al Tid, naar han var alene sammen med Elma, sit Hjemstavnssprog, thi han syntes, at det paa hendes Læber havde en vidunderlig dejlig Klang.

Han henvendte sig nu til hende i dette Sprog og spurgte hende i en myndig Tone, hvad hun tog sig for her paa denne Tid.

Elma tog denne Tone fortrydelig op og svarede:

„Det er et Spørgsmaal, som alene min Fader har Ret til at gjøre mig, hvad kommer det Dem ved, hvor jeg gaar hen, eller hvad jeg tager mig for?“

„Hvem skulde det komme mere ved? Har De glemt Fortiden?“

„Derfom De sigter til mit taabelige Løfte, har jeg ikke glemt det; men jeg var et Barn, da jeg aflagde det, og vidste ikke, hvad jeg gjorde. Min Fader laa dødsyg, som jeg troede; jeg var alene med ham og Dem i et fremmed Land, saa hjælpeløs, saa trostesløs, at det ikke er at undres over, at jeg lovede, hvad jeg gjorde. Da De nemlig sagde til mig: „jeg vil frelse ham paa den Betingelse, at De lover mig at ville gifte Dem med mig, naar De kommer til Skjelsaar og Alder, svarede jeg øjeblikkelig uden at veje mine Ord: „Frels ham, og Deres Dnsste skal blive opfyldt.“

„Og De beseglede Deres Løfte med en Ed, og til Gjengjæld herfor svor jeg, at Deres Land skulde blive mit Land, og at jeg vilde forandre min Tro og antage Deres Religion.“

Hun trak paa Skulderen og tilfastede ham et trodsigt Blik, idet hun gav sig til at gaa. Han fulgte hende.

„Er det ikke sandt?“

„Siger jeg andet? Jeg var forvirret, jeg vidste ikke, hvad jeg gjorde, thi min Sorg og Frygt var stor, og jeg vilde have lovet Dem mit Liv, hvis De den Gang havde forlangt det af mig,“ svarede hun. „Men

tiden den Tid har jeg aldrig brudt mit Hoved med denne Sag.“

„Birkelig!“ sagde han tørt. „Jeg har al Tid hørt, at Kvinders Løfter ikke vare stort værd, og derfor troede jeg Dem heller ikke fuldstændigt.“

„Hvad mener De?“ spurgte hun skarpt, idet hun pludselig vendte sig om til ham.

„Jeg mener, at jeg drog Omsorg for ogsaa at faa Deres Faders Ord.“

„Hvad! Fader har lovet mig bort til Dem?“ udbrød hun vantro.

„Ja, det har han gjort — paa en vis Betingelse, som jeg allerede har opfyldt.“

Elmas Ansigt blev blegt, men hun vendte sig om, for at han ikke skulde se det; han skulde ikke have den Triumf at være Vidne til hendes Forvirring.

„Jeg veed, at Fader holder alt for meget af mig, til at han skulde gjøre mig ulykkelig,“ sagde hun i en bestemt Tone. „Naar han faar at vide, at et saadant Ugteskab vilde bringe mit Hjerte til at briske, er der intet, der kan bevæge ham til at holde sit Løfte.“

Indierens Dine flammede gennem Mørket, saa rasende blev han.

„Derfom I give eders Ord og tage det saa let til-

bage, er der ingen Vre imellem eder," udbød han med undertrykt Hæftighed. „Men jeg vil ikke tro dette om Mr. Marsh. Han er en ærefjær Mand, og hvad han har sagt, vil han staa ved.“

„I dette Land sælge ikke Fædre deres Børn," svarede Elma med Stolthed. „Jeg har en Ret til at tage Bestemmelse om min egen Fremtid, og jeg har til Hensigt at gjøre Brug af denne Ret. Jeg elsker Dem ikke og vil aldrig gifte mig med Dem!“

„Hør mig!" raabte han, idet han greb om hendes Haandled med sine tynde, mustelstærke Fingre, saa at hun havde kunnet strige højt, hvis hun ikke havde følt sig for stolt dertil. „Jeg har hidtil været Deres Slave, nu er det min Hensigt at være Deres Herre. Jeg foretrækker, at De hader mig, frem for at De foragter mig, thi Had kan ofte forvandles til Kjærlighed, men Foragt aldrig; og hvor meget De end kæmper derimod, saa vil De til sidst være glad ved at kunne tage Deres Tilflugt til mig.“

„Aldrig!" svarede hun med Eftertryk. „Jeg vilde hellere dø.“

Han lo, men hans Latter afbrødes hvert Øjeblik af hans stærke Vandedrag.

„Vi saa at se.“

Hans Fatter og Trusel i Forening gjorde Elma bitter.

„De tror, at Fader er rig, og det er derfor, at De ønsker at gifte Dem med mig. Jeg forstaar fuldkommen godt Deres Hensigt; men jeg vil bevæge ham til at købe Dem ud, og saa kan De rejse tilbage til Deres eget Land med Deres Bytte.“

Indierens Ansigt blussede for et Øjeblik op, men han svarede hende alligevel med en rolig Stemme:

„De veed ikke, hvad De siger, Elma. Hvorledes skulde Deres Faders Guld friste mig, naar jeg har langt mere end han?“

„Hvor har De det?“ spurgte hun med haanlig Stemme.

„Naar De faar Krav paa min Fortrolighed, skal De faa det at vide; og der er i det mindste een Ting, som vil overraske Dem, formoder jeg.“

„Indiske Gjøglere ere berhygtede; maaske har De ved Deres Behændighed og Kunstgreb praktiseret en eller andens Skatte over i Deres egen Lomme, og De har til sidst bildt Dem ind, at de tilhøre Dem.“

„At, Elma!“ sagde han mere faaret end vred, „De er et Mønster paa en ustadig Kvinde. Deres Hengivenhed for mig er nu tre Aar gammel, men den

glemmes strax saa snart et fremmed Ansigt, der behager Deres Dine, træder imellem os."

Elma blev rød fra Isse til Fod.

"Det vilde være besynderligt, om jeg ikke skulde interessere mig for min Faders Gæst," svarede hun med undertrykt Sindsbevægelse.

"Det forstaar sig af sig selv. Jeg interesserer mig ogsaa for ham, i Særdeleshed siden han har betroet mig sine Kjærlighedsforger," svarede Indieren med Eftertryk. "Jeg troede ikke, hvad jeg ogsaa har fortalt ham selv, at Menestene i dette kolde Land kunde have saa hæftig og lidenskabelig en Kjærlighed, som den han føler for den Dame, han omtalte."

Han pinte Elma grusomt ved disse Ord, men hun vovede ikke at lade sig mærke hermed. Hun ventede med at svare ham, til hendes Stemme var kold og rolig, og sagde derpaa:

"Jeg maa bevæge ham til ogsaa at betro sig til mig; en Kvindes Sympati er langt mere værd end en Mand's."

"Men det er under Tiden en farlig Tidsfordriv for hende."

"Ja, dersom hun er af en meget fængelig Natur, men det er til al Lykke ikke min Fejl."

Dg hun saae ham lige ind i Djuene med et trodsigt Blik.

„Jeg troede netop, det var Deres svage Side,“ svarede Indieren, der ikke kunde nægte sig den Fornøjelse at betale hende tilbage i samme Mønt.

„Det bedste Bevis paa, at det ikke er det, er, at jeg ikke er bleven forelsket i Dem, Neubro,“ svarede hun med en overmodig Haan. „Dersom jeg havde været meget sængelig af mig, formoder jeg, at jeg for lang Tid siden havde bragt det i Orden mellem os to. Men De gjør vist bedst i at gaa hen til Deres Patient, Doktor,“ tilføjede hun, idet hun pegede paa Theofilus, „han gaar med svage og usikre Skridt.“

„Han gik rast nok, da han kom her hen, men det var vel Haabet om at se hende, der gav ham Kraft.“

„Det kan nok være, men Haabet om at se Dem og mig paa hans Hjemvej synes ikke at have den samme Virkning paa ham. Han valkede og rystede, da han fik Øje paa Dem — jeg beder Dem, gaa efter ham,“ tilføjede hun ængstelig.

„Det vilde smigre ham, hvis han vidste, hvor omhyggelig De er for ham.“

„Som et sygt Menneſte i min Faders Hus, maa en lille Opmærksomhed forekomme ham som en Sag, der forſtaar sig af sig ſelv.“

„Jeg har ogsaa ligget syg i Deres Faders Hus, og alligevel forgjæves spejdet efter en saadan Omhu og Medfølelse.“

„De kan næppe kaldes vor Gæst, mener jeg.“

„Maaste,“ svarede Indieren med et besynderligt Smil. „Men hvis jeg gaar hen til Mr. Norton, vil De sikkerlig ogsaa komme?“

„Hvorfor skulde jeg det? Jeg er hverken hans Doktor eller hans Barnepige.“

„Men jeg kan ikke lade Dem blive alene her, Elma,“ tilføjede han i en noget blidere Tone.

„Passt! Jeg har ofte været ude alene, som De godt veed, og langt sildigere end nu, og jeg er aldrig bleven forulempet i mindste Maade.“

„Men saa formoder jeg da, at De vil holde Dem saa tæt bag ved os, at De kan kalde, hvis der skulde passere noget?“

„Det veed jeg ikke, om jeg vil. Jeg beder Dem blot ikke at gjøre Dem nogen Ulejlighed for min Skyld. Jeg foretrækker at være uafhængig.“

„Men det er ikke passende for Deres Alder.“

„For min Alder?“ gjentog hun med en Slags Bitterhed. „Den skulde tvært imod være mig til en Beskyttelse. Jeg er ung og stærk og kan derfor bedre

passer paa mig selv. Vil De gaa hen til Mr. Norton? Jeg er led og kjed af Deres Prædiken."

"Min Omsorg for Dem, kjeder den Dem da?"

"Ja, i høj Grad, thi den er unyttigt."

Indieren bukkede derpaa dybt uden at se paa hende og stundte sig saa af Sted til Theofilus, hvis Kraft næsten svigtede ham, som det var let at se.

Oberladt til sig selv, kastede Elma sig ned paa en Bænk ved Siden af Hegnet, yderlig medtaget af den stærke Sindsbevægelse, som hun havde været udsat for. Den Bevidsthed, at Indieren kjendte hendes hemmelige Tanke, var som Malurt og Galde for denne Piges stolte og lidenskabelige Natur, og hun var desuden overbevist om, at han vilde gjøre en meget ubæmhiertig Brug af sin Magt.

I Djeblikkets Angst bad det stakkels Barn om at maatte dø, thi hun var alt for utaalmodig til at kunne lide, fordi hun intet Haab havde. Hun var allerede træt af Livet, og hun havde hverken Dje eller Sans for den prægtige Himmel oven over hende og Astenens højtidelige Stilhed.

Pludselig rejste hun sig op og begav sig med langsomme Skridt paa Hjemvejen, men af Frygt for, at Indieren skulde vende tilbage for at søge efter hende, naar han havde bragt Theofilus sikkert i Hus, drejede

hun ind paa en snæver Sti, som førte langs med Stoven.

Denne Vej var længere, og hun var allerede yderst træt. Men hun var saa vant til lange Ture, at det aldrig faldt hende ind at tænke paa sin Træthed, og hun styrkede frem ad til Trods for sin Svaghed.

Stjærnerne kom frem paa den rolige Himmel, og Elma stirrede tankefuld paa dem og spurgte sig selv, om de ogsaa vare Verdener, paa hvilke der levede Mennesker, der led, som hun led.

Efteraarsvinden susede mellem de høje Trætoppe, og nu og da faldt et visstent Blad ned for hendes Fødder. Ogsaa disse Blade havde en Gang været grønne og friske ligesom hendes Haar, men nu vare ogsaa de faldede ligesom dette.

Men Vindens Susen hørte op, og atter blev det stille — saa stille, at hun kunde høre sit eget Hjertes Slag, bestandig stærkere og stærkere, ret ligesom om det var en galoperende Hest, der drevs frem af en utaalmodig Rytters Spor.

Hvad kunde det betyde? Det var noget aldeles nyt for Elma at føle sig syg, og hun troede strax, at hendes vilde Bøn var besvaret, og at Døden indfandt sig. Al, blot det maatte blive en blid og mild Død!

Hun var klædt i sort, og hendes yderst magre og tynde Figur gav hende et saadant spøgelseagtigt Udseende, at han for et Øjeblik tvivlede om, at hun virkelig var en Beboer af denne Verden. Hendes Ansigt var hvidt som Marmor, og de store, overnaturligt funklende Øjne flammede som Ildgnister.

Skjønt Theofilus var en uforsagt og modig Mand, følte han sig dog uhyggelig til Mode ved at være Ansigt til Ansigt med denne Skikkelse.

„Hvad vil De mig?“ spurgte han med en Stemme, der forraadte hans Angst.

„Jeg ønsker Hævn,“ svarede hun i en hul Tone. „Staa op og følg mig!“

„Hvor hen?“

„Spørg mig ikke, men gør, som jeg byder. Jeg har ventet paa Dem i Aaringer.“

„Faa mig?“ udbrød Theofilus. „Umuligt!“

„Intet er umuligt. Kom blot!“

„Jeg maa først vide, hvor De vil føre mig hen.“

„Det kommer ikke Sagen ved. Jeg siger, at De maa adlyde, enten De faa vil eller ej.“

Hendes Øjne flammede, medens hun talte, og der var en saadan sælsom, magnetisk, tiltrækkende Kraft i

hendes Blik, at han gav efter flønt meget mod sin Vilje.

„Lad mig først klæde mig paa, og jeg skal komme,“ sagde han, men hun viftede utaalmodigt og bydende med sin Haand.

„Der er ikke Tid til saadanne Narrestreger. Hvad der skal gøres, maa gøres hurtigt.“

En Rædsel over al Beskrivelse greb ham, da han saae hende tage Knivene, der laa paa en Presenterballe, og prøve deres Blade med sin Tømmelfinger. Hun valgte den skarpeste og lagde de andre ned igjen, medens hendes Dine sunklede med en djævelst Glans.

„Denne er god. Er De rede?“

„Jeg er ikke rede til at begaa en Forbrydelse, dersom det er det, De venter af mig,“ svarede han med fast Stemme. „Læg Kniven ned, eller jeg vil ikke følge Dem en Tomme.“

Men hun trykkede den mod sit Bryst i en Slags Ekstase.

„Jeg priser denne Kniv mere end tusende Ord, thi den vil befri mig for mine Fjender,“ og hendes Dine og Tænder skinnede med en falsom Glans. „Den er bedre end en Krone for mig.“

Theofilus satte sig over Ende i Sengen og saae paa hende med et fast Blik.

„Jeg veed ikke, hvem eller hvad De er,“ sagde Theofilus, „men jeg er overbevist om, at De har en eller anden ryggesløs Hensigt. I Stedet for at hjælpe Dem, vil jeg gjøre alt for at forhindre Dem, det kan De være overbevist om.“

„Dersom De kan,“ svarede hun med et listigt Smil.

„Jeg kan, og jeg vil.“

Men hun var saa fortabt i sin Plan, at hun næppe syntes at høre hans Ord. Hendes Blik, paa een Gang sørgmodigt og hævntrøstende, var hæftet paa Bæggen lige over for, som om hun saae noget oven over Sengen, og hendes spøgelseagtige Ansigt var i en krampagtig Bevægelse og forraadte de lidensfabelige Tanker, der rørte sig i hendes Sjæl.

Denne Kvinde maatte have lidt en grusom Uret, tænkte Theofilus, eftersom hun kunde bære sig ad paa denne Maade, og han begyndte at frygte for, at der maatte være et skækkeligt Mysterium knyttet til dette Hus.

Men han havde lovet ikke at blande sig i noget, hvad der angik Husets Forhold, og ikke en Gang at tilfredsstille sin Nysgjerrighed, selv om der bød sig en Lejlighed. Han kom derfor i en slem Forlegenhed og

vidste ikke, hvad han skulde gjøre. Denne Kvindes Raseri kunde let faa et Stæbnesvangert Udfald, og han ansaa det for sin Pligt at træde hindrende i Vejen for hende, men paa den anden Side frygtede han for, at fornærme Mr. Marsh ved at blande sig i Sager, der ikke kom ham ved.

I denne Tvivl faldt det ham pludselig ind at trække i Klokkestrængen ved Siden af Sengen og kalde Indieren til. Han ringede tre Gange hæftigt, men uden Resultat. Enten var Indieren ude, eller ogsaa laa han i sine lykkelige Drømme.

Kvinden havde iagttaget ham og syntes at gjætte hans Hensigt, men tillige at være vidende om dens Frugtesløshed, thi hun vidste ikke den mindste Angst.

„Det ærgrer mig, at jeg saa længe har ventet efter Dem,“ sagde hun med sin hule Stemme, „thi De er en feig Usling og derfor ubrugelig for mig. Men nu kan jeg handle uden Deres Hjælp.“

Og hun trykkede atter Kniven til sit Bryst og lo sagte, medens hun sneg sig hen til Døren.

Nu var der ingen Tid at spille. Theofilus kastede en Frakke om sig og fulgte hende.

Paa Gangen var alt hyllet i et fuldstændig Mørke, og det eneste, han havde at gaa efter, var Kvindens stærke og feberagtige Vanddrag.

„Himlen bevare mig for at falde,“ sagde han til sig selv, thi han vidste, at hvert Minut, der gik til Spilde, maaske kunde bringe Døden over hendes Offer. Men lykkeligvis var der ingen Forhindring paa Vejen, og han fulgte efter hende gjennem tre Gange og op ad en lille Trappe, oven for hvilken hun standsede og følte sig for, øjensynligt for at træffe en Dør. Saa snart hun fik fat om Laasen, aabnede hun den og styrtede ind.

Maaneluset, der faldt ind i Bærelset, viste, at Mr. Marsh sov roligt, hans hvide Haar dannede som en Slags Hjælm rundt om hans sunde og ærværdige Hoved.

Det var, som om Synet af ham bragte hende i et nyt Raseri, thi hun løstede Kniven op og gjorde et Spring hen til Sengen som et vildt Kuddyr, men Theofilus fik netop Tid til at gribe hende om Armen og rygte Kniven ud af Haanden.

Da Kvinden saae sig stuffet i sin Hensigt, vendte hun sig om til sin Forsølger og begyndte en rasende Kamp med ham. Han havde al Tid forestillet sig, at det maatte være en let Sag at overmande en Kvinde uden at gjøre hende nogen Fortrød, men denne syntes at have en overmenneskelig Styrke i sine tynde Arme, der næsten kvalte ham, da de slungede sig rundt om hans Hals.

Hendes vilde Dine stirrede ind i hans med en saadan Hævnførelse, at han var nær ved at opgive Modet, og han vilde fuldstændig have været i hendes Bold, hvis ikke Mr. Marsh pludselig havde rejst sig over Ende i Sengen. For det alvorlige og strænge Blik, han sendte hende, tabte hun rent sit Mod, hendes Arme sank ned paa hendes Side, hendes Hoved faldt ned paa Brystet, og uden at sige et Ord sneg hun sig bort hurtigt og stille og var ude af Bærelset, før man vidste af det. Mr. Marsh stirrede en Stund i den Retning. hun var forsvunden, og vendte sig derpaa om til Theofilus med en Mine, som om han vilde gjøre en ydmyg Afbigt.

„Det smertes mig paa det dybeste, at dette skulde hænde,“ sagde han, „men tro mig, at jeg har gjort alt for at forhindre det. De veed nu Bested med en Del af det, der tynger paa mit Sind, Mr. Norton, men hvis jeg havde kunnet, vilde jeg have bevaret det som en Hemmelighed for Dem. Jeg beder Dem nu som en Mand af Ære ikke at aabnbare den for mig pinlige Sag.“

„Det vilde have forstaaet sig af sig selv, Mr. Marsh, selv om De ikke havde bedet mig derom,“ svarede Theofilus, der blev rørt over hans aabne Tilstaelse og var rede til at tro det bedste om ham til

Trods for, hvad der var passeret. „Jeg kunde ikke undgaa at faa at vide, hvad jeg veed; men det er meget mindre, end De tænker.“

„Har hun da ikke fortalt Dem noget?“ spurgte han ibrigt.

„Nej, intet, forsikrer jeg.“

Mr. Marsh drog et Suk, der tydede paa, at hans Sind var lettet for en tung Byrde.

„Jeg beder Dem, Mr. Norton, at gaa i Seng igjen,“ sagde han med det venlige Udtryk, som Theofilus allerede var saa vant til. „Saadanne Seener ere ikke behagelige for et sygt Menneſte, og jeg indestaar Dem for, at der ikke ſkal ſte nogen Gjentagelse af dem, ſaa længe De opholder Dem i mit Hus.“

Han stod op og tændte et Lys og fulgte Theofilus til Døren. Den unge Mand forlod ham ikke meget klogere af den Erfaring, han havde gjort denne Nat, men langt mere uhyggelig til Mode over det Myſterium, der ſyntes at herſke i dette Hus, der for en overfladift Betragter maatte forekomme ſaa ſtille og roligt.

Kapitel 11.

Da Abelinda kom til Bevidsthed igjen, fandt hun, at hendes Mand stod bøjet over hende med et ængsteligt Udtryk i sit Ansigt. Han stod i den Formening, at hendes Forstuvækkelse hidrørte fra, at Hestene havde løbet løbsk, og han bebrejdede hende, fordi hun ikke strax var vendt hjem, hvor der kunde være bleven hende en bedre Pleje og Omforg til Del.

„Man viste mig al den Omhu, jeg kunde forlange,“ svarede hun. Og derpaa, idet hun saae sig om i Bærelset for at overbevise sig om, at Sutton var borte, tilføjede hun med en skarp Stemme: „Du har narret mig, min Lord.“

„Hvorledes?“ spurgte han, og han blev bleg.

„Theophilus Norton er ikke død, thi jeg har set ham for et Øjeblik siden.“

Han studsede, men bevægede dog sin Hatning og svarede koldt:

„Det maa være et Sansbedrag, Abelinda. Det er umuligt, at du kan have set Theofilus Norton. Jeg kan vise dig Betjentgjørelsen i Times, dersom du ønsker det.“

„Tror du, at det vil overbevise mig bedre end mine egne Dine?“

„Men hør, Abelinda, vær nu fornuftig. Folk tage ofte fejl i saa Henseende, naar de ere i nervøs Spænding, og dine Tanker have naturligtvis døølet udelukkende ved Mr. Norton i de sidste Par Dage. Er det derfor ikke høøst rimeligt, at en Skygge har narret dig, da du gik gennem Haven i Tusmørket. Dersom du havde haft Mod til at anstille en omhyggelig Undersøgelse, er jeg overbevist om, at du vilde have fundet, at det kun var en Bust.“

„Jeg undersøgte det nøjagtigt, og det var ikke en Bust, min Lord.“

„Hvad da?“

„Det var Mr. Norton.“

„Bah!“ udbrød han utaalmodig, „der er ingen Ende paa, hvad en Kvinde kan indbilde sig. Men selv om det var saa, hvad kommer det saa dig ved, thi du er jo min Husfru?“

„Nej, ikke videre kommer det mig ved,“ svarede

hun med paataget Eieghedsdigthed, „men det undrer mig, at du er saa ivrig i at modsigge mig.“

„Jeg modsigger dig, fordi jeg tror, du har Uret,“ svarede han „jeg har anstillet Undersøgelser i enhver Retning og ikke kunnet faa det mindste at høre om Mr. Norton; men den Baad, i hvilken han drev ud, er bleven fundet en Mil her fra nede ved Rysten, og den var aldeles sønderslaaet.“

„Men kunde han ikke være frelst, før den sønder-
sloges?“

„Jeg tror ikke, at noget er mere usandsynligt; men selv om jeg indrømmer, at Mr. Norton kan være i Live, hvad Fordel kan du da have heraf?“

„Blot den, at det vilde være mig en stor Trøst at vide, at han ikke var omkommen for at redde mig.“

„Enhver Mand vilde have handlet, som han har handlet,“ svarede Greven, og hans Stemme forraadte hans stinsyge Kaseri. „Der er til al Lykke saa megen Ridderlighed hos de engelske Herrer. Men det sætter dig i en hæftig Sindsbevægelse, Adelinda, at tale om disse Ting. Lad os derfor høre op hermed. I'Dersom Mr. Norton virkelig er i Live, vil det blive bekjendtgjort i Aviserne, og da jeg har til Hensigt at rejse med dig til Udlandet, saa snart du faar lidt flere Kræfter,

ivor jeg ikke, at den Sog kan komme os ved i mindste Maade."

Han vendte sig bort, som om han var færdig med denne Sog og hun sagde intet mere, men hun var over al Maade taknemmelig for den Bished, hun havde bundet, at Theofilus ikke var omkommen, thi hun ikke havde noget Ønske eller Haab om at se ham paa denne Side Graven.

Den næste Dag forlod Lord og Lady Wharlow Prioriet og vendte tilbage til deres eget Hjem, hvor Miss Trevelyan, mere stiv og stikken og mere fordringsfuld end nogenfinde, ventede dem

Paa sin formelle Maade udtrykte Greven sin Glæde over at se hende igjen. Abelinde gav hende sine kolde Fingerspidser og afholdt sig fra alle falske Velkomstord.

Den samme Aften luffede Miss Trevelyan sig inde med Lord Wharlow næsten i en Time, og det elstværdisge Par syntes at forstaa hverandre fuldkommen, selv om ingen anden kunde forstaa dem.

Abelinde kunde efter denne Dag lige saa godt have været en Fange, thi al sin virkelige Frihed var hun berøvet.

Paa alle hendes Spafereture eller Udflugter led-

sagede enten den ene eller den anden hende. Hvert Brev, hun fik, passerede først gennem hendes Mand's Hænder, før det naaede hendes. Rejste hun sig fra sin Stol og forlod Bærelset, fulgte han hende paa Minutten. Morgen, Middag og Aften holdt de to ufortrøden Vagt; naar den ene var nødt til at være fraværende, kom strax den anden til, og den stakkels unge Kone sølte sig til sidst som et jaget Wildt, men hun var alt for stolt til at klage.

Det laa ikke i hendes Natur at hade nogen, men hun fik til sidst et uslutteligt Had til disse to. Naboerne sagde, at hun var en lykkelig Kone, eftersom hun havde en saa hengiven og opofrende Mand, men i sit stille Sind misundte hun den fattigste Bondekone paa sin Mand's Gods og vilde have priset sig lykkelig ved at have kunnet bytte med hende.

„Dersom jeg blot havde et lille Barn til at trøste mig!“ sagde hun under Tiden til sig selv, men hun vilde have angret dette Ønske, hvis hun havde faaet det opfyldt, thi hendes Plageaander vilde have gjort alt for at forandre hendes Glæde til Bitterhed.

Da Lord Wharlow nu stod i Begreb med at forlade England for nogen Tid, bestemte han at samles med sine Naboer, før han tiltraadte Rejsen, og derfor

udsendte han Indbydelse til en Række Middagselskaber, der skulde gaa for sig paa en usædvanlig prægtig Maade.

Der skulde holdes fire i alt, og da Adelinda syntes at være i Beraad med sig selv, hvilke Toiletter hun skulde bære, bad Lord Wharlow Miss Trevelyan at skrive til Hofleverandøren og bestille en Dragt til hvert Selskab.

Da de kom, bar Adelinda dem i den Orden, i hvilken de laa i Rassen, men havde ikke den mindste Interesse af at vise deres Pragt, thi hendes Hjerte var optaget af hel andre Ting. Dersom Greven havde lyst til at pynte hende, fandt hun sig med Taalmodighed i at blive pyntet, men se munter ud og være lystig, vilde hun ikke, hun ringede at bære til Stue, hvad hun ikke sølte.

„Deres Maade vil naturligvis bære Perler om Halsen i Aften?“ sagde Sutton — og hendes Maade tog dem og bandt dem om Halsen.

Bed det næste Selskab blev der et prægtigt Smykke af Smaragder lagt frem til hende — og hun bar Smaragder. Simpelt i Klædedragt passede sig ikke efter Suttons Mening for en Grevinde, og Sutton kunde faa alt efter sit eget Hoved.

Familiediamanterne gjorde deres Tur rundt, og en

Aften havde Sutton klædt sin naadige Frue i et fuldstændigt hvidt Toilet, eftersom hun mente, at her kunde Edelstenene rigtigt glimre. Da Abelinda denne Aften traadte ind i Selskabsalen, var Lord Wharlow tilbøjelig til at tro, at en lille Smule Rødt ved Klædedragten, vilde have været bedre, eftersom det vilde have givet det smukke blege Ansigt et friskere Skjær, men senere hen paa Aftenen forandrede han sin Mening, thi Abelindas Kinder bleve rosenrøde, da en af Gæsterne, en ung Baronet sagde efter en pludselig Pausse:

„Det var en besynderlig Historie med Korton, min Lord, synes De ikke? Hans Fader vidste i flere Dage ikke, om han vare i Live, og hans stakkels Moder var nær ved at dø af Sorg, da hun fik et Brev fra ham, hvori han fortalte, at han med Nød og næppe var bleven frelst fra at drukne, men at han næsten havde overbundet Følgerne og haabede at være fuldstændig rask om et Par Dage.“

„Hvor har De hørt alt dette fra?“ spurgte Greven, der ikke vovede at se hen til Abelinda.

„Fra den mest paalidelige Kilde. Jeg traf i Gaar hans Fader i Klubben, og han fortalte mig den hele Historie. Han var min gode Ven, og jeg blev meget glad over at høre, at han var bleven frelst.“

„Hvor er han da nu?“ spurgte Greven langsomt,

og denne Gang vovede han at sende et skarpt Blik hen i den Retning, hans Kone sad, og han saae, hun lyttede aandeløs til ethvert Ord.

„Ah, han er hos de Folk, som først tog ham til sig, det er et Steds nede i Lomeshire. Men de vente ham hjem om en Dags Tid eller to, fortalte Mr. Norton mig. Den stakkels gamle Mand! dette Stød har gjort ham ti Aar ældre, thi Theofilus var deres eneste Barn, og han har aldrig gjort dem nogen Sorg, lige siden han blev født.“

Brevindens Dine funklede som Stjærner, og en lykkelig Glæde affpejlede sig paa hendes Ansigt. En rød Klædedragt vilde nu have stæmmet hende.

Breven bemærkede koldt:

„Den unge Norton er ganske vist en dygtig Mand, men den Opmærksomhed, han vakte, strax da han traadte offentlig frem, har sat ham Fluer i Hovedet og gjort ham overmodig og fordringsfuld.“

„O, min Lord, hvor kan De sige dette?“ udbrød hans Gæst hæstigt. „Han har al Tid forekommet mig som den mest beskedne og fordringsløse unge Mand, jeg nogenstunde har kjendt.“

„Smag og Behag er forskjellig,“ svarede Lord

Wharlow koldt, og han skyndte sig med at forandre Gjenstanden for Samtalen.

Men hele den øvrige Del af Aftenen var Adelinda oprømt, henrivende og yndig. Hun havde et Smil og et behageligt Ord til enhver af Gæsterne, og Folk begyndte nu at tænke, at de havde bedømt hende fejl.

„Det lader til, at hun kan vise sig meget behagelig, naar hun er i det Lune,“ sagde en gammel Enkegrevinde skarpt. „Skade, at det gaar saa sjælden paa, det er alt, hvad jeg kan sige.“

Nogle enkelte vovede at fremkomme med den Udsigthedning, at hun sjensynligt ikke var lykkelig.

„Saa burde hun være det,“ var det syndige Svar. „Naar en Kone har en god Mand og fuldt op af Penge, hvad kan hun saa ønske sig mere? Jeg kan ikke fordrage disse utilfredse og misfornøjede Mennesker. Læg nu blot Mærke til de Diamanter, hun bærer i Aften, de ere i det mindste tredive tusende Pund værd, Skade, at de formodentlig høre til Godset og gaa i Arv fra Besidder til Besidder. Jeg tør nok sige, at hun er ude af sig selv ved at tænke paa deres Bortrejse en af disse Dage. Der vilde ske en stor Forandring med hende, hvis hun havde en Søn. Imidlertid tror jeg ikke, at hun har Følelse hverken for det ene eller det

andet. Greven ser ud, som om han kunde leve tyve Aar til i det mindste, saa at hun, hvis hun har gjort Regning paa at blive en rig Enke, vil stammelig blive stuffet."

Den stakkels Adelinda havde ingen Anelse om den haarde Dom, hendes Naboerste fældede over hende. Selv om hun aldrig havde søgt at blive populær, havde hun dog al Tid været høflig i enhver Henseende og vilde næppe have forstaaet, hvorfor de misundte hende, fordi hun syntes at være mere rig og lykkelig end de selv.

Men den gamle Lady Lacy havde fem ugifte Døtre, af hvilke den ældste var stærkt begyndt at gaa i Frø, og da hun en Gang havde sat sit Haab til Lord Wharlow, mente hun, det fulgte af sig selv at hade den Pige, der havde indtaget den Plads, hun havde bestemt for en af sine egne.

Adelinda havde endnu bevaret sin glade Stemning, da den sidste af Gæsterne tog Afsted. Da Salen var tom, følte hun imidlertid Træthed og tog sine Handsker og sin Biste og andre Smaating for at gaa op paa sit eget Værelse; men Greven traadte hen for an hende og sagde med en Stemme, der skjælvde af Bredde:

"Jeg maa bede dig, Adelinda, om du for Frem-

tiden vil gjøre dig større Umage for at styre dine Følelser, naar de i den Grad vanære baade dig og mig!"

Hun vendte sig om og stirrede paa ham med et smerteligt og overrasket Blik.

"Birkelig, min Lord, jeg er mig ikke bevidst, at jeg i Aften har vist en saadan Opsørsel, der enten kunde ærgre eller vanære dig!" svarede hun stolt.

"Bilder du dig da ind, at ingen lagde Mærke til din Bevægelse, da Theofilus Mortons Navn blev nævnet?"

"Er det da ikke tilladt at føle Interesse for den Mand's Skæbne, som har frelst mit Liv?"

"Du viste mere end Interesse, Mylady!"

Adelinda løstede sit Hoved i Bejret og talte i en bestemt Tone.

"Jeg er kjed indtil Døden af alle disse Bestyblinger og Anklager, min Lord; og de ere skrækkelig ufornuftige, thi de gjøre det saa haardt for mig at opfylde min Pligt som din Hustru. Derksom du ikke hører op hermed, har jeg besluttet at skrive til min Fader og bede ham om at modtage mig. Jeg har nu holdt det ud i fire Aar, men nu har ogsaa min Taalmodighed en Ende. Jeg vil heller dø end være tvungen til at tilbringe fire Aar til i en saadan Elendighed og Ud-

myggelse! Dersom du ikke kan tro mig, saa lad mig tage til dem, som kunne det, og lad mig saa Fred!"

"Du er en pligtopfyldende Hustru, Adelinda, det maa jeg sige!"

"Jeg har forsøgt at være det," var det sørgmodige Svar, "men du har gjort mig Forsøget saa vanskeligt. Mit Haab og Mod er nu fuldstændigt borte."

Han vandrede een Gang gjennem den store Sal i dens hele Udstrækning og nærmede sig da atter hende med et Ansigt, der var fordrejet af Kaseri og Sidenstabelighed.

"Det er en ussel Løgn, du der udtalte, Mhylady, og du veed det! Du har ikke opfyldt din Pligt som min Hustru!"

"Naar har jeg undladt det — og paa hvilken Maade?"

"Du har dig skammelig ad den Dag, du tillod Theophilus Norton at tage dig i sine Arme og trykke sine Læber til din Kind! Du tænkte, det var en Hemmelighed mellem eder to, gjorde du ikke? Men jeg saae det altsammen, og var det ikke for den Skandale, det vilde vække, skulde han betale mig sin Dmhyggelighed for dig med sit Liv."

Abelinda var bleven bleg som en kalket Bæg, men hendes Dine mødte hendes Mand uden at blinke.

„Jeg handlede maaste urigtigt,“ sagde hun med fast Stemme. „men da jeg hin Dag, som jeg bildte mig ind, stod paa selve Dødens Tærstel, syntes jeg atter at høre mig selv mere til end dig. Og er det da at undres over, at jeg i et saadant Djeblit ikke ræsonnerede, som Verden ræsonnerer, og at jeg lyttede til mit Hjertes Stemme heller end til Forstandens? Det var ikke min Hensigt at svigte min Pligt mod dig, min Lord, men jeg skjælvede af Frygt for det store Mysterium, jeg stod for an, og jeg trængte til en stærk Haand, som jeg kunde holde mig til for ikke at tabe Modet.“

Hendes Mand smilede haanligt.

„Damerne have al Tid en Undskyldning paa rede Haand. Du har endnu ikke nær fortalt mig den hele Sandhed, min naadige Frue, du elsker Theophilus Norton!“

„Og hvis jeg gjør det,“ svarede hun lidensskabeligt, „saa har ingen været vidende herom lige til dette Fares Djeblit — det kan jeg forsikre dig. Og jeg er villig til at gjøre Bod for den Naade, hvorpaa jeg ufrivillig kom til at krænte dig, jeg er villig til at aflægge det Løfte, at jeg aldrig mere vil se eller tale med

ham. Du har ingen Ret til at tvivle om min Tro-
 fast, min Lord, thi jeg har givet alle mulige Beviser
 paa den til Trods for den Haardhed og Mistanke,
 hvormed du har behandlet mig."

"Jeg har aldrig behandlet dig med Haardhed og
 Mistanke."

"Du har sat Miss Trevelhan over mig som en
 Slags Spion og har bestandig ladet hende forgifte dit
 Sind mod mig."

"Du gjør denne uvurderlige Dame Uret, Ade-
 linda."

"Den uvurderlige Dame, som du kalder hende,
 har været en ren Tortur for mit hele Liv lige fra den
 Dag, hun kom til at bo hos os," svarede den unge
 Grevinde harmfuld. "Jeg kan mærke, at hun hader
 mig og ikke har mindste Medfølelse for min Ungdom,
 fordi hun selv er gammel. Jeg maa veje hvert et Ord,
 jeg taler, naar hun hører paa det, fordi hun ellers for-
 staar at pine en himmelvid forskjellig Mening ind deri,
 og disse kolde og grusomme Dine ere al Tid hæftede
 paa mig, som om de vilde udspjæde mine hemmeligste
 Tanker. Jeg udtalte det aabent for dig den Gang,
 Miss Trevelhan kom her i Huset, og jeg sagde, at,
 hvis hun blev, vilde hun stille os for bestandig, og min
 Forudsigelse er gaaet i Opfyldelse."

I dette Øjeblik gik Døren fra Naboværelset op, og Miss Trevelyan kom til Synne og nærmede sig med sine sædvanlig forsigtige Skridt.

„Jeg er bange for, at jeg forstyrrer Dem,“ sagde hun med et kolbt Blik til Adelinda, „men jeg glemte et af mine Armbaand her nede og havde ingen No paa mig, før jeg atter fandt det. Jeg vil nu ønske Dem god Nat, hvis De ikke har Brug for min Tjeneste.“

Adelinda havde den største Lyst til at svare hende, om hun nogensinde gjorde hende anden Tjeneste end den at lytte ved Dørene, hvilket hun var sikker paa, at Miss Trevelyan nu havde gjort. Men Adelinda, der aldrig glemte at iagttage alle Høflighedens Regler, ivang sig selv og talte hende køligt for hendes gode Tilbud, men sagde, at hun ingen Brug havde derfor.

Miss Trevelyan forlod Værelset med et Iydeligt Suk. Hun paatog sig en Marthrs Mine, hvad hun vidste der al Tid gjorde Indtryk paa Greven, der stod i den Formening, at hun blev ilde behandlet af hans unge Kone.

„Jeg ønsker at lægge Beslag paa din Opmærksomhed en Smule længere,“ sagde Lord Wharlow, da Miss Trevelyan lukkede Døren efter sig. „Jeg skal ikke opholde dig mere end et Par Minutter, men det er det bedste, at vi nu komme til en Forstaaelse med hver-

andre, saa at vi for Fremtiden kunne lade den Sag hvile.“

Adelinda vilde med Taalmodighed have fundet sig i en hel Nats Pine og Plage, hvis hun havde været sikker paa, at det var den sidste Gang, hun skulde undersøge sig sin Mand's lunefulde Sind; men hun vidste, at Lord Charlows Skinshge aldrig vilde sove. Mistante var bleven til hans anden Natur, og da Miss Trevelhan al Tid var ved hans Side for at puste til Flammen med sine kunstige Hentydninger og grusomme Bagbæftelser, indsaa Adelinda, at hun tidligere eller sildigere maatte tage sin Tilflugt til det Middel, hvormed hun havde truet, og søge Ly under sin Faders Tag.

Hun var saa medtaget, som hun vel kunde være, da Greven sluttede sin lange Tale, og hendes Ansigt's Blegthed tydede mere end tilstrækkelig paa de Kampe, som kæmpede i hendes Indre. Men han var alt for rasende til at vise nogen Medlidenhed; han bemærkede endog spydigt, af hendes Ansigt havde set helt forskjelligt ud, da hun hørte til paa de Lovtaler, der blev holdt over Theofilus; men Adelinda sprang nu op og erklærede ikke at ville høre mere.

„Du har pint mig nok for een Aften, min Lord,“

ſagde hun med hæſ Stemme. „Jeg tror nu at have Ret til at ſaa en kort Hvile.“

Dg hun forlod ham og gik op paa ſit eget Værelſe og lukkede ſig inde. Her hen vovede han ikke at følge hende, og dette var hende i det mindſte een Trøſt. — —

Den næſte Dag var Greven kold og ordknap, og Abelinde holdt ſig ſaa langt borte fra ham, ſom hun vel kunde. Hun maatte imidlertid finde ſig i Miſs Trevelhans Selskab, og dette var næſten lige ſaa galt ſom den andens.

Bed Middagsmaaltidet, ſom det kaldtes, Njønt det holdtes Klokken otte om Aftenen, var det førſte Gang, at Lord Wharlow ſaae noget til ſin Kone for den Dag. Miſs Trevelhan, der naturligniſ ogſaa var til Stede, lod, ſom om hun ikke kunde bemærke, at der var noget paa Færde, og paatog ſig at føre hele Konverſationen.

Greven var en maadeholden Mand, der ſjælden tillod ſig nogen Udſtejelſe, men Abelinde lagde Mærke til, at han denne Aften drak en god Del mere end ſædvanlig, og at han forblev i Spiſeværelſet næſten en Time efter, at de andre havde forladt det.

Da han endelig kom ind til dem i Salen, var hans Anſigt bluſfende rødt, og han ſyntes gnaven og

ærgelig. En Storm havde truet hele Dagen, og da han stod en Stol hen til Bordet, hørtes der en Lyd af en fjern Torden, og uvilkaarligt kom han til at studsse.

Han gik hen til et Vindue og saae ud. Stjerne samlede sig over den omliggende Eng, og det ene Vindstød afløste det andet.

Da han atter indtog sin Plads ved Bordet, var han bleven bleg, og et Udtryk i hans Ansigt forraadte, at han var bange.

„Du er vel ikke syg, min Lord?“ spurgte Abelinda med mild Stemme. „Kan jeg være dig til nogen Hjælp?“

„Ja, men der er intet i Vejen med mig.“ svarede han koldt og tog en Avis. Abelinda aabnede en Bog, og Miss Trevelhans arbejdede ivrigt paa et Strikketsøj.

Strikkepindenes Klappen syntes at genere Greven, thi da han nogen Tid havde hørt paa denne Lyd, sagde han med undertrykt Utaalmodighed:

„Er det absolut nødvendigt, at De i Aften skal være saa slittig og sidde og hænge i den Strikkestrømpe, Marie?“

„Nej, ikke i mindste Maade, dersom det generer Dem, min Lord.“

„Mine Nerver ere i Aften meget pirrelige — jeg

veed ikke af hvad Grund," svarede han undskyldende.
 „Det gjør mig ondt, at jeg forstyrrer Dem i Deres Arbejde.“

„Na, nævn aldrig det!“ svarede hun, idet hun rullede sit Strikketøj sammen og lagde det i sin Kurb,
 „jeg kan ende det en anden Gang.“

Der blev nu en lang Tavshed. Stormen havde øjensynlig lagt sig, thi der hørtes kun en svag Susen mellem de visne Blade paa Træerne uden for.

Abelinda stod i den Formening, at hendes Mand læste, men da hun saae op fra sin Bog, fandt hun, at hans Øjne vare fæstede paa hende med et tankesuldt og inderligt Blik, der strax gjorde Indtryk paa hende, og da Miss Trevelyan heldigvis var fraværende, gif hun hen til ham og bøjede sig over hans Stol.

„Hvad er der i Bejen med dig, min Lord?“ spurgte hun kjærligt. „Du synes i Aften ikke at være, som du plejer.“

„Jeg bellager den Person, som har byttet med mig,“ svarede han.

„Hvorledes? Hvad mener du? Sig mig det, min Lord!“

Hvor velsignede ikke Abelinda senere den Indskydelse, der havde bragt hende til at tale saa mildt og kjærligt

til sin Mand. Denne vendte sig om til hende og saae atter paa hende med dette alvorlige Blik.

„Abelinda, vil du love mig een Ting?“ sagde han.

„Hvad er det?“

„At du ikke vil ægte Theophilus Norton, hvis jeg dør.“

„Min Lord, du ser ikke ud til at dø for det første. Mange yngre Mænd ville prise sig lykkelige ved at have dit Helbred og din Kraft. Jeg vil love dig aldrig at se eller tale med ham mere, hvis du ønsker det, og det, mener jeg, kunde være nok.“

„Men dersom det vilde lette mit Sind at faa det andet Løfte, vil du saa ikke gjøre det?“ spurgte han alvorligt.

Abelinda rystede paa Hovedet.

„Du har ingen Ret til at forlange et saadant Løfte — det er næsten en Krænkelſe mod mig. Lad denne sørgelige Historie hvile i Fred, min Lord. Jeg bønſalder dig, ſend Miſs Trevelhan bort her fra, thi det er hende, der al Tid har ſtillet ſig mellem mig og dig; og lad os rejſe uden Lands ſammen og ſe, om vi kunne finde lidt mere Lykke for Fremtiden, end vi have haft i den forløbne Tid.“

Den Stemme, med hvilken Abelinda udtalte disse Ord, syntes hende selv usforklarlig, det var, som om hun ikke kjendte sin egen Stemme igjen, da hun hørte sine egne Ord.

Han svarede ikke, og hun vedblev mere indtrængende.

„Al, min Lord, blot du vilde tro, at jeg ikke har andet Ønske og Maal for Dje end at gjøre, hvad der er Ret! Det eneste, jeg beder dig om, er at have Tillid til mig, og du skal aldrig angre det. Lad os fra denne Time begynde vort ægtefællige Liv fra for af og prøve paa, om vi ikke kunne forstaa hverandre bedre.“

Hendes Haand laa næsten hjærtegnende paa hans Skulder — hendes smukke Øjne saae saa bønfuldende ind i hans. Der var noget saa indtagende i hendes Ansigt, der banede sig Vej til Grevens Hjærte, og han trykkede hende til sig og sagde:

„Lad det saa ske saaledes, min Hustru, og Himlen give, at vi maa finde den Vej, vi søge!“

Og saaledes blev der endelig stiftet Fred imellem dem.

Der blev taget den Bestemmelse, at Greven skulde udsætte en aarlig Livrente af hundrede Pund for Miss

Trevelhan, og deres forestaaende Rejse ansaaes for en gyldig Grund til at ophæve Forholdet med hende.

„Dg gaa nu til Sengs, min kjære,“ sagde Lord Wharlow, idet han lidensftabeligt kyssede hende paa Munden, paa Dine og paa Haaret. „Jeg maa skrive et Brev, der skal med den første Post i Morgen, men saa skal jeg komme op til dig.“

Abelinda lagde sig til Hvile med større Ro og Haab, end hun havde gjort i mange Aar. At blive fri for Miss Trevelhan, betragtede hun som den største Lykke og som Forbuddet paa, at et nyt Liv vilde begynde mellem hende og hendes Maud. Vel kunde hun aldrig elske ham med den Kjærlighed, en Hustru skulde føle, men hun vilde arbejde paa at vise ham Trost og Hengivenhed.

Hun havde Tid nok denne Aften til at ligge og tænke over Fremtiden, thi Greven brugte lang Tid til at skrive sit Brev, og til sidst faldt hun i Søvn.

Klokken slog tre paa Borgens Taarnur, da hun vaagnede. Endnu savnede hun sin Mand, og hun blev greben af pludselig Frygt for, at der skulde være noget galt paa Færde. Hun kom til at tænke paa, at hans den hele Aften havde været saa beshynderlig, og at han forandrede Udseende maaske kunde have sin Grund i en Sygdom, som han vilde skjule for hende.

Hun stod op og tændte et Lys, og efter at hun havde kastet en Morgentjole om sig, styndte hun sig ned ad Trapperne. Hun vidste, at Greben var gaaet ind paa sit eget Bærelse for at skrive sit Brev, og derfor søgte hun ham her.

Hun blev let om Hjertet, da hun aabnede Døren og saae ham sidde i sin sædvanlige Lænestol med Hovedet hvilende paa Rygstødet's Pude, som om han var falden i en rolig Søvn, efter at have fuldendt sit Brev.

Det var maaske den uhyggelige Tavshed, der først vakte en Forudsølelse hos hende om, hvad der var passeret, og hun kunde høre sit Hjerte banke med høje og stærke Slag, da hun nærmede sig ham og lagde Haanden paa hans Skulder.

„Archibald,“ sagde hun, idet hun første Gang i sit Liv kaldte ham ved hans Fornavn, „du vil forføle dig, hvis du bliver siddende her.“

Han rørte sig ikke, og hun holdt Lampen hen til hans Ansigt. Hans Dine vare opspilede, men glansløse og stive, Læberne vare aabnede og bedækkede med Graade. Med et Rædselsstrig sprang Abelinda hen til Klokkestrængen og trak atter og atter deri; og derpaa i sin Stræk næppe vidende, hvad hun gjorde, lod hun sit Lys blive staaende og brænde paa Bordet og styrtede ud i den store, mørke Forhal og samlede sig tilbage til

sit eget Bærelse, hvor hun blev staaende som forstenet med Djinene skjulte i Hænderne, som om hun vilde udviste og bortjage det Gyn, der vilde forfølge hende for Resten af hendes Liv.

Kapitel 12.

Elma tabte ikke fuldstændigt sin Bevidsthed og mærkede derfor, at et Menneske pludselig bøjede sig ned over hende, og at en Arm, lige saa mild som stærk, lagde sig om hendes Liv.

Hun gjorde ingen Modstand, men fandt sig roligt i den Behandling, der blev hende til Del. Hun blev løftet op og baaret bort, men det lod ikke til at forstrække hende. Alt syntes hende ligegyldigt, og med tillukkede Djne og Hovedet hængende ned paa Brystet, lod hun sig føre af Sted som en bevidstløs.

Først da hendes trætte Lemmer havde fundet Høise paa et bekvemt og blødt Leje, vovede hun at slaa Dinen op og se sig om.

Hun saae, at hun befandt sig i et lille, snævert Rum, som hun ikke kunde tænke sig til, hvad det var, eftersom hun aldrig før havde set noget, der lignede det. Foruden Sengen, paa hvilken hun laa, var der kun et Par andre Møbler, men alt var yderst propert og pynneligt.

En lille Døn udsendte en behagelig Varme, og paa Bordet var der sat Brød og Ost frem. Hvad Elma angik, saa var der ingen Luxus under Solen, uden at hun jo var vant dertil fra sit Hjem af, men nu blev hun pludselig grebet af en stor Lyst til en Skive af det dejlige hvide Brød, og da hendes Værtinde i det samme viste sig med et Glas Vand, sagde hun halvt indsmigrende og halvt trodsigt ligesom et forkjælet Barn:

„Vil De ikke give mig noget at spise? Jeg er saa sulten.“

„Jeg er bange for, at De ikke vil synes om den Koft, jeg kan byde Dem,“ svarede Konen med et Smil.

„Men jeg skal strax lave Dem en Kop Te, min kjære, hvis De holder af det.“

„Ja, jeg holder meget af det,“ svarede Elma.
 „Hvor dejligt maa det ikke være at bo saaledes, som De
 bor!“ tilføjede hun med et Suk.

„Synes De det? Jeg er bange for, at De vilde
 finde, at Nyheden var den eneste Interessse, der er for-
 bunden med dette Liv,“ svarede den besynderlige Kvinde
 i en meget mild Tone. „Det kan gaa an for mig,
 som ikke har noget Hjem, nogen Ven eller noget, der
 binder mig, men for en ung Dame som Dem har
 Verden andre Skjønheder og langt lysere Sider.“

„Den er aldeles ikke smuk og lys, og jeg er al-
 lerede kjed af den,“ sagde Elma i en bestemt Tone.
 „Jeg kunde holde af at bo her al Tid sammen med
 Dem.“

„Men jeg bor ikke al Tid her, min kjære. Under
 Tiden spiser jeg min Frokost i eet Sogn, min
 Middagsmad i et andet og min Aftensmad i et
 tredje.“

„Saa maa Deres Liv være endnu behageligere.
 De kan ikke have Tid til at plage Dem med mørke
 Tanker, naar De al Tid er paa Rejse.“

„Jeg tænker, medens jeg kjører fra det ene Sted
 til det andet, min kjære.“

„Men hvis De ikke følte lyst til at tænke, vilde De ikke gjøre det.“

„Jeg er bange for, jeg vilde gjøre det alligevel. Man kan flygte bort fra andre, men man kan ikke flygte bort fra sine egne Tanker.“

Elma blev tabs, hun lyttede til den syngende Kjedel, men til sidst sagde hun takfuld:

„Jeg tror, man taber mere, end man vinder ved at være rig. Jeg tror ikke, at Teen smager saa godt, naar den bliver bragt ind paa Sølbakker, som naar man selv ser den blive lavet — tror De vel?“

„Jeg har aldrig prøvet det med Sølbakker,“ svarede Allett, „men jeg tror ikke, jeg vilde have noget derimod. Jeg ser saa mange fattige Folk paa mine Messer, at jeg under Tiden har en Følelse af, hvor prægtigt det maa være at have fuldt op af Penge. At være i Stand til at bringe lidt Guld ind i deres Tilværelse ved Hjælp af en timelig Gave maa være en stor Forrettighed.“

Elma Kirrede takfuld hen for sig.

„Fader har aldrig holdt meget af, at jeg gik omkring mellem de fattige,“ sagde hun. „Han er al Tid bange for, at jeg skulde hente mig en eller anden Syg-

dom i deres Hytter. Præsten i Sognet uddeler bestandig vore Almisseer efter sit eget Skjøn."

"Saa gaar De i Sandhed glip af en Fornøjelse," svarede Allett. "Og det er ogsaa til Skade paa andre Maader, thi naar en Gave bliver givet med et hjærligt Ord, fordobles dens Værdi."

"Jeg vilde ikke vide, hvorledes jeg skulde tale til saadanne Folk."

"Na, jo, det vilde De nok! Naar man har Hjærtet paa det rette Sted, saa komme ogsaa de rette Ord af sig selv, min kjære. Men her er Deres Te, som De vel foretrækker for mine opbyggelige Betragtninger."

"Nej," svarede Elma, "thi De taler til mig, som en Moder vilde gjøre, hvis jeg havde en."

Allett blev rørt over disse Ord, som viste, at Pigen havde mere Hjærte og Forstand, end hun havde tiltroet hende, og fra dette Øjeblik af fik hun stor Interesse for hende. Hun rejste hende over Ende i Sengen og understøttede hende med en Bude, og Elma drak sin Te og nød med Velbehag det ene Stykke Smørrebrød efter det andet, idet hun næsten undrede sig over sin stærke Appetit, men paa den anden Side følte sig behagelig berørt over den Glæde, hvormed Allett betjente hende.

Hun havde ikke smagt noget siden Frokosten, og det havde været en anstrængende Dag for hende; men aldrig saa snart var hendes Hunger stillet, før Trætheden gjorde sin Ret gjældende, og idet hun rakte Allett sin Kop, borede hun sig ned mellem Puderne, og i mindre end fem Minutter laa hun i en fast Søvn.

Allett spiste nu sin egen Aftensmad, og stottede mange Gange hen til det smukke unge Ansigt, medens hun drak sin Te. Det var besynderligt, hvorledes hendes Hjærte mere og mere følte sig tiltrukken af dette Barn, og hvorledes en Følelse af moderlig Omhu og Kjærlighed vakktes i hendes Bryst.

„Hun har ingen Moder, stakkels Barn!“ tænkte den ærlige Sjæl medlidende. „Og hun trænger saa haardt til en Moder. Jeg gad vidst, hvorledes det er gaaet til, at hun er kommen her paa dette Sted.“

Da der foreløbigt ikke kunde gives noget Svar paa dette Spørgsmaal, havde Alletts Indbildningskraft frit Spillerum, og for en Stund overlod hun sig til sine egne Tanker, men stjal sig da ud af Bognen, efter at hun først havde overbevist sig om, at Elma sov endnu.

Maanen skinnede klart og kastede et Sølvlys over Stov og Mark. Allett stod stille for at lytte til Insekternes Summen og Brummen, hvilken Lyd var

det eneste, der afbrød Nattens højtidelige Tavshed; derpaa gik hun hurtigt ned ad Stien, indtil hun kom til en stor aaben Plads, hvor Græsset stod kraftigt og tæt.

Der gik hendes Hest, men da hun kaldte paa den, kom den strax og fulgte lige bag efter hende med Hovedet trykket mod hendes Skulder.

Hun klappede den aandsfraværende nu og da, og den besvarede hendes Kjærtegn ved at staa ganske rolig, medens hun spændte den for Bognen.

„Saa, Daisy, vær nu hurtigt,“ sagde hun. „Før Dagen bryder frem, maa vi i det mindste være to Mil her fra.“

Og ligesom om Hesten forstod hendes Ord, gav den sig strax til at trække og begyndte et jævnt Trav.

Allett havde Plads for an paa Bognen og holdt Tømmen, men flere Gange om Natten trykkede hun Ansigtet ind mod den lille Rude, for at se, om Elma sov endnu.

Den unge Pige laa bestandig i den samme Stilling og mærkede sjensynlig ikke, at Bognen rullede videre.

Først da det begyndte at dages, standsede de, Hesten blev spændt fra og søgte ind paa den første den

bedste Mark, og Allett svøbte sig ind i et stort Shavl og lagde sig ind i Bognen paa det bare Gulv og med en lille Stammel til Hovedpude, for her at finde Hvile for et Par Timers Tid.

Da Elma endelig vaagnede, morede det hende at høre, at hun allerede var tre Mile borte fra sin Faders Gaard.

„Jeg skal nok sørge for, at De kan komme hjem i Formiddag, min fjære,“ sagde Allett. „Jeg er bange for, at man hjemme hos Dem er meget ængstelig.“

„Fader er aldrig ængstelig for mig; han er saa vant til mine Udflugter, og til at jeg tilfredsstiller alle mine Luner. For Næsten veed jeg ikke, hvorledes jeg skulde kunne komme hjem, hvis jeg ønskede,“ tilføjede hun med en triumferende Mine.

„Jo, De kan meget godt komme hjem. Vi ere tæt ved en af Stationerne paa Deres Jærnbanelinje. Tror De, at jeg vilde have ført Dem bort, hvis der ikke havde været en let Maade til at skaffe Dem til Deres Hjem?“

„Men jeg ønsker ikke at komme hjem, jeg er langt lykkeligere her. Maa jeg blive hos Dem, hvis jeg

skriver til Fader og fortæller ham, at jeg er i god Behold?"

Allett betænkte sig. Hun troede, at dette Indfald var et forkjælet Barns Lure, og vidste ikke, om hun burde opfynde det. Men da Elma indsmigrende lagde Armen om hendes Hals og sagde: „Det vil gjøre mig saa godt at blive her, og jeg skal ikke gjøre Dem nogen Bekymring,“ saa sejrede Lysten til at beholde Pigen i det mindste for en Tid, og Længslen efter at kunne være en Moder for hende blev næsten uimodstaaelig.

Elma saae, at Allett begyndte at give efter, og med fornøjet Iver og Betsalenhed fortsatte hun derfor:

„Fader savner mig ikke hjemme, og eftersom han al Tid søger at hærde mig, vil han vist anse dette Liv for en gavnlig Lære for mig. Desuden har jeg haft en stor Sorg for nylig,“ og de glimrende Dine tabte deres Glans, og de opsættelige Læber begyndte at skjælve. „Jeg kan ikke faa Bugt med den der hjemme, fordi — fordi —. Men jeg skal fortælle Dem det altsammen en anden Gang, hvis De ikke vil sende mig bort — og det vil De vel ikke?“

„Er De aldeles sikker paa, at Deres Fader ingen Indvending vil gjøre?“

„Ja, det vil jeg svare for. Jeg kan sende ham et Brev med en af Jærnbanebetjentene, og en Drager vil

strax bringe det over til ham. Kan det ikke berolige Deres Sind?"

„Naa, saa tror jeg nok, at De kan blive her; men jeg antager, at De snart vil blive kjed af mit Liv.“

„Nej, det skal jeg virkelig ikke blive.“

Og for at vise, at det var hendes alvorlige Mening, vilde hun endelig gjøre Ild paa, medens Allett gik ud for at fylde sin Kjedel ved Kilden. Derpaa redte hun Sengen og fejede Stuen og gjorde alt i Orden. Allett, som mente, at denne Ovelse var gavnlig for hende, gjorde ingen Indbending, skjønt hun ikke kunde lade være med at smile, da hun saae den lille, med Guldringe besatte Haand udføre dette uvante Arbejde.

Elma medbragte en glimrende Appetit til Frokosten, der i dens Tarvelighed smagte hende dobbelt saa godt som nogen, hun før havde nydt, og hvad der yderligere havde bidraget hertil, var den Omstændighed, at hun maatte ned til en Bæk for at vaske sig, thi baade Turen og det kolde Vand forøgede hendes Appetit, og Hunger er jo som bekjendt det bedste Rhyderi paa Maden.

Efter Frokosten skrev hun sit Brev, og Allett foreslog, at de strax skulde bryde op og kjøre til Stationen for at aflevere Brevet, desuden skulde hun forhøne sig

med Fødemidler for adskillige Dage, da det ikke var sandsynligt, at hun i de nærmeste Dage kom saa tæt til en By.

Elma viste sig nu som den rige Pige, hun gjorde store Indkjøb hos Slagteren og Artekammereren, og da Allett gjorde Indsigelser, blev hun saa fornærmet, at hendes Ledfageriske til sidst lod hende faa sin Vilje.

„Dersom jeg tænkte, at jeg skulde være en Byrde for dem, vilde al min Glæde være spoleret,“ sagde hun indsmigrende. „Dg nu vil jeg gaa hen og kjøbe mig en fort Merinos Kjøle ligesom Deres, Allett, og desuden hvad andet Tøj jeg trænger til i mine nye Forhold. De vil ikke skjænde paa mig for det?“

„Man skulde tro, at De havde til Hensigt at blive hos mig for bestandig,“ svarede Allett leende.

„Jeg vilde ønske, jeg kunde. Jeg hader den Tante, at gaa hjem. Jeg tror, jeg vil overtale Fader til at kjøbe en Vogn som Deres og lade mig rejse omkring paa Landet i Deres Kjølvand. De skulde saa faa nogle gode Naboer i os, det kan De være overbevist om.“

Allett rystede paa Hovedet.

„Saadant et Liv vilde i Længden passe sig meget daarligt for Dem, min kjære. Folk kalde mig excentrisk, og nogle mene endog, at jeg har en Skrue løs, men

hvad vilde man sige om en sin Frøken, der har Penge nok, naar hun ombytter et luxuriøst og smukt Hjem for at kunne slokke om paa Landevejen paa Zigeunervis?"

"Men De er ikke en Zigeunerstø, Allett?"

"Nej, min kjære," svarede hun hurtigt og skyndte sig med at høje Samtalen over paa andre Ting for at undgaa hyberligere Spørgsmaal.

De næste Dage tilbragte Elma som i en behagelig Drøm.

Det var saa dejligt saaledes at rejse omkring paa Landet. Om Dagen vandrede det ene Landskab med det andet, og om Aftenen sad hun paa Bognens Trin ved Siden af Allett og betragtede Stjærnerne, medens hun hørte paa den mærkværdige Kvindes forstandige og alvorlige Tale, og af hendes Læber modtog hun med et lille Barns Enfoldighed sin første Tro paa en almægtig Mand, der tronede bag den sunklende Himmel.

En Aften havde Allett en stærk Hovedpine, og medens hun laa paa sit Leje, vandrede Elma, loffet af det fredelige Maanestrin, ud paa Marken og fulgte en lille Sti, der førte ned til en Skov i Nærheden.

Hun standsede just, hensunken i en sørgmodig Drøm, da hun hørte en raslende Lyd, som om nogen

bevægede sig imellem de visne Blade. Hun sprang bag ved en Træstamme og ventede for at se, om der kom nogen.

Til sin Overraskelse og Bestyrtelse gjenkjendte hun i den kommende Indieren Neubro, og medens hun krøb dybere ind i Skyggen, holdt hun sit Vej, for ubemærket at kunne have et vaagent Øje med alle hans Bevægelser.

Kapitel 13.

Det traf sig, at Miss Trevelyan led af en stærk Tandpine den slæbnesvangre Nat, da Greven blev funden død, og hun var just staaet op for at søge et Middel, der kunde dulme Smerten, da hun hørte, at der flere Gange blev ringet hæftigt med Klokker fra Lord Wharlow's Bærelse.

Hun skyndte sig i sine Klæder, kastede et Shawl om sine ærbare Skuldre og løb ned til Husholderstens

Kammer. Mrs. Macilwain sov som Sten, og det varede noget, inden Miss Trevelyan kunde faa hende vækket og gjort begribeligt, at der maatte være noget i Vejen.

„Det ligner ikke noget at vække Folk midt om Natten, før man veed, om der er noget paa Færde,“ sagde hun. „Jeg har hørt fortælle, at Røtter under Tiden kunne faa Klokker til at ringe, og skjønt jeg aldrig har set nogle her, er det højest sandsynligt, at der findes nok af dem oppe paa Loftskamrene, thi dette er jo et gammelt Hus. Jeg skal alligevel gaa ind i Lordens Bærelse og se, om han er der, hvis De vil være saa god at lade mig faa Deres Lys.“

Miss Trevelyan lod hende faa Lyset og turde ikke gaa med, men da hun mærkede, at der begyndte at blive mørkt i den lange og uhyggelige Gang, valgte hun dog at følge Husholderessen og skyndte sig frygtfomt efter hende.

Mrs. Macilwain var alt for godt opdraget, til at hun nogensinde skulde glemme Høflighedens Pligter, og hun bankede to Gange paa Bærelsets Dør, før hun vovede at gaa ind. Et Lys stod og brændte paa Bordet, og hun bemærkede til Miss Trevelyan, at der vist maatte have været nogen, da hun ellers ikke kunde forstaa, hvorfra Lyset var kommen.

„Blot det ikke er en Røver,“ stammede Miss Trevelyan i aandeløs Stræk, og hun greb om Husholderstens Arm og vilde holde hende tilbage. „Hust paa, at vi kun er to forsvarsløse Kvinder.“

„Bah!“ udbrød Mrs. Macilwain, „tror De, at Røvere ringe paa Klokken?“

Og hun arbejdede sig løs fra Miss Trevelhans Tag og nærmede sig den Stol, i hvilken Lord Wharlow syntes at sove. Ligesom Adelinda blev hun for et Øjeblik narret af den Stilling, hvori han sad, men da hun ofte havde set døde Menneſter, var hun ikke længe om at erkjende den virkelige Sammenhæng.

„Min Lord er død!“ sagde hun, idet hun traadte et Par Skridt tilbage, og paa hendes Ansigt stod malet den største Rædsel. „Han maa have faaet et Slagtilfælde og prøvet paa at kalde os til.“

Hun besølte hans Hænder og Pande, og vendte sig derpaa om til Miss Trevelhan, der stod i Døren og skjælvede af Forsærdelse, og tilføjede derpaa:

„Jeg forstaar det ikke. Han maa have været død i flere Timer, thi han er allerede kold. Det kan umuligt have været ham, der har ringet med Klokken. Vil De ikke, min Frøken, gaa op til Greunden og underrette hende herom, saa vil jeg imidlertid faa Tjeneste-

folkene op? Vi burde sende Bud efter en Doktor for en Formis Skyld, synes jeg."

"Giv mig et af Lysene," sagde Miss Trevelyan, der rystede, som om hun havde Koldsfeber. Jeg — jeg kan ikke finde hendes Bærelse i Mørke."

Hun fik et Lys og styrkede op ad Trappen og bankede hæftigt paa Lady Wharlow's Dør.

"Luk mig ind!" raabte hun med en Stemme, der var helt forskjellig fra hendes sædvanlige. „Deres Mand er død!"

Den Rystelse, som en saadan pludselig Meddelelse maatte frembringe, var tilstrækkelig til at dræbe en nervøs Person, men i sin Eindsbevægelse og Fygt tænkte Miss Trevelyan ikke herpaa.

Efter en Minuts Paase hørte hun Nøglen blive drejet om i Laasen paa Døren, og Abelinda stod for an hende. Hendes Ansigt, ja, selv Læberne vare hvide som et Lagen, og hendes Blik var mørkt og forvirret.

"Lord Wharlow er død!" gjentog Miss Trevelyan, idet hun næsten puffede Abelinda til Siden for at komme ind i Bærelset.

"Ja, jeg veed det," svarede Abelinda med en undertrykt Stemme, der syntes aldeles klangløs, „jeg har for nylig set ham."

„Saa var det altsaa Dem, der ringede med Klokken?“

„Ja, jeg ringede med Klokken,“ svarede Abelinda ligesom et Ekko.

„Hvorfor forlod De ham?“ spurgte Miss Trevelhyan, hvis Skræk nu var forsvunden og bleven afløst af Mistanke mod den uslykkelige unge Kone.

„Det veed jeg ikke.“

„Var De bange?“ vedblev Miss Trevelhyan med en stræng Stemme.

Abelinda rystede paa Hovedet med et forvildet Udtryk.

„Bange for ham? Jeg forstaar Dem ikke. Han er jo død.“

Miss Trevelhyan's smaa Dine sunklede triumferende. For en Kvinde med hendes grusomme og haarde Natur var der intet, hun stattede højere end at kunne knuse en Fjende, og nu troede hun at have den unge Grevinde i sin Bold.

„Ja, han er død — det er der intet Spørgsmaal om!“ svarede hun ubarmhjærtig. „Men hvorledes? Denne pludselige Død er meget mistænkelig.“

Abelinda sprang hen til hende, som om hun troede, at hun ikke havde hørt ret.

„Hvorledes — mistænkelig?“ spurgte hun. „Jeg troede, min Mand havde faaet et Slagtilfælde.“

„Det maa vi først have et Bevis for. For mit Bedkommende tror jeg ikke, at noget Slagtilfælde har ramt ham.“

„Hvad tror De da?“

„Det faa vi altsammen at høre, naar Doktoren kommer. Jeg haaber for Deres Skyld, at det har været et Slagtilfælde.“

„Vil det da gjøre nogen Forandring?“ spurgte Lady Wharlow med en Ustydighed, som vilde have afvæbnet enhver, der hadede hende mindre og var i Besiddelse af mere Hjærte end Marie Trevelyan.

Men den gamle Dame hadede hende med et bittert og grænseløst Nag, og derfor var det en Fryd for hende at kunne se den smukke og rige Grevinde traadt i Støvet, at kunne høre hende besunget i Smædeviser og at vide hende sønderknust og fortvilet.

Allerede nu kunde hun ikke afholde sig fra at pine sit formentlige Dffer en Smule.

„Jo, det vil medføre en stor Forandring for Dem,“ sagde hun, „thi dersom han er død paa nogen anden Maade, vil De naturligvis blive mistænkt for at have dræbt ham.“

„Jeg?“ udbrød Abelinda. „Ingen kunde være saa

ond og grusom at anklage mig for en saadan Ting som denne!"

„Hvorfor ikke? Ethvert Menneske veed, at De og min stakkels Fætter ikke have levet lykkelig sammen, og at der var en anden, som De foretrak for ham.“

Denne nedrige Fornærmelse udtømte endelig Adelin-
lindas Taalmodighed. Hun rettede sig op i sin fulde
Højde, og hendes Dine, som lige til nu havde været
omtaagede af Sorgens Taarer, funklede af Bredde.

„De har valgt en passende Tid til at haane mig,“
sagde hun, „men det er ikke mere end, hvad jeg havde
burdet vente. En Dame, der har været villig til at
paatage sig den Rolle, De har spillet her i Huset, maa
være i Stand til, hvad det skal være.“

„Jeg vidste, at jeg stod Dem i Vejen,“ svarede
Miss Trevelyan med en Blanding af Dmngthed og
Spot. „men jeg har den Trøst, at min stakkels Fætter
havde Tillid til mig og stattede mig efter Fortjeneste,
og dette er mig nok. Det forstod sig af sig selv, at
De, som Forholdene vare, hverken kunde eller skulde
have noget tilovers for mig.“

„Ja, det skal De have fuldkommen Ret i,“ svarede
Adelinda, „og De undskylder vel nok, at jeg nu minder
Dem om, at De er i mit Bærelse, og at jeg foretrækker
at være alene.“

Miss Trevelyan høre Trin i Forhallen, og da hun mærkede, at Folkene nu vare oppe, og den hele Husstand vækket, kunde hun trække sig tilbage, hvilket hun gjorde med en indigneret Bærdighed.

„Jeg overlader Dem nu til Deres Samvittighed,“ sagde hun, idet hun hævede sit Blik op mod Loftet, og hun svøbte Shavlet tættere om sine magre Skuldre og sneg sig bort.

Adelinda blev en lang Tid staaende paa den Plads, hvor Miss Trevelyan havde forladt hende; hun var som forstenet. Hendes Mand's pludselige Død havde været en stor Kystelse, om ikke en stor Sorg for hende, men Miss Trevelyan's Død havde aabnet hende Udfigten til de skrækkeligste Muligheder og rettet en Anklage mod hende, der, naar den blev udbredt, vilde finde villige Ører rundt om i Landet.

Og at leve mistænkt og ringeagtet, vilde være utaaeligt for en saa stolt Mand som hendes, og hun vidste nu, hvilken ubarmhærtig Fjende hun havde i Miss Trevelyan, der aldrig vilde forsømme en Lejlighed til at bagvaske hende.

Det vilde naturligvis have været bedst, om hun var gaaet ned og med aabent Ansigt traadt frem for sine Tjenestefolk og Doktoren, men hun havde ikke

Mod dertil, den skrækelige Anklage havde gjort hende forsagt.

Hun stod ved Døren og lyttede til enhver Lyd, indtil Mrs. Macillwain, der undrede sig over hendes Fraværelse, kom op for at søge hende.

„Ønster De ikke at tale med Doktoren, min naadige?“ spurgte hun. „Jeg synes, De skulde høre, hvad han siger. Min Lord er ikke død af et Slagtilfælde, som det lader til.“

„Hvad siger De?“ udbrød den unge Grevinde, der blev faa forstræffet, at hun næppe kunde udtale disse tre Ord.

„Doktor Larch tror, at der er noget galt paa Færde.“

„Umuligt!“

„Kom ned og tal med ham, min naadige — han ønster at tale med Dem. Eller skal jeg sende ham op til Dem?“

„Ja, det vilde vist være det bedste,“ svarede hun med en nervøs bevæget Stemme. „Jeg tror — jeg er overbevist om, at han tager fejl.“

Mrs. Macillwain stundte sig strax ned og vendte kort efter tilbage med Doktor Larch, en Mand paa en fem og tredive Aar, der til Trods for sin Alder allerede saae gammel ud.

Den unge Grevinde havde ingen høj Stjerne hos Doktoren, eftersom han gav hende Skylden for, at han aldrig før var bleven kaldt som Læge der paa Stedet.

Adelinda fløj ham hæftigt i Møde.

„De har set min Mand?“ spurgte hun.

„Ja, min naadige, det har jeg,“ var det forsigtige Svar.

„Og hvad antager De, er Aarsagen til hans Død?“

„Efter min Mening er der ingen Tvivl om, at han er bleven forgiftet.“

„Forgiftet?“ gjentog hun vantro. „Det kan umuligt være Tilfældet. Hvem skulde have nogen Interesse i hans Død?“

„Det er jeg fuldstændigt ude af Stand til at sige, min naadige Grevinde,“ svarede han med en kold og afmaalt Stemme.

„Men det er umuligt — aldeles umuligt!“ udbrød hun hæftigt bevæget. „Jeg tror ikke, at han havde en eneste Fjende i Verden. Hvis han virkelig er død paa denne Maade, maa han have begaaet Selvmord; men jeg er overbevist om, at han var den sidste Mand i Verden, der skulde berøve sig selv Livet. Jeg har ofte hørt ham sige, at saadan en Handling var feig og syn-

dig. Han gik ind paa sit Bærelse for at skrive et Brev — har De undersøgt Brevet?"

„Jeg har anset det for min Pligt at gjøre det, Milady, for det Tilfælde, at det kunde bringe noget Lys i Sagen.“

„Godt.“

„Det var blot et Forretningsbrev,“ vedblev Doktoren, hvori han skrev til sin Procurator om at opsigge en Kapital og at have alt i Orden til Begyndelsen af næste Uge, da han saa agtede at tage til London.“

„Og var der intet uden det?"

„Nej, intet.“

„Og hvad Grund har De til at tro, at han er bleven forgivet?"

„Af mange Omstændigheder, jeg har lagt Mærke til. Havde han ikke for Skik at drikke et Glas kaldt Vand med Kognak, før han gik til Sengs?"

„Ja, det tror jeg, han havde. Tjeneren satte i Almindelighed et saadant Glas ind paa hans Bord, og jeg mener, han al Tid drak det; men Belton maa vide Bested. Skal Mrs. Macilwain bringe ham her op?"

„Nej tak, Milady! Det er min Sag at afgjøre Marsagen til Døden, men jeg har intet at gjøre med at forhøre Husets Folk. Hvis De vil tillade mig at raade

Dem, vilde det være bedst strax at sende Bud efter Politiet og faa Sagen grundigt undersøgt."

"Jeg beder Dem at gjøre, hvad De anser for rigtigst," svarede hun. "De kan strax sende en Karl ind til Belleville, hvis De tror, at det er det fornuftigste."

"Jeg tror, at det vilde være ønskeligt," sagde han, og han forlod hende for at give de fornødne Ordre

Abelinda klædte sig nu paa og satte sig ned i sit eget Værelse i en Tilstand af sløv Ro, for at vente — hun vidste ikke selv paa hvad. Ingen af Tjenestefolkene gik mere til Sengs for den Nat. Deres Herres pludselige og hemmelighedsfulde Død havde vakt det største Røre imellem dem, og de forstrækkede Piger samlede i Gangen og havde tusende Ting at hvisle til hverandre.

At Lord Wharlow var bleven "kaffet af Bejen", tvivlede ingen af dem om, og Mistanken syntes at maatte vendes imod en af Husets Beboere, thi hvem skulde ellers have kjendt hans Vane at drikke et Glas Vand og Rognal, før han gik i Seng?"

At han havde begaaet Selvmord, syntes ikke sandsynligt, saa meget mere som Doktor Larch forsikrede, at

Glasfættet var bleven fhylltet omhyggeligt, og at Giften maatte have været stærk og hurtigt virkende, efterfom den ulykkelige Mand ikke havde haft Tid til at tage nogle forebyggende Midler. —

Belton, Tjeneren og Kjældermeſteren, havde været hos Greven i femten Aar og havde Ord for at være ham meget hengiven. Han ſagde, at hans Herre af Naturen var meget nervøs og tog hver Aften et Glas Vand og Kognak, da Doktoren havde givet ham dette Raad, for at han ſkulde ſove roligere.

„Jeg blandede det al Tid til ham,“ ſagde han, „og bragte det ind i hans Værelſe, ſaa ſnart Sutton ſit Ordre til at følge Grevinden til Sengs. Min Herre ſkrev under Tiden Breve om Aftenen, og derfor var jeg omhyggelig for at holde Ilden ved lige. Han ſlukkede den beſtandig, før han forlod ſit Værelſe, men i Aftes ſer jeg, at den er brændt fuldſtændig ud. For Reſten kan jeg ikke nøjagtigt ſige, til hvad Tid han drak ſit Glas og gik i Seng, thi han ſagde al Tid de ſamme Ord til mig, naar jeg bragte ham Glasfættet. „Nu kan du gaa i Seng, Belton, jeg behøver nu ikke mere din Hjælp.“ Han var al Tid meget høflig og hensynsfuld, og en prægtigere Herre har aldrig levet.“

En Politiiſpektør var kommen, og det første, han

erkyndigede sig om, var, om nogen plejede at gaa omkring i Huset, før det blev aflaaet for Natten.

„Ja, det gjør jeg,“ svarede Belton. „Jeg gaar al Tid omkring og ser, om Døre og Vinduer ere tilfukkede, men dette er et gammelt Hus, og der er en Overflødighed af Steder, hvor en kunde skjule sig, hvis han havde det til Hensigt.“

„Mener De, at nogen kunde slippe her ind om Dagen?“

„Naar de tog Lejligheden i Agt; men saa maatte det være Folk, som have Bekjendtskab til Huset. Den forreste Dør var i Aftes uafslaaet som sædvanlig, men da Klokken var ti, og jeg gik gjennem Forhallen, luffede jeg den og satte Tærnstangen for.“

„Og har De ikke hørt eller set noget i Aftes, der kunde vække Deres Mistanke?“

„Hvis jeg havde, vilde jeg strax have søgt Huset igjennem, det forstaar sig af sig selv.“

„Og er alt i samme Orden, som da De forlod det i Aftes?“

„Fuldstændig i samme Orden, saa vidt jeg kan se,“ svarede Belton, som nu gik rundt med Inspektøren og hans Folk. „Der er en Kude flaaet i Stykker i et af Gangvinduerne oven paa, som De har bemærket, men

det er ti Fod fra Borden, og jeg kan ikke indse, at nogen, som havde skjult sig i dette Hus, kunde være undsluppen paa denne Maade."

"Vi vilde gaa ned og se, om vi kunne opdage noget Spor af Fodtrin neden under," sagde Inspektøren. "Det er nu bleven temmelig lyst, og maaske vil De følge med os, Mr. Belton, og vise os nøjagtigt Pladsen under Vinduet."

"Jeg vil gjøre alt, hvad det kan hjælpe til at faste Lys i Sagen," sagde Belton alvorlig. "Jeg er overbevist om, at der ikke er en eneste Person her i Huset, som vilde have tilføjet ham den mindste Skade, thi skjønt han var stræng og vilde have al Ting udført punktligt og akkurat, talte han aldrig uhøfligt og barsk, og han var al Tid meget omhyggelig for os i enhver Henseende."

"Jeg har ogsaa al Tid fundet Greven meget høflig og venlig, naar jeg havde noget at forhandle med ham," svarede Inspektøren, "men man fortæller, enten det er sandt eller ikke, skal jeg ikke kunne sige, at Grevinden ikke var ham hengiven i nogen videre høj Grad."

"Hendes Maade er ung, og det var han ikke, og det gjør under Tiden en Forskiel, men hun har al Tid behandlet mig godt."

„Maaske var der en anden, hun syntes bedre om?“ bemærkede Inspektøren i en fortrolig Tone.

„Det kan jeg virkelig ikke sige Dem, Mr. Thurston,“ svarede Belton diskret. „Jeg har mit Arbejde at forrette, og det er i Almindelighed mere, end jeg kan overkomme, saa at jeg ikke har nogen Lejlighed til at beskylde mig om andre Sager.“

„Jeg højagter Deres Tænkemaade, Mr. Belton, men naar De lever i en Familie og ser dens Medlemmer i deres daglige Gjøren og Lادن, kan De ikke undgaa at se mere, end De maaske holder af at tale om. Jeg tror ikke, at jeg nogensinde har talt med hendes Naade, og ej heller kjender jeg andet til hende end, hvad Nabolabet fortæller, men Folk sige, hun er meget besynderlig i sin Opsørsel.“

„Hun er i ethvert Tilfælde meget god mod fattige.“

„Ja, det kan gjerne være, men man søger ofte at lette sin betyngede Samvittighed ved Godgjørenhed,“ sagde Inspektøren. „Jeg kjender Livet, Mr. Belton, og veed af Erfaring, at det mange Gange gaar saaledes til.“

Belton tav. Han kunde ikke rigtig forstaa, hvad

der var Inspektørens Hensigt, og han var meget bange for at forløbe sig. Hvad kunde Grevindens Dyder eller Fejl have at gjøre med Lord Wharlows Død?"

"Jeg tænkte det nok," sagde Inspektøren, da han omhyggeligt havde undersøgt Haven uden at finde Spor af Fodtrin. "Jeg er bange for, at vi inden for Husets Vægge maa se at finde, hvad vi søge."

"Hvad søger De da?" spurgte Belton i sin Ustyrbighed.

"Naturligvis den Person, der har myrdet Lord Wharlow."

"Men jeg tror ikke, at der inden for Bygningens Mure er en eneste Sjæl, der kunde begaa en saadan Gjerning, Mr. Thurston — nej, det tror jeg virkelig ikke. Vi holdt allesammen meget af Greven —"

"Undtagen Grevinden!" bemærkede Inspektøren med et betegnende Blik, som om han vilde føle sig for.

Belton stirrede paa ham i den største Forbavselse. Inspektøren var ikke den Mand, der sagde noget uden tillige at have en bestemt Hensigt med sine Ord, og derfor var det, at hans Bemærkning virkede saa overraskende paa den gamle Tjener.

Hvorledes var det muligt, at denne unge Skabning, som Belton endnu betragtede som et rent Barn, skulde

have rakt sin fine Haand til en saa stræffeligg Hand-
ling? Det var umuligt, og derfor vilde han ikke give
denne Tanke Rum, men paa den anden Side vilde han
heller ikke omtale sin Herres Hustru alt for rosende, thi
ogfaa han var berørt af Sladderer og de Rygter, som
Folk vare villige til at udsprede om Grevinden.

„Hendes Naade havde et meget blødt Gemyt, og
jeg har aldrig hørt hende tale et haardt Ord til no-
gen, men Maj og December parre sig ikke godt
sammen.“

„Men af alt, hvad jeg har hørt, var Barmen paa
Decembers Side.“

„Gamle Mænd holde i Almindelighed meget af
deres smukke unge Koner, Mr. Thurston, og saa vidt
jeg kan se, har Grevinden ikke sin Ege i hele Grev-
skabet.“

„Det kan nok være, men en Dame maa vide,
hvorledes hun skal opføre sig,“ sagde Inspektøren,
„ellers har jeg ingen Grund til at tænke det bedste om
hende.“

„Jeg har aldrig hørt nogen beklage sig over Grev-
indens Opsørsel. Hun har al Tid været meget tilbage-
holden og nndseelig.“

„Ja, for saa vidt De kunde se; men De kender
ikke slet saa meget til Livet som jeg, Mr. Belton, og

De kan stole paa mit Ord, man skal aldrig tro en snedig Kvinde."

"Jeg har aldrig set Bevis paa hendes List og Snedighed," svarede Belton kort.

Inspektøren indsaa, at han ingen Begne kunde komme med denne Mand. Belton vilde ikke lade sig udfritte, og ærgerlig gif Politimanden atter ind i Huset.

"Jeg kunde ønske at tale et Par Ord med Miss Trevelhan," bemærkede han, da han var kommen inden for. "Jeg haaber ikke, det vil forstyrre hende i hendes Sorg."

Og et lille satirisk Smil bevægede sig om hans Læber.

Miss Trevelhan kom strax til Stede i samme Øjeblik, som hun hørte Inspektørens Dnsle.

Det skulde for Fremtiden være hendes Livs Opgave at opdage den Person, som havde myrdet hendes Fætter, bemærkede hun, idet hun tørrede sine Øjne med sit Lommetørklæde, thi til Greven var hun bundet med Taknemmelighedens og Hengivenhedens stærkeste Bånd.

"Naar vil Undersøgelsen gaa for sig?" tilføjede hun pludselig.

"Bed Middagstide, tænker jeg. En af mine Følt

er gaaet til Koroneren, og jeg vil selv gaa til Sir Charles Lach og tale med ham; han er en af de dygtigste og ivrigste Forhørsdommere."

"Ja, det har jeg al Tid anset ham for, og han er ikke af den Slags Mænd, der lade sig bevæge af Taarer og venlige Ord," sagde Miss Trevelyan med et hæsligt Smil.

"Ja, det skal De have Ret i, min Frøken. Han vil gjøre sin Pligt, det vil jeg svare for."

"Men vi trænge ogsaa til en Mand med strænge Principer i en Sag som denne, Mr. Thurston."

"Ja, det forstaar sig, min Frøken."

"Det er en stor Trøst for mig, at De har paataget Dem Ledelsen af denne Sag, Mr. Thurston," sagde Miss Trevelyan, "thi jeg er overbevist om, at De ikke vil hvile, før De har faaet fat i Forbryderen, og De har et saa ualmindeligt Kjendskab til Livet, at De øjeblikkelig kan opdage Ting, som andre aldrig have haft Anelse om."

Mr. Thurston følte sig umaadeligt smigret ved disse Ord. Dersom der var noget, han var stolt af, saa var det dette Kjendskab til Livet, som Miss Trevelyan omtalte.

"Efter min Mening kan der ingen Tvivl være

om," vedblev hun, „at den Person, som har dræbt min stakkels Fætter, opholder sig her i Huset. Hvem skulde ellers have vidst, at han havde den Bane at drikke et Glas Rognak og Vand, før han gik i Seng, og at det blev sat ind i hans Bærelse paa hans Arbejdsbord?"

„Ja, det har De Ret i, min Frøken, men undskyld, jeg afbryder Dem. Deres Ord minde mig om, at jeg ikke har spurgt Belton, hvoraf det kom sig, at han ikke har talt med Greven denne Aften, han plejede jo bestandig at komme ind paa hans Bærelse."

„Jeg tror, jeg kan forklare det, Mr. Thurston. Lord og Lady Wharlow blev siddende meget længe i Salen, langt længere end sædvanlig, og da Belton vidste, at hans Herre aldrig holdt af, at holde ham længe oppe, og han ikke havde faaet nogen Ordre om det modsatte, har han sandsynligvis sat Glasset ned og er gaaet til Sengs."

„Der er een Omstændighed ved denne Sag, som gjør mig betænkelig," bemærkede Mr. Thurston, og han sænkede sin Stemme og talte i en fortrolig Tone. „Jeg maa tale aabent og frit til Dem, min Frøken, uden Frygt for, at De bringer mine Ord videre, og jeg maa tilstaa, at min Mistanke falder paa Grevinden."

Miss Trevelhans smaa grønne Dine sunkede begjærligt.

„Denne Omstændighed er følgende — Gisten maa være bragt i Glasset mellem den Tid, da Belton har været nede i Grevens Bærelse, og den Tid, da Greven har indfundet sig der, og derved Lady Wharlow var i Salen sammen med sin Mand hele denne Tid —“

„Det maa hun skaffe Bevis for,“ afbrød Miss Trevelyan ham. „Hvad vilde have været mere let for hende end at finde paa en Undskyldning over, at hun forlod Salen for et Øjeblik — hun kunde saaledes for Exempel sige, at hun vilde hente en Bog nede i hans Bærelse? Hun kom ofte der ned i denne Hensigt, og derfor vilde der ikke have været noget mistænkeligt i hendes korte Fraværelse. Disse to vare alene sammen, Mr. Thurston, og den eneste, som kunde fortælle os Sandheden, er død. De kjendtes sandsynligvis, thi jeg hørte højrestedes Ord, da jeg gik gennem Forhallen; og maasse har hans uheldige Kone begaaet Forbrydelsen efter en pludselig Indskydelse. Jeg tror ikke, at den var for ud overvejet. Det tror jeg ikke,“ søjede hun med en affekteret Medlidenhed til, ret som om hun ønskede at finde formildende Omstændigheder, hvis hun kunde, „men man kan ikke tillade Folk at give efter for deres onde Indskydelser — hvem kunde ellers være sikker?“

„Og er De aldeles overbevist om, at De har hørt Dem stjændes, min Frøken?“

„Ja, jeg er aldeles sikker paa det,“ sagde Miss Trevelhan, rødmende let. „Jeg kunde muligst tage fejl.“

„Jeg formoder, at Greven har været meget flinshg paa sin Kone?“

„Ja, naar hun gav ham Grund dertil. Hendes Opførsel var ikke al Tid saa forsigtig, som man kunde have ønsket. Det var et stort Misgreb at gifte sig med saadan en ung Dame.“

„Ja, min Frøken, De kan stole paa, at et saadant Ægteskab aldrig er lykkeligt,“ svarede Inspektøren, idet han betænkeligt rystede paa Hovedet. „Det er ikke den første Gang, at jeg i min rige Embedsvirksomhed har set Ulykken og Taabeligheden af en saadan Forbindelse. Men nu bør jeg gaa. De har ingen yderligere Brint at give mig, min Frøken?“

„Nej, ingen, som nu falder mig ind. Vil Underfølgelsen gaa for sig her i Huset, Mr. Thurston?“

„Det er højest sandsynligt, min Frøken; men det maa Koroneren afgjøre. Jeg kan ikke se nogen Grund, hvorfor det ikke skulde blive her.“

Miss Trevelhan begyndte at gaa frem og tilbage i Bærelset, saa snart Inspektøren var gaaet. Rødmens

paa hendes Kinder havde samlet sig i en dyb højrød Plet paa hver af hendes Kinder, og hendes Dine sunkede som en Slange, naar den kryber imod sit Bytte.

„Nu tænker jeg, jeg har dig, min naadige Grevinde,“ sagde hun til sig selv. „Du mente at blive fri for mig, og det lykkedes dig endelig. Jeg veed Bessed med det altsammen, men nu er Turen kommen til mig. Jeg hader dit blege, falske Ansigt, og jeg er lykkelig over, at du nu faar med Mænd at gjøre, paa hvem hverken din overmodige Skjønhed eller dine Krokodille-taarer ville gjøre noget Indtryk. Ah, græd kun saa meget, du lyfter, min naadige Grevinde; thi selv om du slipper fra det, vil for Resten af dine Dage en Forbandelse hvile over dig, og du vil være uden Elskere eller Venner. Din Ungdom, din Skjønhed og din Rigdom vil kun tjene til at bestyrke Mistanken mod dig, og skjønt jeg er gammel og syg og fattig, vilde jeg dog ikke bytte med dig nu; thi selv om dine korte Dage have været stolte og glimrende, saa er Solen dog gaaet ned for dem og vil aldrig komme frem igjen fra dens mørke Sky.“

Og denne Overbevisning skarpede Miss Trevelhans Appetit, hun ringede og befalede, at en lille udsøgt Frokost skulde sættes ind til hende. Med uddelt

Opmærksomhed for de gode Ting paa Bordet, satte hun sig ned, vel vidende, at varme Postejer og kold Dyresteg vilde være uerholdelige Luxusartikler for Fremtiden.

Kapitel 14.

Elma var meget bange for, at Indieren havde faaet Underretning om hendes Opholdssted, og at han var kommen for at søge hende, forsynet med en Fuldmagt fra hendes Fader — over hvem hun vidste, at hans Indflydelse var meget stor — for at tvinge hende til at vende tilbage.

En Befaling fra denne Kant vilde hun være nødt til at adlyde, men da hun ikke ønskede, at Indieren skulde have den Triumf at nyde en saadan Sejer, holdt hun sig roligt i sit Skjul og fulgte ængsteligt alle hans Bevægelser.

Hun havde aldrig set hans mørke Djne funkle med

en saadan Glans, hun havde aldrig set hans Ansigt saa dødblegt og hans Læber saa fast sammenpressede.

Han satte sig ned paa en Træstub lige over for hende, og da hendes Øjne vare vante til at se i Tusmørket, kunde hun skjælnu enhver af hans Bevægelser.

Det faldt hende ind, at han havde en eller anden skrækelig Plan for, og da hun muligvis kunde være det tilfattede Offer, følte hun forsigtigt i sin Lomme, om hun havde sin lille Pistol med.

Da hun mærkede, at den var der, blev hun noget beroliget, skjønt den Tanke, at han kunde have opdaget hendes Stjulested og nu sad paa Lur efter hende, ligesom en Rat sidder paa Lur efter en Mus, virkede paa hende, som om iskoldt Vand langsomt randt ned ad hendes Ryg.

Svis han imidlertid vidste, hvor hun var, spillede han sin Rolle som den fortrinligste Skuespiller, thi hans Øjne vendte sig aldrig en eneste Gang hen imod Træet, hvor hun stod skjult, men med tilsyneladende Opmærksomhed saae han ned ad den Sti, han just var kommen ad, som om han ventede nogen der.

Dg efter faa Minutters angstfulde Spænding hørte Elma en Raslen i Buskene, og til sin store Overraskelse saae hun Pepita nærme sig Indieren.

Hun saae bleg og træt ud, og hun tilkastede ham et frygtfomt Blik, medens hun pressede sin Haand tæt op til sit Hjærte.

„De har ønsket at tale med mig, Master,“ sagde hun paa spansk, „og her er jeg. Hvad forlanger De, at jeg skal gjøre?“

„Intet,“ svarede han koldt. „Jeg har forandret min Bestemmelse; du er alt for feig og forsagt, Pepita, og du vil forkludre det hele. Hvad jeg trænger til, er en sikker Haand, en lydløs Fod og et modigt Hjærte. Har du disse tre Ting?“

„Jeg vil staffe mig dem, hvis De vil sværge at være mig tro og at opfylde Deres Løfte, saa snart jeg har opfyldt mit.“

„Jeg vil hellere handle uden din Hjælp, Pepita.“

„De er grusom og hjærteløs!“ udbrød hun lidenskabeligt, „De støber mig al Tid bort. Jeg er bleven gammel af at vente, og jeg er ikke nærmere ved, hvad jeg søger, end jeg var, da jeg kom her til.“

„Min stakkels Pepita vær fornuftig?“ svarede han

i en formildende Tone. „Jeg har Medlidenhed med dig, men jeg kan ikke handle anderledes.“

„De svor mig, at hvis jeg tjente Dem, vilde De tjene mig.“

„Ja, det er rigtigt, men senere er jeg kommen efter, at jeg ikke trænger til din Hjælp. Du mangler Mod, Pepita, lige saa meget som du mangler Taalmodighed.“

„Dersom jeg ikke havde haft Mod og Taalmodighed, vilde jeg da have været i Live nu?“ spurgte hun med en klagende Stemme. „Nej, Master, kald mig, hvad De vil, kun ikke en feig Kryster, thi hvis jeg havde været det, vilde jeg for lang Tid siden have endt min usle Tilværelse.“

„Du maa øve dig i Taalmod, og du maa glemme, Pepita. Jeg trænger ikke længer til din Hjælp; vend derfor tilbage til dit eget Hjem og betragt disse ensomme strækkelige Aar som en Slags uhyggelig Drøm.“

„For en Uge siden vilde jeg med Begjærlighed have taget imod denne Dpfordring, men nu skal ingen jordist Magt bevæge mig til at forlade denne Egn. Og hvis De ønsker at vide hvorfor, saa havde jeg forleden Nat en Drøm eller et Syn, hvori jeg saae hende. Hendes Skjønhed var aldeles borte, og hendes vilde og

spørgsømtige Ansigt fik mig til at gys; men var der nogen Frygt for, at jeg ikke skulde kunne kjende hende igjen?

„Og for en Drøms Skyld, Pepita, vil du fortsætte dit elendige Liv her paa Mr. Marschs Gods?“

„Ja, det vil jeg,“ svarede hun med fast Stemme. „Jeg tror paa Drømme, selv om De ikke gjør det.“

„Bah!“ udbrød han foragteligt. „Hvad betyder Drømme? Du havde sandsynligvis spist alt for godt til Aften, og det var Grunden.“

„Jeg havde slet ikke spist noget.“

„Men saa havde dine Tanker hele Dagen dvælet ved en og samme Gjenstand, Pepita, og er det til at undre sig over, at endog din Søn tynges og besværes af de samme sygelige Indbildninger? Følg mit Raad og vend tilbage til Spanien. Jeg kan ikke længer give dig noget Haab — —“

„Og jeg staar Dem i Bejen,“ afbrød hun ham harmsuld.

„Tvært imod, du kunde maaske tjene mig, hvis du blev; men jeg tænker paa dig og ikke paa mig selv. Jeg mærker, at din Taalmodighed er udtømt, og jeg har ikke Hjærte til at holde dig længere bunden til mig og til mine Planer.“

„De er pludselig bleven meget omhyggelig for mig, Master!“

„Jeg har aldrig været andet end din Ven, Pepita. For din Skyld risikerede jeg i Gaar at fornærme Mr. Marsh, men jeg kunde ingen Dplysning faa. Maaſte havde jeg været mere heldig, hvis du var borte her fra, og du ſkulde ſtrax mærke, at det vilde være til dit Gavn. Men det gjør ham ærgerlig og bitter, naar han tænker paa, at du al Tid er i hans Nærhed og spiller en Spions Rolle, ſom han kalder det; og derfor vogter han ſaa omhyggelig paa ſin Mund, at jeg ikke har nogen Udſigt til at erhverve hans Fortrolighed.“

„Han er en ryggesløs Mand!“ udbrød Pepita rafende. „Jeg har ingen Udſigt til at kunne gjøre ham noget, thi han er rig, og jeg er fattig; men hvis jeg blot havde Penge og Indflydelse, ſkulde jeg faa ham til at ryste og ſkjælve.“

Elma kunde næppe afholde ſig fra at ſtyrte frem og tage ſin Fader i Forſvar. Hun kunde ikke forſtaa denne Anklage og endnu mindre, at den kom fra Pepita, der al Tid havde været ſaa god og kjærlig mod hende.

Hvad ondt havde Mr. Marsh kunnet tilføje hende,

der kunde berettigede hende til at udstøde saa haarde og bitre Ord?

Elma havde aldrig hørt ham nævne Pepitas Navn, og han havde aldrig forbudt hende at besøge hendes lille Hus, og det forekom hende, at han sandsynligvis vilde have gjort dette, hvis der havde været nogen Uenighed eller Fjendskab mellem dem, eller hvis han havde betragtet hende som en Spion.

Hadde Indieren maaske været og fostret dette Had og denne Fordom hos Pepita til sin egen Fordel, spurgte hun sig selv om.

Det var hende ufatteligt og lige saa vanskeligt at forstaa som deres Samtale, der viste Spanierinden i et nyt sælsomt Lys, der i høj Grad forvansede Elma.

„Men det er Pepita, som er ryggesløs, og ikke Fader,“ sagde hun i sin Hæftighed til sig selv, da Mr. Marshs rolige og velvillige Ansigt opsteg for hendes indre Øje. „Det er umuligt, at han kan have tilspøjet hende nogen Uret; men Pepita har grusomt stuffet mig, thi jeg har anset hende for god og kjærlig, men for Fremtiden skal jeg aldrig bekymre mig mere om hende.“

I denne Kluffelse var det en Trøst for Elma, at hun havde fundet en ny Veninde, hos hvem der ingen

Falskhed fandtes — en stikkelig, trohjærtet Kvinde, om hvis Ærlighed der ikke kunde være Spørgsmaal.

Indieren svarede ikke paa Pepitas sidste Ord, og hun trak sit Skavl tættere op om Skuldrene og beredte sig til at gaa.

„Godt,“ sagde hun overmodig, „De støder mig bort og henviser mig til mine egne Hjælpekilder. Vi skulle se, om jeg ikke kan udrette mere for mig selv, end De nogensinde har udrettet for mig. Jeg ønsker blot, at jeg ikke havde spildt disse lange Aar med et Haab, der grusomt er bleven tilintetgjort.“

„Gjør som du vil, Pepita. Jeg er vant til Uafkømmelighed af dem, som jeg har bevist Tjenester. Jeg tænker, at du snart vil mærke, at det ikke er saa let, som du bilder dig ind, at handle uden min Hjælp. Men nu for Øieblikket har jeg nok at tage Vare for mig selv og kan ikke stænke dig nogen Opmærksomhed. Du veed, hvor du skal finde mig, hvis du stifter Mening.“

Hun rejste sig, og med et Ansigt, der udtrykte lige saa megen Sorg som Brede, vandrede hun tilbage ad den mørke Sti, ad hvilken hun var kommen, og lod ham blive alene med sine egne Betragtninger.

Elma vilde have givet meget til for at saa at

vide, hvad hans Planer gik ud paa, og om de vedkom hende.

Han saae ikke ud som en Mand, der stod i Begreb med at udføre et videre behageligt Hverv, og hans dybe Aandedrag afbrød uhyggeligt Astenens Stilhed.

At hæftige Kampe rasede i hans Sind, var utvivlsomt. Og at dømmen efter hans Udsærd og Miner, syntes den onde Mand at faa fuldstændig Magt over ham, thi han knyttede Hænderne, medens hans Dine sunkede i Mørket og ligesom fløde Snister.

Saa pinligt var det at være Vidne til denne Kamp, at Elma blev let om Hjærtet, da han gik bort, og hun atter kunde krybe frem fra sit Stjul og styrte tilbage til Vognen, og først da hun var kommen der, følte hun sig sikker.

Hun ventede, at de den næste Morgen skulde kjøre videre, men da Allett vendte tilbage fra et tidligt Besøg i Landsbyen, hvor hen Elma ikke havde været at ledsage hende, fortalte hun med en sørgmodig Mine:

„Jeg har hørt en sørgelig Nyhed, min kjære. Den Grebe, som bor paa den Borg, hvis Skorstene vi kunne se her fra, er død pludselig i Nat, man antager, han har faaet Gift, og hans unge Hustru bliver bestyldt

for Mordet. Derfor kan jeg ikke forlade dette Sted, før jeg veed, hvorledes det hænger sammen, og om der kan blive Brug for mig."

"Hvorledes skulde der blive Brug for Dem, Allett?"

"Det veed jeg ikke," svarede hun med et aandsfraværende Blik. "De, som have lidt, kunne ofte hjælpe dem, som lide. Dersom denne stakkels unge Skabning er uskyldig og trænger til at trøstes og styrkes, tror jeg at kunne være til Nytte for hende, skjønt jeg kun er en ringe omflakkende Kvinde, og hun er en adelig Dame. Medfølelse bringer ofte dem sammen, som synes at staa fjært fra hverandre."

Da Elma saae, at det ikke var noget pludselig Indfald, Allett havde faaet, men at det var hendes alvorlige Forsæt, vilde hun ingen Indvending gjøre mod at blive, og hun slog sig til Ro under sin ældre Venindes stærke Vinger.

Hele Dagen saae hun ikke noget til Indieren, og lidt efter lidt følte hun sig sikker og tryk for hans Esterstræbelser, hvis de i det hele taget havde gjaaldt hende.

Kapitel 15.

Da det var nødvendigt at faa oplyst, hvad der var Aarsag til Lord Charlows Død, blev Undersøgelsen berammet til den næste Dag, rigtignok til stor Uergrelse for Miss Trevelyan, der over al Maade længtes efter at se den unge uhykelige Grevinde kjendt skyldig i sin Mand's Mord.

Abelinda forlod sit Sovestue hen ved Middags-tide og satte sig ind i en Stue tæt ved Grevens Arbejds-værelse. Hun lagde sig paa en Sofa og tilbragte den lange Dag med at lytte til enhver Lyd med den største Næbsel og Angst.

I hele Nabolavet fandtes der ikke en eneste Veninde, hun kunde henvende sig til, og i ethvert Tilfælde vilde hun efter den Beskyldning, Miss Trevelyan havde udspødt, have følt Betænkelighed ved at bede nogen at komme til hende undtagen hendes egen Moder.

Hun imod Mørkningen blev hun næsten fortvivlet, og hun ringede med største Hæftighed paa Klokken.

Mrs. Macillwain styrkede forkrælltet ind til hende og fandt sin unge Frue staaende paa Dørtærsklen og se saa bleg ud som et Spøgelse.

„Er Doktor Larch endnu her i Huset?“ spurgte hun hæst.

„Ja, min naadige.“

„Saa sig til ham, at jeg ønsker at tale med ham,“ vedblev Lady Wharlow med fast Stemme. „Jeg kan ikke indse, hvorfor Resultatet af Undersøgelsen skal blive skjult for mig.“

„Doktor Larch har uden Tvivl frygtet for at forøge Deres Smerte.“

„En Smule mere eller mindre gjør intet til Sagen, min Sorg er i Forvejen stor nok,“ sagde hun. „Har nogen telegraferet til den nye Lord Wharlow, der skal tage Godsset i Besiddelse?“ tilføjede hun med synlig Anstrængelse.

„Ja, Miss Trevelyan telegraferede i Morges, min naadige.“

„Og han er endnu ikke kommen?“

„Nej, men vi vente ham hvert Øjeblik. Miss Trevelyan sagde, at han maatte være her Kloften fem, hvis han ikke tilfældigvis skulde være borte fra Byen.“

„Og nu er Kloften næsten fem.“

„Ja, nu slog den just.“

„Jeg haaber, at De paa enhver Naade vil sørge for hans Velværelighed, Macillwain. Dersom han forlanger at tale med mig, saa lad mig det vide; han er rigtignok næsten en fremmed for mig, og jeg vilde heller undgaa det. Og da Miss Trevelyan synes at være meget virksom, og det lader til, at hun paa-tager sig alt, tør jeg nok sige, at hun vil repræsen-tere mig.“

Abelinda vilde ikke have været en Kvinde, hvis hun ikke havde udtalt disse sidste Ord med en Smule Haan, thi det maatte ligge i den menneskelige Natur ikke at kunne glemme den andens grusomme Anklage og hendes nedrige Triumf over en falden Fjende.

„At jo, min naadige, det kan De være overbevist om,“ svarede Mrs. Macillwain, der ikke lod til at mærke Spotten. „Miss Trevelyan vil gjøre alt, hvad hun formaar.“

Abelinda vendte sig hurtigt bort.

„Send Doktor Larch ind til mig,“ gjentog hun, „og lad mig strax faa Lys, Macillwain,“

„Ja, gjerne, min naadige,“ svarede Husholdersten og forlod Bærelset.

Hun havde den hele Dag opbartet Abelinda, idet hun stod i den Formening, at hendes Tjeneste vilde

være mere behagelig end Beltons; men tvært imod sin Vilje kunde hun dog ikke lade være med at tro paa Miss Trevelhans Antydninger, og dette var Grunden til, at hun ikke viste sin Lady den Medfølelse, som paa en Tid som denne vilde have været en stor Trøst for Avelinda, selv om den kom fra en af hendes Tjenestinder.

Kort efter blev Lampen bragt ind, og Doktor Larch fulgte efter. Med et stift Blik traadte han ind i Bærelset.

„De ønsker at tale med mig, min naadige Grevinde?“

„Ja,“ svarede hun, idet hun med en Haandbevægelse opfordrede ham til at tage Plads og ventede med at sige mere, indtil Mrs. Macillwain havde lukket Døren efter sig. „Jeg synes, det er besynderligt, Doktor Larch, at jeg, der maa være mest interesseret i at kjende Aarsagen til min Mand's Død, skal være den sidste til at høre noget herom.“

„Vi vare bange for at forsøge Deres Sorg,“ svarede han undvigende.

„En pinlig Forventning er værre end en ren Bested, Doktor Larch.“

„Derfor vi havde haft gode Efterretninger at bringe Dem, skulde vi ikke have holdt Dem i Spænding,

men Resultatet af vor Undersøgelse er bleven, hvad vi ventede og frygtede."

„Altsaa er min Mand bleven forgivet?" udbrød hun.

„Ja, ulukkeligvis, min naadige."

Hun mistede øjensynlig sin Fatning for et Øjeblik eller to og stirrede aandsfraværende hen for sig uden at tale.

Endelig vandt hun Herredømme over sig selv og vendte sine smukke sorgfulde Øjne hen til Doktoren og sagde:

„Jeg kan naturligvis ikke tvivle om Rigtigheden af Deres Undersøgelse, men jeg veed ikke, hvorledes jeg skal tro en saadan Ting som denne. Min Mand havde, saa vidt jeg veed, ingen Fjender, og jeg tror ikke, han var i Stand til at begaa Selvmord. Vi havde til Hensigt at rejse uden Lands nogle Maanedes, og næsten de sidste Ord, han sagde til mig, da jeg forlod Salen, var: Saa bestemme vi vor Afrejse til i Morgen."

„Det kan umuligt afgjøres om Lord Wharlow er død som Følge af et Selvmord. Det hele der kan afgjøres i saa Henseende er, at han er død øjeblikkelig, efter at have nydt Giften, og den, som har blandet den, har taget den Forholdsregel at rense Glasset omhyggeligt, uden Tvivl i det Haab, at Grevens Død

skulde tilskrives et apoplektisk Tilfælde, med hvilket det virkelig ved et løst Djetast havde nogen Lighed.“

„Og hvilken Gift er benyttet?“

„Vi have fundet, at det er Blaashyre, min naadige,“ svarede han langsomt, idet han for første Gang løstede Djinene op paa hende.

Abelinda mødte hans Blik med stor Ro.

„Jeg tror at kunne sige,“ bemærkede hun med en høj, klar Stemme, „at der ikke er nogen her i Huset, som er skyldig i en saadan Forbrydelse. Vi have ingen nye Tjenere faaet; ingen, i Sandhed, som det vilde være muligt at mistænke. Hvem end Snigmorderen er, saa er han kommen uden fra, og hans Bevæggrund er mig fuldkommen ufattelig, med mindre noget i min Mand's Korrespondance kan forklare den. Efter min Overbevisning har han aldrig haft en Fjende i sit hele Liv.“

Doktor Larch bukkede. I sit stille Sind nærrede han ikke en Gang Tvivl om Abelindas Skyld, men da der endnu ikke var noget Bevis mod hende, følte han sig forpligtet til at skjule sin Mistanke.

Men hans Tavshed undrede hende. Hun vilde maasse næppe have agtet derpaa, hvis ikke Miss Treve-

hans grusomme Anklage havde gjort hende pirrelig og agtpaagivende med Hensyn til alt, hvad hun saae og hørte. Tidligere vilde denne Mand have krummet Ryg for hendes Rang og Højhed til Trods for, at han hadede hende, men nu behandlede han hende med en afmaalt Kulde.

„Nu tror han, at det næppe er Umagen værd at spille nogle Ord paa mig,“ sagde hun til sig selv med en ubestribelig Bitterhed. „Og uden Tvivl har han Ret. Hvorledes kan han og alle andre nu vente nogen Fordel af Bekjendtskabet med mig, der ikke en Gang har Evne til at hjælpe mig selv.“

„Jeg vil ikke opholde Dem længere, Doktor Larch,“ tilføjede hun højt. „Jeg hører, at den unge Lord Wharlow bliver ventet hvert Minut. Jeg formoder, at De ikke vil forlade Huset, før De har talt med ham?“

„Miss Trevelyan har anset det for fornødigst, og hendes Grunde ere saa klare, at jeg strax gav efter for hendes Forestillinger.“

„Naa,“ svarede Abelinda, der i sit stille Sind følte sig saaret over, at Miss Trevelhans Meninger og Befalinger nu vare de ene raadende i Huset.

Da Doktor Larch rejste sig, hørtes der Lyden af en

rullende Bogn i den lange Allee — en Lyd, der fik den unge Grevinde til at gysse, thi hun vidste, at hun sandsynligvis ikke vilde finde nogen Ven i den nye Greve, der havde taget sin Døtters Giftermaal meget ilde op.

„Det er sandsynligvis Lord Wharlow,“ bemærkede hun, idet hun lagde sit smukke Hoved paa Siden for at lytte. „Han har ikke spildt nogen Tid.“

„I en Sag som denne gaar Tiden for ud for alt,“ svarede Doktor Larch. „Jeg vil nu ønske Deres Naade Godnat.“

Og med et kejtet Blik vendte han sig til Døren, aabnede den og forsvandt.

Abelinda fulgte ham øjeblikkelig ud paa Gangen og højede sig over Rækværket for at lytte. Hun kunde høre Miss Trevelhans svingende Stemme, da hun gik ud for at modtage Greven, hun kunde høre den rolige og alvorlige Røst, med hvilken den unge Lord svarede hende, men hun kunde ikke opfange et eneste Ord:

Derpaa blev alt stille, og hun gik tilbage igjen, lagde sig paa sin Sofa og overlod sig til sine fortvivlede Tanker.

„Denne Kvinde vil vende hans Sind imod mig,“ sagde hun til sig selv, „og der behøves ikke meget, for

at jeg skal staa som den skyldige i hans Dine. Dog, Himlen være lovet, at der i Morgen kommer Mænd, som skulle døømme mig, thi Kvinder have ingen Barmhjærtighed med hverandre!

Dg hendes Formodning vilde have vundet i Styrke, hvis hun havde hørt den nederdrægtige Maade, hvorpaa Miss Trevelyan søgte at gjøre Grevens Hjærte forindtaget mod hans Onkels Enke.

Hun fremkom ikke med nogen direkte Anklage, men hun vendte Djnene i Hovedet, hun bred sine Hænder og gjorde saa mange udtrykfulde Bevægelser, idet hun lod den Ytring falde, at hun haabede, at Mænd af den modne Alder vilde tage et adbaerende Exempel af hendes Fætters sørgelige Endelig og ikke gifte sig med slet saa unge Piger, der alene tænke paa Adspredelser og Fornøjelser og forsmætte alle Livets alvorlige Pligter, ikke at tale om noget langt værre.

Den unge Greve var langt fra nogen ildefindet Mand, men hans Onkels Giftermaal i en Alder af to og halvtredstidstve Aar med en ren Skoletøs havde været et haardt Stød for ham, og han havde næret en vis Fordom mod Abelinda, idet han ikke kunde andet end at foragte en saadan ung Stabning, der af Hensyn til Fordelen havde foretrukket Rang og Rigdom frem for noget andet.

Derfor skjænkede han Miss Trevelhans ubestemte Anhydninger et villigt Øre, og det Indtryk, de efterlode paa ham var just, hvad hun ønskede — Mistanken om Lady Wharlows Skyld.

Derfor forlangte han ikke at tale med hende, og Miss Trevelhan, der frygtede for, at hendes Skjønhed og Taarer skulde udøve deres Birkning, gjorde alt for at fremstille hende som aldeles ude af Stand til en Samtale af hvilken som helst Beskaffenhed.

„Jeg har hele denne Dag ikke kunnet overvinde mig selv til at tale med hende, men Mrs. Macilwain siger, at hun er fuldstændig sønderknuft — hvad man i Sandhed ogsaa burde vente. Ved Undersøgelsen vil alt komme for Dagenslys, thi naar Rettens Tjeneste ere deres Pligt tro, tør de naturligvis ikke skjule Sandheden, og hvis man ogsaa vilde skaane hende, dersom man kunde, er jeg bange for, at det ikke vil være muligt.“

„Hun er endnu meget ung; det er det eneste, der kan tjene til hendes Underskyldning,“ bemærkede den unge Greve, der ikke var aldeles blottet for Medfølelse. „Og jeg tror ikke, hun har haft det bedste Exempel for Dje i sit Hjem. Jeg har al Tid hørt Oberst Grey omtale som en tankeløs og extravagant Mand, og denne

Slags Mennesker ere i Almindelighed uden moraliske Principer. Derimod var hendes Moder meget agtet."

"Og naar Moderen er god, burde Datteren aldrig blive slet," svarede Miss Trevelhan med Højtidelighed. "Men skal jeg ikke lade sætte en Flaske Vin ind til Dem? Jeg er overbevist om, at De maa trænge til noget at styrke Dem paa efter den lange Rejse, og Doktor Larch har ventet her for at tale med Dem. Lady Wharlow har ikke Interesse for noget, og jeg udfylder hendes Plads, saa godt jeg kan, men den hele Dag have vi trængt haardt til en Person, der kunde optræde med Myndighed og Værdighed. Jeg har haft at gjøre med Rettens Folk, med Koroneren, med Politiet og med alle Slags Folk, og da jeg holdt meget af min Fætter, have disse Besøg været mig højt pinlige."

"Det kan jeg godt forestille mig," sagde han, "men nu er jeg kommen her, og fra dette Øjeblik af skal De blive skaanet for ethvert ubehageligt Hverv og fritaget for ethvert Ansvar. Jeg vil nu drikke et Glas Vin, som De forslaar, og saa lade Doktor Larch komme op til mig."

Denne nye Sammenkomst bidrog end mere til at indtage den unge Greve mod hans Onkels Enke. Ikke fordi Doktor Larch fremkom med nogen Bestyrdning, thi han var en forsigtig Mand, men fordi han frem-

stillede Sagen saaledes for Greven, at ingen anden end et Menneske, der var nøje kjendt med den afdødes Baaner, kunde være den skyldige.

Grevens Lig blev liggende i det Bærelse, hvor han var død, og det var anbragt paa en Slags Baare, indtil Undersøgelsen var forbi, og det kunde blive lagt i den prægtige Kiste, som Miss Trevelyan paa egen Haand havde bestilt.

Aldrig før havde den ulykkelige Lord været saa uftabelig, og dog havde han aldrig før sat sine Omgivelser i en saadan skjælvende Frygt. Det hele Hus syntes at være opstybt af Rædsel over noget hemmelighedsfuldt.

Var det muligt, at nogen kunde være mere stille og tavst end han? Og dog hørtes der ikke den svageste Lyd, før Pigerne fore op og bleve blege, som om de ventede at se ham liste sig forbi dem.

I Begyndelsen ivettesatte Mrs. Macilwain dem strængt for deres Taabelighed, men da Astenen kont, og Binden begyndte at tude uden for og ryste i Binduer og Døre, glemte hun sine egne Formaninger og turde ikke gaa op paa sit Bærelse uden at være ledsaget af nogen, og hvem der saae hende, blev grebet af Angst, thi hun lignede et Spøgelse.

Hvad Abelinda angaar, var hun ene og forladt,

og denne lange Aften og Nat var saa strækkelig for hende, at hun siden efter aldrig kunde mindes den uden at komme til at gysse.

Mrs. Macilwain kom i Løbet af Aftenen tre Gange op til hende og bragte hende Te og andre Forfriskninger, og thiønt hun ikke kunde spise noget, var hun dog glad ved, at der var bragt hende Vin, og hun drak to Glas lige efter hverandre.

Da hun ellers aldrig nød stærke Drikke, udøvede disse to Glas strax deres Virkning og styrkede hende. Hun tog nu Mod til sig og gik igjennem den lange Gang op til sit Soveværelse.

Her fandt hun en uluende Ild i Kaffelovnen, og da hun havde lukket Døren og tændt Lysene, syntes en større Rø at komme over hende.

Hun ringede ikke paa Sutton, men trak en Lænestol hen til Kaffelovnen og tilbragte Natten i denne Stol uden at klæde sig af. Naar hun saae hen til sin Seng med de tykke Gardiner uden om, var det for hende, som om hendes Mand's blege Ansigt laa paa Pudsen, og hun vilde ikke for alt i Verden lægge sig deri.

Med Ryggen vendt imod Sengen, tilbragte hun saaledes Natten, men det var en strækkelig Nat, søvnløs

og ubhyggelig, og det var med stor Glæde at hun åter saae Dagen bryde frem.

Da Klokken var otte, ringede hun paa Sutton og befalede hende at tilberede hende en Kop stærk Te og at sørge for et Bad.

„Naar dette er flet, maa du komme ind til mig og klæde mig paa,“ sagde hun, idet hun søgte at bevare sin Fatning saa meget, som det var muligt, „og saa maa du bringe mig min Frokost.“

Abelinda vilde gjøre alt, hvad der stod i hendes Magt, for ikke at se syg og daarlig ud, og hun mente, at Spise og Drikke og et koldt Bad kunde tvænge hende og give hende Kraft til at bestaa den Ildprøve, som hun denne Dag skulde gaa igjennem.

Hun isørte sig en sort Kjole, og med Haaret snoet i Fletninger bag i Halsen, stod hun i sit Bærelse som den smukkeste og værdigste Skikkelse, man kunde tænke sig, og den dybe Sorg, som var malet paa hendes Ansigt, skulde man tro, vilde have faaet onde Tunger til at forstumme.

Men naar onde Tunger en Gang have sat sig i Bevægelse, ere de ikke saa lette til at forstumme, og lidt efter lidt, tallet være Miss Trevelyan, udbredte Mistanken om hendes Skyld sig til den hele Husstand.

Ingen talte et venligt Ord til hende, og flere Gange faldt det hende ind at flygte bort, og hun havde allerede taget sit Shavl og sin Hat, men endog før hun kom ud af Huset, havde hun opgivet sin Beslutning og gik tilbage til sit Værelse, stamfuld over sin egen Fejghed.

Dg hvis hun flygtede, hvem vilde da holde hende for uskyldig?

Hun vidste, at man vilde sige, at hun var flygtet for Anklagen, sig sin egen Skyld bevidst, og det vilde efter hendes Mening være bedre at dø som Martyr end sit hele Liv igjennem være ringeagtet og forskudt.

Klokken elleve skulde Undersøgelsen gaa for sig, og da Mrs. Macillwain en halv Time for inden aflagde hende et Besøg, fandt hun hende siddende rolig midt for Bordet med sine smalle Øjne stirrende op mod Vinduet, uden for hvilket de høje Trætoppe svajede frem og tilbage for Efteraarsvinden.

Dg hvem der saae Udtrykket i hendes Ansigt, vilde næppe anse hende for en Kvinde, man kunde tillægge en saadan Forbrydelse. Det lod ogsaa til, at hun gjorde Indtryk paa Husholdersten.

„Er der nu kommen nogen?“ spurgte Abelinde.

„Nej, min naadige, men det vil ikke vare længe, før Rettens Folk komme,“ svarede Mrs. Macillwain.

Just som hun talte, kom en Hærebogvogn kjørende op for Døren, og Klokken ringede højt.

„Hvem er det?“ spurgte Lady Wharlow med angstfuld Stemme.

Mrs. Macillwain gik til Binduet og saae ud.

„Det er Sir Charles Lach, min naadige. Det er sildigere, end jeg tænkte, thi nu slog Borguret just tre Kvarter.“

Adelinda blev en Tone blegere, hvis dette for i øvrigt var muligt, men hun sagde intet, og Mrs. Macillwain forlod Bærelset.

Og da hun efter fem Minutters Forløb vendte tilbage, fandt hun den unge Grevinde nøjagtigt i den samme Stilling, men hendes Øjne vare denne Gang ikke hæstede paa Binduet, men paa Uret, og hendes Aandedræt var en Smule stærkere.

Klokken manglede nu ti Minutter i elleve, og en anden Bogvogn standsede uden for Huset.

„Jeg synes, der atter kommer nogen,“ sagde hun Hjelvende.

„Ja, min naadige, det er Koroneren. Jeg saae hans Bogvogn i Alleen, da jeg nu gik op ad Trappen.“

„Vær nu saa god, Macillwain, at lade mig vide, naar mæn ønsker at tale med mig,“ sagde hun med en værdig Fatning. „Jeg vil vente her.“

„Godt, min naadige,“ svarede Husholbersten, og hun forlod Bærelset, idet hun for første Gang troede paa Muligheden af den unge Grevindes Ulykkelighed.

„Al, dersom min Moder blot var her før at staa mig bi!“ tænkte Abelinda, men strax efter tilføjede hun: „dog, det vilde være en stor Sorg for hende, og jeg bør ikke gjøre andre ulykkelige; jeg er ulykkelig nok selv, men jeg vil have Mod.“

En Time efter Koronerens Ankomst herskede der den største Stilhed i hele Huset, men derpaa begyndte Juryn efter Haanden at indfinde sig. Dens fleste Medlemmer vare Handelsfolk og Forpagtere fra det umiddelbare Nabostab, og da sex af de tolv havde mistet en god Støtte i den afdøde Greve, var det sandsynligt, at de vilde vise den største Interesse for Sagen.

Fire eller fem Øvrigheds personer fulgte derpaa, og endelig en Prokurator fra Belleville — og denne sidste var den vigtigste Person, eftersom han havde Lord Wharlows Testamente i sin Besiddelse og var bekjendt for at have nydt hans Tillid og Fortrolighed.

Undersøgelsen blev holdt i den store Spisefal, og før den begyndte, gik det hele Selskab med den nye Greve i Spidsen ind til Riget for at besigtige det. Den afsøbe laa med et mildt Udtryk paa Ansigtet og et halvt Smil om Læberne, næsten som om han vilde gjøre en Smule Nar ad dem.

Adelinda stod paa Trappen og hørte dem gaa ind, og en Gysen kom over hende. De talte sammen med dæmpede Stemmer, da de kom ud, og derpaa lukkedes Spisefalens Dør efter dem, og hun hørte intet mere.

En halv Times strækkelig Spænding paafulgte. Hun vidste, at Miss Trevelhan var bleven examineret, thi hun havde hørt hende løbe ned ad Trappen i en Fart, der ikke tydede paa, at der forestod hende noget ubehageligt.

Just da Klokken slog halv tolv, bankede Mrs. Macillwain paa den unge Grevindes Dør.

„Kom ind!“ sagde Adelinda næsten aandeløs.

Husholderken stak sit Hoved ind og sagde, denne Gang meget medfølende og kjærlig:

„Man spørger efter Dem, min naadige. Vil De ikke tillade mig at følge Dem?“

Abelinda strakte afværgende sin Haand ud, og der kom Taarer i hendes smukke Dine.

„Tak,“ svarede hun sørgmodig, „men jeg kan nok hjælpe mig selv. Jeg paastjønner Deres Tilbud, og det er den første Venlighed, der er vist mig i disse Dage, men naar jeg afflaar Deres Begjæring, er det alene for Deres Skyld, men alligevel skal jeg ikke glemme Dem, saa længe jeg lever.“

Mrs. Macilwain blev meget rørt, og hun vilde ikke vide noget af sin Grevindes Bægning at sige, men fulgte Abelinda, ikke alene ned ad Trappen, men ogsaa ind i Bærelset, hvor den unge Enke traadte ind med en alvorlig og sorgfuld Værdighed, der hverken gjorde hendes Navn eller Stand til Skamme.

Kapitel 16.

Mr. Marsh var gaaet til Sengs uden at have en urolig Tanke med Hensyn til Elma. Han var faa vant til disse smaa Udflugter, og han haabede sikkert at høre hende banke paa hans Dør den næste Morgen og at se hende træde leende ind.

Men om Morgenen lyttede han forgjæves; den bekjendte Bankens høres ikke. Han ringede derfor paa Klokken og bad en Tjener strax at sende Husholdersten ind i Miss Elmas Værelse og sige, at han ønskede at tale med hende.

Tjeneren vendte et Par Minutter efter tilbage med den Besked, at den unge Frøken ikke var vendt hjem. Mr. Marsh blev nu lidt forstrækket og stod op og klædte sig paa. Han sendte en Dreng om til Pepitas Hus for at høre, om Elma havde taget Tilflugt der. Som vi vide, var dette Erinde frugtesløst, og Mr. Marshs

Angst steg, og han gik ned for at raadspørg sig med Neubro.

Indieeren, hvis Klæder vare tilstøvede, og hvis Ansigt saae blegt og træet ud, kom strax til Stede, da han hørte, Mr. Marsh vilde tale med ham. Han berettede, hvorledes han den foregaaende Aften havde anstillet Undersøgelser, men fortab klogeligen den Sjendsgjerning, at Elma havde fulgt Theofilus.

„Jeg gik tilbage til det Sted, hvor jeg havde forladt hende, strax ligesom jeg havde set, at Mr. Norton var inde i Huset,“ tilføjede han, „men hun var der ikke, og skjønt jeg har søgt hele Natten, har jeg ikke kunnet finde Spor af hende. Men naar jeg nu faar taget mig et Bad og drukket en Kop Kaffe, vil jeg strax begive mig ud paa Vandring igjen, hvis De vil have det. Jeg tror imidlertid, at Elma vil sende Dem en Underretning om sin Udflugt, før Dagen er omme, hvis hun ikke skulde vende tilbage forinden.“

„Tror De virkelig det?“ udbroer Mr. Marsh beroliget.

„Ja, jeg er overbevist derom. Trods alle sine Luner er Elma dog ikke vant til at være uopmærksom og hensynsløs lige over for sin Fader. Men det vil

være fornuftigt ikke at omtale hendes Forsvinden, hvem veed, om den ikke kan give Anledning til Skandalehistorier, eller i ethvert Tilfælde blive mistydet. De veed, at hun al Tid har været vant til at følge enhver Tilbøjelighed, der opsteg i hendes Hoved, hvor ufornuftig den end kunde være.

„Det er sandt, og maaste vilde det ikke være af Bejen at holde hende en Smule mere i Tømme, naar De kjender mine Bevæggrunde. Et vildt, frit Liv forekom mig som det mest passende til at afbende de Under, jeg frygtede for.“

„Medens de maaste skabe andre,“ svarede Indieren alvorligt.

Mr. Marsh studsede.

„Hvilke andre skulde de skabe?“ spurgte han ivrigt.

„Et alt for frit og ugenert Væsen, for det første. Esma kjender ikke noget til, hvad kvindelig Blufærdighed vil sige, og der er derfor intet, der kan afholde hende fra at følge enhver Tilbøjelighed og ethvert Lune.“

„Jeg er ikke bange for, at denne Omstændighed skal føre hende paa Afveje,“ svarede Mr. Marsh stolt.

„Men den kan føre dertil, at skabe dem Sorger og Bekymringer, som elste hende.“

„De som elste meget, kunne tilgive meget,“ var Svaret. „Elma skal ikke høre en eneste Bebrejdelse af mig, naar hun vender tilbage. Jeg vil vente roligt til Middag, men hvis jeg til den Tid ingen Underretning faar, vil jeg følge med Dem for at søge efter hende. Mit Barn har, som De siger, al Tid vist mig en skyldig Opmærksomhed, og jeg haaber, hun vil forstaa min Angst og snart befri mig derved.“

Derpaa spejdede han meget ængsteligt om til alle Sider og hvilede et Par Ord i Indierens Øren.

Denne blev hæftigt forstrækket.

„Er det muligt?“ udbrød han. „Jeg stod i den Formening, at jeg havde taget alle nødvendige Forholdsregler, men det lader til, at man ikke for et eneste Øjeblik kan forlade sin Post. Altsaa, det var lige paa et hængende Haar at De undslap!“

„Ja, men det er jeg saa vant til,“ svarede Mr. Marsh med et tungfindigt Smil, „og det er De ogsaa, Neubro. Jeg gad vidst, naar alt dette skal ende.“

„Det bliver ikke, før hun dør. Hvad andet Haab er der for os? Hvad skal jeg sige til Mr. Norton?“

„Intet; han vil ikke omtale denne Sag, thi han er en Mand af Ære, og jo mindre der bliver sagt i en Sag som denne, desto bedre er det. Han har lovet, at han ikke skal staffe sig Oplysninger hos nogen, og

jeg har ingen Frygt for, at han skal bryde sit Ord. Det er en stor Trøst i den Stilling, hvori vi befinde os, at vide, at han er en Mand, man kan have fuldstændig Tillid til." —

Den lange og trættende Spaseretur og den hæftige Sindsbevægelse, som Theofilus havde været udsat for, havde foranlediget et Tilbagefald, og da Indieren kom op paa hans Bærelse, fandt han ham i en stærk febrilsk Tilstand.

„Det lader til, at De aldrig bliver fri for mig, Mr. Marsh," sagde han til sin Vært, da denne senere kom op til ham. „Og det ærgrer mig saa meget mere, som jeg selv ved min egen Uforsigtighed er Skyld heri. Jeg prøvede i Gaar Aftes paa noget, der oversteg mine Kræfter, baade legemligt og sjæleligt; og dette er Følgen. Jeg tror, jeg i Dag vil skrive til min Fader, at han skal komme og hente mig, thi jeg stammer mig ved at ligge Dem til Byrde saa længe." —

„Det vil være mig meget imod, hvis De gjør det, Mr. Norton, og jeg vil anse det som et Bevis paa, at vi ikke have gjort det saa behageligt og hyggeligt for Dem, som De kunde ønske det, skjønt det sandelig har været vort Ønske og Henfigt." —

Abelinda.

„Jeg er bleven alt for godt plejet, Mr. Marsh, og det er ikke uden Sorg, at jeg forlader Deres Gods.“

„Men hvorfor vil De saa fremskynde Deres Afrejse?“

„Jeg er bange for, at jeg trods Deres Venlighed og Gjæstfrihed alligevel ligger Dem til Byrde,“ svarede Theofilus nølende.

„Tvært imod, Deres Selskab er en stor Fornøjelse og Trøst for mig, Mr. Norton. Mine lange Samtaler med Dem lade mig glemme mine Sorger —“

Han brød pludselig af og vendte sig bort, derpaa kom han tilbage til Sengen og rakte hjærteligt sin Gæst Haanden.

„Det er en virkelig Kjærlighedsøjnering De bevise mig, naar De bliver her, det forsikrer jeg Dem for,“ sagde han, og et tungsindigt Udtryk lagde sig paa hans smulke Ansigt, „Kjont jeg er bange for, at det er meget egentjærligt handlet af mig at nøde Dem, eftersom det alene er til min Fornøjelse.“

„De tager højtligen fejl!“ udbroød Theofilus med stor Hæftighed, „og for at bevise, at jeg mener det, vil jeg forlænge mit Ophold her, indtil jeg er fuldstændig helbredet. Min Moder har faaet saadanne Beretninger om den Omhu og Pleje, jeg har nydt her, at hun ikke

nærer den mindste Frygt for mig, og desuden vilde det være meget nedslaaende for min Familie, hvis jeg kom hjem og viste den min Svaghed og Sygelighed."

"Saa er det altsaa afgjort," bemærkede Mr. Marsh med lykkelig Glæde.

I samme Øjeblik kom Buddet med Elmas Brev, og med en høflig Undskyldning til sin Gæst aabnede Mr. Marsh det ivrigt.

Han smilede, medens han læste, og morede sig over dette Indfald af Elma, hvortil han ikke formaaede at søge nogen dybere Grund end et blot øjeblikkeligt Lune.

"Man kan næppe forestille sig, hvorledes en respektabel Person kan rejse om paa Landet paa denne Maade, som hun beskriver, at denne Kvinde gjør," tænkte Mr. Marsh. "Men jeg kan stole paa Elmas sunde Sans, og dette Liv vil hærde hende og waaske køle hendes hede Blod. Det vilde være et farligt Bovestrykke for en anden Pige, men lykkeligvis kan man lade Elma gaa, hvor det skal være; og eftersom Nyhedens Interesse er den eneste Behagelighed ved dette omflakkende Liv, vil hun snart vende hjem igjen og sætte Liv i det gamle Hus med sin Patter og sin Sang."

Men her gjorde Mr. Marsh Regning uden Bært.

En halv Snes Dage gik, og endnu saae han intet til Elma, skjønt hun havde skrevet ham til tre Gange og erklæret, at hun var meget lykkelig, og gjort nogle Bemyndninger til, at en forlænget Fraværelse vilde være fornuftigst under de nærværende Forhold, hvilke Bemyndninger Mr. Marsh rigtignok ikke kunde forstaa.

Han viste Indieren disse Breve, og denne syntes fuldkommen at samstemme med hende.

„Elma har Ret,“ sagde han alvorligt. „Hun gjør bedst i at holde sig hjemme fra nu for Tiden.“

„Hvorfor just nu?“ spurgte Mr. Marsh meget skarpt. „Jeg kan ikke i de forhaandenværende Forhold se noget, der kunde gjøre det ønskeligt for min Datter at være borte fra sit Hjem.“

„Hun mener det, og jeg tror, hun bedst kan døømme herom, eftersom det er et Spørgsmaal, der alene vedkommer hende selv.“

Mr. Marsh saae meget overrasket og forvirret ud.

„Mr. Norton er en Mand af den strengeste Dyd og den stærkeste Væresfølelse,“ bemærkede han endelig. „Jeg kan ikke tro, at hans Ophold her vil vække nogen Uro i Elmas Bryst.“

Indieren tav.

„Derksom De veed noget, saa tal!“ vedblev den gamle Mand næsten barsk. „Jeg er hendes Fader, og der er ingen Grund til at skjule noget for mig.“

„Jeg veed intet,“ svarede Neubro, idet han slog Øjnene ned. „Men jeg antager, at Deres Datter finder sin Stilling pinlig, siden hun har foretaget saadant et Skridt for at undgaa den.“

Mr. Marsh blev bleg.

„Barnet har besynderlige Luner, veed De, Neubro, og jeg har intet gjort for at modarbejde dem, fordi jeg var bange for, at de skulde blive værre ved Modstand. Hun maa have fattet Uvilje mod Norton.“

„Det har jeg ikke set noget Tegn paa,“ svarede Indieren tørt.

„Heller ikke jeg. Tvært imod forekom det mig, som om hun syntes at finde Behag i hans Selskab, og jeg har glædet mig over, at hun nød denne Mandes Dmgang, da hendes Liv ellers er saa ensformigt. Jeg ønsker, at De vilde forklare Dem lidt nøjere, Neubro,“ tilføjede han pirrelig, „De veed, at jeg hader Hentydninger og forblommede Talemaader værre end alt andet.“

„Der er intet at forklare, Sahib,“ svarede Indieren

holdt og formelt. „Derfom der er noget at underrette Dem om er, det Elmas Sag at give Forklaringen.“

„Og jeg har ingen Frygt for, at hun vil holde mig i Uvidenhed,“ svarede Marsh, der følte sig saaret over den andens Bemærkninger. „Hun vil uden Tvivl komme hjem inden kort Tid, og saa skal jeg saa at vide, hvad alt dette betyder.“

Mr. Marsh plejede at gaa op til Theofilus, saa snart Budet kom med Aviserne fra Stationen, og at læse de vigtigste Nyheder for sin Gæst. Denne Vane havde han begyndt med, da den unge Mand laa syg, og nu vedblev han dermed, fordi Avisesterretningerne gave Anledning til mange behagelige og underholdende Samtaler.

Ogsaa denne Dag, skjønt Indierens Antydninger havde givet ham nok at tænke paa, bragte han Aviserne op i Theofilus' Værelse.

„Jeg er bange for, at der ikke er meget nyt i Aviserne for i Dag,“ sagde han, idet han satte sine Guldbrikker paa Næsen, og hans Dine langsomt løb ned ad den første Side. „Det er en strækkelig mager Tid paa Nyheder.“

„Ja, man maa i Sandhed være fornøjet med lidt,“

Svarede Theofilus med et Smil. „Ulykkeligvis er der Krigen i Siam til at fylde op med.“

„Ja, dersom det var nærmere ved, vilde det være mere interessant,“ sagde Marsh. „Ej, ej! her er noget, der har en spændende Overskrift: En Adelsmands pludselige og hemmelighedsfulde Død.“

Theofilus satte sig i en mere bekoem Stilling for at kunne høre og drømte ikke om, hvad der skulde komme.

Marsh begyndte at læse, men da han de første Gange udtalte vedkommende Adelsmands Navn lidt utheligt, hørte Theofilus det ikke, og brød sig helle ikke om at faa det at vide. Personerne kjendte han formodentlig ikke, og det var ham kun om Sagen at gjøre.

Med stor Opmærksomhed hørte han Beretningen, men da Mr. Marsh i Slutningen af Stykket gjentog den afdøde Greves Navn tydeligt, var det for Norton, som om han fik et Slagtilfælde.

Marsh saae paa ham og studsede.

„Sagde De Greven af Belleville?“ stammede Theofilus aandeløs.

„Ja, saaledes staar der. Kjender De maasse ham?“

Men Theofilus formaede ikke at svare; han faldt

tilbage i sin Stol, saa hvid som et Lig, men i hans Dine affpejlede der sig dog en salig Fryd. Alt, hvad han i dette Øjeblik kunde tænke paa, var, at nu var Adelinda fri.

Marsh lod som intet og fortsatte kort efter:

„Død af Gift!“ læste han, og han gjentog disse Ord. „Det er en strækkelig Historie. Man skulde næsten tro, at hans unge Kone var den Skyldige,“ tilføjede han, da han var færdig.

„Skyldig? Hun?“ udbrød Theofilus med den største Hæftighed, og han samlede alle sine Kræfter og rejste sig op.

„Hun er saa hvid og stjer som Sne og saa from som en Due! Og det er paa den Maade De, og hundrede andre maaste, bedømme hende!“

„De kjender altsaa Lady Belleville?“ spurgte Marsh, idet han lagde Avisen fra sig og stirrede paa Theofilus, forstyrrede Ansigt med den største Forbavselse.

„Ja, jeg kjender hende,“ svarede den unge Mand, „og nu, da hun er fri og stammeligt bliver bagtalt, vil jeg aabent sige, at jeg elsker hende — jeg elsker hende af mit fulde Hjærte, af al min Kraft og vil forsvare hende mod den hele Verden!“

Han endte med et Suk, og Mr. Marsh, der i høj Grad var bestyrtet over hans hæftige Sindsbevægelse,

der viste ham som et helt forskjelligt Menneske, beklagede meget, at han ved et usorgtigt Udtryk havde fremkaldt denne Hæstighed, og bad ham om at fatte sig.

Kapitel 17.

Med en stolt og værdig Holdning traadte Adelinda ind i Salen, hvor Forhøret skulde holdes, og med en Mine som en Dronning satte hun sig ned.

„Jeg formoder, De er den sidste Person, der har talt med den afdøde Lord Wharlow?“ spurgte Koroneren, efter at de sædvanlige Formaliteter vare iagttagne.

„Det er jeg ude af Stand til at sige,“ svarede Adelinda med fast Stemme.

„De maa undskylde mig, men jeg bliver nødt til at forelægge Deres Naade nogle pinlige Spørgsmaal,

men jeg har Grund til at tro, at De og Deres Mand skjændtes om noget, før de skiltes ad."

"Nej, takket være Himlen! Vi havde noget at forhandle, det var det hele, og det endte paa en Maade, der lovede mig større Lykke for Fremtiden, end jeg hidtil havde nydt."

"Jeg maa bede Dem om, at oplyse mig herom og at underrette mig om, hvad Resultatet var af deres Forhandling."

"Det var Miss Trevelhans Afsted. Jeg kunde ikke indse Nytten af hendes Selstab, og hun satte bestandig Splid mellem os. Jeg var overbevist om, at vi vilde have det langt bedre, om vi vare alene sammen uden hendes Selstab."

"Dette var ikke den første Gang, at De havde fordret hendes Afsted, efter hvad jeg kan tænke mig."

"Bisælig ikke," svarede hun med Bestemthed, "thi jeg mærkede, at vor Fred og Lykke afgang heraf. Jeg var naturligvis bange for, at sige min Mening lige ud."

"Lord Wharlow satte formodentlig Miss Trevelhan meget højt?"

"Ja, han stattede hendes Tjenester," svarede Abelia koldt.

„Og det gjorde De ikke?“

„Nej.“

„Hvad var Grunden til denne Forskjel i Meningerne?“

„Jeg var af den Anskuelse, at en gift Kone ikke behøver nogen anden Beskytter og Vedsager end sin Mand, og at det vidnede om en Mangel paa den rette Tillid til hende, at udsætte hende for den Slags Spioneri, som Miss Trevelyan udøvede.“

„Lord Wharlow var formodentlig overmaade skinsyg?“

„Ja,“ svarede Abelinda sørgmodig, „det var han ulukkeligvis.“

„Nu, Lady Wharlow, vil De højtideligt forstke, at De aldrig gav ham nogen Grund dertil?“

„Aldrig med Forsæt,“ svarede hun med den største Fasthed.

„Hvad mener De med Forsæt?“

„Jeg mener, at jeg aldrig forsøgte at vække hans Skinsyge — den forarsagede mig alt for mange Sorger.“

„Saa var han altsaa skinsyg uden Grund?“

„Han troede under Tiden at have Grund dertil, men det var ikke min Skyld.“

„Hvis Skyld da?“

„Miss Trevelhans. Hun fremstillede mine mest udfyldte Handlinger i et falsk Lys.“

„Dg dog er Miss Trevelhan en Dame med en dabelfri Karakter, og Lord Wharlow havde den største Tillid til hende. Det vil De vist næppe nægte?“

„Nej, jeg nægter ikke, at hun i enhver Henseende udfyldte den Plads, han havde anvist hende.“

„De glemmer, Mylady, at dette indeholder en Sigtelse og Anklage mod Deres afdøde Mand.“

„Jeg vil ikke anklage min Mand for noget,“ svarede hun sørgmodig, „men hans Skinsyge gjorde ham ulykkeligvis blind og uretsfærdig.“

„Vil De sværge, at der ikke var nogen Uenighed mellem dem den sidste Aften, han levede?“

„Ja.“

„Maa jeg spørge Dem, om De forlod Salen, efter at Miss Trevelhan havde begivet sig ind paa sit eget Bærelse?“

„Nej.“

„Harde De ikke den Bane at læse i Sengen?“

„Nej, ikke naar Lord Wharlow var hjemme. Jeg har gjort det af og til, naar han var fraværende.“

„Dg saa hentebe De formodentlig en Bog fra hans Bibliothek?“

„Jeg husker een Gang at have gjort det, men som en Regel tog jeg al Tid en Bog fra mit Bogskab i Kabinettet.“

„Hvor var Lord Wharlow, da De forlod ham den Aften?“

„I Salen; da vi skiltes ad, stod han ved Døren, som han aabnede for mig.“

„Veed De, om han gik lige ind i sit Værelse?“

„Det kan jeg ikke sige bestemt, men jeg antager det, thi han havde et Brev at skrive.“

„Fortalte han Dem, hvad Slags Brev det var?“

„Ja, det var et Forretningsbrev, og det vilde ikke tage lang Tid.“

„Men undrede De Dem ikke over hans lange Fraværelse?“

„Jo.“

„Men opsteg der saa ingen Mistanke i Deres Bryst?“

„Nej, aldeles ingen. Jeg var træt og faldt næsten strax i Søvn, efter at jeg havde lagt mig til Sengs.“

„Naar savnede De ham?“

„Da jeg vaagnede første Gang henimod Kloften tre.“

„Og hvad Tanker gjorde De Dem da?“

„At han maatte være falden i Søvn i sin
Lænestol.“

„Og hvad gjorde De saa?“

„Jeg tog min Morgentjole paa og gik strax ned i
hans Værelse for at se til ham, og jeg fandt“ — her
talte hun med den største Sindsbevægelse — „jeg fandt
ham død.“

„Saa ringede De vel paa Klokken, formoder jeg?“

„Ja, jeg tror det, men jeg havde aldrig set en
død før, og jeg blev saa forstrækket, at jeg næppe veed,
hvad jeg gjorde.“

„I ethvert Tilfælde blev De vel hos Deres Mand,
indtil der kom nogen til Stede?“

„Nej, jeg havde ikke Mod.“

„Søgte De ikke heller at kalde Hjælp til, det var
jo muligt, at Deres Mand kunde have faaet et Slag-
tilfælde, og at en øjeblikkelig Hjælp kunde have frelst
ham.“

„Jeg saae lige strax paa hans Ansigt, at han ikke
var til at hjælpe, og det forekommer mig, at jeg tænkte,
at nogen af Tjenestefolkene nok havde hørt, at jeg rin-
gede. Men jeg var alt for forstrækket til at kunne

handle fornuftigt, og jeg fulgte Djæblikkets Indskydelse uden at tænke noget derved."

"Vidste De, at Greven havde den Bane at drikke et Glas koldt Vand med Rognat, lige før han gik til Sengs."

"Ja, det havde han tidt fortalt mig."

"Og vidste De, at dette Glas var sat ind i hans Bærelse til ham?"

"Jeg antog det, thi hver Aften plejede han, naar han kom ind paa sit Bærelse, at ryge en Cigar og at drikke sit Glas."

"Lagde De Mærke til, om Glasset var tomt, da De kom ned i hans Bærelse den Nat?"

"Nej, det faldt mig aldrig ind at se derefter."

"Og vil De sværge paa, at De ikke har sthy-
let det?"

"Ja, det vil jeg. Jeg vil sværge paa, at jeg ikke har rørt det eller en Gang set det. Jeg var i alt for stærk Sindsbewægelse til at have Tanker for noget af den Slags."

"Har De nogensinde haft Gift i Deres Besiddelse?"

"Ikke det jeg veed af."

"Vil De sværge paa det?"

„Ja, det vil jeg,“ svarede hun med stor Bestemthed.

„De kjender formodentlig Virkningen af Blaashyre?“

„Jeg har hørt, at den dræber øjeblikkelig.“

„Jeg maa nu forelægge Deres Naade et Spørgsmaal, som jeg beder Dem om at besvare mig aabent og oprigtigt. Efter hvad jeg har hørt, beskyldte Lord Wharlow Dem for at staa i intim Forbindelse med en Herre, som før har besøgt hans Hus, men som han senere nægtede at modtage, efter at han havde opdaget, af hvad Grund denne Herres Besøg skete.“

Abelindas Ansigt blev højrodt, og for et Sekund slog hun Øjnene ned. Derpaa løstede hun dem med en stolt Mine op paa Koroneren og sagde:

„Jeg nægter at svare paa Deres Spørgsmaal i den Form, som De har givet det, det er en Fornærmelse ikke alene mod mig, men ogsaa mod en agtværdig og ædel Mand, der er fuldstændig ude af Stand til en saadan Opsørsel, som De tillægger ham.“

„Altsaa vil De nægte, at der var noget Forhold, som kunde give Lord Wharlow Grund til at gjøre Dem Bebrejdelser.“

Abelinda tav.

„De er nok saa god at svare mig paa mit Spørgsmaal.“

„Ja, jeg nægter, at der var noget, som han med Grund kunde anklage mig for. Vi kunne ikke al Tid undgaa, at en Følelse opstiger i vort Hjerte, men saa længe vi arbejdede paa at gjøre vor Pligt paa enhver Maade, har ingen Ret til at dømmes os.“

Hun sagde dette med en saa sørgmodig Værdighed, at den unge Greve, der havde været i høj Grad forundtaget mod hende paa Grund af Miss Trevelhans Anthydninger, ikke kunde andet end at betragte hende med et medfølelsende Blik.

„Men hvis De fortsatte dette intime Forhold, efter at Deres Mand havde misbilliget det, saa havde han en gyldig Grund til at rette en Anklage mod Dem,“ vedblev Koroneren.

„Det har jeg aldrig gjort,“ svarede hun med en stolt Mine.

„Men De har dog for nylig truffet saummen med denne Herre.“

„Jeg tog ud paa et Besøg tilligemed min Mand — en Indbydelse, han havde modtaget uden at spørge mig derom, og den Herre, til hvem De formodentlig sigter, var der. Hvis Lord Wharlow havde villet det, kunde han have gjort en Undskyldning og strax taget hjem. Jeg vilde uden Knurren have adlydt ham. Men

han blev, altsaa blev jeg ogsaa, som det vel forstaar sig af sig selv."

"Og De havde hemmelige Møder med denne Herre?"

"Nej, aldrig," svarede hun med Estertryk. „Ved et rent Tilfælde traf vi en Gang sammen nede ved Stranden. Floden kom, og Vandet steg og omringede os, og kjønt han med Lethed kunde have frelst sit eget Liv ved at svømme i Land, vilde han dog ikke forlade mig. Jeg tror, at enhver ridderlig og højhjærtet Herre vilde have handlet, som han handlede."

"I den Tanke, at han for Livstid vilde gjøre sig fortjent til Deres Naades Taknemmelighed."

Abelinda rettede Hovedet op med en stolt Mine.

"Jeg har aldrig haft det mindste Samkvem med ham siden. Jeg lovede min Mand, at jeg ikke vilde tale med ham eller se ham mere, og jeg har holdt mit Ord, kjønt jeg maa forekomme ham som den mest utaknemmelige Kvinde under Solen. Men jeg kan ikke indse, hvad disse Spørgsmaal have at gjøre med min Mand's Død, og jeg fratjender Dem Net til at pine mig paa denne unyttige Naade, Sir."

Og den unge Lord Wharlow, til Trods for at hans Sympatier vare imod hans Onkels Enke, kunde dog ikke afholde sig fra at sige:

„Det forekommer mig, at Lady Wharlow har Ret, Mr. Merton.“

Hun sendte ham et taknemmeligt Blik, mere vel-
talende end Ord. Hun havde ikke ventet at finde en
Ridder i ham.

Koroneren, der var en forsængelig og vigtig lille
Mand, fuld af høje Begreber om sin Stilling, knej-
fede højt.

„Jeg er her for at gjøre min Pligt,“ sagde han,
„og jeg kan ikke tillade at andre foreskrive mig, hvori
den bestaar. Lord Wharlow er bleven snigmyrdet, det
kan der ikke være Tvivl om, og jeg er forpligtet til at
fremdrage ethvert Bevis, selv om dette kun staa i den
fjærreste Forbindelse med Motivet til Forbrydelsen, og
selv om det ikke synes at kunne lede paa mindste Spor
efter Gjerningsmanden. Jeg har ikke forelagt disse
Spørgsmaal for at pine og plage Lady Wharlow, men
fordi de efter min Mening staa i et vist Forhold til
Sagen.“

„Saa har jeg naturligvis intet at sige derimod,“
svarede Greven med et koldt Blik. „Men man kan
alligevel udføre en ubehagelig Pligt paa en hensynsfuld
Maade.“

Koroneren følte sig lidt skamfuld og sagde, og han

ikke havde tænkt paa at være hensynsløs lige over for Lady Wharlow, han havde et stort Ansvar i denne Sag, og han vilde ikke have, at nogen skulde sige, at han tog Hensyn til et Vidnes Rang og Stand.

„De har i denne Sag givet et Bevis paa, at en saadan Bebrejdelse ikke kan ramme Dem,“ svarede den unge Greve tørst, og Koroneren, der tog det for en Kompliment fortsatte Forhøret.

„Veed De, hvor denne Herre for Tiden opholder sig?“

„Nej.“

„Har De heller ikke set ham eller skrevet ham til?“

„Jeg har set ham een Gang, som det forekom mig, men jeg var ikke sikker paa, at det var ham, før han var borte.“

„Har De omtalt dette Møde for Deres Mand?“

„Ja; men han forsikrede mig, at jeg maatte have taget fejl, eftersom han var død.“

„Og troede De dette?“

„Jeg havde troet det før, men naturligvis ikke, efter at jeg havde set ham. Jeg fulgtes med et Fruentimmer, da vi mødtes, og hvis hun kunde findes, vilde hun kunde bekræfte, at jeg ikke talte til ham, eller han til mig.“

„Hvad er Navnet paa dette Fruentimmer?“

„Det veed jeg ikke. Ved et rent Tilfælde traf jeg hende; Hestene løb løbst, og med stor Mandsnærværelse greb hun Tømmerne og standsede dem, lige da de vare nær ved Klippen. Hun ledsagede mig hjem, og vi gik gjennem Haven, da Mødet fandt Sted.“

„Har De givet denne Herre noget Løfte om Vgteskab i det Tilfælde, at Lord Wharlow skulde dø?“

„Nej, hvor kan De tro det?“ svarede hun indigneret.

„Var der ikke en Slags stiltiende Overenskomst mellem dem i saa Henseende?“ spurgte Koroneren.

„Nej, hvor kan De tro det?“ gjentog hun med forstærket Eftertykt.

„Altsaa var der ingen som helst Grund til Lord Wharlows Skinsyge mod denne Herre i Særdeleshed?“

„Han havde udpeget andre før,“ svarede Adelinda undvigende.

„Men formodentlig ikke saa vedholdende?“

„Maaske ikke,“ svarede hun med et Suf. „Min Mands Skinsyge voksede og blev til sidst en ren Mani. Jeg troede bestandig, og jeg tror det endnu, at han vilde have lært at stole paa mig, hvis hans Sind ikke

bestandig var bleven forgiftet ved falske Bestyldninger og ondskabefulde Anthydninger."

"Efter hvad jeg kan se, har De og Miss Trevelyan ikke staaet paa nogen god Fod sammen?"

Om den unge Grevindes Læber bevægede der sig et foragteligt Træk.

"Der var ingen Grund til, at vi skulde ødsle nogen Kjærlighed paa hverandre. Jeg indsaa, at der ikke var noget Haab om Fred, saa længe hun blev hos os, og min Mand havde lovet mig, at hun ikke skulde ledsage os uden Lands."

"Naar blev det bestemt?"

"Aftenen før hans Død. Han vilde tale med Miss Trevelyan den næste Morgen og sige hende, at, da vi sandsynligvis vilde blive nogen Tid i Udlandet, vilde der ikke have nogen Brug for hendes Tjeneste. Hun skulde for i øvrigt have en aarlig Pension."

"Var dette hans Idee eller Deres?"

"Det var hans."

"Og De gjorde ingen Indvending?"

"Nej, hvorfor skulde jeg det? Jeg var glad over at blive fri for hende, paa hvad Betingelser det end skulde være, og min Mand havde Lov til at gjøre med

sine egne Penge, hvad han fandt for godt. Miss Trevelyan var en Slægting af ham, og da hendes Midler vare ringe, var det en Selvfølge, at han sørgede for hende, naar hun forlod vort Hus."

"Men efterfom De havde en saa daarlig Mening om hende, undrer det mig, at De ikke har forsøgt at overtale ham fra at give hende nogen Godtgjørelse eller Belønning for hendes Tjeneste."

"Jeg betragtede det ikke som en Belønning, men snarere som et Middel til at forsone hende med hendes Afsted."

"Altsaa tænkte De dog, at hun nødvendig vilde stilles fra Dem."

"Jeg tænkte, at hun nødvendig vilde stilles fra Belleville."

"Det er let at se, at De har en stærk Fordom mod Miss Trevelyan. Var De denne Fordom offentlig til Skue?"

"Jeg har behandlet Miss Trevelyan med Høflighed, men ikke med Hjærtelighed. Det vilde have været Falskhed fra min Side."

"Men hun kunde formodentlig mærke, at De ikke holdt af hende?"

"Formodentlig. Jeg kunde mærke, at hun ikke

holdt af mig, og jeg har ingen Grund til at antage, at hun er i Besiddelse af mindre Dagttagelsesrøve end jeg."

"Hun var en Stranke for Deres Handlefrihed."

"Jeg ønskede ikke mere Frihed, men det smertede mig, at alt, hvad jeg gjorde og sagde, skulde forsættelig forbankes. Den, der stiller sig imellem Mand og Kone, begaar en stor Uretfærdighed, og Miss Trevelyan, der kjendte Lord Wharlow's uhykkelige Fejl, har gjort stor Skade. Jeg tager ikke i Betænkning at sige, at hele den Tid, hun levede her i Huset, har hun aldrig forsumt en Lejlighed til at sætte Splid mellem Greven og mig."

"Altsaa indrømmer De, at De og Deres Mand have levet meget uhykkeligt sammen?"

"Jeg indrømmer, at hans ugrundede Stikshyge, næret ved Miss Trevelhans Anthydninger og Insinuationer, har voldet mig store Sorger," svarede Adelinda med fast Stemme. "Det er ikke med min Vilje, at jeg omtaler de Sorger, der have været forbundne med min Ægteskab, men man tvinger mig til at gjøre det — det skal Himlen vide! Jeg er overbevist om, at dersom min Mand havde levet, vilde vi have faaet en meget lykkelig Fremtid, og jeg ønsker blot at minde om den nu. De sidste Ord, han talte til mig, vare meget

kjærlige, og vi skiltes ad i Salen den Aften med et Fredstys.“

For første Gang holdt Adelinda her inde for et Øjeblik, og hendes sukulle Øjne bleve fyldte med Taa-
rer. Men hun overbandt snart sin Bevægelse og svarede paa Koronarens næste Spørgsmaal med temmelig stor Fasthed og Fatning.

„Har De nogensinde hørt Deres Mand fremkomme med Viringer, der kunde lede til den Tro, at han havde Fjender?“

„Nej. Han var en særdeles dannet og høflig Mand og meget populær ikke alene i Selstabslivet, men ogsaa imellem sine Fæstere og undergivne.“

„Saa var De altsaa, overensstemmende med Deres egen Forklaring, den eneste Person, der havde Grund til at finde noget at udsætte paa hans Karakter?“

Adelinda saae den ondskabsfulde Bitanke ved dette Spørgsmaal, og hun tænkte sig godt om, før hun svarede, for at vælge sine Ord med Omhu.

„En Mand kan være overmaade venlig lige over for dem, som ere om ham, og dog skynhø paa sin Kone. Jeg har aldrig sagt, at jeg havde noget at beklage mig over med Undtagelse af dette ene. Lord Wharlow har al Tid taget ethvert skyldigt Hensyn til mig. Jeg havde langt flere Penge til min Naadighed, end jeg havde

Anvendelse for, og jeg havde enhver Luxus, som Berden kunde byde; hvis han blot havde haft Tillid til mig, vilde jeg ikke have haft noget at ønske mere."

"Det synes besynderligt, om han ikke vilde have gjort det, hvis De, som De jo siger, aldrig gav ham nogen Grund til at drage Deres Trostak i Tvivl."

"Han var gammel, og jeg var ung," sagde Abdelinda med et lille, sørgmodigt Smil, „jeg formoder, at dette er Grund nok."

"Jeg maa nu bede Dem om, at opgive os Rabnet paa den Herre, over hvis Forhold til Dem, Lord Wharlow havde Grund til at klage."

Det hede Blod steg atter op i Abdelindas Kinder, og hendes Læber antog en fast og bestemt Mine.

"Det har ikke det mindste at gøre med denne Sag," sagde hun stolt, „og jeg nægter at svare paa dette Spørgsmaal."

"Lad Miss Trevelyan blive kaldt ind," sagde Koroneren, og i det næste Minut traadte denne meget agtværdige Dame ydmygt ind i Bærelset.

Med sine smaa grønne Øjne sendte hun Abdelinda et hurtigt Blik og syntes meget overrasket over at se hende siddende med stolt oprejst Holdning i sin Stol og

med en Mine, der snarere tydede paa en Dronning end paa en Forbryderke.

Da det Spørgsmaal, som Abelinda havde nægtet at svare paa, blev rettet til hende, svarede hun usfortøvet:

„Theofilus Norton, Parlamentsmedlem for Ost-Loamshire.“

„Hvorfra veed De det, Miss Trevelyan?“ spurgte Koroneren med sit venligste Smil.

„Det var en velbekendt Sag for min stakkels, kjære Fætter, Mr. Merton, og strax efter sin Hjemkomst fra Prioriet fortalte han mig alt, hvad der var passeret der, og han sagde til mig paa sin milde og behagelige Maade: „Du ser, Marie, at jeg ikke kan være dig foruden. Din Nærværelse her er nødvendig for min Vre og min Fred.““

Hun betonedede disse Ord stærkt, men hun vendte sit Hoved bort fra den unge Grevinde, der hørte paa hende med et Smil, der tilkjendegav den dybeste Foragt.

„Og dog fortæller Lady Wharlow, at han havde til Hensigt at afskedige Dem med en Pension.“

Miss Trevelyan rystede paa Hovedet med et forskilt vantro Smil.

„Lady Wharlow maa have misforstaaet ham. Jeg opholdt mig en kort Tid inde paa hans Bærelse den

Estermiddag, som han døde om Natten, og her spurgte han mig, om jeg havde noget imod at rejse, thi England, sagde han, var nu bleven et utaaeligt Opholdssted for ham; og eftersom Mr. Norton var udelikat og samvittighedsløs nok til at paatvinge ham sit Selskab ved enhver Lejlighed, havde han intet andet Valg end saa hurtigt som muligt at skaffe sin Rone bort fra hans flette Indflydelse."

"Hvad siger De hertil, Lady Wharlow?" spurgte Koroneren, idet han pludselig vendte sig til Adelinda.

"Det er et sultet Paafund og paa enhver Maade dets Forfatterinde værdigt."

"Men kan De modbevise Miss Trevelhans Bidnesbyrd?"

Nej. Derfom hendes Ord synes Dem mere troværdige end mine, vil De naturligvis tro hende frem for mig. Jeg har nu i ethvert Tilfælde den Fordel at vide, hvem der er min Anklager."

Miss Trevelhan trykkede sine foldede Hænder til sit Bryst med en Mine som en ydmyg Martyr.

"Det gjør mig ondt, at rette Bebrejdelser eller Anklager mod nogen," sagde hun, "men jeg maa tale Sandhed, naar jeg adspørges. Under andre Omstændigheder skulde ingen have hørt et Ord om alt dette fra mine Læber."

„Nej, De behøver ikke at gjøre Undskyldninger, Miss Trevelyan,“ bemærkede Koroneren. „De har aflagt Deres Bidnesbyrd paa en aldeles tydelig og ligefrem Maade og med det aabnbare Ønske at lette os Sagen uden at tage Hensyn til Personer eller til egen Fordel. Derksom vi al Tid kunde faa saadanne Bidner, vilde det være langt lettere at udføre vor Pligt, end det er nu.“

Miss Trevelhans hele Maade at se sig paa var uesterlignelig og viste, at hun vilde være bleven en stor Skuespillerinde, hvis hendes aristokratiske Tænkemaade kunde have forsonet sig med dette Kald.

„Jeg er bange for, at det ikke er lykkedes mig at kaste noget Lys over min Fætters hemmelighedsfulde Død,“ sagde hun, „men jeg har sagt alt, hvad jeg veed.“

„Jeg talter Dem,“ sagde Koroneren venligt. „Vi ville ikke opholde Dem længere, Miss Trevelyan.“

„Jeg skal blive tæt her ved, saa at jeg strax kan komme, hvis De senere kunde ønske at spørge mig om noget,“ svarede hun, i et hun højede sig ærefrygtsfuldt for Rettens Medlemmer og derpaa forsvandt gjennem Døren med sin raslende Silkejole.

Men det bør omtales — Adelinda bemærkede det, hvis ingen anden gjorde det — at hun undgik Lady

Wharlow's Blik, da hun passerede forbi hende, og at hun aabnede Døren med en Mine, som om hun følte sig lettet.

Der var nu ikke flere Spørgsmaal at foreligge den unge Grevinde. Hendes Svar og Udsagn blev læst op for hende, hun undertegnede med en finket Haand og forlod derpaa Børelset. Den Maade, hvorpaa hun havde aflagt sine Vidnessbyrd, maatte have gjort et gunstigt Indtryk paa hendes Mands Neveu, thi han rejste sig, da hun rejste sig, og aabnede Døren for hende med et deltagende Blik, og end større Indtryk gjorde det paa ham, da hun sendte ham en tavst Taksigelse med sine udtrykfulde, store og blide Øjne.

Til Trods for alt, hvad den unge Greve havde hørt, syntes Lady Wharlow ham et mere troværdigt Vidne end Miss Trevelyan, og hendes Oprigtighed og ligefremme Tale maatte gjøre et langt bedre Indtryk end den andens mange Forsikringer om sin strenge Retfærdighedsfølelse og Upartisthed.

Men ulukkeligvis var Adelinda ikke populær mellem nogen af Naboerne undtagen de allerfattigste. Hun havde holdt sig borte fra andre — ikke af Stolthed, som de troede, men paa Grund af sin Sorg; og dette

Faktum havde nu, trods al sund Fornuft, stor Indflydelse paa deres Mening.

Sir Charles Lacy havde i sit Hjem al Tid hørt hende omtale af sin Kone og sine Døtre som en kold, overmodig og ubehagelig Dame, der aldrig gjorde sig den Ulejlighed at være forekommende mod nogen, og da han i sit Hjem stod under Damernes Regimente, havde lidt efter lidt en Fordom mod hende vundet Magt hos ham.

Han havde al Tid betragtet sin Nabo, Greven, som en meget ulykkelig Egtemand, og efter hans og den almindelige Mening laa alle Fejlene hos hans Kone, og derfor var denne Herre tilbøjelig til at tro, at den unge Grevinde havde indladt sig i en Kjærlighedsforstaaelse, der vakte Længslen efter Frihed i hendes Bryst og fristede hende til at begaa en Forbrydelse for at opnaa sit Ønske.

Denne Anskuelse var ogsaa herskende mellem alle Juryens Medlemmer, men da Tjenestefolkene i Huset vare blevne forhørte, fandtes der alligevel ikke tilstrækkelig Grund til at sætte hende under Anklage.

Sutton fortalte, at hun havde Afgang til alle Grevindens Gjemmer, og at hun aldrig havde set, at

hun havde været i Besiddelse af Gift. Hun havde ikke lagt Mærke til noget usædvanligt i Lady Wharlows Adfærd den Aften, da Mordet fandt Sted — der var ikke Spor af Sindsbevægelse eller Forvirring, tvært imod saae hun mere glad ud, end hun plejede.

„Hun bad mig om at tænde Lysene i Grevens Baatlædningsværelse, efter som han snart vilde komme op,“ vedblev Sutton, „og derpaa sagde hun, at hun haabede, jeg strax vilde gaa til Sengs, thi paa Grund af det urolige Vejr havde jeg faaet Gigt i Hovedet. Hun har al Tid været meget hensynsfuld mod mig og lagde strax Mærke til, naar jeg saae høg eller træet ud.“

„Har De aldrig hørt, at Lord og Lady Wharlow kjændtes?“

„Nej, aldrig, men jeg har set Lord Wharlow forlade Værelset med Tegn paa hæftig Brede, og ved saadanne Lejligheder har jeg al Tid fundet Grevinden grædende, naar jeg kom ind til hende, thi hun skjulte sine Taarer for mig saa godt, hun kunde.“

„Har De aldrig bragt Breve fra Grevinden til Mr. Norton hen til Poststationen eller andet Steds?“

„Nej, aldrig, Sir. Grevinden lod al Tid sine Breve blive liggende paa Bordet i sit Kabinet, og Mr. Belton hentede dem, naar Postkasten skulde lukkes.“

„Beed De, om hun har haft noget hemmeligt Møde med Mr. Norton eller en anden Herre, efter at hun var vendt hjem?“

„Jeg har aldrig lagt Mærke til noget, der kunde tyde herpaa. Hun har aldrig forladt Huset uden i Selskab med Greven eller med Miss Trevelyan. I Sommer vilde hun under Tiden spasere lidt alene om i Haven, men jeg har hørt Gartneren sige, at hun havde ikke været der to Minutter, før enten den ene eller den anden kom ud til hende.“

„Altsaa vidste enhver, at Greven var meget Minshy?“

„Vi forarbedede, at han ikke passede paa hende for ingen Ting.“

„Og har De, som Grevindens Kammerpige, nogensinde lagt Mærke til, at hendes Dpførsel gav Grund til denne bestandige Paapassenhed fra hans Side?“

„Nej, Sir, det har jeg aldrig lagt Mærke til,“ svarede Sutton.

„Jeg formoder, at De er Grevinden meget hengiven. Hun gav Dem vel mange Foræringer og var ikke vanstelig at tjene?“ sagde Koroneren med et besynderligt Smil. „Under disse Omstændigheder gjør De vel alt for at forsvare hende saa meget, De kan?“

„Jeg foretrækker at sige Sandheden frem for at forsvare nogen,“ svarede Sutton i en mut Tone.

„Men Folk kunne nu en Gang ikke andet end være lidt partiste,“ bemærkede Koroneren, der i sin Embedsforretning var bekendt for sine listige Rikhsførgsmaal.

„Jeg synes, det vilde være en meget utaknemmelig Person, der uden Grund talte ufordelagtigt om et Herskab, der al Tid har behandlet hende godt,“ svarede Sutton med Barme. „Jeg veed intet ondt om Hendes Naade, og jeg indser ikke, hvorfor jeg skulde staa her og finde paa noget. Jeg troede, jeg var kommen her ind for at sige Sandheden.“

„Ja, naturligvis, den rene Sandhed.“

„Og intet uden Sandheden,“ sagde Sutton lidt bitter.

„Naturligvis,“ gjentog Koroneren. „Dersom De fortier noget, gjør De Dem skyldig i lige saa stor en Uret, som hvis De giver en Underretning, der ikke er paalidelig.“

„Jeg har besvaret ethvert Spørgsmaal, De har gjort mig, overensstemmende med Sandheden.“

„Har De haft nogen Samtale med Grebinderen angaaende denne Undersøgelse eller angaaende det Bidnesbyrd, De vilde aflægge?“

„Ikke med eet Ord have vi talt herom. Jeg har

hun været inde hos hende een Gang siden Lord Whar-
lows Død, og hun berørte ikke denne Sag i mindste
Raade. Jeg tror ikke, at hun hele Tiden talte mere
end to Gange til mig. medens jeg opholdt mig i hen-
des Børelse, og det var ikke andet end et Par Ordre,
hun gav mig."

"Og De lod intet Ord falde om denne Under-
søgelse?"

"Jeg skulde haabe, at jeg forstaar min Stilling
bedre," svarede Sutton indigneret.

"Dog eftersom De har været flere Aar hos Hen-
des Raade, skulde jeg mene, at De nok kunde have
vovet at beklage hende paa Grund af hendes store
Tab."

"Selv om jeg havde været dobbelt saa længe hos
Hendes Raade, vilde jeg aldrig have vovet at glemme
min skyldige Uerbødighed. Jeg har aldrig tjent andet
end fornemme og dannede Folk, og jeg skulde mene, at
jeg veed, hvorledes jeg skal opføre mig ved en Lejlighed
som denne."

Da det var afgjort, at Sutton ikke vilde aflægge
andre Vidnessbyrd end dem, som talte til Gunst for hen-
des Frue, indsaa Koroneren, at det var øksesløst at
spørge hende om mere, og han lod hende derfor gaa.

To eller tre Gartnerkarle bleve kaldte ind, een for

een, for at forklare, om nogen fremmed var bleven set inden for Havens Tuenærker den Dag, da Mordet fandt Sted. De benægtede dette og forstredede tillige, at, saa vidt de vidste, havde Lady Wharlow ikke været uden for Døren i flere Dage før hendes Mand's hemmelighedsfulde Død.

Bed nærmere Udsøggen viste det sig rigtignok, at de al Tid forlød Haven Klokken sex, saa at efter den Tid en god Del kunde have været gaaet ud og ind uden deres Vidende.

Da nu alt var fæstet, hvad der kunde se, var Jurhen endnu uden fuldgjaldigt Bevis for Abelinda's Skyld, og efter en halv Times Raadslagning afgav den den Kjendelse: „Forsætligt Mord, begaaet af en eller flere ukjendte Personer.“

Maaske var der næppe een Person i Bærelset, uden at han jo troede Abelinda skyldig og haabede, at længere hen vilde der nok fremkomme noget, der kunde fælde hende.

Men selv om de havde forgiftet hendes Frihed, havde de dog kjendt hende fri, og dette Faktum ærgrede hendes Fjender og allermeest Marie Trevelyan.

Kapitel 18.

Strax da de edspornes Kjendelse var afgivet, styrkede Mrs. Macilwain op til Lady Wharlows Bærelse for at bringe hende, hvad hun antog for en glædelig Efterretning.

Hendes Overraskelse var stor, da den unge Grevinde sørgmodigt svarede:

„Hvad mig angaar, er det mig outrent ligegyldigt, enten man er kommen til det ene eller det andet Resultat. Det vilde ikke have smertet mig mere at være bleven funden skyldig end at være bleven anset for skyldig.“

Abelinda følte sig saa ensom og forladt, og det var derfor en Lindring for hende at kunne tale et Par Ord med Husholdersten, hvis Medfølelse hun under andre Omstændigheder ikke vilde have sat videre Pris paa.

„Men jeg er overbevist om, at ingen anser Dem

for skyldig, Mylady," svarede Mrs. Macillwain, sjønt hun vidste, at dette ikke var Tilfældet.

Adelinda rystede paa Hovedet.

„Da jeg for nylig traadte ind i Bærelset, var der ikke en Sjæl der inde, som havde Medlidenhed med mig og troede mig uskyldig. Da jeg forlod det, var der en, som var tvivlende — det var det hele.“

„Jeg er overbevist om, at Lord Wharlow iagttog en smuk og værdig Holdning lige over for Dem, Mylady.“

„Ja, hans Opførsel vidnede om Adelsmanden. Han var høflig mod mig, men det er intet Bevis paa, at han havde nogen Respekt for mig personlig.“

Mrs. Macillwain formaæde ikke at fatte, at man kunde være høflig mod Folk uden at vise dem personlig Agtelse, og Adelinda, som mærkede, at hun havde talt over Mrs. Macillwains Forstand, vedblev med større Ro:

„Vil De lade Lord Wharlow underrette om, at jeg kunde ønske at tale med ham et Par Minutter? Er nu alle Rettens Folk gaaede?“

„Jeg tror det, Mylady. Sir Charles Lacy tog af Sted just, som jeg kom op ad Trappen, og han lod til at være den sidste.“

„De er nok saa god at overbevise Dem herom, Mrs. Macilwain, før De sender Belton ind med min Bæstebog og at sige til ham, at han ingen Anmodning skal stille til Greven, før denne ikke har andet at tage Vare.“

Men det syntes, at den unge Lord Wharlow havde god Lejlighed, thi inden fem Minutter traadte han ind i Adelindas Bærelse, og hans Holdning var alvorlig og høflig, om end noget kold.

„Jeg hører, De ønsker at tale med mig, Lady Wharlow.“

„Ja,“ svarede hun. „Vil De ikke sidde ned? Jeg kan ikke træffe nogen Ordning, før jeg har talt med Dem — med Hensyn til min Afrejse her fra, nærmere jeg.“

„De behøver i Sandhed ikke at haste hermed, Lady Wharlow. De maa jo have meget at ordne for mig inden.“

„Ja, det forstaar sig, og i ethvert Tilfælde kunde jeg ønske at blive her indtil — indtil Begravelsen har fundet Sted; men efter den pinlige Mistanke, for hvilken jeg har været Gjenstand, og efter den Raade, paa

hvilken Undersøgelsen blev ledet, maa De betragte det som en Pligt mod Dem selv at — at —

Her brød hun af, men han forstod hende og sagde alvorlig:

„Jeg betragter det som en Pligt mod mig selv, Lady Wharlow, at behandle enhver Person som uskyldig, indtil han eller hun er bleven overbevist om nogen Skyld.“

„Og, jeg er uskyldig!“ udbrød hun, idet hun foldede sine Hænder og saae op til ham med et bøn-faldende Blik. „Jeg har forsøgt at være en trofast Hustru, men De gjør Dem intet Begreb om, hvad det vil sige bestandig at have denne Dame om sig; hun mistede mine mest uskyldige Handlinger og drejede og vendte ethvert Ord, jeg talte, saa det fik en forskjellig Betydning; al Tid sad hun paa Dommersædet og pusede ubarmhærtigt til min Mand's uhyfsalige Skinsyge. Og dersom jeg under Tiden blev utaalmodig og modfalden, hvem kunde saa undre sig herover? Men at jeg skulde ønske min Mand's Død, langt mere dræbe ham — hvorledes kan nogen være saa grusom at tro det? Jeg har aldrig forsætlig skadet det mindste Kryn, der bevægede sig paa Jorden, og pludselig antager man mig

for ond og fordærvet nok til at berøbe et af mine Medmennesker Livet."

Der var Taarer i hendes Øjne, medens hun talte, og med et medlidende Blik betragtede Lord Wharlow hende.

Rigtignok havde han lige fra Begyndelsen af været forubindtaget mod hende, og Miss Trevelyan havde gjort sit bedste for at bestyrke hans Fordom, men der var noget saa ærligt og oprigtigt, noget saa usigeligt rørende i den unge Grevindes blege og smukke Ansigt, at han ikke kunde andet end føle sig bevæget og tiltalt.

Den sthyldige er enten fræk eller sønderknust; men denne unge Skabning, saa bethyngt med Sorg og Skam hun end var, viste dog en Værdighed og Selvagtelse, som det var umuligt andet end at beundre.

"Dersom hun ikke er ushyldig," tænkte han ved sig selv, "spiller hun beundringsværdigt Komædie; og dog, hvad Tid kan hun have haft til at studere sin vanskelige Rolle og bringe den til denne Fuldkommenhed?"

"Alt dette er meget haardt for Dem," sagde han efter en Pausse. "Men jeg antager, at man ved sit Levned kan gjøre saadanne Besthyldninger til Glæmme."

Hun rystede sørgmodig paa Hovedet.

"En Mand kan maaske; men en Kvindes Rygte er

langt mere ømfindtligt, og naar det en Gang er skjændet, er det tabt for bestandig. Desuden vilde alt, hvad jeg vilde gjøre, alene blive anset for noget, hvorved jeg mente at kunne lette min bethyngede Samvittighed. Og dersom jeg skulde leve et halv hundrede Aar til og vilde udfylde min Tid med at udøve gode Gjeringer, vilde jeg efter min Død mindes som den ulykkelige Dame, hvis Samvittighed var besværet med hendes Mand's Død. Men jeg beder til Himlen, at en saadan Skæbne ikke maa falde i min Lod, og at jeg, hvis min Ustyldighed ikke bliver bevist, maa dø snart, og jeg maa blive glemt."

"De glemmer, at De har en Moder."

"Jeg er taknemmelig over at have en Moder, men hun elsker mig alt for meget, til at hun skulde ønske at se mig foragtet og miskjendt for Livstid."

"Dog, hvad end vort Kors her i Livet bliver, maa vi forsøge at bære det med Taalmodighed, Lady Wharlow," svarede han, og til sin egen Forundring begyndte han at føle Interesse for sin Onkels Enke.

Han tabt et Øjeblik og betragtede hende, og det var for ham, som om en mægtig Lidenskab vattedes i hans Bryst.

Adelinda anede intet; ibrig efter at erhverve hans

Tillid og Agtelse og hans Trøst og Hjælp i denne forladte Stilling, vedblev hun:

„Det er fuldstændig sandt, at min Mand havde lovet mig at stille mig af med Miss Trevelyan, og jeg glædede mig ved Haabet om en større Lykke, end vi hidtil havde nydt. Da vi om Aftenen sagde god Nat, kysede han mig kjærligt og udbrød: „Naa, Barn, nu har du faaet din Vilje, og lad os nu begge glemme, hvad der er sket.“ Og jeg var saa taknemmelig. Jeg kysede ham igjen af mit fulde Hjærte. Mindet om denne Aften er den eneste Trøst, jeg nu har.“

„Men hvorfor hader Miss Trevelyan Dem?“ spurgte han efter en Paase.

„Hun vidste naturligtvis, at jeg misbilligede hendes Ophold her i Huset. Dersom hun havde været en kjærlig og moderlig Dame, vilde jeg have lært at elske hende og vilde have glemt, at hendes Nærværelse rejste en Mangel paa den rette Tillid fra min Mand's Side. Men hun var haardhjærtet, stadesfro og utro, og der var intet Haab om Fred, saa længe hun blev her og bevægede sig imellem os. Jeg var aldrig sikker, thi hun var udelikat i høj Grad og ikke i Besiddelse af nogen Gresfølelse; hun kunde lytte ved Røggehullerne eller skjule sig i Skabene for at høre min Samtale med min Mand, naar jeg tænkte, vi vare alene.“

„Saa maa hun være en meget sambittighedsløs Person.“

„Og desuden i høj Grad ubarmhjærtig,“ tilføjede Adelinda.

Og hun nævnte de Ord, som Miss Trevelyan havde brugt den Nat, da hendes Mand døde, og hun tilføjede:

„Jeg er overbevist om, at hvis det ikke havde været for hendes rænkefulde Hentydninger og hendes Insinuationers Skyld, vilde ingen have tænkt paa at bestynde mig for Mord; men som Sagen stod, vendte hun alle mod mig, og jeg sad forladt og ene mellem en Skot af Anklagere uden en eneste Sjæl, der havde Medlidenskab med mig.“

„Det er sandt,“ svarede han angerfuld. „Jeg er bange for, vi vare meget grusomme.“

„De var den, der var mindst grusom af dem alle; men jeg saae alligevel, at De ikke troede mig.“

„Jeg troede Dem ikke den Gang,“ svarede han aabent. „Men lad mig nu gjøre Afbigt derfor ved at udtrykke min fulde Overbevisning om Paalideligheden af alt, hvad De har sagt.“

Han bøjede sig lidt ned og tog den kolde lille Haand i sin og førte den næsten ærefrygtsfuldt op til sine Læber.

„Lad mig være Deres Beshytter og Forsvarer,“ sagde han, „og jeg skal bringe alle disse onde Tunger til Tavshed. De skulle ikke længer have en stakkels forsvarsløs Kvinde at bagtale. Men alt dette har været for meget for Dem,“ tilføjede han hurtigt, da han saae hendes skrækelige Blegghed. „Hvil Dem lidt, og i Afsten, dersom De føler Dem tilstrækkelig stærk, ville vi fortsætte vor Samtale. Jeg haaber, at De snart skal faa et Bevis for, at De i mig har bundet en oprigtig og energisk Ven, hvad end mine Meninger om Dem for have været.“

Kapitel 19.

Adelinda tilbragte Resten af den sørgelige Dag paa Sofaen i sit Kabinet, men hun kunde allerede mærke, at hendes nye Ven gjorde alt for at gjøre hende det saa behageligt som muligt.

Mrs. Macillwain og Sutton kom ofte op til hende
Adelinda.

for at spørge, om hun ikke ønskede noget, og det var aabenbart, at deres Ordre nu udgik fra et andet Hovedkvarter end Dagen forinden.

Husholderstuen bragte hende Bouillon og Vin og Druer og sagde, at Greven haabede, hun vilde prøve paa at spise noget; og Adelinda blev rørt over hans Godhed og tvang sig til at spise, Kjønt hun ingen Lyst havde.

Da Aftenen nærmede sig, tiltog hendes Træthed, og hun faldt i en dyb Søvn. Hun vaagnede henimod Klokken ni, og efter at have taget nogle Forfriskninger, følte hun sig i Stand til at modtage Lord Wharlow, der havde sendt Bud op til hende, at det vilde være ham en Fornøjelse at tale et Par Minutter med hende.

Derfor han havde syntes, at hun var smul med sit blege og sorgfulde Ansigt, saa beundrede han hende nu, thi hendes Kinder vare røde, og hendes Øjne sunklede af Taknemmelighedens Følelse.

Hun strakte sin Haand ud til ham med et Smil og pegede paa en Stol tæt ved sin Sofa.

Elønheden udøver større eller mindre Indflydelse paa alle Mennesker, og det er overmaade tvivlsomt, om Lord Wharlow vilde have været saa villig til at tro

sin Onkels Enke, hvis hun havde været gammel og styg.

Som Sagen nu forholdt sig, følte han ikke alene Beundring for hende, men hun virkede ligefrem be-
daarende paa ham.

„Jeg længtes efter at tale med Dem for at fortælle Dem, hvad jeg allerede har gjort, og for at spørge Dem, om De har nogle Befalinger at give mig,“ sagde han med en mild Stemme.

„Jeg overlader alt til Dem, Lord Wharlow. De maa langt bedre vide, hvad der bør gøres.“

„Ja, det er jeg ikke sikker paa. Dog jeg vil ikke trætte Dem. I Morgen Middag vil der blive opslaaet Plakater rundt omkring og udlovet en Belønning af tusende Pund til enhver, som kan give saadanne Oplysninger, der lede til Opdagelsen af den eller de Personer, der have myrdet Lord Wharlow.“

„Men tror De ikke, at denne store Belønning kunde bevæge en og anden til en falsk Anklage?“ spurgte hun med Ghysen.

„Nej. Og den beviser selvfølgelig, at jeg ikke deler Folks Mistante og ikke antager den Dame som den virkelige Skyldige, der nu er i mit Hus og under min Baretægt.“

„Er De ogsaa sikker paa, at Opfordringen vil have denne Virkning?“

„Ja, Politi-Inspektøren saae strax Sagen i dette Lys, hvad der vilde have beroliget mig, hvis jeg havde haft nogen Tvivl. Jeg lod ham hente her over igjen i Eftermiddag for at tage Syn over Vinduet paa Trappen, da jeg var kommen efter, at det ikke var saa vanskeligt at komme op til det, som han havde antaget. Det vilde være en Bagatel for et Menneske, der klatrer godt, thi Vinrankerne neden under danne en naturlig Stige, og med en Smule Behændighed og Mod kan man let komme op og ned. Jeg veed, jeg kunde have gjort det som yngre.“

„Men hvad skulde da have været Bevæggrunden til en saadan Forbrydelse?“

„Det er umuligt at sige. Forbryderen kan have haft til Hensigt at plyndre min Onkel og være bleven forstrækket, før han har faaet Tid til at fuldbyrde sin Hensigt.“

„Det er et skrækkeligt Mysterium, der hviler herover,“ bemærkede Abdelinda med Gysen, „man maa føle sig saa usikker. I Gaar kom Luren til ham, i Morgen kommer den maaste til os.“

„I ethvert Tilfælde ikke paa denne Maade,“ svarede den unge Greve, „thi jeg har ladet Vinstoffene

grave op og Binduet tilstænge. Jeg lod disse Forholdsregler tage og disse Arbejder udføre med saa stor Opfigt som muligt, for at vise Husets Folk, at jeg ikke tvivlede om, at Snigmorderen havde skaffet sig Afgang ad denne Vej.“

„De viser en stor Godhed,“ sagde hun, „men jeg er bange for, at der skal mere til for at overbevise dem om min Ustyldighed.“

„Det øvrige kommer lidt efter lidt. I ethvert Tilfælde forlader Miss Trevelyan os i Morgen, og jeg har telegraferet til min Moder, at hun strax skal komme her til, da jeg tænker, at De savner en Dame her i Huset.“

Hun saae paa ham med et taknemmeligt Blik. Hun var for rørt til at kunne tale.

„Miss Trevelyan og jeg havde en lang Samtale,“ vedblev han med et Smil. „I Begyndelsen var hun meget stolt og tilbagestrukken, men iil sidst nedlod hun sig dog til at udtale en Dabdel — rigtignok paa en forbeholden Maade, thi jeg mindede hende om den Fare, der var forbunden med at rette direkte Beskyldninger mod noget Menneske, uden at hun kunde bevise dem.“

„Gjorde hun Indvendinger mod at forlade Huset?“

„Jeg tror, hun havde Skarpsindighed nok til at gjette, hvad der var mit Onske, og Takt nok til at komme det i Forkjøbet. Hun har til Hensigt at blive her i Landsbyen, indtil Begravelsen har fundet Sted, og jeg har ingen Tvivl om, at hun vil gjøre al den Glæde, hun kan, saa længe hun opholder sig her; men hun veed, at nu staar jeg paa Deres Side, og at jeg vil forsølge enhver Løgn, indtil jeg opsporer dens Rilde, saa jeg haaber, at dette skal være en Dæmper paa hendes Mund.“

„Det haaber jeg ogsaa, men hun er meget snild og har stor Øvelse i at gjøre forblommene Hentydninger,“ svarede Abelinda med et Suk.

„Det skal De have Ret i,“ svarede den unge Greve. „Jeg har aldrig kjendt en Dame, som kunde gaa saa vidt i sin Tale uden dog at fremkomme med en direkte Anklage. Selv om jeg ikke havde haft Nøglen til hendes Karakter, fik jeg i Dag Beviser nok paa den.“

„De kan derfor gjøre Dem et Begreb om, hvilken Indflydelse hun har udøvet paa min Mand!“ sagde Lady Wharlow hurtigt.

„Ja, det kan jeg tænke mig. Hun maa have været en meget farlig Husfælle, thi, som Tennyson siger: en Løgn, som er halv Sandhed, er al Tid den forfæsteste

af alle Løgne. Og det er dette, som hun har udmærket sig mest i."

"Ja, deri bestod Hemmeligheden af hendes Magt. Det var unyttigt for mig at træde op mod hendes Beskyldninger, thi efter hvad jeg selv maa indrømme, saae det ud, som om de for en Del vare sande, og derfor vilde min Mand ikke høre paa mig. Men jeg haaber nu, jeg aldrig skal se hende mere, og jeg vil tilgive hende og glemme, hvad hun har gjort," sluttede hun med et Suf.

"Men jeg er overbevist om, at hendes Gjæringer ville falde tilbage paa hende selv," sagde den unge Greve. "Jeg haaber," tilføjede han, "at min Moder vil komme her i Morgen. Hun er en meget energisk Dame og saa sund og kraftig efter sin Alder, at hun ikke vil regne det for noget at rejse om Natten. Jeg venter, at hun vil tage af Sted med det første Tog, efter at hun har faaet mit Telegram. Og jeg veed med mig selv at hun vil være en Trøsterinde for Dem, Lady Wharlow."

"Er De fuldkommen overbevist om, at hun ikke vil tro dette om mig?" spurgte Abelinda i en nedslaaet Tone.

"Ja, jeg er; thi hun er en Dame med en sund Dømmekraft og stor Fogttagelsesevne og saa stor en

Hader af Uret og Undertrykkelse at hun aldrig tror ondt om nogen, før det er bevist."

Abelinda blev i høj Grad beroliget og trøstet. Hun trængte saa haardt til en Veninde, at selve Ud-
sigten til at faa en saadan virkede velgjørende paa hende og indgav hende Mod og Haab.

Og i Sandhed, Samtalen med Lord Wharlow havde gjort hende saa godt, at hun sov roligt den største Del af Natten, og da hun vaagnede den næste Morgen, havde hendes Kinder et svagt Skjær af den tilbagedrivende Friskhed og Sundhed.

Men det syntes som om Skæbnen endnu havde forbeholdt Abelinda flere Ulykker.

I Stedet for den unge Greves Moder kom der et Brev fra hendes Kammerpige, som skrev, at Telegrammet rigtigt var kommen hendes Frue i Hænde, men at hun ikke kunde rejse fra Edinburg — her boede hun nemlig — fordi hun var sengeliggende som Følge af et stærkt Anfald af Gigt, og at hun ikke saae nogen Ud-
sigten til at kunne komme til at rejse før om en Uges Tid.

Lord Wharlow begav sig ind i Abelindas Værelse, saa snart han havde læst Brevet, og han syntes at være meget nedstemt over den Bending, Sagen havde taget.

„Jeg indser ikke, at der er andet at gjøre end at beholde Miss Trevelyan, hun er i ethvert Tilfælde bedre end slet ingen,“ sagde han.

Men Adelinda kom til at ryste alene ved Tanken herom.

„Jeg skal indrette mig saaledes, at jeg tager her fra om Aftenen paa min Mand's Begravelsesdag,“ sagde hun, „og enhver vil sikkert anse det som en Selvfølge, at jeg under alle Omstændigheder bliver her indtil denne Dag.“

„Naturligvis,“ svarede han for at trøste hende, men alligevel følte han sig ikke videre fornøjet med dette Arrangement. Han vidste, at Folk vilde være meget tilbøjelige til at ud'prede nye Standaalhistorier, og at det ikke alene vilde være slæbnesvangert for Adeline, men ogsaa meget uheldigt for ham, om Sladdereren skulde tillægge ham uædle Bevæggrunde, fordi han tog den smukke Enke i Forsvar.

„Jeg vil se, om jeg ikke kan ordne det paa en passende Maade,“ sagde han efter at have betænkt sig en Stund. „Er der ingen ældre Dame her i Kabinetet, som De kunde bede om at tage Ophold her for en kort Tid?“

Abelinda følte sig genert og stamfuld.

„Jeg har ikke staaet i et saa fortroligt Forhold til nogen af mine Naboer, at jeg kan bede dem herom,“ svarede hun, „og det skulde da alene være en virkelig tro Veninde, som vilde komme til mig nu for Tiden. Maaste har jeg gjort Uret i ikke at deltage mere i andre Folks Selskab, men jeg havde ingen Sans derfor.“

„Jeg kan godt so staa det, men det er uheldigt. En Dame, som mente Dem det godt, vilde være til stor Nytte nu.“

Abelinda indsaa ogsaa, at hun havde handlet til sin egen Skade, men det var nu for sildre at tænke herpaa. Og maaste beklagede den unge Greve mere end Abelinda, at denne Mangel paa Venner fandt Sted, thi det vilde være et stort Savn for ham, om den unge Grevinde maatte forlade hans Hus.

Den Kjærlighed til den unge Enke, som pludselig var bleven vakt i hans Bryst, voxede for hver Gang, han talte med hende, men det var upaasfende at tale om saadanne Ting for det første, og han havde intet andet at gjøre end at se Tiden an.

Da ingen anden Ordning kunde træffes, blev det endelig bestemt, at Abelinda skulde forlade Belleville strax efter Begravelsen og rejse til London, hvor han

haabede, at hans Moder vilde være i Stand til at faa hende anbragt hos en af sine Veninder indtil Mrs. Gray kunde komme til sin Datter, hvad Abelinda havde bedet hende om at gjøre. — —

Men tænkte hun under alt dette ikke paa Theofilus? Jo, under Tiden sagde hun til sig selv, at det vilde være hende en Trost at tale med ham — og dog, vilde han ikke dømmе hende, som Verden dømt hende?

Hele denne Dag var hun behæftet af nogle sølsomme Følelser, som hun ikke kunde gjøre sig selv Regnskab for; hun havde den Fornemmelse, at han var tæt ved hende. Og da Aftenen nærmede sig, tiltog denne Følelse i Styrke, saa at hun foer op og blev bleg, hver Gang Døren gik op. Lord Wharlow var ude, det hele Hus var saa besynderligt taust og endnu fuld af Dødens Mørke.

Hun blev til sidst saa hæftig bevæget, at hun ikke kunde udholde det længere i sit Værelse. Hun aabnede Døren og gik gjennem den lange Gang forbi sin Mand's Arbejds ærelse. Hun blev saa bange, at hun næppe kunde slytte en Fod, det var for hende, som om hun saae hans Gjenfærd komme ud. Og først da hun endelig stod uden for Huset, kunde hun trække sit Bejr frit.

Det var en smut Aften og skjønt Maanen ikke var oppe, var det dog saa lyst, at hun kunde se hver eneste Sti i Haven. Hun vandrede langsomt omkring og lyttede til de hvistende Blade og til Aftenens hemmelighedsfulde Mumlén. Hun havde omtrent gaaet et Kvarter omkring, da hun pludselig hørte sit Navn nævne, og denne Lyd drev Blodet lige ud i hendes Fingerspidser.

Hun stod stille, og hendes Hjertes Slag bleve hørlige. Hun troede, at det var et Sansfebedrag, men kort efter kom Lyden igjen, og denne Gang løb Stemmen tæt ved hendes Dre.

Hun vendte sig om og fandt sig pludselig Ansigt til Ansigt med Theophilus Norton.

Han var meget bleg og saae ud som en Stryge; men hun behøvede ikke at spørge ham om noget, thi hans Dine fortalte hende øjeblikkelig, at hans Trofasthed og lidenskabelige Kjærlighed var usformindstet.

„Jeg har ventet her omkring den hele Dag i Haab om at se Dem,“ sagde han, „thi jeg bovede ikke at gaa ind i Huset. Min stakkels Linda, hvor haardt er De ikke bleven behandlet, hvor strækkelig maa De ikke have lidt!“

„Ths!“ udbrød hun ængstelig. „Dersom nogen var her og hørte os, vilde det være ude med mig.“

„Lad os derfor spasere til Bustadset — der vil sandsynligvis ingen forstyrre os. Lad os benytte Øjeblikket, thi der er ingen Udsigt til, at vi kunne træffe hinanden for det første.“

Hun vidste, at hun ikke burde give efter men Glæden over hans Nærværelse var saa stor, og hendes Hjærte tørstede efter den Trøst og Lindring, som kun han var i Stand til at yde hende.

„De maa blot blive her en Minut,“ sagde hun, men hun fulgte ham villigt, indtil de kom til en simpel Løbhytte for Enden af Bustadset, hvor han førte hende ind og udvægte en Plads til hende og satte sig selv ved Siden af.

„Jeg begav mig strax paa Vej her hen, saa snart jeg hørte om Lord Wharlows hemmelighedsfulde Død,“ sagde han venligt. „Jeg længtes efter at tale med Dem, Linda, og jeg vilde spørge Dem, om jeg kunde være Dem til nogen Nytte.“

„Ulykkeligvis, den største Tjeneste De kan bevise mig er at holde Dem borte fra mig. Miss Trevelyan har forraadt mig grumomt, og da hun nød min Mandes Fortrolighed, har hun været i Stand til at gjøre mig megen Skade. Har De læst en Beretning om Forhøret?“

„Ja, jeg har. Jeg købte i Morges et Nummer af Byens Avis og kan kun udtrykke min uendelige Overraskelse, at i et Land som vort, hvor vi rose os saa meget af vore Loves og Institutioners Strængthed, at i dette Land kan en saadan Koroner taales. De Spørgsmaal, han gjorde Dem, vare ligefrem flammelige, og De vilde have gjort Ret i, hvis De havde nægtet at svare paa dem.“

„Men jeg havde ingen, der kunde staa mig bi.“

„De burde have haft en Procurator ved Deres Side, for at han kunde raade Dem. Det var tydeligt, at lige fra Begyndelsen ansaa denne Mand Dem for skyldig, og at han gjorde sit bedste for at indvirke paa Juryn; saadan en Undersøgelse som denne, saadant et Forhør fortjener alene at kaldes en Skandale.“

„Formodentlig gif deres Ønske ud paa at sende mig for Domstolene?“

„Utvivlsomt, men tallet være Himlen! De er sluppet for denne Ulykke. Det forstaar sig, De vilde aldrig været bleven dømt — det er jeg overbevist om, men Angsten og Udængelsen, der vilde være forbunden hermed, vilde have dræbt en saa sølsom Dame som Dem.“

„De har Ret,“ svarede hun sørgmodigt, „og jeg indser, at jeg i ethvert Tilfælde har undgaaet den værste

Ulykke; men mit hele Liv er ødelagt, og det eneste, jeg nu kan gjøre, er at skjule mig og bringe Verden til at glemme mit Navn."

"De ser Sagen alt for fort, Linda, men naar en Tid er gaaet, og Deres Sorg og Smerte har lagt sig noget, vil De tænke anderledes. I Stedet for at skjule Dem og trække Dem tilbage fra Verden, maa De modigt træde op Ansigt til Ansigt mod Deres Anklagere. De er uskyldig, og hvad har De derfor at frygte?"

"Onde Tunger og haarde Hjærter," svarede hun sorgfuld. "Og saadanne Ting dræbe."

"Nej, tvært imod maa de ansøre Deres Mod til at retfærdiggjøre Dem selv."

"En Kvinde kan ikke retfærdiggjøre sig selv. Hun har ikke andet at gjøre end at lide og tie."

"Men saa kunne andre retfærdiggjøre hende, Linda," sagde han bevæget.

Blodet strømmede til hendes Ansigt, men han kunde ikke se dette i Mørket, og hun svarede ham hurtigt og bestemt

"Umuligt! Det Kors, der er lagt paa mine Skuldre, maa bæres alene. Jeg vil aldrig tillade, at nogen skal ofre sig for at frelse mig."

"Men tror De, at Deres Venner vilde anse det for et Offer, Linda?"

„De kunde være ædelmodige nok til at sige, at de ikke ansaa det for noget Offer, men jeg veed bedre. Nej, nej, jeg maa finde mig i min Stæbne; og maaske, hvis jeg er taalmodig, vil min Belønning komme en Gang i Tiden, og det strækkelige Slør, der hviler over min Mands Død, vil maaske løstes, eller ogsaa vil Døden udfri mig fra min ulykkelige Tilværelse.“

„Men, Linda, er dette sidste Haab ikke grusomt for dem, som elsker Dem?“

„De, som elske mig uegennyttigt, vilde nære det samme Dunst, forekommer det mig. Hvad er Livet uden Haab?“

„Men Haabet forlader os aldrig.“

Hun drog et dybt Sul.

„Jeg tror, at det har sagt Farvel til mig for evigt. Men fortæl mig noget om Dem selv, Mr. Norton,“ tilføjede hun hurtigt. „Jeg maa strax forlade Dem, og det hele jeg veed, er, at De blev frelst fra Døden, skjønt denne Efterretning blev skjult for mig saa længe, som muligt.“

Han gav hende en kort Beretning om sit Eventyr, og hun hørte paa ham med den største Iver, glad over, at Mørket kom hende til Hjælp og skjulte den Bevægelse, hun ikke kunde undertrykke.

„Jeg skal al Tid mindes Elma Marsh i mine Bønner,“ sagde hun, da han havde endt, „thi hun har staaet mig for en stor Sorg og Selvbebrejdelse. De kunde saa let have frelst Dem den Dag, hvis jeg, egennyttige og fejge Menneske, ikke havde været.“

„Min Moder elsker mig inderligt, og jeg er hendes eneste Barn,“ sagde han, „men jeg tror ikke, at hun vilde have budt mig velkommen hjem, hvis jeg havde handlet saa uædelt.“

„Men da De havde gjort alt, hvad De kunde for mig, havde De Ret til at tænke paa Dem selv.“

„Jeg tror nok, at vi have Ret til at være fejge, hvis vi foretrække dette, men jeg haaber, at aldrig skal dette blive til en Mand's Ære. Dersom jeg havde frelst mit Liv paa en saadan Maade, vilde der ikke have været nogen Glæde for mig mere, hvorimod jeg nu er over al Maade taknemmelig for Himlens underfulde Styrelse, og med Haab og Tillid ser jeg Fremtiden i Møde.“

Hans Stemme blev atter bevæget, lidenskabelig bevæget. Men det vilde ikke have været passende at tale om Kjærlighed til Abelinda, der først for nylig var bleven Enke, men dog ønskede han at lade hende forstaa, at den Fremtid, han byggede paa, vilde være

intet for ham, med mindre han kunde dele den med hende.

Dg hun forstod ham, og for et Øjeblik var det, som om en oberstrømmende Lykke vinkede hende i Møde, og hendes Hjerte kom hæftigt til at banke. Stjont hun vidste, hvor umulige hans Drømme vare, trøstede og glædede hun sig inderlig over at se, at han ikke havde Stygge af Tvivl om hendes fuldstændige Ustyldighed.

Hun rejste sig op og sagde:

„Jeg maa nu gaa, thi hvis jeg blev set her sammen med Dem, vilde mine Fjenders grusomme Bestyldninger blive bestræfede. Men jeg er glad over at have set Dem, Mr. Norton; og dersom vi aldrig skulde mødes igjen i denne Verden, veed De, at De al Tid har en taknemmelig Veninde i Adelinda Wharlow.“

„Jeg maa saa tage Afsted med Dem,“ svarede han, „men denne Afsted er ikke evig, det maa De huske paa. Det er vel det bedste, at vi ikke mødes for en Tid, og da jeg har lige saa stor Tillid til Dem som til mig selv, kan jeg bære Stilsmissen; men Fremtiden hører os til, og der er intet i Fortiden, som behøver at stille os ad eller skal stille os ad. Forstaar De mig?“

„Jeg forstaar, at De er en ædel og modig Mand,“ sagde hun bevæget, „og denne Overbevisning maa være mig Trøst nok, hvad der end sker. Jeg kan aldrig føle

mig fuldstændig forladt, saa længe jeg veed, at De mener mig det godt."

"Jeg kan i Aften ikke sige Dem alt, hvad der ligger mig paa Hjærte, Linda — og De veed det, men senere haaber jeg, at kunne overbevise Dem om, at der ikke er nogen Nødvendighed for, at De gjør Dem selv til en Martyr eller mig til et Offer. Indtil da vil jeg vente og haabe."

Hun rystede sørgmodigt paa Hovedet, men hun havde ikke Hjærte til at sige mere. Gav hun ham et Afslag, saa var det alene, fordi hun mente ham det vel. Hun tænkte nemlig, at naar han først fik at høre, hvorledes Folk dømt om hende, vilde han ikke længer nære noget Ønske om den Fremtid, han havde omtalt, og gav hun ham nu Haab, kunde hun let friste ham til at gjøre Løfter, som han senere vilde fortryde.

Derfor rakte hun ham slet og ret sin Haand og sagde med en noget bevæget Stemme:

"Far vel, Mr. Norton! Jeg har ikke taltet Dem endnu for alt det, De har gjort for mig, Kjønt det maaste vilde have været bedst, om De havde ladet mig omkomme hin Dag og forslaanet mig for al denne Ulykke og Skam."

"Sig ikke det, Linda; det er urigtigt at tale saaledes! Naar De blev frelst, har det været til Deres

eget bedste, og fordi Deres Liv var af Betydning og Værd for mange. Alle disse Prøvelser, saa tunge de end ere, ere sendte Dem af Naade, tro mig."

"Ja, jeg veed, at man al Tid maa tænke saaledes, men det falder mig saa vanskeligt."

"Ja, det indrømmer jeg, det er ingen let Sag; men hvad Fortjeneste skulde der da være ved Resignationen, hvis den ikke var vanskelig at underkaste sig?"

"Ja. De har Ret, men mine Tanker og mit Sind er saa forvirret."

"Vil De tillade, at jeg med eet eller to Ord giver Dem et Raad?"

"Ja, tal saa mange, De vil," svarede hun ivrigt, og i Mørket kunde han skimte hendes glade Smil.

"Saa snart De forlader Belleville, vil jeg raade Dem til at søge en eller anden Bestjæftigelse — finder De Dem ikke oplagt til noget, der kan sysselsætte Deres Sind eller Deres Hænder? Den farligste Ting her i Livet er at gruble over en Sorg, nej, man maa langt hellere arbejde med sine legemlige Kræfter, til man glemmer den. Fattige Kvinder have aldrig Tid til at ruge over deres Sorger, og se, hvor langt bedre have de ikke heraf."

"Men hvad Arbejde kan jeg paatage mig?"

"Uden Tvivl vil der vel nok et eller andet tilbyde

sig, og De maa ikke strax vige tilbage, om det ogsaa
 sulde være Dem mindre tiltalende. En dannet og for-
 rolig Dngang kan ofte gjøre et ubehageligt Arbejde
 et og interessant, og noget er bedre end at være ledig.
 De tænker vel paa at vende hjem med Deres Moder,
 hvis hun kommer her over?"

„Nej,“ svarede Abelinda i en bestemt Tone. „I
 min Faders Stilling, som Guvernør paa Den, vilde det
 skade ham i den offentlige Mening, hvis han husede en
 Datter, som var mistænkt for Mord. Jeg har nylig
 fortalt Dem, at det er min Hensigt at leve mit eget
 Liv og ganske alene.“

„Men De vil vel nok følge mit Raad?“

„Ja, det vil jeg, thi jeg indser, at det er for-
 nuftigt. Jeg taler Dem mange Gange og far vel
 igjen.“

En inderlig Bedrøvelse udtalte sig i hendes Stemme,
 og hendes Haand tøvede i hans, som om hun ikke
 kunde rive sig løs fra ham. Men det var et Djebliks
 Svaghed, og hun trak sin Haand til sig og traadte
 ud af Løvhytten for pludselig at finde sig selv An-
 sigt til Ansigt med — Miss Trevelyan og Lord Wharlow!

Kapitel 20.

Mærkværdigt nok blev Elma ikke kjed af det omflakkende Liv, hun førte, men dog begyndte hun at indse, at hendes Fraværelse fra Hjemmet maatte have en Grænse, og at hun snart burde vende tilbage. Hun tænkte, at nu havde Theofilus vist forladt hendes Faders Hus, og skjønt hun frygtede Mødet med Indieren, nu, da han kjendte hendes Hemmelighed, kunde der dog ikke i denne Henseende vindes noget ved en Opsættelse.

Men før hun begav sig paa Vej, besluttede hun at skrive til Pepita og ligefrem spørge hende, om Mr. Norton var rejst bort. Hun tænkte, at saadant et Spørgsmaal snarere vilde tyde paa, at hun følte Uvilje mod ham end Kjærlighed til ham, og hun var endnu mere ængstelig end nogensinde for ikke at forraade sig selv.

Hun bad Pepita at sende Svaret til Postkontoret i Belleville med Mærket: „E. M.“, og her fandt hun

og saa en passende Tid efter et Brev, der laa og ventede efter hende. Pepita skrev, at Theofilus havde faaet et Tilbagefald og endnu opholdt sig i Mr. Marshs Hus under Neubros Pleje.

Elma opgav derfor foreløbigt sin Hensigt og blev hos Allett, men hun vendte mere og mere tilbage til sit gamle Liv og foretog lange Spaserture, og under Tiden blev hun saa længe borte, at Allett blev alvorlig bekymret for hende, thi den gamle Kone var sig sit Ansvar bevidst og vilde nødig udsætte sig for de Bebrejdelser, der efter al Rimelighed vilde gøres hende, hvis denne besynderlige Pige kom til nogen Ulykke.

Men hver Gang hun stjændte paa Elma, stoppede denne Munden paa hende med et Kys.

„Hvor kan De, kjære, gamle Kone være saa taabelig at tro, at nogen skalde gøre mig Fortræd?“ plejede hun at sige. „Med min sorte Merinostjole og min røde Hue ligner jeg en Taterpige, og forleden Dag antog ogsaa en Bondepige mig for en saadan. Hun sad paa en Bænk sammen med en ung Knøs, og hun kaldte paa mig og bad mig sige hende sin Skæbne.“

„Og hvad svarede De?“

„Jeg lod hende holde Haanden ud og fortalte hende en lang Sludder om en smuk ung Mand —

Rnsfen var nemlig en smuk Fyr — som elskede hende højt og snart vilde købe en Trolovelsesring til hende o. s. v., og ligesom det var det største Brøvl, De nogen- sinde har hørt, lod hun dog til at være meget fornøjet og gav mig en Sixpence.“

Dg Elma holdt Mønten op med en munter Latter, der rigtignok var en Smule paataget.

„Mit kjære Barn, De skulde ikke gjøre saadant noget. Hvad tror De, De es Fader vil sige?“

„Han vil more sig kosteligt herover. Jeg tror, jeg vil have et Hul boret i denne Sixpence og hænge den min Kjæde. De er de første Penge, jeg nogen- sinde har fortjent, maa De vide.“

Men Allett betragtede Pigen med et alvorligt Blik.

„Sæt, at vi skulde møde nogen, som kjendte Dem?“ sagde hun.

„Saa vilde de tro, at deres Dine have narret dem, og saa vender jeg mig til Dem og spørger, om jeg da ligner Mr. Marshs Datter i den Grad.“

„Det vil maaske kun gjøre galt værre. Men hvis Folk vidste Bsted med Deres Flugt, vilde de lave en smuk Historie ud deraf.“

„Det kan nok være, men hvad gjør det? For Resten besøge vi jo aldrig vor Egn, og her er der ingen, der kjender mig. Dog kan jeg se, at naar vi møde andre Piger, betragte de mig med stor Nysgjerrighed, som om jeg var en overordentlig Person, og de laane mig et Blik, som om de vilde sige, se til den Dagdriverste. Og det er jeg ogsaa, men jeg kan ikke tilbringe mit Liv, som de tilbringe deres, med at sidde og brodere Kraver og Sofapuder.“

„Det vilde maaske være bedre, om De kunde det, min kjære Pige. Det er slemt, naar en Mand fører et ustadigt og omflakkende Liv, men det er en stor Ulykke for en Kvinde.“

„Men tænk blot paa Dem selv, Allett,“ sagde Elma spydigt.

„De kan have Ret, min kjære Pige, men med mig er det en anden Sag, jeg har haft saa store Sorger i mit Liv, og dette var den eneste Trøst, jeg kunde finde. Dersom jeg havde været en lykkelig Kvinde, vilde det Arbejde, De betragter som Narrestreger, være bleven en af mine største Fornøjelser. Nu kunde det drive mig til Vanvid.“

„Saa er De jo af samme Mening som jeg, Allett?“

„Ja, men jeg tror ikke, at Deres Sorger kunne sammenlignes med mine. De er ung, og det er saa let at haabe i Deres Alder.“

„Tror De det?“ svarede hun med et Suk. „Det forekommer mig i det mindste ikke saa let endda.“

„Det er, fordi De ikke ser Livet fra den lyse Side, Elma.“

„Hvor er den lyse Side?“

„Deres Faders Kjærlighed — det lykkelige Hjem, han bereder Dem — Deres Ungdom — de behagelige Udsigter for Fremtiden. En eneste Sorg skulde ikke faa en til at fortvivle, naar man er atten Aar.“

„Men ser De, jeg er bleven opdraget saa mærk- værdigt“ svarede hun med ubevidst Alvor. „Der er aldrig blevet nægtet mig noget, og medens der blev vist stor Omhu for at styrke og uddille mit Legeme, bleve mine aandelige Evner aldeles forsømte. Jeg kan styre en vælig Hest, jeg kan regere en Baad, jeg kan gaa fire Mil ud i eet, og jeg veed, hvad det er at elske eller hade, men jeg veed ikke, hvad det er det at bede.“

„Stakkels Barn!“ svarede Allett medfølelse, „men det er ikke for silde at lære.“

Elma rystede paa Hovedet, og de vandrede i Tavshed ved hverandres Side, indtil de kom ned til Byen, hvor Allett havde nogle Indkjøb at besørge, ogsaa længtes hun efter at høre Resultatet af Undersøgelsen med Hensyn til Lord Wharlows Død, thi hun vidste, at Lady Wharlow var den Dame, hvem hun en Gang var kommen til Hjælp, og hvem hun havde følt sig hængslen til.

Der var ogsaa en dybere Grund for hendes Medfølelse, men det var en sorgfuld Hemmelighed, som Allett bevarede hos sig selv. I ethvert Tilfælde gjaldt hendes første Spørgsmaal, da hun traadte ind i Kjøbmandens Butik, Undersøgelsen og Forhøret oppe paa Slottet, og den trivelige Kone bag ved Disken rystede paa Hovedet med en hemmelighedsfuld Mine.

„De have ladet hende slippe, alene fordi hun var en Grevinde,“ sagde hun. „Jeg vil vædde, hun er den skyldige. Men vi have faaet en Avis, min gode Kone, hvis De ønsker at laane den til at se lidt i.“

„Tat, men jeg kan vel kjøbe en nede i Byen?“ svarede Allett ligegyldigt.

„Ja, just rundt om Hjørnet — den første Dør paa højre Haand. Der er allerede trykket et nyt Dplag, og

De gjør bedst i at skynde Dem, thi der er svær Rift om dem, og det er jo ikke saa underligt, da Greven og Grevinden og alle deres Folk ere godt kjendte her omkring."

Elma tilbød sig strax at gaa og hente et Nummer af „Belleville Merkurius“, medens Allett gjorde sine Indkjøb.

Uden Banstelighed fandt hun ogsaa Aviskontoret, og da Døren stod paa Klem, stødte hun til den og gik ind.

En Herre stod ved Disken, fra hvilken de nylig trykte Aviser udsendte en stærk Damp, og han bøjede sig for over for at tale med Skrивeren. Elma saae kun hans Ryg, men hun kjendte ham strax, og hun foer tilbage, medens Blodet strømmede til hendes Ansigt, for lige saa hurtigt at svinde og lade hende blive dødbleg.

Lynslagen stod hun der og stirrede med et vildt Blik paa Theophilus Norton. Ved hendes Indtrædelse vendte han sig rigtignok halvt om, men han var for optaget af sine egne Tanker til, at han skulde lægge Mærke til, hvad der foregik i hans Nærhed. Han fik sin Avis og lagde nogle Pence til Betaling paa Disken og gik ud af Kontoret uden at gjenkjende hende, ligesom

han passerede saa tæt forbi hende, at han rørte ved hendes Klæder.

Elma havde glemt sit Vrinde og al Ting uden ham, og anden Gang foer hun op, da Kontoristen spurgte:

„Ønster De en Avis?“

„Ja,“ svarede hun med svag Stemme.

Han rakte hende en, og overraslet over hendes Skjønhed og udenlandske Udseende lavede han sig til at indlede en Samtale med hende for at have den Fornøjelse at betragte hende lidt længere, men Elmas store sorte Dine havde et saa vildt Udtryk, at han ansaa hende for sindsforvirret.

Hun var gaaet bort uden at saa Penge tilbage, hvis han ikke havde standset hende, og uden at tælle de Penge, han gav hende igjen, lod hun dem falde ned i sin Pengepung. Rystelsen over dette uventede Møde havde været for stor for hende, og da hun atter kom ud paa Gaden, kunde hun næppe huske, hvor det var, hun havde forladt Allett.

Hvad havde Theofilus Norton at bestille her? Og hvorfor var han saa begjærlig efter at se, hvad Avisen indeholdt, at han ikke kunde vente med at læse den, til han kom uden for Døren.

Dette maatte have en eller anden Betydning, og Elma havde ingen No, før hun fik Sammenhængen at vide.

Hun talte ikke til Allett om, hvad der var sket. Denne stod endnu i Butikken og saae vred og ærgerlig ud, thi hun havde forsvaret Adelinda varmt mod Kjøbmandens Kone, der ikke følte sig forpligtet til at have noget tilovers for en Dame, som ikke handlede i hendes Butik.

„Naar hun indlod sig i Ægteskab med en gammel Mand, burde hun ogsaa vide, at hun havde Pligter mod ham,“ sagde Konen skarpt, da Elma traadte ind. „Jeg har ingen Medlidenhed med giste Koner, der løbe og sværme med andre Herrer.“

„Men er De vis paa, at hun gjorde det?“ spurgte Allett.

„Naturligvis er jeg vis derpaa, alle Folk sige det jo.“

„Folk sige saa mange Ting, som ikke ere sande.“

„Der kommer aldrig Røg af en Brand, uden at der har været Ild i den,“ svarede Konen, idet hun puffede Alletts Paller hen til hende. „De er aldeles fremmed for det, som her er passeret, og kan ikke vide bedre Bested end dem, som have levet her hele deres Liv.“

„Men ser De, min gode Kone,“ svarede Allett, idet hun samlede sine Pakter og nærmede sig Døren, „jeg vilde intet Næg bære til Grebinderen, om hun ikke havde handlet hos mig. Jeg siger blot, Himlen være en stakkels Fange naadig, som skal dømmes af Fruentimre.“

Allett var saa forstyrret over denne Strid, at hun ikke lagde Mærke til Elmas besynderlige Udseende, hun agtede heller ikke paa, at Pigen, da de gik ned ad Gaden, kastede urolige Blikke baade til højre og til venstre.

Da de kom ud paa Landevejen, syntes hun at blive noget mere rolig, men ogsaa her gyste hun, saa snart hun saae en høj Mand for an dem, og et Par Gange greb hun Allett om Armen og udbrød med halv kvast Stemme:

„Lad os sidde ned og hvile et Par Minutter, jeg er meget træt.“

„Som du vil, min kjære Pige,“ havde Allett svaret, og hun havde al Anledning til at undre sig over Pigens Ustabighed, thi et Par Timer senere, efter at de havde drukket Te, som rigtignok Elma næppe havde

Abelinda.

rørt, rejste hun sig og sagde, at hun vilde gaa ud at spafere.

„Men jeg troede, De var træt, min kjære,“ indvendte Allett.

„Nu fejler jeg ingen Ting, og frisk Luft, veed De, er mit Middel for alt. Bliv ikke ængstelig for mig, om jeg skulde blive noget længe borte, Allett.“

„Det vil jeg ikke love, Elma; og jeg saae langt heller, De kom hjem i god Tid. En Pige paa Deres Alder bør ikke vandre alene omkring paa Landet, efter at det er bleven mørkt.“

„Jeg gaar ikke langt.“

„Men hvad kan saa hindre Dem i at komme tidlig hjem?“

„Det veed jeg ikke, det skulde da være, at jeg føler med mig selv, at jeg vilde være nær ved at kvæles, hvis jeg blev her i Aften. Jeg maa ud, og ethvert Forsøg paa at standse mig vil være forgjæves.“

Hendes Kinder havde saa feberagtig en Glød, og hendes Dine skinnede saa unaturligt, at Allett saae, der maatte være noget i Vejen, men hun vilde ikke trænge sig ind i Pigens Fortrolighed og mente, at det var bedst, om Elma fik sin egen Vilje.

Det var endnu lyst, da hun begav sig paa Vej og vandrede hurtigt ned mod Belleville Park. Hun

hadde været her een Gang før og kjendte den korteste Vej, og det varede ikke længe, inden hun naaede ned til Hækken.

Hun besluttede at vente uden før, til Gartneren havde forladt Haven, og hun udsøgte sig en Plads, hvor hun kunde sidde ubemærket, men dog holde Udkig med hver. der bevægede sig i Nærheden.

En Times Tid sad hun her og ventede; ingen var kommen forbi uden en fattig Kone med et Knippe Grene paa Ryggen og Doktor Larch i sin Gig, men pludselig syntes hun, at en høj Figur viste sig paa Landevejen. Den kom nærmere, og hun gjenkjendte Theophilus Norton.

Han standsede en halv Minut i Nærheden af det Sted, hvor hun sad, derpaa forsvandt han gjennem Laagen, som førte ind i Haven.

Elma rejste sig og fulgte ham forsigtigt. Hvor hen han gik, sneg hun sig efter ham som hans Skygge, lydløst og taust, saa at han ikke anede hendes Nærværelse.

Da han var kommen op til Huset, standsede han og holdt Udkig med Døren, og det var øjensynligt, at han var lige saa ængstelig for at blive bemærket som hun.

Omstøder gik Husets Dør op og en bred Iystribe

faldt ud over Terrassen, og en fort slank Stikkelse traadte ud og stod et Øjeblik ubevægelig, før hun lukkede Døren i efter sig og langsomt vandrede ud i Mørket.

Elma kunde høre de tørre Grene rasle omkring Theofilus, det var, som om han var kommen i en hæftig Bevægelse, skjønt den Bevægelse, hun var i, næppe var mindre end hans.

Hun anstrængte sine Øjne, saa det smertede i dem, men først da Theofilus hvistede „Linda“, gik hendes Formodning i Opfyldelse, at den sorte, slanke Dame var den Medbejlerste, hun havde hadet med hele sin lidenskabelige og uregerlige Naturs Styrke.

Da Adelinda efter en Minuts Tøven fulgte Theofilus til Bustadsset, sneg Elma sig efter dem, og med Øret presset op mod Bæggen uden for lyttede hun til deres Samtale, indtil hun havde hørt nok for at kunne sige sig selv, at denne Dame i den sorte Kjole var hans eet og alt.

Derpaa stjal hun sig bort med et bankende Hjærte, alt for opfyldt af Harm og Kæseri til paa Kvindens Bids at lette sit Sind ved Taarer.

„Linda!“ hvor inderligt havde han ikke udtalt dette Navn i sine Drømme, og hvor inderligt havde han ikke nu hvistet det til hende.

Indieren havde Ret. Theofilus elskede denne Dame med en dyb, søm og trosfast Kjærlighed, som Elma aldrig vilde være i Stand til at fordunkle.

Hun havde frelst hans Liv til Fordel for den fremmede Dame — og Tanken herom fyldte hende med Kæseri.

Hun pressede sine brændende Hænder om Tindingerne og styrkede tilbage til Allett, og for første Gang i sit Liv følte hun Frygt for Ensomheden. Da hun naaede Alletts Bogn, kastede hun sig ved Siden af den og hvilede sit Hoved paa Trappetrinnet, indtil hun vandt tilstrækkelig Fatning til at kunne møde sin Venindes spørgende Blikke.

Men fra denne Time af havde Adelinda en ny Fjende — grusommere og mere ubarmhærtig end alle de øvrige.

Kapitel 21.

Da Adelinda fandt sig greben i en Snare, indsaa hun strax, at den eneste Maade, hun kunde redde sig paa, var at træde aabent op og ikke at fremkomme med Undskyldninger.

Hun vendte sig derfor om til Theofilus, som stod bag ved hende, og sagde med en værdig Fatning.

„Det glæder mig at kunne takke Dem i Paahør af min Mand's Slægtninge for Deres gode Tilbud og for Deres Overbevisning om min Ukyldighed. Imellem saa mange Fiender og Anklagere gjør det saa godt at finde en Ven, og eftersom det sandsynligvis er den sidste Gang, vi mødes i denne Verden, er det mig kjær, at Miss Trevelhan har givet mig denne Lejlighed til at kunne takke Dem i hendes Nærværelse.“

„De har intet at takke for,“ svarede Theofilus ligeledes med værdig Fatning. „Det synes at være en Sag, som forstaar sig af sig selv, at jeg har næret det Ønske paa en Tid som denne at kunne hde Dem min

ringe Tjeneste. De er bleven bagtalt og haanet Ladh Wharlow, men lad ogsaa Damerne og ondskabfulde Personer være imod Dem, saa tænker jeg dog, at enhver honnet Herre vil staa paa Deres Side."

Miss Trevelyan slog foragtelig med Hatten og saae til Lord Wharlow. Det var øjensynligt, at der kæmpede en Kamp i den unge Adelsmands Bryst. Skindet var des værre imod Adelinda, men hun vilde sig saa rolig og majestætisk, og hendes Adfærd vakte saa stor en Tillid til hendes Ord, at han var tilbøjelig til at tro hende endnu til Trods for alt, hvad der var foregaaet.

Miss Trevelyan nød dette Syn med en indre Glæde. Hun tvivlede ikke om, hvad Virkning det vilde have paa den unge Greve, og hendes grønne Øjne funklede med et ondskabfuldt og triumferende Smil, medens de vare hæstede paa Adelinda.

"Nu har jeg Dem, Milady," syntes de at sige.

"De ser nu, at De ikke kan besejre mig."

Men Ustyrbigheden staar sjælden aldeles hjælpeløs og forladt.

Og da Adelinda havde Følelsen heraf, bevarede hun sin Bærdighed og Fatning, og da Lord Wharlow betragtede de to Damer, slog det ham, at den anklagede var langt roligere end den anklagende.

Han traadte hen til den unge Enke og tilbød hende sin Arm, og hun belønnede ham med et taknemmeligt Smil, der opklarede hendes blege Ansigt, og da hun stak sin Haand ind under Lord Wharlows Arm, strakte hun den anden ud til Theofilus.

„Far vel, Mr. Norton,“ sagde hun med en bevæget Stemme, som om hun vilde lade ham forstaa, at dette var deres endelige Afsked. „Ingen vil bede mere for Deres Lykke og Held end jeg.“

Medens hun sagde dette, vovede hun ikke at se paa ham, hun vendte sig derpaa bort og forlod Miss Trevelyan, der blev staaende og bed sig i Neglene af Klaseri og Hævntrøst, thi hun saae sig gjort til Gjenstand for en stor Stusselse.

Fra sine Bærelser lige oven over Rjebmandens Butik i Belleville havde hun set Theofilus komme ud fra Advokantkontoret med Advokaten i Haanden, og i den Tro, at det var hans Hensigt at tale med Adeline, havde hun holdt Dje med ham hele Dagen. Naar Lord Wharlow saae de to sammen, vilde det være ude med den unge Enkes Indslydelse, og han vilde da se Syn for Sagn for, at Folks Bestyrbninger mod Adeline vare sande.

Miss Trevelyan havde derfor overtalt den unge Greve til at gaa hjemme fra, naar det blev mørkt, og

saaledes give Adelinda Beslighed til ubemærket at kunne forlade Huset. Naar Haven var tom, og det kunde ventes, at Theofilus vilde snige sig der ind, skulde han og Miss Trevelyan sagte liste sig ind ad Laagen og paa denne Maade overraske de to elskende.

Alt gik ogsaa, som Miss Trevelyan havde haabet, hun og Greven saae Adelinda træde ud, de saae Theofilus nærme sig og lørt derpaa forsvinde nede i Haven ved den unge Enkes Side.

Men hvad Miss Trevelyan ikke havde ventet, var, at Greven skulde gaa over til Fjenden netop i det Øjeblik, da hun sølte sig saa sikker paa sin Sejr. Og da hun saae Greven og Adelinda Arm i Arm forlade hende, vortes det bitreste Had i hendes Bryst.

Hun havde til sidst intet andet at gjøre end at vende om og gaa til sit Logis, men her lettede hun sit hadefulde Sind ved at fortælle sin Værtinde, hvad den afbøde Greves Enke og den nye Greve vare for Personer.

Da Lord Wharlow førte Adelinda tilbage til Huset, sagde han med en mild, bebrejdende Stemme:

„De maa tillade mig at skjænde en Smule paa Dem, Lady Wharlow. Det er højst uforsigtigt af Dem

under Omstændigheder som disse at tilstaa Mr. Norton dette Møde."

"Jeg har ikke indrømmet ham nogen Sammenkomst, min Lord," svarede hun alvorligt; og derpaa forklarede hun, hvorledes det var gaaet til, idet hun anførte til sit Forsvar: "Han har en Gang frelst mit Liv, og jeg har aldrig tallet ham derfor. Jeg kunde ikke udholde den Tanke, at han skulde tro mig utaknemmelig for en saadan Tjeneste, og derfor — jeg vil tale aabent og frit til Dem, Lord Wharlow — længtes jeg efter at vide, om han endnu troede mig værdig til det Offer, som han saa villigt havde bragt mig. Jeg burde maasse have bekæmpet den Længsel, jeg følte efter at modtage denne Forsikring fra hans Læber, fra dens Læber, som en Gang havde vist sig som en trofast Ven, men den Sorg, jeg i den sidste Tid har gaaet igjennem, har, frygter jeg for, svækket mit Sind, thi jeg havde ikke Mod til at trække mig tilbage, før jeg havde hørt, hvad han haade at sige."

"Jeg undskylder Dem fuldstændig," svarede han venlig, "men huff paa, at Verden dømmes meget haardt."

"Ja, det burde jeg vide, thi den har ikke lige fra Begyndelsen og vist nogen Overbærenhed med mig," svarede hun. "Men jeg veed ogsaa, at jeg ikke bør

Klage, eftersom jeg i ethvert Tilfælde har to Venner, og deres Godhed og Agtelse vejer op mod alle mine Uvenners Bestyldninger og Anklager."

Hun sagde dette med et sørgmodigt, men vidunderligt blidt Smil, og hun strakte sin Haand ud til Lord Wharlow med en Ustyldighed og en Ligefremhed, som gjorde det umuligt at mistro hende.

"Maa jeg gjøre Dem et Spørgsmaal?" udbrød han pludselig, og det syntes at koste ham Anstrængelse, at komme frem dermed. "De taler om Mr. Norton som en Ven; er der ingen Udsigt til, at han kan blive mere end Deres Ven? Tro ikke om mig, at jeg vil trænge ind i Deres Hjertes Anliggender, Lady Wharlow; det er nødvendigt, at jeg forstaar Deres Stilling fuldstændigt."

"Jeg har nylig taget Afsted med Mr. Norton uden at have det Ønske eller den Hensigt at se ham mere i denne Verden," svarede hun med en halvkvalt Stemme.

"Og slog han sig til Ro ved denne Bestemmelse?"

"Maaſte ikke, men det er alene mig, der i denne Sag skal tage Bestemmelsen. Min Fremtid er mig allerede klar, i mit stille Sind har jeg taget en Beslut-

ning for Resten af mit Liv. Jeg vil ikke tage til Udlandet, fordi jeg ikke vil bestyrke Folk i den Mening at jeg er flygtet for deres mistænksomme Blikke, men jeg vil opsøge mig et roligt Hjem paa Landet, og der vil jeg prøve paa at gjøre det bedste ud af mit ullykkelige Liv. Dette er min Plan, og selv om den ikke lover mig megen Lykke for Fremtiden, haaber jeg dog, at jeg omfider vil finde Fred og Ro."

"Og lidt mere foruden det, haaber jeg," sagde han hjærtelig, idet han aabnede Døren og førte hende hen til Trappen, hvor han med Ærbødighed kyssede hendes Haand og forlod hende.

Den næste Dag ved Middagstide skulde den afdøde Greve begravet med al den Pomp og Pragt, der stemmede med hans Rang. Adelinda havde ønsket at tage en sidste Afsted med ham, og i den Tro, at et saadant Besøg vilde have en heldig Indflydelse paa Tjenestefolkene, havde Lord Wharlow ikke modsat sig dette Ønske, thiønt han havde bedet hende ikke at gaa alene.

"Tag Sutton med Dem," sagde han. "Hun synes at være Dem hengiven, og hun er overbevist om Deres Ustyldighed, hendes Nærværelse vil være mindre generende for Dem end enhver andens. Desuden vil den Tillid, De paa denne Maade viser hende, knytte

hende fastere til Dem og for Fremtiden gjøre hendes Tjeneste og Omgang mere behagelig."

"Jeg tror ikke, hun har til Hensigt at blive hos mig."

"Hun talte med mig i Gaar, og hun sagde, at hun haabede, De vilde beholde hende."

"Gjorde hun?" udbrød Abdelinda glad, thi hun havde tidt tænkt paa, hvor ubehageligt det vilde være at faa aldeles nye Ansigter om sig. "Hvis det er hendes Ønske, vil jeg sandelig lade hende ledsage mig ind i det Bærelse, hvor min Mand ligger."

Sutton følte sig øjensynligt meget smigret ved denne Anmodning og gjorde sig til deraf mellem sine Medtjenerinder.

"Det er den sidste Ting, hun vilde vove at gjøre, dersom hun paa nogen Maade havde handlet urigtigt mod sin Mand eller været ham trosøs," sagde hun med en triumferende Stemme. "Jeg er sikker paa, at enhver, der har været her i de sidste Dage, langt snarere vilde antage en af edre før sig end hende, thi I ere saa bange, at I ikke tør gaa forbi det Bærelse, hvor han ligger."

Ug hun tilfæstede de andre Piger et alvorligt og

strængt Blik, og de sloge alle deres Dine ned, som om de hebrejdede dem selv deres Angst.

„Men hun er ikke bange, ser I, og hvorfor skulde hun ogsaa være det?“ vedblev Sutton. „Hun har gjort sin Pligt mod den døde, til Trods for at ondskabfulde Folk sigte det modsatte, og hvis ikke Miss Trevelyan havde sat Spild mellem dem, vilde der aldrig være vexlet et ondt Ord mellem ham og hende. Jeg er overbevist om, at min naadige Frue har haft nok at bære, og derfor er det en stor Synd af eder, at I ville forsøge hendes Sorg ved allesammen at vende eder mod hende, ret som om hun ikke havde været en god Husmoder for os alle. Pas paa! naar Sorgen en Gang hjem søger eder, vil Gjengjældelsen komme, og I skulle betales med samme Mønt, som I nu betale hende med,“ sluttede Sutton med en stræng Strømme. „Mærk mine Ord!“

Denne Aften tog Abdelinda for første Gang sin Sørgebragt paa, og ledsaget af Sutton gik hun ned i Spisefalen, hvor hen den døde Mand var bleven flyttet, efter at han var lagt i sin Kiste.

I den tavse Sal stod den sørgende Enke og betragtede det stive og ubevægelige Ansigt med taarefyldte Dine. Denne Mand havde været hendes Egtfælle,

og selv om han aldrig havde vundet hendes Kjærlighed, saa havde hun dog stænket ham sin Agtelse, og hun traadte nærmere og trykkede sine Læber til den kolde Pande.

Med bævende Haand lagde hun derpaa en hvid Kamelia paa hans Bryst, og med et bevæget Sind gif hun otter ud.

„Tak, Sutton!“ sagde hun med et blidt Smil, da hun var kommen tilbage til sit eget Værelse, og hun trykkede Pigen hjærteligt i Haanden.

Dg fra dette Øjeblik af vilde Sutton have gaaet i Ilden for hende og forsvaret hende lige over for en hel Armee af Anklagere.

Den næste Dag fandt Begravelsen Sted. Adelinda vilde følge sin Mand til Jorden og var ikke til at rolle fra denne Beslutning, skjønt Lord Wharlow frygtede for, at det vilde være alt for stærk en Rystelse for hende. Dog indsaa han senere, at hun havde handlet fornuftigt, thi hendes Nærværelse ved Ligbegængelsen havde frembragt et godt Indtryk hos alle.

Hendes værdige og faste Holdning indgød Respekt, og Taarerne paa det blege Ansigt fremkaldte Medfølelse selv hos dem, der vare allermost forubindtagne mod hende.

Da flere af dem, som havde overværet Begravelsen, vare komne lang Vejs fra, blev der serveret en Frokost i den store Hal, og i denne deltog saa vel Grever som Forpagtere og Fæstere, og den unge Lord Wharlow benyttede denne Lejlighed til at stifte Bekjendtskab med sine Naboer som ogsaa med Godssets Fæstere.

Sen ad Eftermiddagen blev atter alt roligt, og med et sorgfuldt Sind gjorde Abelinda Forberedelser til sin Afreise.

Da hun havde givet Sutton de sidste Instruktioner, fandt hun, at der næsten var tre Timer endnu, før hun skulde kjøre bort, derfor besluttede hun at gaa rundt i Haven for sidste Gang og tage Mindet med sig om den hende saa kjære Plet.

I Haven var ogsaa alt stille og roligt, ingen Gartner eller Karle forstyrrede Freden, thi paa Begravelsesdagen skulde efter den unge Greves Befaling alt Arbejde hvile.

Hun vandrede langsomt ned ad en Sti, indtil hun kom til Enden af Bustadset, her lænede hun sig ud over Laagen og stirrede ud paa Landevejen. En Stund stod hun tankfuld i denne Stilling og spurgte sig selv, hvorfor hun vel skulde lide saa meget.

Saa fortabt var hun i sine egne Tanker, at hun ikke lagde Mærke til, at nogen nærmede sig, før Allett

stod lige for an hende og sagde med sin jævne og lige-
fremme Stemme:

„Kan jeg være til nogen Gavn for Dem, min
naadige?“

Adelinda foer overrasket tilbage, men da hun saae
Allett, blev hun beroliget og svarede:

„Jeg tror det ikke, men det glæder mig at se Dem
— har De længe opholdt Dem her?“

„I fem Dage, Milady. Jeg kunde ikke bære over
mit Hjærte at forlade denne Eng, saa længe De var
udsat for saadanne Sorger og Ulykker, thi jeg tænkte
ved mig selv, at jeg maaske kunde hjælpe Dem.“

„Ja, Allett, jeg er overbevist om, at De vilde
hjælpe mig, hvis De kunde,“ svarede Adelinda med den
uvilkaarlige Tillid, som denne Kones Ansigt al Tid
fremkaldte:

„Vil De ikke lade mig prøve derpaa, Milady?
Kunde det ikke være nogen Trøst for Dem at vide, at
en anden Kvinde har lidt, som De har lidt?“

„Saa kan jeg ikke andet end beklage hende.“

„Men det kan ogsaa give Dem Styrke til at
holde ud.“

„Det kan være — men jeg tror det næppe. Men
De har vist ikke haft Sorger som mine, Allett?“

„Maa jeg fortælle Dem min Historie?“

„Ja, gjør det!“ svarede Abelinda med en vis Ivrigheid, og Allett begyndte:

„Min Fader var en lille Forpagter i Wyrshshire. Han elskede Penge og Drif, og han behandlede baade min Moder og mig med stor Grusomhed. Den eneste gode Gjerning, jeg kan huske af ham, var, at han sendte mig i en Skole, og han bekjendte aabent, at han kun gjorde det, fordi han da snarere kunde blive fri for mig, eftersom jeg lettere kunde faa en Tjeneste, naar jeg havde lært noget. Da jeg var atten Aar gammel, fattede en Forpagter, en af vore Naboer, som blev anset for en velstaaende Mand, Kjærlighed til mig, og skjønt han var et slet Menneske i enhver Betydning af dette Ord, opmuntrede min Fader ham og sagde lige ud til mig, at hvis jeg ikke giftede mig med ham, maatte jeg forlade hans Hus.

„Jeg saae, at min Modstand vilde gaa ud over min stakkels Moder, og skjønt hun ingenlunde søgte at overtale mig til at samthkke i denne Forbindelse, gav jeg til sidst efter. Jeg levede ti Aar med min Mand og arbejdede som en Slavinde for ham, uden at høre faa meget som et kjærligt Ord hele denne Tid.

„Dvært imod, han slog og mishandlede mig ofte grusomt, men jeg beklagede mig aldrig til en levende

Sjæl, for at det ikke skulde naa min stakkels Moders Dre og gjøre hendes Sorg endnu større.

„En Nat havde han været i en Kro uden for Byen sammen med min Fader, og han kom hjem aldeles beruset. Jeg havde sendt Tjenestepigen i Seng og sad oppe og ventede efter ham, som jeg var vant til at gjøre. Da han kom vakkende ind i Stuen, foer jeg tilbage af Angst og Skræk, thi han saae frygtelig ud.

„Den Skræk og den Foragt, jeg følte, maa vel have vist sig i mine Dine, thi han nærmede sig mod mig med opløstet Haand. Jeg havde taalt meget — saa meget, som ingen nogensinde vil erfare, men denne Gang oprørtes mit Sind, og jeg samlede al min Kraft og støbte ham tilbage for at undgaa hans truende Slag.

„Derfor han havde været ædru, vilde han have let ad et saadant Stød, men i den Tilstand, han var, tabte han Ligevægten og styrtede baglængs og slog sit Hoved voldsomt mod Kaffelovnspladen. De kan gætte Dem til Resten, Milady.“

„Faldet dræbte ham?“

„Ja, og jeg blev anklaget for Mord. Hans slett

Karakter og den Behandling, jeg havde lidt, blev taget med i Betragtning, og Retten dømte mig for uforsætligt Drab til to Aars Fængselsstraf. Da jeg kom ud af Fængslet, var min stakkels Moder ikke mere. Hun var død af Sorg, fortalte man, og hvem kan tvivle om, at dette var sandt?"

"Og Deres Fader, Allet?"

"Han giftede sig igjen to Maaneder efter min Moders Begravelsesdag, og som det saa ofte gaar, er han nu, efter at have mishandlet en god og kjærlig Hustru, bleven en slet og ond Kones Slave."

"Lever han endnu?"

"Jeg tror det. Nu kan han vel ikke faa Penge til at drikke for som i tidligere Dage, men jeg kommer aldrig i den Egn, jeg holder mig borte fra min Hjemstavn. Ved min Moders Død arvede jeg tolv hundrede Pund, og for disse Penge indrettede jeg mit sølsomme lille Hjem. Jeg fik en stærk Hest til at trække mit Hus og kjøbte mig en Livrente for Resten af Pengene. Jeg har kjendt til den Skam og Sorg, som et Fængsel fører med sig, Milady; jeg har set dem, jeg antog for mine bedste Venner, vende mig Ryggen, saa snart jeg nærmede mig. Jeg har ingen Moder, men

Himlen er al Tid naadig, thi min Tid gaar hen som en Drøm; og hver Aften, naar jeg lægger mig til Hvile, mindes jeg med Taknemmelighed, at jeg er en Dags Rejse nærmere ved mit Hjem — mit Hjem i Himlen, som er min eneste Længsel og mit eneste Haab."

Lady Wharlow betragtede hende med et medlidende Blik.

De dirrende Læber og de tillukkede Øjne viste, hvor meget det havde kostet Allett at fortælle sin sørgelige Historie, og Abelinde vidste, at dette var sket for hendes Skyld.

"De ser, Milady," vedblev Allett, da hun havde tilkæmpet sig No, "jeg dræbte min Mand, og imellem Stunder i de lange, lange Nætter vaagner jeg forfærdet op og bilder mig næsten ind, at jeg har haft til Hensigt at tage hans Liv. Intet kan nogensinde frigjøre mig i Verdens Øjne, intet kan rense mig for den stræffelige Skam, som disse to Mars Fængsel have ført med sig. Naar jeg tænker paa de stræffelige Fruentimre, jeg lærte at kjende der, og hvorledes de paatog sig en Tone lige over for mig, som om jeg var langt værre end dem og lo mig ud, naar jeg bebrejdede dem det, saa ghyser det endnu i mig, og jeg undrer mig endnu over, hvorledes jeg har kunnet bevare min Fornuft og

beholde saa megen Selvagtelse tilbage. De har endnu Haab, Milady, thi en af de første Dage vil Sandheden komme for Lyset, og Deres Navn vil blive nævnt med Ære, og Lykke og Fred vende tilbage til Dem; men jeg maa for bestandig leve i Mørke, indtil jeg lægges i Graven og ser Himlens Lys skinne paa den anden Side."

Hun sænkede sit Hoved, og Taarerne, som i lang Tid havde været en ukjendt Gæst for hendes Dine, faldt ned paa hendes Bryst.

Det var nu fem Aar siden, dette var hændet, og det var den første Gang, hun havde talt til nogen levende Sjæl om sit Liv, og aldrig havde hun drømt om Muligheden af at kunne aabenbare sin Skam og Hemmelighed for andre.

Men der var noget i begge disse Kvinders Skæbne, som var fælles, der var noget, der bandt dem til hverandre, og derfor kunde de saa godt forstaa hverandre.

Den unge Grevinde græd med Allett, og denne Gang for den anden og ikke for sig selv.

"De maa i Sandhed have lidt," sagde hun bevæget. "Nu kan jeg forstaa det sælsomme Liv, De fører. Det forbavsede mig i høj Grad, da jeg første Gang traf Dem, thi i De forekom mig, at være alt for dannet til at føre saadant et Liv."

„Det var den eneste Maade, jeg kunde bære Livets Byrde paa. Jeg kunde ikke udholde at være imellem Folk, der gyste tilbage for mig, som om selve Berøringen af mine Klæder var en Besmittelse, og jeg var for stolt til at tage Ophold mellem fremmede Mennesker, hvor Rygtet ikke vilde følge mig, og jeg kunde bevare min Hemmelighed — jeg vilde i saa Tilfælde anse mig selv for en Sykkelig og en feig Person.“

„Men De er ikke skyldig over for Himlen, Allett.“

„Nej,“ sagde hun ydmygt. „Men jeg er bleven dømt af Verden, jeg har været fængslet, haaret og afskyet og kan ikke bringe det over mit Hjærte at tage min Tilflugt til Menneskers Naade og Barmhjørighed. Jeg vil aldrig ophøre med mit omflakkende Liv, før jeg mærker, at Enden er nær, men saa vil jeg begive mig paa Vej til Morden, for at jeg endelig kan hvile mig ved min Moders Side.“

„Men skal jeg aldrig mere træffe Dem, Allett?“

„Jo, hvis De ønsker det, Milady, og jeg kan være til nogen Nytte for Dem.“

„De har allerede været til Nytte for mig; men efter det omflakkende Liv, De fører, hvorledes skal jeg da kunde finde Dem?“

„Strax naar De er kommen til No i Deres nye Hjem, kan De skrive mig til og sende Brevet til Post-

kontoret her i Byen. Jeg kommer tilbage om en Maanedes Tid for at hente Brevet, og saa skal jeg begive mig hen, hvor De ønsker det. Hvis De skulde synes, det varer for længe, da maa De huske paa, at jeg kun bevæger mig langsomt frem ad, og at mit Hus kryber hen ad Vejen som en Snegl," sluttede hun med et svagt Smil.

"Jeg lover at være taalmodig," svarede Abielinda, og da hun fandt, at det var bleven tilde, tog hun en hjertelig Afsted med Allett og vendte tilbage til Huset.

Sutton mødte hende paa Terrassen.

"Lord Wharlow har spurgt efter Dem, min naadige, og jeg er just gaaet ud for at se, om jeg kunde finde Dem."

"Hvor er han?"

"Han venter i Kabinettet, tror jeg. Jeg sagde til ham, at jeg ventede Dem tilbage hvert Minut."

Abielinda gik saa hurtigt, som hun kunde, op ad Trappen og traf ogsaa Greben, som sagde, at han ønskede at tale med hende angaaende hendes Mand's Testamente, da det baade var nødvendigt og rigtigt, at hun fik at vide, hvorledes hendes Sager vilde stille sig for Fremtiden.

Hun satte sig ned for at høre efter, og et sørgmodigt Udtryk kom over hendes Ansigt.

„De faar Deres Pension,“ vedblev Greven, der søgte at tale i en Forretningstone, „og den beløber sig til to tusende Pund om Aaret. Min Onkel har ogsaa testamenteret Dem Renten af et hundrede tusende Pund, saa længe De forbliver ugift.“

Hun sænkede sit Hoved, og en jvæg Rødme kom over hendes Ansigt.

„Det gjør mig ondt, at han har truffet Bestemmelser i denne Henseende,“ vedblev Greven, „thi mig forekommer de ubillige; men paa den anden Side kan man finde dem forklarlige, eftersom han var saa slem.“

„Ogsaa jeg kan saa godt forstaa det, men mig er det lige meget, eftersom jeg ikke vil tage mod Renterne af disse Penge.“

„Hvorfor ikke?“

„Af to Grunde, min Lord. For det første ere de to tusende Pund mere end tilstrækkelige til alle mine Fornødenheder især i Betragtning af det rolige Liv, jeg har til Hensigt at føre; og for det andet vilde jeg ved denne Rigdom kun bestyrke den gruelige Mistanke, for hvilken jeg har været Offer. Jeg har en Ret til min Pension, men jeg kan ikke indse, at jeg har nogen Ret til Renterne af denne Kapital, før det bliver opdaget.

hvorledes min Mand's gaadefulde Død hænger sammen, og før det bliver bevist, at jeg ikke har den mindste Andel heri."

„Min kjære Lady Wharlow, jeg højagter Deres Grunde, men Deres Betragtningssmaade er vistnok fejlagtig. Tænk rolig over Sagen, raadspør Dem med Deres Moder. Jeg er overbevist om, at hun vil modsætte sig en Renunciation paa en Indtægt, som er Deres soleklare Ret."

Hun rystede paa Hovedet med en bestemt Mine.

„Den vilde ikke tilkomme mig som en Ret, naar jeg havde dræbt Lord Wharlow; og husk paa, at Verden antager mig skyldig i denne Forbrydelse, omendstjont jeg har undgaaet Straf, fordi der mangler tilstrækkelige Beviser."

„Verden er ofte meget uretfærdigt, Lady Wharlow, men i Bevidstheden om Deres egen Uskyldighed maa De dog være retfærdig mod Dem selv. Deres Mand har efterladt Dem denne Indtægt, og De har Ret til at nyde den, saa længe De opfylder de Betingelser, under hvilke den er Dem tilstaaet."

„Det vilde ikke staffe mig nogen Glæde at nyde disse Renter, det vilde snarere blive mig til en Byrde og Sorg. Jeg vilde ikke en Gang kunne uddele Pengene mellem fattige Folk uden at blive bestyldt for

Præleri, og man vilde sige, at det stete i den Hensigt at kjøbe mig Tilgivelse for mine Synder."

"Men har De ingen Slægtninge, hvem disse Penge kunde blive til Gavn?"

"Jeg har til dette Brug tilstrækkeligt foruden disse Kenter, og jeg kan ikke indse andet, end at der vilde være en Forbandelse ved dem. Nej, Lord Wharlow, De maa lade mig faa min egen Vilje her. Derksom de hundrede tusende Pund i dette Tilfælde tilfalder Dem, er jeg overbevist om, at de vil gjøre mere Nytte i Deres Hænder, end de vilde have gjort i mine, og det vilde være en Byrde for mig tungere, end jeg kunde bære."

"Jeg vil ikke fordre Deres endelige Svar nu," sagde han bestemt. "De vil dømmes anderledes, haaber jeg, naar først Deres Sorg har lagt sig, og De faar talt med Deres Moder, der, som jeg veed, er en fornuftig og erfaren Kone. Indtil da kan denne Sag blive uafgjort. Til Slutning maa vi ordne endnu et Forretningsanliggende, Lady Wharlow. Jeg tænker, at De forretrækker, at vi ordne denne Sag mellem os frem for at lade den gaa igjennem en Prokurator."

"Ja, naturligvis," svarede hun med et taknemmeligt Blit.

"Jeg er bange for, at De ikke har tilstrækkelige

Midler til at kunne leve sorgfrit det første Halvaar,“ vedblev han lidt forlegen. „Jeg har derfor taget mig den Frihed at stille et tusende Pund til Deres Disposition i Londons Bank, og denne Sum er jo Deres Pension for et halvt Aar. Det har jo ikke det mindste at sige, om de blive betalte forud eller ikke,“ tilføjede han hurtigt, da han saa hende aabne sine Læber, som om hun vilde gjøre Indsigelse, „de tilhøre Dem, enten de ere i min Besiddelse eller i Deres, og da jeg muligvis rejser uden Lands i et Par Maaneder, foretrækker jeg at have denne Sag afgjort nu. De gjør mig altsaa en ligesvem Tjeneste ved at modtage mit Tilbud og lade mig give Dem en Anvisning paa Pengene før Deres Afrejse her fra.“

Da hans Tilbud blev fremsat paa denne Maade, tog Abelinda naturligtvis imod det, og hun havde senere al mulig Grund til at paastjønne hans Omsigtfuldhed, thi den lille Bergebeholdning, hun havde hos sig, svandt saa hurtigt, at hun vilde være kommen i virkelig Forlegenhed, hvis hun ikke havde kunnet hæve de tusende Pund i Banken.

„Jeg har glemt at omtale,“ tilføjede derpaa Lord Wharlow, „at Miss Trevelyan skal have en Pension

paa hundrede Pund om Aaret, og at denne Pension skal udbetales af de Penge, som ere testamenterede Dem. Skal jeg sørge for at udbetale hende denne Sum?"

"Hvis det ikke gjør Dem for megen Ulejlighed," svarede hun. "Seg vil høist nødig have noget Mellemværende med hende."

"Godt, saa skal jeg sige til hende, at hun kan henvende sig til mig hvert Halvaar for at saa sin Pension udbetalt. Jeg hører hun ligger syg af en stem Koldfeber, hvad der forhindrede hende i at overvære Begravelsen, som hun havde hast til Hensigt. Jeg maa tilstaa, at jeg blev glad over ikke at se hende der."

"Og det gjorde jeg ogsaa," sagde Adelinda aabenhjærtig.

Og da hun derpaa hørte Bognen kjøre op for Døren, stod hun op og rakte den unge Greve sin Haand og sagde dybt bevæget:

"Seg skal aldrig glemme al Deres Godhed, Lord Wharlow. Jeg veed ikke, hvorledes jeg skalde have baaret mine Sorger, hvis De ikke havde været."

Alt for rørt til at kunne sige noget, løftede han hendes Haand op til sine Læber, og længe efter at han

havde hjulpet hende ind i Vognen, og den var kjørt bort, stod han paa Dørtrinnet og saa sørgmodig ned ad Alleen.

Kapitel 22.

„Jeg tror, nu er det paa Tide, at jeg vender hjem; Fader maa savne mig,“ sagde Elma til Allett samme Aften, som hun havde gjort sin pinlige Opdagelse.

„Det glæder mig, at De har bestemt Dem hertil, efterfom det er Deres Pligt,“ svarede hendes Veninde, „men jeg vil savne Dem haardt, min kjære Pige.“

„Det tror jeg ikke, Allett. Jeg har været Dem en meget besværlig Gjæst.“

„Nej, ingen skulde have indbildt sig, at De var en rig, ung Frøken, naar man saae, hvorledes De kunde finde Dem til rette i min simple Levemaade,“

svarede Allett. „Og i en vis Henseende vil jeg føle mig mere ensom.“

„Saa havde jeg gjort bedre i ikke at være kommen, Allett.“

„Det kan jeg just ikke sige, min kjære Pige, thi det har været en behagelig Tid for mig; den har rigtignok vist mig, at jeg har tabt min Interesse for Ensomheden, det er det hele.“

Og hun sulkede dybt.

Elma lagde sin Haand hjærtegnende paa Alletts Skulder.

„Jeg vilde ønske, at De vilde opgive Deres omflakkende Liv og flytte ind i et lille Hus paa min Faders Gods. Det vilde være saa prægtigt at kunne løbe over til Dem og tale med Dem hver Dag, og jeg trænger saa haardt til en Engel ved min Side som Dem, Allett. Jeg har en Følelse af, at jeg kunde gjøre noget fortvivlet og ryggesløst, hvis jeg bliver overladt til mig selv.“

Allett smilede.

„Nej, det vil De ikke,“ sagde hun tillidsfuldt, „det kan De ikke nu, mit Barn, thi De har lært, hvorledes De skal bede.“

Elma vendte sig hurtigt om, og en mørk Skygge lagde sig paa hendes smukke Ansigt.

„Har jeg ogsaa lært, hvorledes jeg skal lide?“ udbrød hun.

„Jo, den ene kan trøste den anden.“

„De glemmer, Allett, at jeg ikke er saa god som De.“

„Jeg er ikke god, min kjære Pige. Der er dem, som ville fortælle, at jeg endog er en stor Synder,“ sagde hun alvorligt, „men dette gjør det mere muligt for mig at sætte mig ind i Deres Sorger. Kæmp, mit kjære Barn, indtil De har sejret, og tro mig, Freden vil omsider komme, og maaste Kyllken med den.“

Elmas eneste Svar var et Rys. Hun kunde ikke tænke sig, hvorledes Fred og Kyllke nogensinde skulde blive hendes Lod igjen.

Den næste Morgen afførte Elma sig sin sorte Merinos Kjole og sin lille røde Hue og overlod dem til den forladte Kone som kjære Erindringer, og hun blev atter, som hun selv sagde med et bittert Smil, Miss Marsh fra Marshland.

Den første Person, hun traf, da hun traadte ind i sin Faders Hus, var Indieren, og dette syntes hende et ondt Barsek.

„De kommer tilbage et Par Timer for tidlig,“

sagde han, idet han fæstede sine mørke Dine paa hende med en skinsyg Glæde. „Mr. Norton rejser her fra i Formiddag.“

„Hvad kommer det mig ved?“ svarede hun trodsigt.

„Jeg troede, De hadede ham,“ svarede Indieren ondskabsfuldt.

Hun sendte ham et harmfuldt Blik og traadte ind i sin Faders Stue og hilste paa ham med en skjodesløs Mine, som om hun blot var vendt hjem fra en kort Spaferetur, men ikke desto mindre var baade fra hendes og hans Side Gjensynet hjærteligt, og Glæden stor.

„Hvor er Mr. Norton?“ spurgte hun strax derefter.

„Har er paa sit Bærelse og laver sig i Stand til sin Afrejse, min kjære Pige. Ønster du at tale med ham?“ spurgte Mr. Marsh, idet han iagttog hende med et ængsteligt Blik.

„Ja, jeg kunde ønske at sige ham Farvel, det er det hele.“

Og efter et Djeblik snøg hun sig bort, iførte sig den smukkeste Dragt, hun havde i sin Garderobe, og uden at bryde sig om flere Formaliteter gik hun op og bankede paa Theofilus' Dør.

„Kom ind!“ raabte han strax, og hun traadte ind.

og uden mindste Undseelse rakte hun ham sin Haand med en fri og naturlig Mine.

„Det glæder mig at se Dem, før De forlader os,“ sagde hun med et forsørerisk Smil. „Min Fader vil savne Dem strækeligt, Mr. Norton.“

„Ikke, nu da De er kommen tilbage, Miss Marsh.“

„Men De veed, jeg kan ikke tale om Politik, Mr. Norton. Naar jeg læser Aviserne, er det blot for interessante Dommers og andre saadanne Tings Skyld.“

Han foer en Smule sammen, som om hun havde berørt et sølsomt Punkt, men hendes Opsørsel var saa skjedsløs og genial, at det lige strax maatte falde ham ind, at hun talte i god Tro.

„Tragedier i det fornemme Liv, for Exempel, ere morsomme at læse,“ vedblev hun leende, „i Særdeleshed naar der er noget mysteriøst derved. De skulde vel ikke tilfældigvis have læst den sølsomme Begivenhed, der for nylig har vakt saa stort et Røre?“

„Hvilken mener De?“ spurgte han, idet han med Forsæt vendte sit Ansigt bort.

„Hvor kan De spørge herom? Som om der skulde være mere end denne ene Begivenhed! Jeg har opholdt

mig i Omegnen af Belleville og veed derfor god Bested. Forestil Dem, en ung Kone, ikke mere end to og thye Aar, en Grevinde, og meget smuk, hun har taget sin Mand af Dage ved Gift, fordi hun var godt Venner med en anden."

Theofilus vendte sig om og tilkastede hende et strengt Blik.

"Det er aldeles usandt, Miss Marsh. Lady Wharlow har ikke dræbt sin Mand."

"Ja, det var Navnet. Jeg har rent glemt det, thi jeg har ikke læst Beretningen, jeg har blot hørt den af Folk i Eggen," vedblev Elma roligt. "Det er meget smukt og kjærligt af Dem at tage hende i Forsvar, og jeg vilde naturligvis ikke sige, hvad jeg veed om hende, hvis jeg kunde tænke mig den mindste Grund til at krænke hende, thi jeg tør nok sige, hun sørger meget over, hvad hun har gjort, men Sandhed er det, at Lady Wharlow kjøbte Gift ikke mere end en Uge før sin Mandes Død."

Hadde Elma været en Mand, vilde Theofilus ærgerlig have sagt: "De lyver!" Men da hun var en Dame, tvang han sig selv til at behandle hende med en vis Høflighed, skjønt han i dette Djeblig havde alt andet end venstabelige Følelse over for hende.

"Man kan ikke tro alt, hvad Folk sige," bemærkede

han koldt. „Lady Wharlow var ikkeyndet i Egnen, og følgerig er enhver villig til at fordsomme hende.“

„Hvor grusomt!“ svarede Elma med et paataget Smil, „men saaledes er nu en Gang Verden. Imidlertid har hun dog den Fordel, at de fleste ere i Tvivl om hendes Skyld, og at hun endnu er fri.“

„Det vilde være strækkeligt, hvis hun ikke var det.“

„Ja, det vilde det være, fordi hun er en Kvinde; men jeg kan ikke og vil ikke fortælle Dem mere, fordi jeg kjender Sandheden.“

„Hvad mener De, Miss Marsh?“

„Hvad jeg siger — uheldigvis. Man siger, at hun blev fristet saa stærkt, og jeg for min Del undskylder hende paa alle Maader, stakkels Kone, men hun er i Sandhed skyldig. Dog, hvor taabelig indiscret er jeg ikke! Maaſte kjender De Lady Wharlow?“

„Ja, jeg gjør,“ svarede han, „og jeg er villig til at sætte mit Liv ind for hendes Uskyldighed.“

„Saa vil jeg ikke ſige mere uden dette. Jeg har ikke talt overilet, Mr. Norton, thi jeg har fuldstændig Bevis for det, som jeg har sagt, men lad dem, som tro paa Lady Wharlows Uskyldighed, vedblive at tro derpaa. Jeg kan ikke andet end prise mig lykkelig over, at hun ikke er min Veninde.“

Dg hun nærmede sig roligt til Døren.

Theofilus gjorde et Par Stridt frem og holdt hende tilbage.

„Naar De har fortalt mig saa meget, maa De fortælle mig det altsammen,“ sagde han i en bydende Tone. „En saadan Bestyldning som Deres kan hverken let fremsættes eller let tages tilbage.“

„Jeg har heller ikke fremsat den overilet, Mr. Norton, og der er intet, der kan bevæge mig til at tage den tilbage, eftersom den er sand. Men jeg ønsker ikke at haane Lady Wharlow, hvem jeg hater af mit fulde Hjerte, og derfor gjør De bedst i at glemme mine Ord saa hurtigt, De kan.“

„De maa vide, det er umuligt, Miss Marsh; tvært imod maa jeg snarere bede Dem om at give mig det Bevis, De er i Besiddelse af.“

„Ikke for alt i Verden! Jeg kom i Besiddelse deraf ved et rent Tilfælde, og det er min Hensigt at tilintetgjøre det strax, for at det ikke skal falde i slette Hænder. Kvinder bør staa hverandre bi, ser De, og hvad mig personlig angaar, kan jeg ikke andet end at sympatisere med Lady Wharlow. Hun havde en Mand, som plagede Livet af hende, og formodentlig har hun i et Anfald af Fortvivlelse blandet lidt Blaashyre i hans Kognok og Vand. Naaste vilde jeg have gjort det samme, hvis jeg havde været udsat for en lignende Fristelse, og

hvorfor skulde jeg saa dømmе hende haardt? Men jeg forstyrrer Dem, Mr. Norton. Jeg havde ingen Ide om, at De havde saa travlt, ellers vilde jeg ikke have opholdt Dem med min Passiar."

Men han stod endnu for an Døren og hindrede hende i at komme ud.

"Miss Marsh," sagde han med streng Stemme, "De har gjort en Bestyldning mod Lady Wharlow, og det er Deres Pligt at bevise den. Jeg skal ikke gjøre Brug af den Underretning, De giver mig. tro mig, og jeg maa vide Sandheden. Jeg besværges Dem at fortælle mig den, hvis De kan."

"Sværges De, at De aldrig vil aabenbare denne Hemmelighed!"

"Jeg sværges det!" lød det skjælvende fra hans hvide Læber.

"Lad mig saa komme ud, og inden en Minut vil jeg bringe Dem, hvad De forlanger. Naar De har læst det, er det det bedste at tilintetgjøre det strax."

Han sænkede sit Hoved med en sønderknuft Mine, og da han traadte til Side, styrtede Elma forbi ham og forsvandt.

Kapitel 23.

Theofilus kunde næppe trække sit Vej, medens Elma var borte, saa skrækkelig var hans Spænding og Angst. Nu da det var kommen til dette Punkt, ønskede han, at han ikke havde forlangt Beviserne af Elma. Alt vilde være at foretrække for den Visshed, at denne Kvinde, hvem han havde æret som en Helgen, ikke alene var falsk, men at der under hendes smukke og blide Ydre skjulte sig et grusomt Hjærte og et ryggesløst Sind.

Derpaa mindedes han, hvorledes han havde set hende sidst, og han sagde til sig selv, at det var en Rist af hendes Fjender, og at Adelinda var saa ren som den Sne, der var falden i Morgendæmringen og endnu bedækkede Havens Stier.

Og fordi de alle vare imod hende, vilde han forsvare hende desto mere tappert, indtil hendes Fjender vare forstummede, og indtil han, naar den rette Tid

kom, kunde tilbyde hende Ly under sit Tag og under sit Navn.

Det lod til, at Elma blev borte, og dette gav ham Haab. Hun havde ført saa store Ord om sine Beviser, som om de vare aldeles paalidelige, hvorfor behøvede hun da at betænke sig paa at komme frem dermed?

Endelig hørte han en Raslen af en Sikkeltjole i Gangen og derefter en hurtigt og kraftig Banken paa Døren.

Han sprang til og lukkede op for Elma, der saae forfærdelig bleg ud, skjønt Udtrykket i hendes Ansigt var bestemt og frejdigt. Hun sank ned paa den nærmeste Stol, hendes Hjærte bankede, som om hun havde styrtet af Sted og var bleven aandeløs.

Theofilus bøjede sig over hende i den mest angstfulde Spænding.

Endelig sagde han hæst:

„De piner mig, Miss Marsh. Hvor ere Deres Beviser?“

„Hør mig, Mr. Norton; før jeg gjør Dem til min fortrolige, maa De give mig Deres højtidelige Ord paa, at De ikke vil gjøre nogen Brug af den Underretning, som jeg har givet Dem. Den kom til

min Kundskab paa en Maade, som gjør det til en hellig Pligt for mig at fordrø dette Løfte af Dem. De er den eneste levende Slabning, som jeg nogenfinde vil meddele Sandheden, og lad enhver Beretning om den blive tilintetgjort. Vil De sværge, at ikke en Gang for Lady Wharlow vil De nogenfinde aabenbare, hvad De faar at vide."

Han betænkte sig saa længe, at Elma rejste sig op og lod, som om enhver Forhandling var afbrudt.

"Jeg ser, at De ikke vil modtage mine Betingelser. Jeg beder Dem derfor at glemme den Samtale, vi have haft i Dag, og nu far vel!"

Hun strakte Haanden ud, men han lod, som om han ikke bemærkede denne Bevægelse. Han vidste, at han vilde blive gal, hvis de skiltes ad paa denne Maade, og dog forekom det ham grusomt at nægte ham Ret til at anklage den Kvinde, hvis Falskhed og Synd havde tilintetgjort hele hans Fremtids Liv.

"Bliv!" sagde han, idet han kæmpede efter sin Fatning. "Vil De ikke forandre Deres Betingelser, Miss Marsh?"

"Nej," svarede hun med fast Stemme. "Jeg kan paa min Værelse ikke. Jeg er bunden ved en Ed til mig selv, at staae Lady Wharlow for den Angst og Uro,

som Bevidstheden om, at hendes ulykkelige Hemmelighed er kommen uden for hendes fire Vægge, vilde sætte hende i. Jeg kan forestille mig, hvilket Liv hun maatte leve, naar hun al Tid maatte gaa i Angst for, at Opdagelsen kunde komme, og jeg føler, hvor ulykkelig jeg vilde blive ved Tanken om, at jeg havde forarsaget en, der aldrig har gjort mig den mindste Fortræd, en saadan Sorg."

"Og selv om denne stakkels Skabning er skyldig, vil jeg alligevel ikke foragte hende, og det vilde være en Haan, jeg vilde vise hende, hvis jeg vilde svigte hende uden at sige hende Grunden."

"De glemmer, at hendes egen Samvittighed kan sige hende Grunden, og at hun endog maa være glad, hvis De holder Dem tilbage, eftersom det vil staae hende for Tilstaaelsens bitre Smerte."

Der var virkelig noget i dette. Abdelinda havde været en Dronning for ham, og at se hende detroniseret, bønfsaldende om Naade og sønderknust vilde være strækeligt for ham. Bedre maaste at flygte der hen, hvor han aldrig vilde høre hendes Navn, og overlade hendes Samvittighed at gjøre sig Regnskab for hans Tavshed, som Elma foreslog.

Elma holdt sine Dine ængsteligt fæstede paa hans

Ansigt. Hun vidste, at hun havde bundet sin Sejr, endog før han havde svaret hende.

Han ryttede som et Espelsøv, da han sagde:

„Jeg vil aflægge den Ed, De forlanger, Miss Marsh. Jeg indser, at det vil pine mig til Døde, hvis jeg ikke faar det hele at vide.“

„Altsaa aflægger De Deres Ed paa, at De ikke faa meget som med en Antydning vil forraade Lady Wharlow eller nogen anden Person, hvad De faar at vide?“

„Jeg sværger Dem min Ed,“ svarede han med fast Stemme.

Hun tog en Bog op af sin Lomme og rakte ham den.

„Det er Lady Wharlows Dagbog,“ sagde hun.

„Se paa det sidste Blad og tvivl saa om hendes Skyld, hvis De kan!“

Et Taagesløv lagde sig for Theophilus' Dine, og i Begyndelsen kunde han ikke læse et Ord.

Men da Taagen svandt, stod den sirlige Skrift, som han mindedes saa godt, for ham, som om den var skrevet med Ild: —

„Himlen have Baruhjærtighed med mig, men jeg

kunde ikke udholde et saa stræffeligt Liv længere! Jeg har kæmpet mod Frikselsen af al min Kraft, men den har til sidst besejret mig. Bestandig at være stilt fra ham, naar der virkelig tilbød sig en Lejlighed for mig til at skaffe mig Friheden, det var for meget for en svag menneskelig Skabning. Selv ikke Frygten for Opdagelse vil være saa tung at bære som den lange Ventetid, som de evige Bebrejdelser, det bestandige Spioneri, der har udtømt min Taalmodighed og givet mig Kraft til at gjøre en Ende paa det altsammen med et eneste Slag. Hvem vil nogenfinde saa det at vide? — Og det er saadan en velsigned, velsigned Ting at blive fri — endelig at blive fri."

Her hørte Manuskriptet op, men ubarmhjærtig pegede Elma, stjønt hun lod, som om hun var medfølelse og kjærlig, paa en lille tynd Palle, paa hvilken der, ligeledes med Abelindas fine Haandskrift, var skrevet: „Gift!"

Han slog Bogen hæftigt sammen og saae fast paa Elma.

„Og De vil have mig til at tro," sagde han barsk, „at en Kvinde, som havde begaaet en Forbrydelse som denne, vilde med koldt Blod sætte sig ned og ned-

skrive en Beretning herom i en Bog, som meget let kunde falde i andres Hænder?"

„Jeg tror, hun vilde det, fordi hun har gjort det,“ svarede Elma roligt. „I Djebblikkets Rædsel har hun formodentlig lettet sit Sind ved at betro Papiret en Tilstaaelse; og en Bog, hun havde til Hensigt at brænde strax efter, var sikkerlig en paalidelig Medvider. De kan se, at den har været i Ilden, thi Bindet er flere Steder brændt, og Hjørnerne ere svætede. Hun tror, hun har tilintetgjort den, og hun vil aldrig faa andet at vide, stakkels Rone. De og jeg ere de eneste Personer i Verden, der vide rigtig Bested om hendes Skyld.“

„Og den Person, som gav Dem denne Bog?“

„Har intet Kjendskab til dens Indhold.“

„Hvorledes er hun da kommen til den?“

„Hun fandt den paa Raskelovnsriften halv fortæret, som De ser, og af Frygt for, at der skulde være noget i Bogen, som kunde kompromittere Lady Wharlow, hvem hun var oprigtig hengiven, tog hun den ud af Raminen og gjemte den i den Hensigt senere at tilintetgjøre den, da hun i Djebblikket ikke kunde gjøre dette ubemærket.

Lady Warlows Fjender vilde søge hele Huset igjennem for at finde Vidnesbyrd mod hende, sagde hun."

"Men hvorfor gav hun ikke Lady Wharlow Bogen tilbage?"

"Fordi Lady Wharlow var under et meget omhyggeligt Opsyn og desuden var i en Sindstilstand, at selv om der tilbød sig en Lejlighed til at blive af med Bogen, hun da næppe vilde vide, hvorledes hun skulde benytte denne Lejlighed. Det var derfor bedre at lade hende blive i den Tro, at hendes første Forsigtighedsregler havde været heldige, og senere at se, at saa Bogen tilintetgjort."

"Men sig mig, hvad Grund havde vedkommende til at antage, at der var noget i denne Bog, der vilde kompromittere Lady Wharlow?"

"Hun stod i den Formening, at Lady Wharlow havde holdt mere af en vis Person end af sin Mand, og at der kunde være nogle indiskrete Udtryk, der vilde skade hende, naar Bogen faldt i hendes Fjenders Hænder."

"Og vedkommende gav Dem altsaa Bogen?"

"Ja, det var en Pige, og jeg overraskede hende, just som hun var i Begreb med at brænde den. Jeg forestillede hende, at den Fremgangsmaade, hun vilde

bruge, var uforfigtig, thi ved et Tilfælde kunde Bogen let bringes for Lyset igjen, og Lady Wharlow vilde aldrig være fuldstændig sikker, saa længe denne Mulighed var til Stede. Hun syntes ogsaa langt om længe at indse dette. Men medens vi endnu stod og talte herom, kom en af Jægerne til, og da han sjensynlig var Kjæreste med Pigen, kunde vi ikke blive ham koit. Hun hvisttede bønfuldende til mig om at skjule Bogen, indtil vi atter traf sammen, og derpaa gik hun bort med Jægeren, men efter den Maade, hvorpaa hun saae sig tilbage og gjorde hemmelige Tegn til mig om ikke at forraade hende, kunde jeg mærke, hvor angst og bange hun var."

"Men De har formodentlig truffet hende igjen?"

"Ulykkeligvis har jeg ikke set hende mere. Jeg gik atter og atter tilbage til det Sted, hvor vi mødtes, men jeg formoder, hun var bange for at vække Mistanke, thi hun kom aldrig. Men jeg er overbevist om, at hun stod i den Formening, at hun kunde stole paa mig, og at jeg vilde handle, som hun havde villet handle, eftersom jeg havde udtrykt min Medfølelse med Lady Wharlow. Under saadanne Omstændigheder er det bedre at have Tillid til en fremmed end til en saakaldet Ven."

"Det er en sølsom Historie," sagde Theofilus, der

ikke kunde andet end at stille sig vantro lige over Elmas Ord. „Hvad er Navnet paa denne Pige?“

„Jeg kan ikke sige Dem det; men efter hvad hun sagde, anser jeg hende for at være Lady Wharlows mest betroede Pige. Hun havde opholdt sig hos hende i flere Aar, hun var al Tid bleven behandlet godt, og hun vilde forsvare hende gennem tyft og tyndt til Trods for, hvad enhver sagde om hende.“

„Og De siger, at hun troede paa Lady Wharlows Ustyldighed?“

„Ja — hvad Mordet paa hendes Mand angik. Hun indrømmede, at hun havde været meget usorglig og givet Lord Wharlow Grund til at være stinysg i mange Tilfælde. Men Grebinderen var ung og smuk, tilføjede hun undskyldende, og et lille Uoentyr nu og da fik Tiden til at gaa for hende. Lord Wharlow var ikke en passende Livsledsager for hende, thi han var gammel og lunefuld og stinysg, og hun havde en hel Skot af Tilbedere. Hvis hun opmuntrede dem en Smule, mente hun just ikke at begaa noget ondt herved; og deres Breve og Digte morede hende for et Øjeblik og lode hende glemme hendes Sorger. Endvidere var Pigen overbevist om, at Lady Wharlow ikke brød sig om nogen af dem allesammen, den ene var hende akkurat lige saa god som den anden, og naar hun havde be-

gunstiget en den ene Dag maatte han give Plads for en anden den næste Dag. Dette var, hvad Pigen fortalte mig," sluttede Elma, „og jeg veed naturligvis ikke, om det er sandt. Men jeg maa tilstaa, hun talte herom, som om det var noget at være stolt af snarere end noget, man burde skamme sig over, thi hun mente, at det bedst viste, hvilken Tiltrækningskraft Lady Wharlow var i Besiddelse af."

Theophilus kunde have hulket højt for at give sin Sorg Lust. Ufrivillig, som han troede det, havde Elma næst-n martret ham mer, end han kunde udholde.

Hun vidste naturligvis ikke, at Lady Wharlow var forekommet ham som Indbegrebet af det bedste og ædlest i Kvindesjønnet, og at det vilde have været haardt at give Slip paa en Illusion af denne Art selv under den Forudsætning, at hun ikke havde været andet end en enkelt sunklende Stjerne, han havde tilbedt i Afstand.

Men efter at hun ved Lord Wharlows Død var bleven fri, havde han drømt saa mange Drømme og udmalet sig saa mange dejlige Billeder, at Elma syntes at intetgjøre alle hans Forhaabninger og ikke lade andet blive tilbage for ham uden et øde og tågesløst Mørke. Hvis alt hvad hun sagde, var sandt — og hvad Grund havde han til at tvivle om hendes Ord? —

— saa havde Abelinda været Falskheden og Løgnen selv — en Grav uden til hvid, men inden i fuld af Raadenhed og Gift — og hun havde blot været en af de mange, hun havde narret og bedraget.

Bogen, der gav ham et øjensynligt Bevis for hendes Skyld, faldt ham ud af Hænderne, han drog et fortvivlet Sul og vendte sig med et ligblegt Ansigt om til Pigen, som om han tavst vilde bønfulde hende om ikke at sige mere. Hun traadte tæt hen til ham, og med et sølsomt forspørende Smil sagde hun:

„Jeg er bange for, at jeg har voldet Dem Sorg og Smerte. Hvorfor vilde De ogsaa have, at jeg skulde tale? Jeg kunde jo ikke vide, at Lady Wharlow var saa meget for Dem.“

„Hun er ikke det mindste for mig!“ svarede han rasende. „Jeg har ikke den ringeste Tro til hende eller til nogen onden Kvinde under Solen.“

„Det er ubilligt at fordømme os alle, fordi De er bleven bedraget af een,“ mumlede hun. „Der er dog nogle af os, der ere ærlige og trofaste, om hun ikke er det.“

„Jeg vilde snarere tænke, at alle 3 Kvinder vare ens allesammen end tro, at hun var et Uhyre,“ svarede hun utaalmodig. „Hvorfor skulde hun være slet og alle de andre gode?“

„Jeg sagde ikke alle de andre, Mr. Norton. Guff paa, at hun blev haardt fristet, stakkels Rone! Jeg har ynket hende, selv om De ikke kan det. Tænk, hvad hun har lidt, før hun kunde beslutte sig til en saadan Forbrydelse!“

„Ingen Tidelse vilde kunne undskyldte en Synd som denne.“

„Maaske ikke virkelig undskyldte den, men dog gjøre den forklarlig. Hun ser langt fra ond ud.“

„Har De da set hende?“ spurgte han hurtigt.

„Ja, men kun i Forbigaaende, og Synet af hende rørte mig, thi hendes Ansigt havde et saa sørgmodigt Udseende. Med hver Dag er formodentlig hendes Byrde bleven tungere at bære, og til sidst har hun faaet en halv vanvittig Indskydelse til at gjøre en Ende derpaa, ligegyldigt hvorledes. Lad Verden dømme hende saa haardt, den lyfter, jeg kan ikke fordømme hende, thi jeg veed ikke, om jeg i hendes Sted vilde have syndet, som hun har syndet.“

Han vendte sig om og betragtede hende med et tankfuldt Blik, og derpaa løstede han hendes Haand op til sine Læber.

„De er en ædel Kvinde, Miss Marsh,“ sagde han. „og for Deres Skyld skal jeg for Fremtiden aldrig mere gjøre en saadan Bestyldning mod Kvindeskønnet

som den, jeg for nylig gjorde. Men De er ulukkeligvis kun een iblandt de mange, og der er saa mange Kvinder til i Verden."

"Kogle flette, men andre gode," sagde hun, "det maa De tro."

"For Deres Skyld vil jeg det; men jeg har faaet et haardt Slag. Jeg — jeg troede, hun var saa god."

"Og det har hun vist ogsaa været en Gang; men hun er bleven sørgelig fristet og har bukket under. Uden Tvivl angreer hun nu sin Gjerning."

"Nej" sagde han alvorlig, "thi hun taler om den Frihed, hun har skaffet sig paa denne skrækelige Maade, som en velsigned Ting!"

"Da hun skrev dette, har hun vist været i den hæftigste Sindsbevægelse og rent ude af sig selv, saa at det næppe kan tages for et Udtryk for hendes virkelige Følelser."

"De er al Tid rede til at undskylde hende, Miss Marsh."

"Kald mig Elma" sagde hun med en indsmigrende Stemme, "og lad mig være Deres Veninde og Trøsterinde i denne Prøvelsens Time. De veed ikke, hvor meget, hvor overmaade meget jeg føler for Dem! Derksom jeg havde haft den mindste Anelse om, at De holdt saa meget af Lady Wharlow, vilde jeg heller have døet,

end at De skulde kjende hendes Skyld. Men jeg kunde ikke drømme om, at De havde saa meget som et Beskjendtskab til hende — kunde jeg vel?”

„Nej, det kunde De ikke; og De har været meget god og kjærlig. Og naar jeg endelig skulde vide det, vilde jeg hellere høre det af Deres Læber frem for af nogen andens, thi De har ikke været haard imod hende, som andre vilde have været det. og hvor grusomt hun end har bedraget mig, kunde jeg dog ikke udholde at høre hende haardt bedømt.“

„Ja, jeg forstaar det, og jeg kan sætte mig i Deres Sted, men De maa i Sandhed ikke forstaae, De maa se at finde Trøst. Længere hen, naar De mærker, at hun arbejder alvorligt paa at udsone sin Synd, kan De maaske vinde hende kjær igjen.“

„Nej, aldrig!“ svarede han med Estertro. „Jeg kan ikke elske den, jeg ikke kan agte.“

„Men hvorfor skulde De ikke kunne agte hende igjen, naar hun har bødet for sin Gjerning?”

„Det er umuligt under Forhold som disse, og i ethvert Tilfælde er det imod min Natur. Hvis et Menneske falder en eneste Gang i min Agtelse, da er han falden der for bestandig. Kunde nogen Anger bringe mig til at glemme det hæslige Navn, som Ber-

den vilde have Ret til at give hende, hvis hun skulde have, hvad hun havde fortjent? Selv om hun kan glemme sin Synd, vilde jeg aldrig kunne glemme den ene eneste Dag eller en eneste Time. Den vilde forgifte min Tilværelse og give Anledning til alle Slags forfærdelige Mistanke, thi maatte jeg ikke sige til mig selv, at jeg kunde blive hendes næste Doffer, naar hun i Haab om, at det kunde gaa straffrit hen som første Gang, atter fik Blod paa Tanden."

„Mr. Norton, De siger nu, hvad De ikke mener, er jeg overbevist om!“ sagde Elma, der syntes at tage Abelinda mere og mere i Forsvar. „Jeg er sikker paa, at Lady Wharlow aldrig vil begaa en ny Forbrydelse.“

„En er ogsaa nok!“ svarede han med en mørk Mine.

Der blev en kort Pause, og han mindedes pludselig, at hans Afrejse var nær forestaaende; han vendte sig derfor til Elma og sagde:

„De ser, at jeg er ude af mig selv og næppe veed, hvad jeg siger, Miss Marsh —“

„Elma!“ afsbrød hun ham blidt.

„Elma!“ gjentog han, idet han greb hendes Haand og trykkede den saa stærkt, at der blev et rødt Mærke paa den. „Det gjør saa godt at have en Ven-

inde. De og min Moder ere de eneste to Kvinder, som jeg nu stoler paa."

"Nu, men senere hen vil De tænke anderledes."

"Nej," svarede han med en Bestemthed, der bragte en pludselig Rødme over Elmas Ansigt. "Den eneste Naade, paa hvilken jeg kunde forandre min Tro, vilde være, at jeg atter blev overbevist om Lady Wharlows Ukyldighed, men denne Overbevisning er der intet, der kan give mig. thi jeg har faaet fuldstændigt Bevis for hendes Skyld."

Elma blev tavst.

I dette Øjeblik kom han til at røre ved Abelinhas Dagbog med sin Fod, han bukkede sig og tog den op, og idet han slog op paa den sidste Side, læste han endnu een Gang de skæbnesvangre Ord.

"Nu har jeg lært Ordene uden ad," sagde han, "saa jeg kan repetere dem for mig selv, naar som helst jeg vil. Lad os nu brænde Beretningen om denne Kvindes Skyld, Elma."

Paa Kamincisten laa de klare Gløder og ulmede, og han lagde Bogen paa dem og vendte ikke sine Øjne bort, før ethvert Spør af den var forsvunden.

Derpaa vendte han sig om, og Fortvivlelsen stod malet paa hans Ansigt, han vilde have priset sig lykkelig.

hvis han kunde have lagt sig ned og være død med det samme.

Elma nærmede sig til ham og løstede sit vilde og indsmigrende Blik op paa ham.

„Lad mig trøste Dem,“ sagde hun, „det er altsammen mit Bærk.“

„Men De har handlet rigtigt,“ svarede han hæft.

„Jeg tror det ikke. De vilde have været lykkeligere, hvis De endnu kunde have troet paa hende.“

„Nej, Elma, det er langt bedre, at jeg faar Sandheden at vide nu, end længere hen, naar jeg havde indladt mig paa Forhold, der ikke kunde forandres. Jeg kan nu forstaa, hvorfor hun ved vort sidste Møde talte om Afsted for Evigheden. Den Gang haabede jeg ikke, at vor Afsted skulde blive en saadan. Naar Sørgeaaret var forbi, vilde jeg have søgt hende op selv i den anden Ende af Verden og overtalt hende til at modtage mit Navn og min Kjærlighed. Jeg havde saadan en fuld og uroffelig Tro paa hendes Ukyldighed, saadan en inderlig Længsel efter at trøste og beskytte hende! Og tænkt Dem, hvad det vilde have været for mig at erfare hendes Skyld, efter at hun var bleven min Husfru!“

„Maaſte vilde De aldrig have erfaret den,“ sagde Elma.

„Jo, det vilde jeg. Hun vilde næppe kunne have skjult den for sin Mand. Hendes Selvbekjendelse vilde have forraadt hende, og mine Spørgsmaal vilde have udlokket Sandheden af hende. Hun var bleven nødt til at betro sig til mig, thi Byrden af en saadan Hemmelighed vilde have været hende utaalelig at bære.“

„Maaſte vilde den det,“ indrømmede Elwa. „Jeg veed, at den vilde dræbe mig. Men maa jeg spørge Dem hvad tænker De nu paa at tage Dem for?“

„Frem for alt vil jeg først rejſe hjem og opholde mig hos min Moder for en Tid, derpaa vil jeg rejſe for et Aar eller to.“

„Og opgive Deres Sæde i Parlamentet og den glimrende Løbebane, som ligger for Dem, Theofilus, fordi en Kvinde, De kjender er bleven Dem uværdig? Nej, i Sandhed, det maa De ikke!“

„Min Uergjerrighed er borte, aldeles borte,“ svarede han sørgmodig. „Alt, hvad jeg forlanger nu, er at glemme.“

„Og vil dette ikke være lettere for Dem, naar De søger Beſtjæftigelse?“

„Nej, jeg maa bort — jeg maa ſe nye Egne, nye Anfigter. Jeg maa være i beſtandig Bevægelse og ikke have Tid til at tænke. Det er den eneſte Mulighed, der kan holde mig oprejſt.“

„Men De vil under Tiden skrive til mig, Theofilus, og naar De kommer hjem igjen, vil De besøge os? De veed, at De har trofaste Venner her.“

„Ja,“ sagde han, idet han greb hendes Haand, „jeg vil skrive Dem til, hvis De ønsker det, men jeg vil ikke love, at mine Breve blive underholdende og interessante.“

„Det behøver de heller ikke at være, tvært imod vil jeg nødig have, at De skal behandle mig som en fremmed, hvem De vil underholde og more. Nej, fortæl mig hellere, hvad De tænker og føler, thi husk paa, at min Kjærlighed og Sympati følger Dem, Theofilus.“

„Ja, det veed jeg,“ udbrød han, og rørt af hendes Oprigtighed og Ligefremhed, maaske ogsaa bedaaet af hendes mørke og sømme Bliks forførende Skjønhed, drog han Pigen hen til sig og kyssede hende.

Elma blev først rød og derpaa kridhvid lige til hendes Læber; hun brast i Graad og flygtede bort.

Længe efter at hun havde forladt ham, stod han hængsunken i Drømme, og Resultatet af disse Drømme var den Opdagelse, at Elma elskede ham, og at det maaske en Gang i Fremtiden vilde være muligt for ham

at opbygge sit brudte Liv paa denne Grund og at finde Lykken — rigtignok ikke den Lykke, som han havde drømt om ved Adelindas Side, thi Elma Marsh, trods hendes Skjønhed og Renhed, var langt fra Idealet for hans Tanke, det Ideal, som han en Gang havde forestillet sig i den Kvinde, der nu ja stammelig havde ført ham bag Lyset.

Og Elma, med Ryset endnu brændende paa sin Kind, græd ikke blot af Glæde over sin Triumf, men hun græd ogsaa for at lette sin Skyldbevidste Samvittighed. Hun havde nu endelig opnaaet sit Hjertes Ønske, eller mente i ethvert Tilfælde at have opnaaet det — men paa hvad Maade?

Kapitel 24.

Mange Gange kastede Adelinda sit sorgfulde Blik tilbage til det Hus, hun nu forlod, og først da Tus-

Adelinda 6*

inøret sænkede sig over Eggen, træk hun sig tilbage i Bognen og lænede sig op i et Hjørne i Karetten.

Efter en trættende Rjorsel naaede hun til London. Her havde den unge Greves Moder lejet Bærelser til hende, og hun havde i Valget af en Bolig mere set paa frisk Luft og sund Beliggenhed end paa Elegance og Luxus.

Da derfor Adelinda traadte ind i sit nye Hjem, kunde hun ikke andet end paa det stærkeste føle Modfætningen mellem sin tidligere Bolig og den, hun nu skulde tage i Besiddelse.

Dagligstuen var meget simpel, og ikke en Gang en behagelig Ild i Kachelovnen kunde forlene den den mindste Hyggelighed. I den Tilstand hun var kunde hun have givet sig til at græde som et Barn, naar hun saa paa den gammeldags højryggede Sofa og en klodset Lænestol, der ikke havde Tanke af Magelighed ved sig.

„Jeg er bange for, at vi ikke faa det hyggeligt her,“ sagde hun til Sutton med et tungt Suk. „Alt ser saa trist og stegt ud.“

„Naar De faar nogle af Deres egne Ting frem, Milady, vil det synes Dem mere hjemligt her,“ svarede Sutton opmuntrende. „Vi kunde ikke vente, at det skulde blive ligesom paa Wharlow Park.“

„Nei, det har jeg heller ikke ventet, men denne Bolig ser ud, som om den hørte til et Logishus.“

„Med den Undtagelse, at alt her er saa smukt propert og rent, og det udmærke Logishusene sig ikke ved,“ svarede Sutton. „Men De er træt, Milady; jeg vil strax hente en Kop Te, før De tager Deres Tøj af.“

„Tak.“ sagde Abelinda, idet hun sank udmattet ned i Ænestolen, der til hendes Overraskelse var langt behageligere og mageligere at sidde i, end hun havde ventet.

Noget af Abelindas Medstemthed skyldtes virkelig fysisk Udmattelse, og den Kop Te, som Sutton bragte hende tilligemed noget frisk Brød gjorde hende godt. Derpaa tog Sutton hendes Hat og Kejssetøj af og gik ind i Sovelamret for at gjøre det saa hyggeligt som muligt.

Abelinda sad imidlertid ubevægelig og stirrede hen for sig, men pludselig gik Døren op, og hendes Bærtinde meldte, at en Dame ønskede at tale med hende.

Det var den unge Lord Wharlows Moder — Mrs. Trevelyan, som deres Familienavn var.

Den unge Grevinde rejste sig op med et Ansigt saa hvidt som en Dødnings og vendte sine Dine bøn-

faldbende til den muntre og livlige lille Dame, som traadte ind.

„Jeg syntes, jeg skulde gjøre en lille Afstikker her op og se, hvorledes De har det,“ sagde hun, og hun lod, som om hun ikke saae den andens Forvirring. „Jeg vil ikke blive længe, fordi jeg tænker, De maa være træt efter Rejsen, men en lille Pasfiar vil ikke skade, Dem, den vil skaffe Dem en roligere Søvn. Jeg vil ikke spørge Dem om, hvorledes De synes om Deres Bolig, thi naar man kommer fra en Rejse, er der intet Sted, der tager sig godt og hyggeligt ud; men Værtinden her i Huset er en af mine gamle Tjenestepiger og lige saa stikkelig og proper en Kone, som nogen sinde har levet, saa at jeg haaber, De vil befinde Dem godt her. Apropos — er jeg ikke et Brøle hoved? — jeg har hørt Tale om et lille nydeligt Sted paa Landet, som jeg tænker vilde passe sig fortrinligt for Dem. Min Søn har underrettet mig om Deres Planer, og jeg har forhørt mig for, lige siden den strækelige Gigt har givet mig Ro til at tænke paa andet end mig selv. Selv nu er jeg nødt til at gaa ved en Stof, men jeg var næsten bange for, at jeg aldrig skulde kunne komme til at gaa mere.“

Under denne lange Tale var Abelinde bleven lidt

mere rolig. og hun stødte sig nu at takke den gamle Dame for al hendes Venlighed.

„Na, tal aldrig herom!“ udbød denne. „Det har været mig en stor Glæde at gjøre, hvad jeg har kunnet. Reggie har skrevet mig saa meget til om Dem. Ah!“ udbød hun pludselig, da han saar, at Abelindas Tæber begyndte at bevæge sig smerteligt, „vi ville ikke tale om dette. De har vel ikke spist til Middag, hvad ønsker De at nyde?“

„Jeg trænger ingen Middagsmad til,“ svarede Abelinda med et søgt Smil over det besynderlige Spørgsmaal.

„Naa, ja, ja, saa ville vi kalde det Aftensmad; og hvis De vil invitere mig, vil jeg blive og spise sammen med Dem. Jeg holder nok af et godt Maaltid — i det mindste siger Reggie det — og jeg veed, at De kan saa noget særdeles godt til Aften, eftersom jeg selv har givet Ordre dertil.“

Abelinda kunde efter dette ikke undslaa sig for at spise til Aften, og da Mrs. Bowderton havde faaet sine Ordre, blev Maden bragt ind, og medens Mrs. Trevelyan passerede ivrigt, holdt hun bestandig Dje med Abelindas Tallerken. Og da den unge Enke havde Valget mellem at gjøre Indsigelser eller at spise, fore-

traf hun det sidste, og hun maatte indrømme, at Maalstidet gjorde hende godt og styrkede hende.

„Nu ville vi tale sammen.“ sagde den gamle Dame, som om de havde bestilt andet hele den sidste Time, „dette Sted, jeg for et Øjeblik siden talte om, vil passe sig fortrinlig for Dem, og da Kommissionæren, der skal sælge det, fortæller mig, at der er to eller tre andre Personer, som have Lyst dertil, saa vil jeg raade Dem at tage der ud og se paa det jo før, jo bedre. Han har lovet, at De skal være den første, og da det al Tid er vanskeligt at finde et Sted, der passer i alle Maader, vilde det være en Skam at lade denne Lejlighed slippe sig ud af Hænderne.“

„Er det paa Landet?“

„Ja, halvanden Mil fra Byen, min kjære. Huset vender mod Syd og har en yndig lille Have, som een Mand kan holde i Stand. Landsbyen tæt ved er en venlig og smuk By, og der er en prægtig gammel Præstemand i Sognet — en Mand, som man kan høre i Kirken, og med hvem man kan tale uden for den med lige saa megen Fornøjelse som Opbyggelse.“

Abelinda stirrede tankefuld ind i Ilden.

„Hvis jeg var i Deres Sted,“ vedblev den gamle Dame, „vilde jeg tage mig en Dags Hvile, og saa

vilde jeg begive mig ud til Barleydown og se, hvorledes jeg synes om Stedet."

"Det tror jeg ogsaa, jeg vil," svarede Adelinda.
"Jeg formoder, at Huset er møbleret?"

"O, ja, paa det komfortableste, siger Kommissionæren. Det tilhører en Lady Emily Dobeton, og hun har bestandig opholdt sig der en Del af Aaret, indtil hun var saa taabelig at gifte sig igjen, og da hendes unge Mand er saa ødsel, vil hun være glad ved at faa det lejet ud. Jeg kender hende godt, hun er en Dame med Dannelse og Smag, saa jeg tror, at De ikke vil komme til at savne noget. Og nu maa jeg virkelig gaa hjem og i Seng; jeg har ikke været saa silde oppe siden mit sidste Anfald, og min Pige sidder vist og er urolig. Jeg vil ikke komme her hen i Morgen, da jeg ønsker, at De skal have fuldstændig Ro, men paa Søndag vil jeg se her ind og høre, hvad De har gjort ved Stedet. Jeg skal i Morgen sende Dem Kommissionærens Adresse, min kjære, og dersom De skulde ønske noget af mig, eller jeg kunde være Dem til den mindste Nytte, saa bør jeg kun tre Gange her fra, i Nummer otte, og min Stol vil bringe mig her hen i tre Minutter."

Og hun rystede kraftigt Adelindas Haand og humpede ned ad Trappen og slog med det samme en Passiar af med „sin gode Powderton“, hvis gode

Mening at følge sin gamle Frue hjem blev meget ilds optaget.

Abelinda sad endnu en Stund, inden hun gik i Seng. Hun følte sig lettere om Hjærtet og udmalede sig Behagelighederne ved det omtalte Landsted og dets lille Have, hvor hun haabede at finde Trøst og Fred. — —

Landstedet svarede fuldstændigt til Kommissionærens glimrende Beskrivelse og syntes at falde lige saa meget i Suttons smag som i Abelindas Smag. Sutton erklærede, at det endog var bedre end Charlows Park, thi det var mere hyggelig indrettet og ikke saa stort, og selv Abelinda følte sig stuffet over al Forventning.

Heldigvis var det en suuk Dag, og Solen skinnede ind ad alle Vinduer. Haven var holdt i den bedste Orden, og Drivhuset var fuldt af Blomster, saa at Abelinda tog tilbage til Byen meget fornøjet med Udsigten til denne Bolig, og saa snart hun var kommen til London, skrev hun derfor ogsaa til Kommissionæren og underrettede ham om, at hun strax vilde tage Stedet i Besiddelse.

„De gjør bedst i foreløbigt kun at leje Huset for eet Aar“ raadede Mrs. Trevelyan hende den næste Dag. „Vi kunne aldrig vide, hvad der kan hændes.“

„Hvad skulde der hænde?“ spurgte Abelinda i sin Ustydighed.

„Jeg vil just ikke fortælle Dem, hvad jeg tænkte paa, min kjære,“ svarede den gamle Dame med et betegnende Smil. „Men unge Folk stifte under Tiden Sind, veed De nok.“

„Jeg tragter ikke efter nogen Forandring, Mrs. Trevelhan, og vil sandsynligvis blive boende paa dette Landsted hele mit Liv.“

„Tænker De da paa at vende Verden Ryggen, Lady Wharlow?“

Et smerteligt Træk bevægede sig om Abelindas Læber.

„Verden har behandlet mig haardt,“ svarede hun, „og jeg har ingen Grund til at s le mig hendragen til den. Det skulde da være, om der skulde indtræffe noget, som jeg anser for saa usandsynligt, at jeg endog be-
tragter det som unyttigt at drømme derom.“

„Ak, min kjære! Verden har mange smukke og behagelige Sider, naar man er ung og smuk.“

Abelinda rystede paa Hovedet.

„Verden og jeg har gjort Regusflabet op med hverandre,“ sagde hun, „og lykkeligvis har jeg ikke be-

”Hvoret mig saa meget om den som Folk i Almindelighed, og jeg efterlader ingen Venner bag mig.”

„Godt, vi saa at se,“ svarede Mrs. Trevelyan, idet hun beundrede det sunde unge Ansigt, „som jeg sagde før, vide vi ikke, hvad der kan hændes.“

Adelinda var nødt til at blive i Byen for at modtage sin Moder, der blev ventet om saa Dage; men hun bestemte sig efter dennes Ankomst at flytte til Landsedet. I denne Mellemtid gif hun kun ud, naar hun var tvungen dertil, og da først efter at have tilbækket sit Ansigt med et tæt Slør.

Det var en smertelig Ydmygelse for hende at se sit Portræt figurere i alle Fotografernes Vinduer. Hun var bleven udraabt som en stor Skønhed, der gav de mistænkelige Damsændigheder ved hendes Mand's Død en forsøgt Interesje.

Kun ganske faa ansaa hende for uskyldig, men alle hendes Rivaler proklamerede hendes Skyld paa Gader og Stræder og vare glade over, at hun for Fremtiden ikke kunde staa dem i Vejen — —

„Sutton,“ sagde Adelinda en Dag til sin Pige, „veed du ikke, hvad der er bleven af min Dagbog? Jeg haaber da, at du ikke har glemt den i Belleville?“

„Mener De den Bog med det røde Læderbind, Milady?”

„Ja, det var den.”

„Saa har jeg ikke set den siden Dagen før Grevens Død, da De lod den blive liggende paa Deres Toiletbord, og jeg lagde den paa dens Plads i Stuffen i Skrivebordet.”

„Men den var ikke der, da vi flyttede fra Godsset, thi jeg søgte specielt efter den, og da jeg ikke fandt den paa det sædvanlige Sted, troede jeg, at du havde pakket den ind. Det vilde være skrækkelig ærgerligt, om den skulde ligge henkastet et Steds paa Slottet, saa at enhver, der har Lyst, kan se i den. Jeg ønsker, at du skal se efter, om den er i nogen af mine Kofferter.”

„Jeg er aldeles overbevist om, at jeg ikke har pakket den ind i nogen Koffert, men maaske har De selv stultet den ind et eller andet Steds.”

„Jeg kan ikke huske, om jeg har gjort det,” svarede Abdelinda, idet hun forvirret foer med Haanden hen over sit Hoved. „Det var saadan en forstyrret Tid, saa man ikke husker, hvad man har gjort. Søg i ethvert Tilfælde omhyggeligt efter den, og gjør det strax, og

dersom den ikke kan findes her, vil jeg skrive til Lord Wharlow og bede ham anstille Under'øgøsser."

"Jeg saae, De brændte en stor Del Papirer og andre Ting, just før vi skulde til at rejse; kunde den ikke have været imellem dem?" spurgte Sutton.

Adelinda hystes ængsteligt at betænke sig derpaa og svarede derpaa:

"Jeg kan slet ikke huske, om jeg gjorde det; men hvis det er slet, er det slet af en Fejltagelse. Men søg efter den!"

"Ja, Milady," svarede Pigen og forlod Bærelset ikke saa villigt, som hun ellers plejede at gjøre, naar hun fik en Befaling.

Efter en Times Forløb vendte hun tilbage og sagde, at hun havde søgt alle Kofferter og Kasser igjennem, men kunde ikke finde Spor af Dagbogen.

"Og jeg er næsten sikker paa, De brændte den, Milady," tilføjede hun, "thi jeg husker tydeligt at have set noget mellem Gløderne, der lignede Bindet af en Bog."

"I ethvert Tilfælde vil jeg skrive til Lord Wharlow," svarede Adelinda, der saae forvirret ud. "Jeg

vilbe give alt, hvad jeg ejer, hvis jeg kunde faa den igjen."

"Det gjør mig meget ondt, Milady, men det er virkelig ikke min Skyld, om den er borte. Derfor jeg havde fundet den, vilde jeg naturligvis have pakket den ind sammen med de andre Ting"

"Jeg bebrejder dig intet, Sutton, men jeg er overbevist om, at du kan forstaa hvor pinligt det maa være for mig, om denne Bog skal gaa fra Haand til Haand mellem Tjenestefolkene i Belleville. Den har aldrig været bestemt for andre Dine end mine, og jeg har nedskrevet i den mine hemmeligste Tanker. Jeg maa have været aldeles fra Sans og Samling, ellers vilde jeg have husket paa den, før jeg tog af Sted."

"Jeg er vis paa, at ingen hvis De, Milady, havde glemt Deres eget Naan, vilde have undret sig herover, saa forvirret og udmattet som De den Gang var. Jeg var selv meget medtaget, ellers tror jeg, at jeg havde forhørt mig om den. Mon det kan nytte at skrive til Mrs. Macilwain?"

"Nej, det er bedre at lade Lord Wharlow anstille Undersøgelse. Jeg er vis paa, han vil gjøre, hvad han kan, og jeg stoler ikke saa fuldstændig paa Mrs.

Macilwain. Det ene Øjeblik syntes hun at staa paa min Side, det næste paa den modsatte."

"Der er ingen Selvstændighed ved hende, Milady, og derfor samstemmer hun al Tid med den Person, som hun har talt sidst med. Jeg for mit Vedkommende foragter saadanne Folk, thi jeg mener, at man al Tid bør have en Mening og holde fast ved den, ellers er man hverken trofast som Ven eller skadelig som Fjende."

Imidlertid blev der skrevet til Lord Wharlow, og han svarede tilbage, at han strax havde anstillet Undersøgelse og forhørt enhver af Tjenestefolkene særskilt, men at ingen af dem havde set en Bog, der svarede til den givne Beskrivelse; de mente alle, at den eneste, der kunde vide Besked herom, maatte være Sutton, da hun var den eneste, der havde med sin Frues Ting at gjøre.

Abelinda læste Brevet op for Sutton, der roligt hørte til. Hun paastod imidlertid, at Bogen maatte være ødelagt og tilintetgjort i den Uo og Forvirring, der havde hersket i de sørgelige Dage efter Lord Wharlows Død.

Og med denne Forsikring maatte Abelinda stille sig tilfreds, og hendes eneste Trøst var, at Sutton havde Ret, men det ulykkelige Tab thygedes svært paa hendes

Sind, og havde det ikke været for den glade Overraskelse, som hendes Moders Ankomst beredte hende, var hun vistnok bleven syg af Uro og Uengstelse.

Men Glæden over at se sin Moder efter fire Aars Adskilse lod hende glemme alt. I Begyndelsen var hendes Bevægelse saa stor, at hun kun hvitte sit Hoved ved det kjærlige Bryst og grød, som om hendes Hjærte skulde bryste.

Dansider løstede hun sit taarevædede Ansigt op og saae ind i sin Moders Dine og udbrød:

„O Moder, tror du, hvad man fortæller?“

„Tror det! Min stakkels Linda, du maa være sindsforvirret, hvis du kan mene, at en saadan Ting er mulig!“

„Og Fader — og mine Brødre —“

„Bilde styde ethvert Menneske, som vovede saa meget som at antyde, at du kunde være skyldig.“

„O, jeg er saa taknemmelig — saa taknemmelig!“ svarede hun og skjulte atter sit Hoved ved Moderens Bryst, og hun mærkede, at der dog var nogen Trøst at finde i denne strækelige Verden.

Kapitel 25.

Et Aar var gaaet siden Lord Wharlow's Død, og endnu hvilede der det samme Mærke over hans Død. Verden, som i Begyndelsen saa ubarmhæjrtigt havde anklaget Abelinda, begyndte nu at blive mildere stemt imod hende.

Der var endog dem, der søgte hendes Selskab og prøvede paa at faa hende draget ind i Selskabslivet, men den unge Enke foretrak sin tilbagetrukne Stilling.

Hendes Moder — Mrs. Grey — var bleven hos hende hele Vinteren, og skjønt det var en stor Sorg at skilles fra hende, var det dog bedre at være alene i Foraarets lange og lyse Dage end i de mørke og triste, der nu var tilbagelagt.

Abelinda gik meget om mellem fattige Folk, der formelig tilbød hende, thi den blege og fine Dame besøgte dem, naar de vare syge og hjælpeløse, og indkrænkede sig ikke til kjærlige Formaninger og gode Raad,

ammen lode dem ogsaa tilflyde rigelige Gaver baade i Penge og Klædningsstykker.

Næsten hver Dag havde hun et Besøg af denne Slags at aflægge; og med sin Have og sine Bøger og sin Interesse for de fattige mærkede hun ikke, hvor Tiden gik.

Den gamle Præst var aldeles indtaget af sit nye Sognebarn. Mr. Bellamy havde selv haft store Sorger og kunde derfor sympatisere med Adelinda, naar hun fortalte ham sin sørgelige Historie. Da den gamle Mand allevelede fuldstændigt uden for Verden og sjælden læste nogen Avis, havde han ikke hørt noget om den Sag, som ellers levede i alles Munde, men det var først af hans hendes skjælvende Læber, at han modtog en Beretning om den.

Da han tvivlede ikke om Paalideligheden af, hvad hun fortalte ham, men vandt hende endog mere kjær, og mange Gange saae man den hvidhaarede gamle Mand og den smukke unge Enke vandre ud sammen og søgaa der hen, hvor der var Sorg og Nød til Stede.

Kun til hende havde han talt om sin Søn, den ualmægtige, vildledte Søn, der havde lagt sin Moder i Graven, og som nu vilde have trællet i Slaveriet, hvis

hans tidligere Principal ikke havde vist Staausel og Overbærenhed med ham.

Saaledes bandt den fælles Sorg dem sammen, og Byrden blev lettere at bære for hver af dem, og Abigail kunde ikke noksom prise det Tilfælde, der havde ført hende til Barleydown.

Den ene Maaned gik efter den anden, og hun undrede sig mange Gange over, at Theophilus Norton ikke skrev hende til; ikke en eneste Linje havde hun faaet, som kunde vise hende, at han endnu følte Interesse for hende.

Vel havde hun sagt til ham, at de aldrig vilde mødes mere i denne Verden, men den Gang lod det sig ikke til, at han vilde betragte denne Beslutning som afgjørende, tvært imod havde han gjort den Anthydning, at med Tiden haabede han, at denne Beslutning kunde forandres.

Dg nu havde hun været Enke over eet Aar, og hvad kunde da afholde ham fra at give sin Tilværelse til Kjende, hvis han virkelig nærede et oprigtigt Sindelag over for hende?

„Han har fortrudt sine Ord og sine Løfter og er kommen til den Anskuelse, at jeg er skyldig,“ sagde Abigail under Tiden til sig selv. „Verdens Dom er nu ogsaa bleven hans Dom, som jeg frygtede for, den vilde

ld blive. Han har hørt enhver nævne mig skyldig, og nu tror han det selv. Skindet er saa grusomt imod mig, og hvem kan da undre sig over, at ogsaa han bliver rokket i sin Tro? Det synes, at mit Kors ikke en Gang skulde lattes saa meget," sluttede hun sørgmodig.

Dg derpaa vendte hendes Tanker sig med Taknemmelighed til Lord Wharlow, som ikke havde svigtet hende hele denne Tid. Een Gang om Maaneden havde han skrevet til hende, og hans Breve vare lige saa venlige som ærbødige. Han viste sin Interesse for hendes Passioner ved at sende hende sjældne Planter og unge Træer til hendes Have eller en eller anden ny Bog, som han tænkte vilde more hende at læse. Hun kunde ikke andet end blive rørt over disse Beviser paa hensynsfuld Opmærksomhed, og de gjorde Theofilus' kolde Tavs- hed mere paafaldende og mistænkelig, sjønt det var hende en Trøst at vide, at hun dog havde en trofast Ven.

Den unge Greves Moder havde afslagt hende en kort Bisit, før hun vendte tilbage til Skotland, og ved- ligeholdt en stadig Brevveksling med sin unge Fosterdatter, som hun kaldte Adelinda.

Hun havde vundet hende meget kjær og var alt for selvstændig i sin Dom til, at andres Meninger kunde have nogen Indflydelse paa hende.

Foraaret indfandt sig paa ny — det var det andet, som Abelinda skulde tilbringe paa Landstedet — og til Trods for de Sorger, der havde hvilet saa haardt paa hende, følte hun dog, hvorledes baade hendes Legeme og Sjæl havde vundet i Styrke, og nu var hun kommen til den Anskuelse, at Livet ikke var saa tungt at bære, ja, hun fandt endog, at det havde lyse og behagelige Sider; ved at hjælpe og gavne andre havde hendes Liv ogsaa vundet Betydning for hende selv.

En Morgen skinnede Solen saa klart, at den lokkede hende uden for. Hun gik omkring i Haven og samlede alle de Foraarsblomster, hun kunde finde, for deraf at lave en Buket til en stakkels Pige, der langsomt hentæredes paa sit Dødsleje.

Der var ikke mange Blomster paa denne tidlige Aarstid, og hun gik fra Bed til Bed og søgte. Hun anede ikke, at hele denne Tid havde en Mand staaet uden for og holdt Øje med alle hendes Bevægelser.

Hun havde en svag og fin Rødme paa sine Kinder, hendes Øjne vare klare, ihvorvel der endnu kunde spores Sørgmodighed og Alvor i Dybden af dem.

Hun gik bestandig i sin Sørgedragt, og hendes simple sorte Kjole fremhævede hendes smukke og slanke Figur.

En Mand stod, som sagt, og beundrede hende og

og var aldeles fortabt i Beskuelsen af den stille lyslende
 Dame, men da Adelinda nærmede sig det Sted, hvor
 og han stod, traadte han nærmere og lettede paa sin Hat.

Først nu lagde Adelinda Mærke til ham.

„Dem, Lord Wharlow!“ udbroød hun, idet hun veg
 et Par Skridt tilbage og rødmede stærkt. „Jeg havde
 ingen Idee om, at De var i England. Deres sidste
 Brev var dateret fra Nizza.“

„Ja, det er ogsaa fjorten Dage gammel, og jeg
 har været adskillige Steder, siden jeg skrev det. — Og
 dette er Deres Bolig!“ tilføjede han, idet han vendte
 sig om og betragtede Huset. „Jeg har udmalet mig
 det saa ofte i mine egne Tanker ved Hjælp af den
 Beskrivelse, min Moder har givet mig. Det er et
 smukt Sted.“

„Ja, er det ikke?“ udbroød hun glad. „Jeg har
 bundet det saa kjær, jeg føler mig saa hjemme paa dette
 Sted. Hvorledes synes De om min Have?“

„Særdeles godt. Den er af en passende Størrelse,
 og jeg kan spore Deres Smag overalt.“

„Men des værre kan De ikke spore noget af alle
 de Planter og Blomster, De har været saa god at
 sende mig,“ svarede hun med et Smil. „Entelte af
 Deres Blomster begynde vel at pippe frem af Jorden,
 men de fleste ere gjemte i Drivhuset, og jeg skal strax

vise Dem dem; men først maa De se, hvor smukt Landsbhyen tager sig ud her fra Havelaagen. Det er en stor Fornøjelse for mig, at De er kommen paa en saa smuk Dag, thi De mærker nok, at jeg er meget stolt af mit lille Herresæde."

"Det glæder mig," svarede han hjærteligt, og han spaserede ved hendes Side hen til Laagen, idet han hver Gang, han kunde gjøre det ubemærket, stjal sig til at tillæste hende et beundrende Blik.

"Se!" sagde hun, idet de standsede ved Laagen. "Er det ikke smukt?"

Dg i Birkeligheden var det et smukt Landskab, der i Foraarssolens Glans tog sig dobbelt prægtigt ud.

"Dg jeg holder saa meget af de Folk, mellem hvilke jeg lever," tilføjede hun, "især den gode gamle Præst. Jeg priser mig selv meget lykkelig over at have fundet saadant et Hjem."

"Men føler De Dem under Tiden ikke ensom og forladt?"

Hun vendte sit Hoved bort, og et svagt Suk undslap hendes smukke Læber.

"Under Tiden, maaste; just ligesom et Skib, der

er bleven kastet om paa Havet i en Storm, til sidst kan kjede sig over den døde Ks i den Havn, det har været saa lykkelig at finde. Men jeg veed, at det er urigtigt af mig, thi mine Onstets Maal har været et roligt og fredeligt Hjem, og det har jeg fundet."

"Men De er meget ung, Lady Wharlow, og i Deres Alder tragte Folk efter lidt mere end dette."

"Det kan nok være, men saa have de ikke været saa haardt prøvede som jeg. Alle mine Forhaabninger ere tilintetgjorte."

"O, sig ikke det!"

"Det er sandt," svarede hun med en sørgmodig Stemme. "Der ere de Djeblikke, hvor jeg undrer mig selv over, at jeg kan bryde mig om at leve."

"Men De har Benner, Lady Wharlow, og Deres Liv er dyrebart for Dem, husk paa det."

"Godt, vi ville sige, at der er tre Mennesker i Verden, som vilde sørge, hvis jeg døde," svarede hun.

"Og de fattige?"

"At, ja! de vilde savne mig, formoder jeg."

"Og hvor mange af os have et helt Sogn med dets Præst i Spidsen til vore Benner?"

"Jeg ser, at De lægger an paa at gjøre mig forængelig," sagde hun med et sørgmodigt Smil, "men saadan en Fejl vil klæde mig meget slet — det veed De,

og jeg beder Dem derfor ikke at tale mere om mine Dyder."

"Jeg er overbevist om, at jeg ikke kunde gjøre Dem forsængelig, selv om jeg arbejder derpaa; men paa den anden Side kunde jeg ønske, at De havde en højere og bedre Mening om Dem selv."

"Jeg," sagde hun med en Slags Gysen, "jeg, der burde være saa ydmyg og sønderknust. Men lad os ikke tale mere om disse Ting. — Jeg har ikke vist Dem mit Drivhus endnu."

Han fulgte hende, men hans Hjærte var saa fuldt, at omendstjont han betragtede de Blomster, hun udpegede for ham, kunde han dog ikke stjæle den ene fra den anden, selv om det havde gjaldt hans Liv.

I sin Ustydighed lagde Abdelinda ikke Mærke til hans Forvirring, og ej heller fandt hun noget paafaldende ved, at han ofte svarede hen i Taaget eller aldeles ikke svarede.

Da hun havde vist ham Stalden, hvor hendes smukke Bonni stod, førte hun ham op til Huset, og kort efter sadde de ved Frokostbordet i det hyggelige lille Kabinet, som Abdelinda foretrak for sit Spiseværelse, naar hun var alene.

Abdelinda gjorde sig Umage for at være munter, stjont selve Synet af ham havde mindet hende alt for

levende om hendes sørgelige Fortid; og Lord Wharlow gjorde sit bedste for at gjøre Gjengjæld, men des uagtet gik Maaltidet i det hele taget tavst og stille af.

Da den unge Greve rejste sig fra Bordet, sagde han med en alvorlig Stemme:

„Jeg burde nu gaa, thi jeg er bange for, at jeg forstyrrer Dem i Deres Bestjæftigelser. Vil De følge mig gennem Haven ud til Laagen, Lady Wharlow?“

„Ja, inderlig gjerne,“ var Svaret, „og endog en Smule uden for. Jeg vil nu gaa ned i Landsbyen.“

Hun gik ind i et andet Bærelse for at tage sit Tøj paa, og saa længe hun var borte, vandrede han op og ned ad Gulvet, som om han var i stor Angst og Forvirring. Han sprang til, da hun viste sig igjen, og tog den lille Kurv, som hun bragte med sig, og de to fulgtes nu ad.

Efter en lang Tavshed sagde Abelinde temmelig pludselig:

„Hvor vil De tilbringe Natten, Lord Wharlow?“

„Hvor jeg vil tilbringe Natten?“ gjentog han forvirret. „Det veed jeg næppe selv. Det afhænger alt sammen af et Spørgsmaal, som jeg har at gjøre Dem.“

Endnu ikke anende hans Hjertes Tilstand, smilede Abdelinda opmuntrende til ham.

„Det skulde glæde mig, om det var en eller anden Tjeneste, jeg kunde bevise Dem, Lord Wharlow.“

„Det er,“ svarede han med bevæget Stemme, „den største Tjeneste, nogen Kvinde kan bevise en Mand.“

„De gjør mig bange; thi hvorledes er det muligt, at mine ringe Tjenester kunne i fjærneste Maade staa i Forhold til den store Taknemmelighedsgjæld, hvori jeg staar til Dem?“

„Hvorfor taler De om Taknemmelighed? O, Abdelinda, kan De ikke se, at det, jeg ønsker og attraar, er et opmuntrende Ord?“

Nu begyndte hun at forstaa ham, og i Stedet for at blive blussende rød, som de fleste Kvinder vilde blive ved en Tilstaaelse af denne Bestaenhed, blev hun bleg som Døden og skjæbde huligt. Han traadte nærmere hen til hende og forsøgte at se ind i hendes bortvendte Ansigt.

„Jeg elsker Dem at mit fulde Hjerte,“ vedblev han lidenskabeligt, „og jeg tænker mere paa Dem end paa mig selv. Dersom jeg troede, at De ikke kunde blive lykkelig med mig, Abdelinda, vilde jeg hellere være uhykkelig alle mine Dage uden Dem. Jeg har elsket Dem

dybt og inderligt fra den første Gang, jeg saae Dem, og jeg har længtes mere, end Ord kunne udſige, efter at høre Dem i Verdens Dine. Vend tilbage til Belleville ſom min Huſtru, og tro mig, jeg vil lære enhver at agte mit Valg.“

„De er god og ædel,“ ſvarede hun med halvtøvt Stemme, „men under ingen Omſtændigheder kan jeg modtage et ſaadant Offer. Jeg vil aldrig gifte mig mere, Lord Wharlow; men jeg ſtatter mere, end jeg kan udtrykke, den Ære, De har beviſt mig. Lad mig vedblive at være Deres Veninde. Jeg kan ikke — jeg bør ikke være andet og mere.“

„Hvorfor ſiger De „bør ikke“, Adelinda? Jeg er en Mand paa over tredive Aar, og jeg kjender mig ſelv. Siden den Dag, De forſikrede mig om Deres Uſtyldighed, har mit kjærefte Haab været at vinde Dem til min Huſtru; og jeg forſikrer Dem for, at dette Haab og Ønſte er voxet med hver Dag, indtil det til ſidſt er bleven uadſkilleligt fra ſelve mit Liv. Enhver Forandring og Forbedring, jeg har foretaget i Belleville, har været med de Tanker, at den ſkulde behage Deres Dine. Jeg har møbleret de Værelſer, De plejede at bebo, fra nyt af. Jeg har plantet de Blomſter, De elſkede, i tuſend Tal i Haven, og de vilde byde Dem et hjærteligt Velkommen. Mit hele Hjærte — alle mine Tanker have

tilhørt Dem, men jeg har ikke turdet tale lige til nu af Frygt for at synes paatrængende og udelikat. Dersom De har en Smule tilovers for mig, saa lad ikke en taabelig Skrupel stille sig imellem os."

Hun var rørt og bevæget, men dette forandrede ikke hendes Beslutning. Hun følte, at han fortjente en bedre Skæbne end den, hun kunde byde ham.

Imidlertid tænkte hun endnu paa Theophilus Norton. Det vilde derfor have været en dobbelt Uret af hende, om hun havde modtaget hans Tilbud.

Hun sagde med blid og undseelig Stemme:

"Det gjør mig meget ondt, at jeg forarsager Dem Sorg og Smerte, men jeg maa være tro mod mig selv og mod Dem. Jeg højagter Dem i en overordentlig Grad som Ven, men jeg har ikke den Følelse for Dem, som jeg bør have for den Mand, jeg giftede mig med. Da jeg var meget ung, gjorde jeg et skrækeligt Fejlgreb. Jeg er nu bleven ældre og fornuftigere, og det vilde ikke kunne undskyldes, om jeg gjentog det."

"Men jeg vil vente, selv om det skal være i Aar, hvis De blot vil give mig Haab om, at jeg saa kan vinde Dem," bad han.

"Det vilde da synes meget grusomt af mig, hvis jeg efter Deres lange Taalmodighed ikke kunde andet end

afslaa Deres Tilbud. Og tro mig, det er bedre, at vi forstaa hverandre strax og afgjøre den Sag med det gode. Jeg vil ikke gifte mig igjen, Lord Wharlow, men jeg haaber, at De snart vil lære at betragte mig som en Veninde og ikke som andet, og at De vil vælge en Hustru, som vil gjøre Dem Være og udfylde Pladsen, som Deres Hustru burde udfylde den, hvilket jeg aldrig vilde kunne gjøre med denne Plet paa mit Navn."

"Mener De da, at nogen tror denne taabelige Historie mere?"

"Hvorfor ikke, efterfom man troede den fra Begyndelsen af, og den aldrig er bleven modbevist," svarede hun.

"Men heller ikke paa nogen Maade bleven bestrøket, og saa dø Rygterne lidt efter lidt bort."

"Nej, de dø aldrig; Verden har fattet Nag til mig," bemærkede hun. "Det er kun, saa længe jeg er ude af Syne, at jeg er ude af dens Tanter. I det Øjeblik jeg viste mig eller vakte Opmærksomhed, skulde De se, at ingen havde glemt det mindste af min Fortid."

"Min Tillid til Dem vilde gjøre alle Rygterne til Usandhed," sagde han.

„Det er bedre ikke at røre ved det, der nu en Gang er dnyset i Dvale, Lord Wharlow. Her lever jeg saa roligt, og ingen Ondskab og Bagtalelse kan naa mig her, og jeg har ikke Mod til at vove mig frem igjen. Tilgiv mig, at jeg taler aabent og ligesvem til Dem, men jeg tror ikke, at jeg kunde tage tilbage til Belleville, selv om jeg elskede Dem, thi jeg har lidt alt for meget paa dette Sted.“

„Hvis det er den eneste Hindring, hvad skulde da afholde mig fra at forlade mit Gods og tage Bolig et andet Sted?“ sagde han.

„Men det er ikke den eneste Forhindring.“

Han traadte nærmere hen til hende og sagde med hvistende Stemme:

„Er det sandt, hvad Miss Trevelyan fortalte, at — at De elskede Theofilus Norton?“

„Jeg elskede ham en Gang,“ svarede hun oprigtigt, skjunt hun rødmede, da hun udtalte disse Ord.

„Og nu?“

„Jeg kan ikke sige Dem det. Jeg haaber, at jeg ikke gjør det, det er alt, hvad jeg kan sige. I ethvert Tilfælde vilde jeg ikke gifte mig med ham, selv om han ønskede det, og jeg er sikker paa, at han ikke ønsker det.“

„Tror De ikke, han vil prøve paa, at rolle Deres Beslutning?“

„Han har hidtil ingen Anstrængelser gjort sig i denne Retning,“ svarede hun, „og det vilde ogsaa være til ingen Nytte. Nu kan jeg mere koldblodig behandle dette Spørgsmaal, og jeg bestræber mig for at anse det som ikke vedrørende mig og stiller mig lige over for det som en upartist Sagttager. Jeg har taget en Bestemmelse for min Fremtid, Lord Wharlow, og denne Bestemmelse forandrer jeg ikke.“

„De ser Tingene i alt for mørkt et Lys, Abdelinda. De har et varmt og sømt Hjærte, hvorfor vil De da nægte Dem den Betsignelse, som følge med Moderkærligheden, og den Lykke, som et fredeligt Hjem giver?“

„Fordi Skæbnen har villet det saaledes,“ svarede hun, idet hun rødmede svagt.

„Men det er Dem, som vil det saaledes — ikke Skæbnen, Abdelinda. Alt dette kan De opnaa, De behøver blot at udstrække Haanden, og den Lykke, som De siger, at Skæbnen nægter Dem, skal blive Deres.“

„Nej, en saadan Lykke kunde jeg ikke nyde med Ure og med Rette,“ sagde hun, og en Taare perlede i hendes smukke Dine, thi det forekom hende under Tiden bitterligt haardt, at hun aldrig skulde kjende noget til den store Glæde at kunne have Børn, hvem hun kunde

kalde sine egne. „Deres Moders Navn,“ vedblev hun, „vilde kaste en Skygge over deres unge Liv, og hvor kunde jeg være saa hensynsløs at udsætte dem for dette?“

„De udmaler Dem i Deres Fantasi saadanne Banstueligheder, som aldrig ville kunne komme til at eksistere, Adelinda. Denne uheldige Historie vil være forglemmt længe, før den kan kaste Skygge over Deres Afkom.“

Hun fultede dybt.

„Saadanne Ting forglemmes aldrig, Lord Wharlow. Jeg kan se det med mine fjærnere Naboer her. Hvis jeg tilfældigvis paa mine Kjøreture træffer nogle af dem, vende de med Flid Hovedet bort, eller ogsaa se de mig aldeles ugenert ind i Djnene for at faa et Glimt af den Kone, som har myrdet sin Mand, men som var saa heldig at undgaa Straf. Den virkelige Sandhed vil aldrig komme for Dagens Lys mere, og derfor maa jeg bære denne grusomme Mistanke hele mit Liv og tage den med mig i Graven; men jeg vil aldrig kaste en Skygge paa nogen andens Liv end mit eget. Jeg vil holde mig fri for den Bebrejdelse, at have draget nogen anden ned med mig.“

„Selv om dette var saa, Adelinda — og jeg be-

nægter Muligheden deraf — hvad vil De saa svare, om jeg foretrak dette for at leve uden Dem?”

Dg han bøjede sig atter frem for at se ind i hendes Ansigt.

„Der er en Pligt for mig at forstaae Dem for alle de Bebrejdelser, De vilde gjøre Dem selv længere hen i Tiden, hvis jeg blev Deres Hustru, og denne Pligt kan jeg kun opfylde ved at blive fast i min Beslutning. Dg paa den anden Side vilde jeg ikke kunne gjengælde Dem et saadant Offer paa tilstrækkelig Maade uden ved at skjænke Dem mit hele Hjærte, og det kan jeg ikke.“

„Sagen er, at De hader mig, Abelinda; hvorfor siger De det ikke aabent og ærligt?”

„Fordi det vilde være en stor Usandhed. Jeg betragter Dem som den bedste og mest trofaste Ven, jeg har i Verden. Jeg højagter Dem som en Ven, men jeg elsker Dem ikke, som jeg bør elske en Ugtefælle, og De fortjener en bedre Skæbne end den, De kan opnaa ved min Side.“

„Sig snarere, at De fortjener en bedre Skæbne!“
fulkede han.

„Dersom jeg kunde være sikker paa, at jeg kunde glemme en anden,“ sagde hun, „skulde De saa Deres Dnsle opfyldt, Lord Wharlow, hvor mange Bebrejdelser

jeg end senere vilde gjøre mig; men jeg kan ikke sige dette med en god Sambittighed."

"Fortjener han Deres Kjærlighed, Abelinda, eftersom han har svigtet Dem paa en Tid, De trængte til hans Hjælp og Omfarg?" hviskede Lord Wharlow.

"Nej, og dog er det ikke min Natur at glemme saa let. Han har maaſte lyttet for meget til Folks Tale og er selv bleven tvivlende."

"Saa er han en Uelſing!" svarede Greven med undertrykt Harm. "Hvad bryder jeg mig om Verdens Mening? Jo mere den raaber paa Deres Skyld, desto mere er jeg overbevist om Deres Uſkyldighed."

"Men der er ſaa Menneſter ſom Dem," svarede hun blidt.

I et Par Minutter vandrede han ved hendes Side i dyb Tavſhed, og derpaa ſagde han:

"Abelinda, vil De være barmhjerzig og træffe en Aftale med mig?"

"Derſom jeg kan det med god Sambittighed, Lord Wharlow."

"Derſom Mr. Norton i de næſte ſex Maaneder ikke har givet noget Tegn paa ſin Tilværelſe, og Deres Følelſer for ham i denne lange Tid have forandret ſig, vil De da tillade, at jeg kommer her til igjen og taler min Sag paa ny?"

„Jo, dersom De ønsker det, men det vilde være langt fornuftigere, om De prøvede paa at glemme mig, Lord Wharlow.“

„Det kunde jeg ikke, om jeg vilde det; og jeg vilde ikke, om jeg kunde det,“ svarede han med fast Stemme. „Om sex Maaneder vil De se mig her igjen, Adelinda, og hvis De saa kan give mig et andet Svar, vil jeg blive det lykkeligste Menneske paa Jorden. Men nu ser jeg, at De er træt, og skal derfor ikke tale mere. Jeg maa vel nok skrive til Dem lejlighedsvis, maa jeg ikke?“

„Deres Breve ere en stor Glæde for mig,“ sagde hun aabenhjærtigt.

Bed denne Tilstaaelse kom der et Lysglimt i hans Øje, men det udsulkedes snart igjen da hun pludselig standsede og pegede paa et lille Hus tæt ved Siden af Vejen.

„Det er her, jeg skal hen, og maa nu byde Dem Farvel. En stakkels Pige der inde vil have lyttet ængsteligst efter mine Skridt den sidste halve Time, og jeg er bange for, at hun skal tro, at jeg svigter hende.“

„Vil De give hende dette fra en Ven?“ sagde han, idet han tog et Pengebille af sin Pung.

Adelinda smilede taknemmelig til ham, da hun tog imod en Sovereign af ham; men han greb atter hen-

des Haand og trykkede den til sine Læber, og med et sørgmodigt og stuffet Blik forlod han hende.

Men var det ikke naturligt, at Abelinda ofte tænkte paa ham, efter at han havde givet hende et saadant Bevis paa sin Hengivenhed og Trofasthed, og at hun til sin store Sorg sammenlignede Lord Wharlows ædle Tænkemaade med Theofilus Nortons uforklarlige Tavshed.

Kapitel 26.

Theofilus Norton rejste til Fastlandet og opholdt sig der et Aar. Han gjorde alt for at glemme det blege, dejlige Ansigt, der syntes at staa bebrejdende for ham, saa snart han tænkte paa svundne Tid.

Dg til Trods for alt, hvad han gjorde, kunde han ikke blive disse Tanker kvit, de pinte og plagede ham, og mere end een Gang vovede han sit Liv i det Haab at gjøre en Ende paa sin Tilværelse; og mellem Bjærg-

førerne i Sveits' git han under Navnet den gale
Engländer.

Det var ikke saa let, som han havde haabet, at
løbe bort fra sine egne Tanker. Selv om han var nok
saa træt og udmattet, vare hans Tanker dog i be-
standig Virksomhed, og Gjenstanden, de bestjæstigede sig
med, var bestandig den samme.

Da Aaret var til Ende, besluttede han at rejse
hjem, om ikke for andet, saa for en Afvejlings
Skyld.

Hans Moder havde indstændig opfordret ham til
at vende tilbage, thi hun nærede Bekymringer for sin
Mands Liv og var fuldstændig ude af Stand til at
forstaa, hvad der bevægede hendes Søn til at rejse om
paa denne rastløse Maade.

Elma havde ogsaa igjennem sine Breve nyret sin
Længsel efter at se ham igjen, og mange Gange havde
hun omtalt, hvorledes hendes Fader savnede den villige
Tilhører til sine politiske Udviklinger.

Elmas Breve havde været en virkelig Glæde for
den vandrende Mand, og dersom hans ofte havde sluffet
hende, bleve de dog modtagne og læste med ikke mindre
Iver.

For hende kunde han blottet sit Hjertes Følelser,
thi hun kjendte hans Hjertes Hemmelighed, og han

glemte rent, at hvis hun elskede ham, som han havde været tilbøjelig til at tro, maatte han pine hende med sine Klager — med sin brændende Længsel efter en Dylke, som aldrig kunde blive hans. —

„Hendes Billede vil aldrig forsvinde af mit Hjærte,“ skrev han, „og dog tror jeg, jeg aldrig kunde bringe det over mit Sind at se hende mere. Jeg ønsker, jeg arbejder paa at kaste hende ud af mit Hjærte, at glemme hele Fortiden, som var den aldrig havde været til, men jeg kan ikke — jeg kan det ikke! I et helt Aar har jeg nu kæmpet og stridt mod disse bitre Minder, og jeg er ikke nærmere ved Sejren, end da jeg begyndte.“

Dette Brev blev læst med Taarer, før Elma havde fuldendt Læsningen af det. Hendes Rivalinde, selv om hun var detroniseret, var endnu den triumferende og holdt ham fast, til Trods for alle hans Kampe og Lidelser.

Vilde Turen nogensinde komme til hende?

Under Tiden fortvivlede hun aldeles, men saa mindedes hun det Kys, han havde givet hende ved Afskeden, og det indgød hende Trost. Hun tænkte, at dersom han blot vilde komme, skulde hun gjøre sig uundværlig for ham, og det øvrige vilde da blive en let Sag. Kaldte han hende ikke al Tid „sin kjære Veninde“, og talte

han ikke om hendes Breve som den eneste Trøst, han havde i Verden?

„Dg Mænd ere svage, og jeg er smuk,“ sagde Elma til sig selv. „Det skulde være beshynderligt, om jeg ikke kunde faa ham til at glemme denne Kvinde, naar jeg først har ham Ansigt til Ansigt.“

Dg hun skrev med en hjærtelig Anmodning til ham:

„Hvorfor holder De Dem saa længe borte fra Deres Venner? Vi kunne sikkerligt troste Dem langt bedre end fremmede Folk, og De maa vide, at kjærlige og hengivne Hjærter staa aabne for Dem. Det forekommer mig at være en Evighed, siden De tog bort, og jeg bliver under Tiden saa modløs og tænker, at De ikke bryder Dem det mindste om os mere. I Sandhed, De maa i den lange Tid være bleven træt af at slakke omkring, ligesom vi ere nær ved at dø af Længsel.“

Elma tænkte, at dette Brev fortjente et bedre Svar, end hendes forrige Breve havde faaet. Derfor hun blot kunde fortælle ham, at Adelinda var uskyldig, vilde han flyde tilbage, men nu vidste hun, at han stæde England. Dog den Underretning, hans næste Brev bragte hende, var, at hans Faders Tilstand gav Anled-

ning til Belysning, hvorfor han strax vilde rejse tilbage, og Elmas Dne sunklede triumferende.

Det havde for Resten været et sørgeligt Aar for hende. Mr. Marsh havde været nedstemt og sygelig. Indieren gik tabs og alvorlig omkring, og Pepita led for det meste af Gigt, saa at der ingen Fornøjelse var ved at omgaaes hende.

Og desuden kunde Pigen ikke glemme, at Spanierinden havde talt saa usfordelagtigt om hendes Fader, og dette havde ogsaa været Anledning til, at Elma holdt sig borte fra hende.

Der havde ikke været ført nogen hyderligere Forhandling mellem den indiske Doktor og Elma i Henseende til hans Fordringer paa hende.

Hun foretrak at paatage sig en Mine, som om hun ikke vedtjendte sig disse, og han ventede taalmodigt, for at han kunde nyde sin Sejrs fulde Sødhed.

Hun blev under Tiden en Smule forstrækket over hans rolige Blik, der forraadte en selbevidst Magt; men hun var for opfyldt af andre Tanker til, at hun skulde beskæftige sig meget med ham. Han derimod mente, at han dog havde opnaaet noget, eftersom han havde lært hende at frygte ham en Smule og betragte ham mindre som Slave og mere som Herre.

Det var en glad og behagelig Overraskelse for Elma, da Mr. Marsh en Dag sagde:

„Kunde du have Lyst til at rejse til London med mig paa Mandag, min kjære Pige? Jeg har nogle Forretninger at besørge, og jeg har tænkt mig, det vilde blive en behagelig Udspredelse for dig.“

„Fader, det vilde være en usigelig Glæde for mig!“ svarede Elma, der pludselig erindrede, at Theofilus havde skrevet, at han vilde komme til London om Onsdagen og havde ytret det Haab, at de kunde mødes.

„Meget godt, Barn, saa saa dit Tøj pakket ind; eller hør lidt — dine Klæder ere saa gammeldags og affækkende, og jeg gjør bedre i at kjøbe dig nogle nye. Jeg vilde ikke synes om, at peger paa dig paa Gaderne.“

„Er jeg da saa besynderlig klædt, Fader?“ spurgte Elma.

„Din Dragt klæder dig i ethvert Tilfælde godt, min kjære Pige; men det er det bedste, at du kommer til at ligne andre Damer der i Staden.“

„Ja, det bliver vist det bedste. Jeg ønsker ikke, at nogen skal stamme sig ved at spāsere med mig. Og, Fader —“ tilføjede hun undseeligt.

„Hvad vilde du sige, min kjære?“

„Jeg haaber, vi skulle træffe Theophilus Norton.“

„Det vilde i Sandhed være en stor Glæde,“ svarede hendes Fader forpjet.

„Han har skrevet til mig, at han vilde tage ind paa Hotel Viktoria, saa du kunde skrive ham til og bede ham komme at besøge os.“

„Ja, det vil jeg. Det synes at være en Evighed, siden vi vare sammen, og jeg holder mere af ham end noget andet Menneske, jeg kjender.“

Elmas Kinder rødmede, og hun maatte vende sit Ansigt bort, for ikke at vække sin Faders Mistanke. Men de næste Par Dage var hun i den lyvende Himmel og vidste næppe, hvorledes hun skulde styre sin Utaalmodighed.

Mr. Marsh, der i sin Ungdom havde set maaske alt for meget af Verden, morede sig over sin Datters naive Forbavselse og barnlige Genrykkelse, da de kom til Byen.

Landsbypigen var nær ved at tabe baade Næse og Mund over alt det storartede, hun saae, og over de glimrende Butikker, der formeligt blændede Øjnene

Hun vilde kjøbe alt, hvad hun saae, og havde ham

ikke paataget sig et Overophyn over hendes Indløb, vilde hun sikkert have tømt hans Pengepung den første Dag.

Men han kunde ikke andet end betragte hende med faderlig Stolthed, da hun kom for at vise sig i en af sine nye Dragter. Og naar de spaserede paa Gaden, mærkede han, hvorledes Folk vendte sig om og saae besnundrende paa den smukke Pige.

Hendes sorte Haar, hendes prægtige mørke Øjne og klare olivenagtige Hud bidrog ogsaa til, at Folk lagde Mærke til hende, og den Bevidsthed, at Theofilus kjønt han i saa Henseende stillede store Fordringer, ikke kunde finde nogen Fejl ved hendes hele Klæbedragt, aflokkede hendes Læber det ene Smil efter det andet og gav hendes mørke Skjønhed just den Fyrighed og det Liv, som den behøvede for ret at falde i Øjnene.

Mr. Marsh havde skrevet til Hotel Viktoria om Tirsdagen, saa at Theofilus kunde finde Brevet der ved sin Ankomst, og Onsdag Aften, da Faderen og Elma sadde ved Raskelovnsilden og ventede paa en Bogn, der skulde kjøre dem til Theatret, gik Øren op, og Theofilus traadte ind.

Elma var i en sort Flors Dvertjole med en rød

Ramelia i Haaret og en paa Brystet; og da hun rejste sig med blussende Kinder for at hylde ham velkommen, maatte han have været blind, hvis han ikke kunde se, hvor smuk hun var.

Og han saa det og saa, hvorledes Glæden sunkede i hendes Dine ved Synet af ham.

„Jeg er kommen for to Timer siden,“ sagde han, „og jeg fandt Deres venlige Brev liggende til mig, og efter et Bad og en lille Søvn kommer jeg nu selv for at besvare det personlig. Jeg haaber, De har det godt. Hvad Elma angaar, er det unyttigt at spørge hende herom,“ og han sendte hende et af sine rolige og behagelige Smil.

„Jeg har det saa godt, som jeg kan vente at have det. Jeg er ikke længer nogen ung Mand, veed De,“ svarede Mr. Marsh. „Men jeg synes ikke, De ser meget bedre ud efter Deres Rejse, Mr. Norton.“

„Maaske ikke,“ og han sukede svagt. Elma lagde Mærke hertil, og Skinsygens Pile gik til hendes Hjærte. „Men jeg er bange for, at De skal ud.“

„Jeg tror, det vil blive behageligere her paa vort Bærelse end at gaa i Theatret, Fader — tror du ikke

og saa?" spurgte Elma hurtigt. „Jeg har stor Lyst til at høre noget om Mr. Nortons Rejser.“

Det var alene for at more hende, at Mr. Marsh vilde i Theatret; for sit eget Bedkommende havde han ingen Lyst dertil og derfor var han meget villig til at rette sig efter Datterens Ønske; og da det i samme Øjeblik blev meldt, at Bognen var der, sagde han til Kellneren, at de havde bestemt dem om; og de tre droge nu deres Stole tæt sammen og passerede muntert og fornøjet om de forskjelligste Ting.

„Jeg er overbevist om, at Fader vil sove godt i Nat,“ bemærkede Elma, da Theofilus henved Midnattid rejste sig for at gaa bort. „Han har nu faaet nok af Politik for lang Tid.“

Det blev bestemt, at Theofilus den næste Formiddag skulde træffe sammen med dem og ledsage dem i den zoologiske Have. Men da han indfandt sig henimod Klokken tolv, saa han, at Mr. Marsh var syg og lidende, og at Elma var modsalden og bleg, fordi hun skulde gaa glip af den Spaseretur, som hun havde stattet saa højt.

Mr. Marsh bemærkede sin Datters Skuffelse og vendte sig til Theofilus.

„Jeg er bange for, jeg maa holde mig rolig i
Abelinda.

Dag," sagde han, „men der er ingen Grund til, at I to skalde blive hjemme derfor."

„Men Fader, jeg kan da ikke lade dig blive alene her," udbød Elma, „hjent hendes Ansigt klarede sig hurtigt op.

„Passt du, min kjære Pige. Jeg er intet Bortrejst, jeg falder sandshuligvis i Søvn og vaagner ikke op før I komme tilbage. Det er en smuk Dag, og selv om vor Ophold i London kun bliver kort, vilde det være en Skam ikke at benytte Lejligheden."

„Og jeg staar fuldstændigt til Deres Dispositioner," bemærkede Theofilus forekommende.

Pigen behøvede ikke at overtales og styrkede ind og sit Bærelse for at klæde sig paa, og hun isærte sig naturligvis sin fineste Sæds i den Hensigt, at Theofilus skulde være stolt af sin ledsagerisse.

Han saae meget alvorlig og tankesfuld ud, da hun brøde op, men lidt efter lidt satte hendes lystige og muntre Sind ham i godt Humør, og da de naaede Hoveden, lod han til at befinde sig rigtigt godt.

Elmas mange naive Spørgsmaal bragte ham uaf hans egne Tanker, thi han maatte forklare og oplyse hende om alt. De stode just sammen og saae paa de Agerne og lo ad alle deres pudsigge Sneger, da en Dame, ledsaget af en gammel Herre, nærmede sig Buxen

og stillede sig tæt ved Siden af dem med Ryggen halv vendt bort.

„Jeg maa rejse hjem for et Par Dage, Elma; men saa skal det være mig en stor Glæde at tage Ophold hos Dem,“ havde Theofilus just sagt som Svar paa en Bemærkning af Elma, da Damen uvilkaarligt vendte sig om, som om denne Stemme forekom hende bekendt, og Theofilus saae een Gang til Adelindas smukke Ansigt.

Hun blev dødbleg, og hendes Læber dirrede svagt. Han stod som lynslagen, og hans Hjerte bankede saa stærkt og haardt, at han var nær ved at synke sammen. Elma, der var lige saa bevæget som de andre to, traadte et Par Skridt tilbage for at se, hvorledes denne Scene vilde ende. Hun kunde have set Adelin-
linda styrte død om uden at høre et medfølgende Ord.

Endelig, for at gjøre en Ende paa denne pinlige Tavshed, rettede Lady Wharlow sig op i sin fulde Højde og vendte sig om til sin ledsager og sagde med en tilkæmpet Fatning, der gjorde hendes Stemme aldeles tonløs:

„Det er bleven koldt — det er vist det bedste, at vi gaa.“

Dg uden at se sig om, samlede hun sine lange
Kjolestjærter op paa Armen og gik bort.

Kapitel 27.

Theofilus blev i nogle Minutter staaende paa det
Sted, hvor Abelinde havde forladt ham. Elma iagttog
tog den største Tavshed og stirrede ubevægelig paa
ham.

Endelig sagde han:

„Har De set alt, hvad De ønsker at se, Elma?“

„Jeg har set nok. Skulle vi gaa?“ svarede hun.

„Er det ogsaa Deres virkelige Mening, at vi ikke
skulle blive her længere?“

Hun havde set, hvorledes selv en Flig af La-
Wharlows Kjole var tilstrækkelig til at forvirre den
Mand, hun elskede saa lidenskabeligt.

Han gjorde Bold paa sig selv for at bevare

ntatning, men de sammenknebne Læber og det stive Bil
 rrrraadte tydeligt, hvilken Anstrængelse det kostede
 .mam.

Endelig bød han hende sin Arm, og de gik bort
 rnsden modsatte Retning af den, Abdelinda var gaaet.

Han svarede hen i Taaget paa hendes Spørgs-
 maal, saa at hun til sidst hørte op med at tale til
 mam, og de vandrede den øvrige Del af Vejen i
 sandhed.

Bed Hotellets Dør forlod han hende, idet han
 dgagde, at han havde et Grinde at udrette, men om
 stenen vilde han komme igjen for at se, hvorledes Mr.
 Marsh havde det.

Elma var glad over at finde sin Fader sovende,
 og igi hun ønskede at være alene en Stund. Mødet med
 Abdelinda havde aldeles ødelagt Dagens Fornøjelse for
 hende, og det var en ringe Tilfredsstillelse for hende,
 at Theofilus ikke havde talt til hendes Medbejerske, naar
 hun tænkte paa den hæftige Sindsbevægelse, han var
 kommen i.

Mr. Marsh vaagnede og havde det bedre. Han
 havde en Mængde Spørgsmaal at gjøre Elma, men
 hønt denne forsøgte at se munter og fornøjet ud, lykke-
 es det hende dog ikke, og Faderen saar forundret paa
 ende og udbrød:

„Jeg er bange for, at du ikke har moret dig rigtigt i Dag?“

„Jo, Fader, jeg har moret mig meget godt, men de vilde Dyr gjorde saadan en Støj, at jeg har faaet Hovedpine deraf.“

„Hvor forlod Mr. Norton dig?“

„Han forlod mig uden for Døren, men han kommer om et Øjeblik for at se, hvorledes du har det og for at sige os Farvel.“

„Det er prægtigt. Jo mere jeg taler med denne unge Mand, desto bedre synes jeg om ham.“

Elma vendte sit Ansigt bort, da hun svarede i en Tone, der forraadte en paataget Vigeeghdsighed.

„Ja, han er meget venlig og behagelig.“

„Og meget forskjellig fra den nuværende Slægt af unge Mænd,“ vedblev Mr. Marsh, „der er ingen Arrogance eller Indbildskhed ved ham. Han hører paa de ældres Meninger i Stedet for som andre unge Mænd at paatage sig en Tone, som om de vidste langt bedre Bested, og som om alle gamle Folk hørte til en svunden Tid. Men forekommer det dig ikke, Elma, at han ikke synes lykkelig?“

„Jeg tror ikke heller, han er det,“ svarede Elma med synlig Anstrængelse.

„Og dog skulde man mene, han havde alt, hvad

er behøvedes for at være lykkelig — Rigdom, en glimrende Stilling, ansette Forældre og Sundhed og Ungdom. Jeg kunde næsten fristes til at tro, at han har en ubestribelig Kjærlighed. Hvad siger du, min kjære Pige? Kvinder ere mere skarpt seende i saadanne Sager end Mænd."

Elma blev fritaget for den Ubehagelighed at svare, og i det samme Øjeblik traadte Theofilus ind. Hans Bæsen og Lydighed paa Nedsættelse, saa at Mr. Marsh sympatetisk udsprogte:

"Jeg er bange for, at De har haft ubehagelige Bryderier, Mr. Norton?"

"Ja, det er en sørgelig Verden, vi leve i," svarede han undvigende. "Men jeg haaber, De har det bedre, Mr. Marsh?"

"Jeg føler mig langt lettere til M. de," svarede Mr. Marsh, men da Elma i det samme forlod Bærelset, vendte han sig til Theofilus. og idet han sænkede sin Stemme, sagde han alvorligt: "Sagen er den, Mr. Norton, at jeg aldrig faar det stort bedre. Jeg har i de sidste ti Aar ført et Liv, fuldt af den skrækkeligste Angst og Uro, og dette har tæret paa mig lidt efter lidt. I det sidste Aar eller mere er jeg kommen til den Anskuelse, at der var noget galt fat med mit Hjærte — ja, jeg frygtede endog for, at mit Sind var sygt,

thi under Tiden blev jeg saa nedtrykt og forsagt, at jeg næppe kunde udholde Livet. Endelig bestemte jeg at tage her til London for at raadspørge en Læge."

"Og hvad har har sagt Dem?" spurgte Theofilus med første Interesse.

"Han sagde, at dersom jeg kunde holde mig i Fred og Ro, kunde jeg leve et Par Aar til — fire eller maaske fem; men under modsatte Omstændigheder kunde han ikke svare for, at mit Liv vilde vare mange Maaneder længere. Jeg vil ikke for alt i Verden have, at Elma skal vide dette, stakkels Barn! Men det er alene for hendes Skyld, at jeg ønsker at leve. Jeg skjælver, naar jeg tænker paa hendes Fremtid. Omstændigheder, over hvilke jeg ikke havde nogen Magt, have gjort det absolut nødvendigt for mig at holde hende isoleret, og derfor har jeg ikke nogen, jeg kan betro hende til, naar jeg er borte, og jeg indser, at den Bestemmelse, jeg en Gang tog med Hensyn til hendes Fremtid, aldrig kan udsæres. Det er alt dette, der gjør mig urolig og ængstelig, og jeg har ogsaa andre Sorger, om hvilke De maaske kan danne Dem en Forestilling af det som De saae hin Aften, da De scelste mit Liv, saa at det i Grunden," sluttede han med en sønderknust Stemme, "synes at være en Taabelighed at sige til mig, at jeg skal holde mig i Fred og Ro."

„Men hvis Deres Liv afhænger af det, Mr. Marsh?“

„Ja, det er netop det sørgelige af det.“

„Men hvorfor vil De saa plage Dem med saadanne Tanker? Hvorfor vil De i det hele taget gjøre Dem Bekymringer for Elmas Fremtid? Hun er sund og stærk, har en god Forstand, og da der er godt sørget for hende, vil det ikke have nogen Banhelighed at finde et passende Hjem for hende, indtil hun bliver gift.“

„Al!“ udbrød han, „det er netop det sørgelige af det. Der er ikke godt sørget for hende, Mr. Norton. Naar jeg dør, vil hun ikke saa en eneste Hvid, med mindre hun indgaar et vist Giftermaal, der, efter hvad jeg har lagt Mærke til i den sidste Tid, vil være hende lige saa modbydeligt som at gaa om og tigge sit Brød hos fremmede. Det er haardt for mig, at alle mine Beregninger ere slaaede mig fejl, og efter den Maade, paa hvilken Elma er opdraget, er hun aldeles usikket til alene at kunne bryde sig en Bane i Verden. Men jeg trætter Dem med mine mange Ord — De veed jo nok, at hvad Hjertet er fuldt af, løber Munden over af.“

„De trætter mig ikke, Mr. Marsh, tvært imod føler jeg mig smigret ved Deres Fortrolighed. Min Moder er en forstandig Kone, og derfor vil tillade det, vi

jeg raadsføre mig med hende. Hun vil maaske være i Stand til at træffe et Arrangement, som kan lette Deres Sind en Smule. Imidlertid maa De love mig ikke at bryde Deres Hoved for meget med disse Ting, og det netop for Elmas Skyld."

"Jeg vil prøve derpaa, det vil jeg love Dem, men jeg er bange for, at det ikke vil lykkes mig. Elma har været min eneste Glæde og Trøst i alle disse tunge Aar, som ellers ikke vilde have været til at udholde. Hun har ingen Anelse om den ulykkelige Byrde, jeg har baaret om med mig, og jeg beder til Himlen, at hun aldrig maa lære den at kjende. Jeg kunde ikke udholde den Tanke, at hendes Fremtid skulde formørkes og forspilbes, og det vilde den blive, naar den Frygt og Angst, som har været min daglige Vedsager, ogsaa faldt i hendes Lod."

"Men hun har sikkerligt Mod til at bære denne Sorg; og sæt, at hun skulde gjøre Opdagelsen senere, naar De ikke stod ved hendes Side, vilde det da ikke være værre?"

"Jeg har taget alt dette med i Betragtning Mr. Norton, og jeg tror, at det eneste, der kan bevare hende, er at hun bliver holdt i Uvidenhed om min Hemmelighed lige til sin Død. Rundskab derom er efter min Mening

alene tilstrækkelig til at frembringe den Ulykke, jeg befrygter."

"Da jeg ikke kjender Sagen, er det maaste taabeligt af mig, at ville komme med Raad," sagde Theofilus alvorligt. "Men for mit Bedkommende er jeg tilbøjelig til at stole paa hende. Husk paa, hun er ingen svag-sindet, nervøs Pige, men en Kvinde fuld af Mod og kraftig Vilje."

"Naar har De set alt dette?" afbrød Mr. Marsh ham ivrigt.

"Det kan man se i hendes Dine, i hendes Bæsen, i hendes Sædvaner og hvor som helst. Jeg vilde hellere indvie hende i en hemmelig Sorg end nogen anden Kvinde, jeg kjender."

"De veed ikke, hvad det er. Elma vilde aldeles forstaae over den skrækelige Hemmelighed, hvad jeg har været nær ved at gjøre flere Gange."

"Tro mig, De piner Dem selv med en sygelig Fjthgt, Mr. Marsh. Elmas Sind er stærkt nok til at taale, hvad det skal være. Der er stærkere Tømmere i hende, end De bilder Dem ind."

"De veed ikke, hvad det er," gjentog Mr. Marsh med en haabløs Mine, og derpaa lagde han pludselig sin Finger advarende paa sine Læber.

"Ikke et Ord eller en Anthydning herom til Elma,

jeg besværges Dem," sagde han. „Ulykken kan tids nok komme."

Hans Dre havde aabenbart opfanget Lyden af hendes Skridt i Gangen, thi hun kom i det samme ind og støttede sig til Armen paa sin Faders Lænestol.

Han lagde kjærtegnende sin Haand over hendes og vedblev at tale med Theofilus.

„Naar kunne vi vente Dem hjemme hos os?" spurgte han. „Dersom denne Frost varer ved, kan det snart blive Skjætsføre paa Søen."

„Jeg vil strive, saa snart jeg kommer hjem og lade Dem det vide. Jeg har nu været saa længe borte, at min Familie formodentlig ikke vil lade mig rejse strax; men naar den bliver kjed af mig, skal det være mig en Glæde at mindes Deres venlige Indbydelse."

„Tak!" svarede Mr. Marsh. „Vi ville med Længsel imødesee den Dag, da vi høre fra Dem."

Theofilus saae paa sit Ur og erklærede, at han strax maatte gaa, hvis han ikke skulde komme for silde til Toget.

„Vær nu forsigtig og plej Dem godt," tilføjede han, idet han greb Mr. Marshs Haand med et betegnende Blik. „Far vel, Elma, spar nu Deres Kræfter, til jeg besøger Dem, thi naar jeg kommer til Deres

Faders Gods, skulle vi spafere nogle lange Ture sammen."

Elma sendte ham et alvorligt og længselsfuldt Smil og fulgte ham til Døren, hvor hun een Gang til trykkede hans Haand, og derpaa styrkede hun op igjen. — —

"Naar rejser du hjem Fader?" spurgte Elma denne Aften.

"Hvad, er du allerede kjed af at være i London, min kjære?"

"Jeg tror det næsten. Jeg begynder at indse, at den Fornøjelse, man har her, er snart forbi."

Mr. Marsh betragtede hende med et ængstelig Blik.

"Havde Theofilus' Afreise frembragt denne pludselige Forandring i hendes Mening?" spurgte han forundret sig selv.

Det lod næsten til, at hun gættede hans Tanker, thi hun blev pludselig rød lige til Isen. Mr. Marsh saae ned for sig og sukede. Forviklinger af en ny Art indfandt sig maasse, og hvorledes skulde han faa Styrke til at møde dem?

Den næste Dag afslagde Mr. Marsh et nyt Besøg

hos sin Doktor, idet han foregav for Elma, at han havde et Verinde at besørge. Pigen anede sjensynlig intet, og om Fredagen vendte de tilbage til deres Hjem.

„Jeg er glad ved, at De kommer tilbage,“ sagde den indiske Datter, saa snart han var alene med Mr. Marsh. „Det har været et haardt Arbejde for mig at holde Fred og Ro her i Huset i Deres Fraværelse.“

„Hvorledes det?“

Og Mr. Marshs Haand foer pludselig op til hans Hjærte, som om han følte et hæftigt Sting der.

„Pepita har gjort mig overmaade mange Bryderier.“

„Jeg troede, hun var syg.“

„Det var hun ogsaa, da De tog bort; men De veed, hvor fuld hun er af overtroiske Indbildninger, og hun forsikrer, at hun har haft et Syn, som pludselig har gjengivet hende Mod og Haab og som Følge deraf ogsaa hendes Helbred. Hun er begyndt paa at liste sig om her ved Huset ved Midnatstide, og som om den anden vidste Bested hermed, thi hun var mærkværdig urolig og umedgjærlig.“

„Kan De ikke bringe Pepita til Ro?“

„Nej, hun er nu bleven kjed af mine Bøstier, siger hun, og vil selv skaffe sig Ret. Jeg kan ikke udvirke noget hos hende nu for Tiden.“

„Det er Skade, at De har mistet Deres Indflydelse over hende. Det er en Kvinde, som ingen Spøg kjender, naar hun er kommen i Harnist.“

„Ja, og hun er kommen i Harnist nu!“ svarede Indieren koldt. „Derjom det lykkes hende at bane sig Udgang til Dem, hvad vil De saa sige til hende?“

„Det samme, jeg har sagt hende før. Forholdene have ikke i mindste Maade forandret sig siden vort sidste Sammenkomst for ni Aar siden.“

„Men hendes Anstuelser have forandret sig, og hun vil til al Ulykke ikke høre paa Dem med den samme Taalmodighed.“

„Jeg havde haabet, at hendes Kjærlighed til Elma vilde have holdt hende tavst,“ svarede Mr. Marsh med et dybt Suk. „Med dette Haab for Dje har jeg ladet Barnet gaa ud og ind hos hende lige fra Begyndelsen af.“

„Hun holder vel meget af Elma, men hendes Harm er dog stærkere end denne Følelse. Hun mener sig stuppet, og hun vil gjøre alt for at opnaa det, hun na

har ventet paa i mange Aar. Derfor maa De, Mr. Marsh, tage Deres Forholdsregler."

Mr. Marshs Hoved sank modfalden ned paa hans Bryst.

"Det vilde være stræffeligt, Neubro, om hun skulde tilintetgjøre alle disse sørgelige Aars Arbejde. Men dersom hun lægger an paa at komme os til Lids, kan der ikke være nogen Tvivl om Resultatet."

"Jeg forstaar for Resten ikke, hvorfor De frygter saa meget herfor," svarede Indieren. "Dersom De vil holde, hvad De har lovet mig — og jeg kan ikke tro andet efter den højtidelige Ed, De har svoret mig — saa skal der ikke hænde noget, som De behøver at ræddes for, og saa skal Elma al Tid være sikker."

Mr. Marsh betragtede Indieren med et bøn-faldende Blik.

"Hvad skal jeg gjøre, naar hun siger nej?" sagde han. "Jeg har hverken Ret eller Magt til at tvinge hende."

"Hun tør ikke sige nej, hvis De fortæller hende den hele Sandhed."

"Elma er stolt og overmodig, hust paa det, og hvis hun siger: 'Jeg foretrakker Fattigdom for det Balg, du stiller mig,' kunne vi ikke bøje hendes Sind. De

veed, at det ikke er godvilligt, at jeg bryder mit Løfte til Dem, Neubro, thi jeg har aldrig tænkt mig, at der skulde komme den mindste Vanstuelighed i Vejen. Jeg har indbildt mig, at hun, der fra Barn har levet sammen med Dem og har Dem at takke for saa meget, aldrig kunde leve uden Dem, og at hun med Glæde vilde samthkke i at blive Deres Husfru. Dersom jeg har taget fejl, er det ikke min Skyld. Hun har levet afsondret fra den øvrige Verden, og De er den eneste Mand, hun har staaet paa en fortrolig Fod med. Hun har en Gang givet Dem sit Ord paa, at det skulde blive, som De ønskede. Jeg tænkte derfor, at alt var godt —“

„Men De gjorde Dem skyldig i et ulykkeligt Fejlgreb, da De tillod Theofilus Norton at blive boende her,“ afbrød Indieren ham med sunkende Dine.

„Jeg kunde da ikke jage ham bort fra min Dør som en Hund, saa længe han var syg og lidende.“

„Men De kunde have holdt Elma borte fra ham. For hendes Skyld har jeg fornægtet min Religion og mine Fædres Land og er bleven som en af eders, og saa skal den første, den bedste fremmede, som kommer inden for eders Døre, uden mindste Anstrængelse vinde, hvad jeg har arbejdet saa haardt for at opnaa.“

„Jeg har aldrig tænkt derpaa,“ svarede Mr. Marsh modfalden.

„Og da jeg advarede Dem, vilde De ikke høre mig.“

„Jeg troede, at De tog fejl. Det syntes saa umuligt, at Elma skulde bryde sig om en Mand, hun kjendte saa lidt til.“

„Men der var saa meget, der talte for ham. Hun havde frelst hans Liv, og det gav ham strax en romantisk Interesse i hendes Dine.“

„Men han elsker hende ikke.“

„Jeg veed det,“ svarede Indieren med en pludselig Glans i sine mørke Dine. „Han elsker en anden, som nu kan tilhøre ham, dersom han vil — det er mit eneste Haab.“

„Og det bedste, De kan have,“ bemærkede Mr. Marsh, der med Glæde greb denne Lejlighed til at berolige den Mand, for hvem han nærede en hemmelig Frygt. „Naar Elma føler sig stuffet her, vil hun vende sig til Dem for at faa Trøst, Neubro. Hun er alt for stolt til at vedblive at elske en Mand, der ikke bryder sig om hende, tro mig. Jo oftere hun ser ham og taler med ham des mere vil hun blive overbevist om, at hendes Kjærlighed er haabløs, hvis hun ser Næsten elsker ham, som De siger, og den saarede og krænkede

Følelse vil sikkerligt forandre hendes Tanker. De har al Tid været trofast; De har vedbleven med at flatte det Hjærte, som han har foragtet, og denne Overbevisning vil knække hendes Overmod og røre hendes Sind. Saa maa De træde til og trøste hende og give hende hendes Selvagtelse tilbage, og hun vil blive taknemmelig, og Taknemmeligheden vil gaa over til Kjærlighed, det er en Sag, der forstaar sig af sig selv."

Indieren lyttede til disse smigrende Ord uden nogen synlig Bevægelse. Han havde alt for skarpt et Blik til, at han ikke skulde mærke, at Mr. Marsh lagde an paa at bibringe ham denne Tro.

"Vi saa at se," svarede han trist. "Men jeg kjen-
der hende godt, og jeg tror ikke, hun saa let skifter
Sind. Naar Kjærligheden een Gang er vaakt hos
hende, elsker hun for bestandig — naar hendes Had er
vaakt, haader hun til evige Tider."

"I Sandhed, De miskjender hende, Neubro. Hun
har et kjærligt Hjærte og har aldrig glemt, at De en
Gang har frelst mit Liv."

"Men hun har glemt det Løfte, hun den Gang
gjorde mig, eller snarere hun overser det aldeles," svarede Indieren.

"Hvorledes kan De vide det?"

"Fordi jeg mindede hende herom for en lille Tid

iden, og hun paatog sig en Tone, som om jeg havde handlet uværdigt ved at tvinge hende til at aflægge et Løfte den Gang, hun var saa ung og befandt sig i saa stor en Nød."

"Men tænk paa den Triumf at vinde hende til Trods for alle disse Hindringer! Og det vil De, Neubro, tro mig!" sagde Mr. Marsh, der rigtignok sagde andet, end han mente. "Elma vil vende sig til Dem for at faa Trøst og Lindring i sin Sorg, og hendes Taknemmelighed vil snart forandres til Kjærlighed."

Indieren rystede paa Hovedet. Men Menneskene ville saa gjerne tro det, de helst ønske, og Mr. Marshs Ord vare derfor ikke uden Indflydelse paa ham.

Mr. Marsh vovede ikke at fortælle ham om Theofilus' tilfattede Besøg eller om deres Møde i London. Han haabede, at Neubro vilde blive i Uvidenhed om dette Møde, og at han vilde betragte Besøget som et rent tilfældigt, med hvilket han, Mr. Marsh, ikke havde haft noget at gjøre.

Frygt gjør Menneskene fejge og modløse, og Mr. Marsh, der skyldte Indieren langt mere end hans Datter havde Begreb om, følte sig aldeles i dennes Sold.

"Og Pepita?" sagde han pludselig, for at vende

sig til en mindre ubehagelig Gjenstand. „Tror De ikke, der kan gøres noget med Hensyn til hende?“

„Intet, med mindre De er tilbøjelig til at fortælle hende den hele Sandhed,“ svarede Indieren.

„Og det vilde være det samme som at tilintetgjøre hele mit Bærk, med mindre det skulde hjælpe at appellere til hendes Edelmødighed for Elmas Skyld.“

„Jeg vil ikke raade Dem til at vove dette Forsøg. Der har i den sidste Tid hersket et koldt Forhold mellem dem — af hvad Grund veed jeg ikke — og Pepita vil forkaste ethvert Kompromis i den Tro, at hun ved at modtage Betingelser kunde gjøre den anden Uret.“

„Og De kan ikke udøve nogen Tvang paa hende?“

„Nej, den Tid er forbi. Det er længe nok, at jeg har holdt hende i Skaf, og jeg har al Grund til at være stolt af, at det har været saa længe, næsten ni Aar.“

„Ja, jeg veed det, Neubro, og jeg nægter Dem ikke min Tak herfor. Hvis De ikke havde været, vilde mit Liv i disse Aar have været aldeles utaaeligt.“

„De havde gjort bedre i at følge mit Raad og strax skaffet Byrden af Bejen.“

„Naaste, men jeg frygtede for Offentligheden, og dersom jeg havde taget mine Forholdsregler for at skaffe

mig fri for alle disse Bryderier, maatte jeg have henvendt mig til flere Folk og sat min Lid til deres Diskretion. Men, ser De, naar jeg vilde have fordret et Tavshedsløfte af saadanne, vilde de let have fattet Mistanke og troet, at der var noget galt sat, at det var langt værre, end det i Virkeligheden var. Derfor har jeg anset det for fornuftigere ikke at gjøre nogen til min fortrolige i denne Sag. Dersom vi blot kunde overtale Pepita til at forlade Landet, vilde der ikke være noget at frygte.“

For en Tid siden vilde Pepita være bleven glad, hvis man vilde have tilladt hende at rejse til sit eget Land, men nu, da hendes Taalmodighed var udtømt, var hun hverken til at tvinge eller til at forjage. Fast i sin Beslutning, modstod hun baade Smigrerier og Trusler og vilde ikke høre mere paa Indierens Ord.

„Ja,“ svarede Neubro alvorligt, „men ser De, hun vil ikke forlade Landet. Hun er fuld og fast overbevist om, at hun er paa Nippet til at gjøre en stor Opdagelse, og alt, hvad jeg kan sige, vil ikke rolle hendes Tro.“

„Saa være Himlen hende naadig!“ svarede Mr. Marsh fortvivlet, „thi jeg indser ikke, hvorledes vi al Tid kan holde hende i Klemme.“

„Der er dog een Ting — hun veed i Virkeligheden ikke rigtig Bested med noget. Gissninger ere ikke Beviser; og dersom vi tage yderligere Forsigtighedsregler, kunne vi nok overlifte hende og for en Tid staffe os Fred. Dersom jeg var i Deres Sted, vilde jeg bære mig anderledes dristigt ad — send Bud efter hende og før hende omkring i Huset. Intet uden hendes egne Øjne vil overbevise hende, og det vilde være let at ordne det saaledes, at hun ikke fik nogen Underretning ved dette Besøg.“

„Jeg overlader alt i Deres Hænder,“ svarede Mr. Marsh modfalden. „Hvad De anser for rigtigst, det vil jeg gjøre, Neubro. Jeg har ikke længer saa stærkt et Helbred, at jeg kan udholde denne Kamp, og dog vilde jeg for Elmas Skyld gjerne opleve Enden.“

„Naa, godt; jeg vil bede Pepita om at komme her hen. Og jeg gjør bedst i at tale med hende strax, for at være den første, der underretter hende om Deres Hjemkomst.“

Mr. Marsh lod sit Hoved synke ned paa Brystet. Tanken om et saadant Møde var en sand Ildprøve for ham, men han maatte finde sig heri for om muligt at kunne opnaa Pepitas Tavshed.

Indieren skyndte sig strax til Pepitas Hytte. Han

fandt hende siddende ved Kaffeovnsgulden, men paakædt, som om hun skulde gaa ud. Hun havde et sort Knip- lings Tørklæde over sit Hoved og et smukt Guldkors, han aldrig havde set, hængende om Halsen. I hendes Øren hang Guldbandeloffer, og paa hendes Fingre sunk- lede Diamantringe; hendes Kjole var af tykt Silketøj, men syet efter en gammeldags Mode.

Hun saae op, da han traadte ind og sendte ham et listigt Blik, der endte med et haanligt Smil.

„De kommer nu ofte til mig, Neubro,“ sagde hun spydigt. „Siden De har ophørt at være min Herre, er De bleven en meget opmærksom Ven. De ser, at det er sandt, hvad jeg en Gang sagde Dem, at en Slave bliver al Tid foragtet.“

„Hold nu op med disse Spydhigheder,“ udbrød han i en bitter Tone. „Mr. Marsh er kommen hjem.“

„Ja, jeg hører det. Og hvad saa?“

„Han har sendt mig for at sige, at hvis De i Morgen vil komme op til ham, Pepita, vil han give Dem tilstrækkelige Beviser for, at Deres Mistanke mod ham er uretfærdig.“

Pepita lo foragtelig.

„Mr. Marsh er meget snild, men slet saa let faar han mig ikke til at gaa i Fælden. Jeg veed, at der i hans Hus er en Overslødighed af Rum, hvor I kunne

skule enhver, som I ønske at gjøre usynlig. Nej, jeg foretrækker et tilfældigt Møde, det kan De sige ham, og med det samme kan De takke ham for hans Godhed.“

„Men, Pepita, det er taabeligt af Dem at forkaste hans Forslag. Han længes endog efter at imødelomme Deres Ønske, saa vidt han kan.“

„Uden Tvivl,“ svarede hun under en haanlig Latter, „men disse Forslag, som De kalder dem, komme noget sent. Dersom han nu indbyder mig op til sig, er det fordi han ikke længer har nogen Grund til at frygte mine Besøg, eller fordi han har taget saadanne Forsigtighedsregler, at jeg bliver ufladelig. De kan fortælle ham fra mig, at jeg hverken er et Barn eller en Taabe, og at jeg tilbageviser hans Tilbud med al den Foragt, som de fortjene.“

„Saa har De altsaa opgivet Deres Hensigt?“ spurgte han ligegyldigt.

„Tvært imod har aldrig min Beslutning været stærkere end i dette Øjeblik, fordi jeg har den Overbevisning, at den vil føre til et heldigt Resultat. Men jeg ligner Dem, Neubro — jeg tror ingen; og derfor foretrækker jeg at handle alene.“

„Dg er dette det Svar, jeg skal give ham?“ spurgte Indieren.

„Ja, med mindre De foretrækker at lave et, der

passer bedre til Forholdene. Jeg har intet andet at sende.“

„De er en stor Taabe, Pepita.“

„Nej — jeg har været det, men nu er jeg fornuftigere. Jeg ønsker blot, at jeg fra Begyndelsen af havde stølet paa mig selv, saa havde jeg ikke haft nødig at spille alle disse kostbare Kar. Men nu nytter det ikke at sørge herover. Det eneste, jeg kan gjøre, er at ophjælpe, hvad der er tabt.“

„Hør mig, Pepita! Dette er den første Gang, Mr. Marsh har vist Tilbøjelighed til at nærme sig Dem, og hvorfor vil De saa ikke høre ham, før De selv handler paa egen Haand? Det kan ikke spille megen Tid, og der kan vindes en god Del derved. Han længes endog efter at give Dem den fuldstændigste Lejlighed til at anfille Undersøgelser —“

„Ja, fordi han er bange for mig,“ afbrød hun ham. „Dersom jeg nogensinde har tvivlet om hans Skyld, saa vil denne Omstændighed give mig tilstrækkelig Bevis derfor. Al den Tid, da jeg var under Deres Tvang og kunde holdes rolig, har han aldrig gjort sig den mindste Umage for at forsones sig med mig; nu, da jeg har vist, at jeg ikke er til at spørge med, finder han pludselig, at det er nødvendigt at forsones sig med mig.“

Tak ham herfor, thi dette giver mig Haab. Han vilde ringeagte mig, dersom han var uskyldig."

"De glemmer, at De har en Fordring paa ham, Pepita."

"En Fordring, han hidtil ikke har villet anerkjende, Neubro. Tiden er gaaet hen med at true mig, som om jeg var en Idiot. De maa dog indrømme, at Mr. Marsh har ingen anden Hensigt end at narre mig, og at jeg vilde handle som en Taabe, hvis jeg vilde indfinde mig hos ham efter hans Invitation."

Indieren bevægede sig langsomt hen imod Døren.

"De vil angre Deres Paastaaelighed," sagde han. "Det eneste Menneske i Verden, som kunde hjælpe Dem, er Mr. Marsh, og dersom De vilde appellere til hans Følelser, tror jeg ikke, De vilde angre det. Naar De imidlertid vil have Deres egen Vilje, er det naturligt, at Mr. Marsh forbyder Elma at besøge Dem."

Denne Trusel havde ingen bedre Virkning end hans Overtalelser. Pepita trak bestandig paa Skuldrene.

"Pigen bryder sig ikke længere om mig. Det er mig derfor ligegyldigt, om hun kommer eller ikke."

"De tager fejl, hun holder meget af Dem," vedblev Neubro.

"Saa er det en besynderlig Maade, hun viser det paa. Men nu for Tiden er dette et uvedkommende

Spørgsmaal. Jeg har andre Ting at tænke paa end Pigens Luner. Enten Elma kommer her eller ikke, skal jeg bestræbe mig for at gjøre, hvad jeg anser for min Pligt. Dette kan De fortælle Mr. Marsh og saa for Resten lade mig være i Fred."

"De er ikke videre høflig, Pepita," bemærkede Indieren.

"Det kan gjerne være; men jeg har nu faaet nok af Forsikringer og Løfter, Neubro. Lad mig nu i Fred, siger jeg, og gaa Deres Vej, som jeg gaar min. De undskog Dem en Gang for at modtage min Hjælp, og nu gjør jeg Gjengjæld, idet jeg lige saa lidt stoler paa Dem, som De stode paa mig."

Og hun vendte ham Ryggen og begyndte at varme sine Fødder ved Ilden.

Han saae, at han intet kunde vinde ved at blive, og han forlob derfor Huset og vendte tilbage til Mr. Marsh med den Esterretning, at Pepita med største Indignation forkastede hans Forslag; det eneste, de nu kunde gjøre, var at holde hende borte fra Godset og Gaarden for enhver Pris.

Kapitel 28.

De næste fjorten Dage gif forholdsvis roligt hen, og Mr. Marsh, der i Grunden havde et sanguinft Temperament, fik en Smule mere Mod. Han hørte af Indieren, at Pepita listede om ved Huset om Natten, men da Neubro personlig havde luffet alle Døre omhyggeligt, syntes der ikke at være nogen Frygt for, at hun skulde komme ind.

Imidlertid kom Theofilus for at aflægge den lovede Visit, og Elmas Ansigt straalede af Glæde. Hun havde ikke rørt sin Guitar i flere Maaneder, men den første Aften, efter at Theofilus var kommen, behøvede han blot at ytre et Ord, og Gitaren kom strax til Stede, og til Indierens store Uregrelse tonede atter hendes smukke Sang gjennem det gamle Hus.

Dagen tilbragte Theofilus med lange Spasereture sammen med Elma eller med at føre politiske Samtaler med Mr. Marsh.

Dg Pigens bedaaende Bæsen og hendes tilshneladende rene og uskyldige Bæsen indtog den unge Mand i den Grad, at han til sidst ikke kunde undvære hendes Selskab.

Mer og mer forsvandt Abelindeas Billede af hans Sjæl, men en Aften, da Elma sang en ny Sang, som hun havde kjøbt i London, berørtes Strænge i hans Bryst, og de gamle Vinder vakktes atter.

For to Aar siden havde han hørt Abelinde sang den samme Sang, og kjønt hun ikke havde Elmas glimrende Talent, kunde han dog aldrig glemme den Følelse og Inderlighed, som aabenbarede sig i hendes Sang.

Længe efter at Elmas sidste Tone var dødt bort, sad han og lyttede, men ikke til den muntre og snaksomme Pige, hans Tanker vare hos Lady Wharlow og han troede at kunne se hendes hvide og regelmæssige Profil og hendes sørgmodige og alvorlige Blik, idet hun rejste sig op fra Pianoet og uvilkaarligt vendte sine Øjne om til ham.

Men det var ikke andet end en Drøm — en vild, taabelig Drøm, alligevel var han saa bevæget, som om han havde oplevet noget virkelig. Han rejste sig

pludselig op for at skjule sin Bevægelse og forlod Bærelset og gik ud i Haven.

Han havde spaseret et Par Gange frem og tilbage paa Stien uden for Huset, da han pludselig bemærkede en Skikkelse, som listede sig om i Skyggen af Huset.

Theofilus lod, som om han ikke havde set noget, og blev ved at spásere. Men han holdt et vaagent Øje med det Sted, hvor han havde set Skikkelsen, og da han atter kom forbi Stedet, standsede han og tændte en Cigar for at kunne undersøge, hvem det var.

Han fik da ogsaa Øje paa en Figur, der øjensynligt tilhørte en Kvinde, men hun vendte sig hurtigt om, og han saa ikke mere.

Han fortsatte nu sin Vandring og henfaldt i Tanker over de mange Mysterier, der vare forbundne med dette hemmelighedsfulde Hus.

Han havde naaet Enden af Stien, og til sin store Overraskelse fandt han sig pludselig lige over for den indiste Doktor. Denne havde med Flid undgaaet ham, saa længe han havde opholdt sig her hos Mr. Marsh, og det forundrede ham derfor, at Indieren opsøgte ham i Haven og indlod sig i Samtale med ham.

At Neubro havde bemærket den hemmelighedsfulde Stikkelse var uden for al Tvivl, men ikke med et eneste Ord talte han herom til Theofilus.

Det var en kold Frostasten, Himlen var fuld af Stjærner, og Stilhed og Ro herskede rundt omkring; men stjønt Indieren bestandig rystede af Kulde og svøbte sig ind i sin Kappe, blev han dog staaende ved Theofilus' Side, og det lod til, at han ikke vilde gaa tilbage til sit varme Bærelse, før den unge Mand fulgte med ham.

Men denne havde ingen Lyst hertil og flyttede sig ikke af Pletten, men røg med første Ro sin Cigar.

Endelig kunde Indieren ikke udholde det længere.

„De bliver sikkerlig forkølet, Mr. Norton,“ udbrød han.

„Jeg bliver aldrig forkølet,“ svarede Theofilus ligegyldigt.

„Men De har ingen Overfrakke paa.“

„J Tørvejr gaar jeg sjælden med Overfrakke; og det er en behagelig Aften. Jeg kunde godt spasere her i tre Timer.“

Neubro drog et fortvivlet Suk.

„Jeg er nær ved at omkomme,“ udbrød han utaalmelig.

„Men lad Dem endelig ikke opholde af mig,“ bemærkede Theofilus med største Høflighed. „Det er naturligvis en anden Sag med Dem, der er født i et varmt Klima, men disse klare og kolde Aftener passe saa godt for den engelske Konstitution og virke saa behageligt paa os. Jeg havde ingen Anelse om, at De var saa forekommende at blive her for at holde mig med Selskab, ellers vilde jeg strax have gjort Indvending derimod.“

„Men Sagen er,“ sagde Neubro, idet han sænkede sin Stemme, „at jeg ikke kan gaa, før De gaar.“

„Hvorfor ikke?“

„Fordi den sidste Ting, jeg foretager mig om Aftenen, er at lukke alle Husets Døre, og som De ser er der ingen Lys i Binduerne, og alle ere gaaede i Seng uden os to.“

„Kan De ikke betro mig at lukke Døren efter mig?“

„Naturligvis, men et Løfte er et Løfte, og da Mr. Marsh gjør Regning paa, at jeg personlig udfører denne Forretning, saa kommer det til at gaa ud over mig, dersom der hænder noget. Dette vilde jeg høist nødig

have, og derfor vil jeg, dersom De ikke har noget imod det, vente, til De følger med."

"Men hvad skulde der hænde i en saa rolig Egn som denne?"

"Sandsynligvis ingen Ting," svarede Neubro koldt, "men min Forpligtelse er den samme."

For den almindelige Høfligheds Skyld kunde Theofilus nu ikke andet end kaste sin Cigar bort og følge Indieren. Men han gjorde dog en lille Omvej forbi det Sted, hvor han havde set den hemmelighedsfulde Skikkelse, og det morede ham at mærke, hvilken Umage Neubro gjorde for at drage hans Opmærksomhed hen i den modsatte Retning.

Da de endelig kom ind i Huset, og Indieren havde tilluftet og tilstænget Døren, sagde Theofilus:

"Jeg er bange for, at De har lukket en stakkels vildfarende Skabning ude. Jeg er sikker paa, at jeg saae en Kvindestikkelse liste sig om der nede langs med Huset."

"Jeg tror ofte at se noget lignende, men det er kun Virkningen af Styggerne," sagde Neubro ligegyldigt, idet han tog den tunge Nøgle ud af Laasen og stak den i sin Lomme. "Man bliver saa let skuffet paa denne Maade om Aftenen."

„Det veed jeg dog ikke; jeg har meget gode Djne.“

„Og jeg har ogsaa meget gode Djne, men jeg saae intet uden Skyggerne. God Nat, Mr. Norton, nu maa jeg op og se, om jeg kan faa mine Ben optøede, thi de ere næsten stivfrosne, Sengen er det bedste Middel, og jeg vil raade Dem til ogsaa at vælge dette.“

„Og jeg sveder næsten,“ svarede Theofilus, idet han leende løb op ad Trappen.

Ifke desto mindre var det ham meget til Pas at finde et stort Baal i Kalkelovnen, og han satte sig ned for an det og glemte snart baade den hemmelighedsfulde Skikkelse og Indieren.

Hans Tanker dvælede ved Adelinda og Elma; veylende Følelser opstege i hans Bryst, og snart stod den ene og snart den anden for ham som den, hvis Kjærlighed var den rene og sande. Endelig rejste han sig op og sagde til sig selv, at Adelinda var uværdig til at have Plads i en ærlig Mands Hjerter.

Han gik i Seng, men det varede længe, inden han faldt i Søvn.

Midt om Natten vaagnede han op, og det var

for ham, som om han ikke kunde trække sit Bejr, som om han var nær ved at kvæles.

Han blev forvirret og satte sig over Ende i Sengen, og han hørte nu tydeligt en vild Latter og en knitrende Ild uden for.

Under hans Dør var der en rød Streg saa skinnende og rød, at den tydeligt tiltjendegav, at Korridoren maatte staa i Flamme.

Theofilus sprang op af sin Seng kastede sine Klæder om sig og styrtede hen til Vinduet, som han stødte op, for at den kvælende Røg kunde trænge ud.

Han overbeviste sig nu om, at den Fløj, han beboede, stod i Flamme, og at ikke et Sekund var at spille, hvis han vilde frelse sit Liv.

Kapitel 29.

Som naturligt var, sprang Theofilus først hen til Døren, som han forsigtigt aabnede. Men aldrig saa snart havde han lukket den op, før Flammen slog om Stolpen og sved hans Haar. Han indsaa strax, at det var umuligt at undslippe ad denne Vej, og at den eneste Maade, en Redning lod sig iværksætte, var ud gennem Vinduet.

Her maatte handles hurtigt, og med Anvendelse af alle sine Kræfter fik han den tunge Seng slæbt hen til Vinduet, derpaa tog han begge Lagenerne og knyttede dem sammen og bandt dem om Sengestolpen. Sengens Matras kastede han ned paa Stien under nedem og betroede sig derpaa til det selvlavede Red, som Lagenerne dannede.

Vinduet var i en Højde af tolv Fod over for Jorden, men Lagenerne naaede kun halv Vejs, dog et lykkeligt Spring lod ham falde lige paa Matrasen, og hans Liv var frelst.

Lidt ør i Hovedet rejste han sig op og saae, hvorledes Røg og Flammer trængte gjennem alle Binduer. Mr. Marsh og Elma laa i den samme Fløj, og de maatte øjensynligt omkomme, hvis de ikke kunde vækkes.

Bludselig faldt det ham ind, at han havde set en stor Stige i Gaarden, og han styrtede nu af Sted for at hente den, men den var borte.

„Her har været nogen og taget den,“ sagde han til sig selv og spejdede forgjæves efter andre Redningsredskaber.

Men da han vendte tilbage, fik han heldigvis Dje paa Stigen, som stod op til Muren paa den højre Fløj, hvor der, saa vidt ham bekjendt, ikke boede andre end den indiste Doktor.

Da denne Del af Bygningen foreløbig var sikker, gjorde han sig ingen Betænkelse af at tage Stigen, som han med megen Møje fik anbragt op til Elmas Bindue.

I en Fart var han løben op ad Stigen og bankede hæftigt paa Ruden. Elma hørte det og sprang op af Sengen, og i den Tro, at det var en Røver, styrtede hun hen til Døren.

Men hans vel bekjendte Stemme standsede hende.

„Elma, Huset er i Brand!“ raabte han. „Kom strax, der er intet Øjeblik at spille!“

Hun viste, at hun var modigere end de fleste Kvinder, thi hun aklød ham uden Tøven og med den hende egne Behændighed var hun snart ude igjennem vinduet og havde Foden paa Stigens første Trin, medens Theofilus understøttede hende bag fra.

Lykkeligt naaede de begge ned, og Elmas første Spørgsmaal var nu:

„Hvor er Fader? Jeg vil strax gaa hen til ham, for at han ikke skal være ængstelig for min Skyld.“

„Deres Fader er endnu oppe paa sit Bærelse, Elma,“ svarede Theofilus. „Men nu gaar jeg for at hente ham. Hjælp mig med at slytte Stigen, thi jeg er saa anstrængt og udmattet.“

„At,“ udbrød Elma, „red min kjære Fader! Kom kom — Theofilus!“

Hun greb fat om Stigen, og inden en Minut var den stillet op til Mr. Marshs Vindue. Og før Theofilus kunde hindre det, sløj hun som en Hind op ad de stejle Trin, slog en Kude i Stykker og sprang ind i sin Faders Bærelse.

Mr. Marsh sov fast under Virkningen af Indierens
Abelinda. 23

svøndysfende Middel, men Elma fik ham snart vækket og underrettet om, at der var Ild i Huset.

„Huset i Brand!“ gjentog Mr. Marsh vantro, men Ulystjæret og Røgen overbeviste ham strax om, at det forholdt sig saa, og i samme Øjeblik var han ude af Sengen.

Han var en tung og svær Mand, og hans Lemmer vare ubevægelige, men Theofilus førte hans Fødder, og Elma opmuntrede ham, saa at ogsaa han naaede lykkelig ned i Haven.

Tjenestefolkene vare nu forsamlede neden for, og mellem dem stod Indieren og en udtæret og indfalden Skikkelse, der hylede og jamrede, idet hun pegede op til den brændende Fløj.

„Vil ingen frelse hende?“ raabte denne Kvinde-
skikkelse, og da hun fik Øje paa Mr. Marsh, styrtede hun hen til ham og greb hans Arm, medens hendes Øjne syntes at funkle som glødende Kul.

„Hvorfor frelser De hende ikke?“ streg hun. „I Sandhed, De har pint og plaget hende tilstrækkeligt i disse mange Aar og skal nu ikke lade hende omkomme i Flammerne. Gaa, siger jeg!“

Dg hun stødte ham hæftigt hen imod den brændende Bygning.

Han veg til Side for hende og saae paa hende med et alvorligt Blik.

„De har hjulpet med til denne Ulykke, Pepita,“ sagde han, „men som Sagen nu forholder sig, kan ingen jordisk Magt frelse den stakkels Kone, dersom hun, som De tror, er noget Steds i Bygningen.“

„Jeg veed, hun er der,“ raabte Pepita vildt. „Jeg banede mig Vej op til hende for et Par Timer siden, og da fortalte hun mig, hvor grusomt hun var bleven indespærret alle disse Aar, og hun tiggede og bad mig saa ynkeligt om at lade hende smage Frihedens Glæde een Gang til. Havde hun ikke Ret hertil?“

„Og De lod hende komme ud?“

„Ja,“ svarede Pepita, „og hun styrtede af Sted saa hurtigt, at jeg ikke kunde finde hende igjen. Men jeg veed, hun er der endnu, thi jeg saae hendes Ansigt i et af Vinduerne for et Par Minutter siden, og hun havde intet Begreb om Faren, thi hun lo lystigt.“

„Saa være hendes Død og Uldergang over Deres Hoved!“ udbrød Mr. Marsh højtideligt. „De har omfider saaet Deres egen Vilje, Pepita — er De nu tilfredsstillt? Stakkels Carlotta var vanbittig og strællelig hæftig, men jeg havde ikke Hjærte til at sende hende

ud mellem fremmede Folk, hvor hun kunde blive slet behandlet. Og desuden ønskede jeg at beholde min sørgelige Hemmelighed for mig selv, jeg ønskede det for Elmas Skyld, for at ikke hendes hele Fremtid skulde formørkes og ængstes ved Udsigt til en lignende Skæbne. De har tilintetgjort alle mine Planer, og De har dræbt Deres Søster. Vend nu hjem til Deres eget Land, og vær lykkelig, om De kan!"

I dette Øjeblik viste en vild Kvindestikkelse sig paa Taget; man saa hende danse om mellem Flammerne, medens hendes stingrende Latter gik som en Gysen gennem alle Tilskuerne.

Da hun fik Øje paa Mr. Marsh neden for, syntes hendes Blik at blive saa vild, som man kunde tænke sig.

"Dræb ham, dræb ham!" skreg hun med rasende Bevægelse, og som om hun søgte at gribe ham, gjorde hun et Spring frem ad og faldt sønderlemmet ned for Pepitas Fødder.

De løftede hende op, men Livet var ude, og stakkels Carlotta, hvis forvildede Fantasi og omtaagede Forstand ikke havde givet hende en rolig Time i mange Aar, havde endelig fundet Hvile.

Det var stræffeligt at være Vidne til Pepitas Fortvivlelse.

Hun kastede sig ned ved Siden af Riget, hun rev sig i Haaret og slog sig for Brystet, ligesom hun ogsaa var bleven vandvittig.

Da hendes hæftige Sorg havde udrafet og udmattet hende saaledes, at hun var bleven en Smule roligere, fik Mr. Marsh hende baaret over i Havehuset, hvor de alle toge Tilflugt, medens Sprøjten, som en af Karlene strax ved Ildens Frembrud havde hentet fra det nærmeste Sted, var i Virksomhed paa den ikke angrebne Del af Bygningen, for at forhindre den fra at blive antændt. Natten var stille, og heldigvis indstrænkede Ilden sig til den venstre Fløj.

Elma kunde ikke forstaa, hvorfor Indieren var saa uvirksom under Branden.

Saa meget hun end hadede ham, havde hun dog aldrig tvivlet om, at han var en modig Mand, og det synes besynderligt, at han ikke havde gjort sig nogen Umage for at redde enten hendes Fader eller hende.

Men det oplystes snart, at den uheldige Carlottas første Handling havde været at stjæle sig ind i Neubros Bærelse og binde hans Arme og Ben fast til den Sofa, hvorpaa han sov.

Desuden havde hun taget den dobbelte Forsigtighedsregel at afslaae hans Dør og var derpaa styrtet af Sted for at fuldbyrde sit strækkelige Værk.

Da Indieren vaagnede og fandt sig bundet, blev han grebet af en stor Forstrækkelse, og det tog ham over en halv Time at frigjøre sig for sine Bånd, og han var just kommen ned for at være Vidne til den uhyggelige Scene.

Det ærgrede ham, at den Lod at frelse Elma ikke var tilfalden ham, men Theofilus, og han gik stille omkring og henfaldt i mørke Tanker.

Elma var bleven dybt grebet. Hun havde staaet i den Formening, at hendes Moder var død for mange Aar siden, og nu havde hun saa uventet og usforberedt set hendes strækelige Endelig.

I det lille Havehus laa Pepita, og det varede en Stund, inden hun kom til sig selv. Da hun endelig formaade at rejse sig, gik hun hen til Elma og sagde:

„Nu veed du, hvorfor jeg har elsket dig. Og dine Besøg have været min eneste Fornøjelse i alle disse sørgelige Aar, som jeg har tilbragt her for at vaage over din Moders Interesser. Da hun saa hemmelighedsfuldt forsvandt, fortalte man, at hun var død og begravet; dette Følge Folk i Almindelighed sig til No med, men jeg kunde ikke staa mig til No hermed. Jeg troede, at Mr. Marsh havde haft en eller anden Grund

til at skaffe hende af Vejen, og jeg tog den Beslutning at udfinde Sandheden."

"Pepita! hvor kunde De tro saadant noget om min Fader?" udbrød Elma bebrejdende.

"Hvorfor ikke? Carlotta var af en ringere Stand end han; han giftede sig med hende paa Grund af hendes Skønhed, og da denne med Alderen forsvandt, mærkede jeg, at han begyndte at bebrejde hende hendes Mangel paa Dannelse og ytre Frygt for, at hun vilde nedværdige ham i Verdens Øjne og staa din Fremtids Lykke i Vejen. Hun var fuldstændig i hans Bold — horte fra alle sine Venner, og fordi hun var min Tvillingsøster, og der ikke havde været nogen almindelig Kjærlighed mellem os, oplastede jeg mig til hendes Forsvarer. Dersom Indieren Neubro ikke havde holdt mig op med Løfter og Trusler, skulde jeg for lang Tid siden have faaet Sandheden at vide."

"Og have hjulpet med til at tilintetgjøre hendes Liv en Smule tidligere," sagde Mr. Marsh strengt. "De trænger til en Smule mere Tro og Kristenkjærlighed, Pepita. Har stakkels Carlotta nogeninde beklaget sig over mig, saa længe hun var ved sin fulde Fornuft? Og har ikke hendes sørgelige Sjælstilstand været mit Livs største Sorg? Jeg skulde for flere Aar siden have

betroet Dem min Hemmelighed, men fordi De var saa hæftig og voldsom, vovede jeg ikke at stole paa Dem. Og saa længe Carlotta blev godt behandlet, havde jeg sikkerligt en Ret til at bevare min Hemmelighed for hele Verden. Mit eneste Ønske var at slaane Barnet; og var det ikke ligegyldigt for mig enten Folk sagde om min Kone, at hun var død, eller at hun var gal?"

Pepita slog Øjnene ned, som om hun skammede sig. Nu begyndte hun at forstaa, at hendes Paaftaaelighed og Hæftighed havde ført til skrækelige Resultater, og at hun vilde have tjent sin Søster bedre ved at stole paa Mr. Marsh.

„Under alle Omstændigheder,“ sagde hun, „rejser jeg nu bort. Da stakkels Carlotta nu er død, hvad har jeg saa mere at gjøre i dette kolde Land? Jeg vil blive, til hun er begravet, og saa vil jeg tage hjem og tilbringe Resten af mit Liv i Bøn og Anger. Hun talte saa fornuftigt, at, skjønt hun ikke kjendte mig og gjen- tog mit Navn saa spottende, det dog aldrig faldt mig ind, at hun var gal.“

„Ja, De vilde ikke tro det, Pepita, og De har aldrig villet tro det, fordi De havde et haardnakket Had til mig. Vilde hun have glemt sin Søster eller spottet over det Navn, som en Gang havde saa dejlig en Lyd i hendes Øre, dersom hun havde været sund?"

I hendes Sygdoms tidligste Dage, før den havde angrebet hende saa stærkt, kunde jeg ofte formilde hendes urolige Sind ved at nævne Deres Navn, og mange Gange kom der Fred i hendes vilde Dine, og hun lagde sin brændende Kind paa min Haand og mumlede atter og atter: Pepita, kjære Pepita!"

"Hold op! Bin mig ikke længer!" udbrød Pepita sønderknust. "Derksom De har været saa god imod hende, som De siger, hvorfor hadede hun Dem saa?"

"Fordi det er ofte Tilfældet, at gale Mennesker fatte et rasende Had til dem, som de have elsket mest i deres lykkelige Dage. Og vi vare lykkelige — hun har ofte fortalt Dem det — jeg har jet det mange Gange i Breve til Dem, som hun viste mig. Jeg har intet at bebrejde mig selv, hvad min stakkels Kone angaar, skjønt jeg i Sandhed har meget at sørge over."

Bevæget traadte Pepita hen til ham og kyssede hans Haand.

"Tilgiv mig!" var alt, hvad hun kunde sige. "Jeg tror nu, at jeg har gjort Dem uret al denne Tid, men jeg holdt saa meget af hende."

"Og det gjorde jeg ogsaa, Pepita. Hvorfor har De mistjendt mig saaledes?"

Spanierinden græd. Overligheder hørte med til hendes Natur, og hendes gamle Had til Mr. Marsh

forandrede nu pludselig til den største Kjærlighed og Agtelse.

„Ak, jeg er saa bedrøvet!“ klagede hun. „Blot De havde haft Fortrolighed til mig, det vilde have været langt bedre.“

„Deres Dine vare saa forblindede af Had til mig, Pepita, at De ikke vilde have troet det, De selv saae og hørte.“

„Maaske er det sandt, hvad De siger,“ svarede hun angerfuld.

„Ligesom saa mange andre, der ere i samme uhyggelige Tilstand som Carlotta, havde hun sine lyse Djeblitte og kunde lejlighedsvis tale meget fornuftigt for en halv Times Tid ad Gangen; men dette var kun Hæblik for an en Storm og blev al Tid efterfulgt af et langvarigt Anfald, under hvilket hun under Tiden slap uden for til Trods for alle vore Forsigtighedsregler, thi jeg kunde ikke bringe det over mit Hjærte at give hende en Spændetrøje paa. Ved en af disse Lejligheder gjorde hun et Forsøg paa mit Liv, stakkels Skabning, og havde ikke denne Herre,“ han pegede paa Theofilus, „kommet til Undsætning, vilde hun sikkert have opnaaet sin Hensigt. Den daglige Frygt for en eller anden Ulykke har gjort mig nervøs og svagelig, og det har under Tiden forekommet mig haardt, at jo

mere jeg arbejdede paa at gjøre hende Livet behageligt, desto tilbøjeligere var De, Pepita, til at lægge mig Hindringer i Vejen. Imidlertid er der nu ikke noget at skjule mere, kun vil jeg minde Dem om, at De har kastet en Skygge over det unge Barns Liv hift henne.“

„Gav Barmhjærtighed med mig!“ bønfuldt Pepita.

„De er havnet mere end nok. Den Bevidsthed, at jeg har været medvirkende i min Søsters Død og har ødelagt hendes Barns Fremtid vil ikke lade mig nogen Fred, saa længe jeg lever. Jeg tænkte, at jeg gjorde det bedste for min kjære Pige, men jeg har taget sørgelig fejl og maa nu tage Følgerne af min taabelige Daarskab. Hvis jeg ikke havde været, vilde Carlotta endnu have levet.“

„Efter mange Aars Uro og Lidelse sover hun nu godt,“ udbrød Mr. Marsh højtideligt. „Saa meget som jeg end elskede hende, beklager jeg hendes Død mindre, end jeg beklagede hendes ulykkelige Liv. Hun havde ingen Glæde, ingen Fred. Hendes forvildede Forstand udmalede hende bestandig rædselsfulde og gruelige Ting, som ikke eksisterede uden i hendes egen syge Fantasi, og hun blev fortæret af et lidensfuldt og brændende Had til Had til dem, som i Virkeligheden vare hendes bedste Venner. Himlen veed, at jeg sørger oprigtigt over

hendes sørgelige Skjæbne, men jeg kan ikke indse andet, end at det er godt, at hun blev tagen bort her fra, og det vilde være godt, om De kunde tænke det samme som jeg, Pepita."

"Maaske," svarede hun nedtrykt. "Men det har i mange Aar været mit eneste Haab at kunne faa hende at se, og nu da hun er borte, staar jeg ene tilbage uden Trøst og Haab."

"Nej, De har den Trøst at vide, at nu er hun lykkelig og har det fredeligt og godt, Pepita," svarede han blidt.

"Men der er ingen Ting at haabe nu," sagde hun.

"Jo, der er Haabet om at møde hende hisset," sagde han, idet han løstede sit Blik op mod Himlen. "For Dem og mig, Pepita, har Verden tabt dens Tilløftelse, men der er en Himmel oven over os! Hvem kan derfor sige, at Livet er uden Haab?"

"Det er sandt," sagde hun med Taarer i Øjnene. "Jeg vil komme og se Carlotta, naar det bliver lyst, maa jeg ikke?"

"Nej, det er ikke Carlotta, som vi have her, Pepita, men hendes jordiske Restes, som det vilde være smerteligt at betragte. Prøv paa at forestille Dem hende, som hun var, ikke som hun er, og tragt ikke efter en ny

Sorg, naar De allerede har saa mange Sorger, som De kan bære."

"Vil De da have, at jeg skal sly hende, fordi det er et uhyggeligt Syn?"

"Nej, det er ikke derfor. Dersom der var noget tilbage af hende, der kunde minde Dem om hende, vilde jeg ikke afholde Dem fra at se hende, men det stakkels sønderlemmede Legeme er ikke Carlotta. Hun er i Himlen, og vi gjøre bedre i at lade vore Tanker følge hende der hen frem for at dvæle ved de sørgelige Levninger. Nu kan jeg atter forestille mig hende i hendes skjønne Ungdom, og det er smukke Minder at pleje."

"Og Barnet — skal hun ikke se sin Moder?" spurgte Pepita, idet hun pegede paa Elma.

"Nej," svarede Mr. Marsh alvorligt og bestemt.

"Det vilde være alt for grusomt, kan De ikke indse dette, Pepita?"

"Maaske vilde det ogsaa være det," indrømmede hun, idet hun lagde Mærke til den Gysen, som gik igjennem Elmas flanke Skikkelse, „men jeg vil det."

"Gjør, som De synes," svarede han sørgmodig.

"Jeg taler i Deres egen Interesse, Pepita, men De

veed bedst selv, hvad De kan taale, og jeg har ingen Ret til at befale over Dem."

Tilsfreds med denne Indrømmelse, gif Spanierinden bort, just som det begyndte at gry ad Dag.

Elma overtalte sin Fader til at lægge sig lidt til Ro i et lille Værelse inden for. Selv blev hun i den store Havestue, og Husholdersten bragte hende et varmt Skavl og lovede at komme med en Kop Te til hende.

Denne Nats Begivenheder havde rystet Pigen strækkeligt, og hendes unge Ansigt var ligblegt og forgrædt. Det var derfor en stor Trøst for hende, da Døren gif op, og Theofilus, som uden for havde set hende sidde ene og forladt, traadte ind og sagde:

„Ilden er nu næsten dæmpet, og Folkene have arbejdet med en mageløs Udholdenhed. Der er nu ingen Frygt for, at den skal bryde ud igjen."

Elma saae op til ham med et ynkværdigt Udtryk og brast derpaa i Graad.

Han nærmede sig og satte sig ved hendes Side; han tog hendes Haand i sin og trykkede den til sine Læber.

„Min stakkels Elma, jeg kan fatte Deres Sorg — alt dette har været alt for overvældende for Dem, men kan min Medfølelse ikke trøste Dem en Smule?"

Dg rørt over hendes Uhykle — overvældet af hendes bedaaerende Skjønhed, som under disse sørgelige Forhold ikke var mindre end nogenfinde, drog han det lille Hoved med dets slagrende Lokker til sin Skulder og bøjede sig ned og trykkede et Kys paa hendes hvide Kind.

En let Gysen gjennemfoer Elma, men hun klyngede sig tættere op til ham. Mrs. Brown kom i dette Djeblit ind med Teen og maatte hoste hæftigt for at give sin Nærværelse til Kjende.

De sprang uvilkaarligt fra hverandre, men det var for silde. Der kom et betegnende Smil paa Mrs. Browns Ansigt, da hun satte Bakkelen paa Bordet.

Saa snart de atter vare alene, saae Elma paa Theofilus med en godt forstilt Angst.

„Denne Kone er en strækkelig Sladderløster,“ sagde hun rødmende, „hvad skulle vi gjøre Theofilus?“

Theofilus var en Mand af Vre, og han nærede de strengeste Principer i Henseende til Ret og Pligt. Hans Mening havde blot været at trøste Elma, men han saae, at han havde kompromitteret hende i Stedet herfor, og han maatte tage Følgerne. Han svarede alvorligt:

„De kan bringe hendes Tunge til Tavshed ved at

indrømme mig Ret til at være Deres Beskytter, Elma, det er det hele."

Han talte rigtignok ikke med en Elfers Barm, men hvis han nogensinde havde tvivlet om Elmas Følelser, saa laa de nu aabent for Dagens Lys.

Hendes Ansigts blev bogstavelig omdannet af den frydefulde Følelse, som gjennemsitrede hele hendes Væsen. Hun kunde ikke tale, hun sad, som om hun havde en lykkelig Drøm, som hun var bange for at forstyrre selv ved den mindste Bevægelse, og hendes Kinders Blegghed var afløst af en stærk og blussende Rødme.

Theofilus betragtede hende et Øjeblik, og Synet af hendes lidenskabelige Bevægelse forsonede ham med den Støbne, som Tilfældet havde beredet ham, og han drog hende atter til sig og sagde: „Elfer du mig, Elma?“

„Elste Blomsterne Solen?“ hvistede hun sømt. „Og du er min Sol, Theo. Uden dig vilde jeg vanskægte og forkomme; naar du kaster din Glans paa mig, lever jeg atter op og bliver stærk og sund. Men jeg vil ikke have, at du skal ofre dig for mig. Dersom du ikke elsker mig, lad saa Folk tale, som de ville, det er mig ligegyldigt. Alt er bedre, end at du skal binde dig til en Kvinde, du ikke kan elske.“

Men hendes veltalende Stemme og hendes ind-
sigtigrende Dine undertvang Theofilus, og han drog
hende tættere ind til sig.

„Min kjæreste, du kjender hele min Fortid og den
store Sorg og Skuffelse, jeg har haft, men hvis du
vil være en Smule taalmodig, skal jeg med Tiden lære
at glemme alt uden dig. Husk paa, at det er mit
Ønske at rive denne Kvindes Billede ud af mit Hjærte,
og maaste vil det med din Hjælp, Elma, blive lettere.
Du vil al Tid have den store Fordel frem for hende,
min kjære, at hvor som helst hun har bragt Sorg over
mig, der har du været min Trøsterinde. Hun har be-
redet mig et smerteligt Minde, du derimod et behage-
ligt, og vi søge aldrig at holde fast ved det smertelige,
det pinlige, veed du.“

„Men du har elsket hende længe, selv efter at du
lærte mig at kjende?“

„Og jeg skal elske dig længe, efter at jeg har ud-
redet hendes Billede af min Sjæl, saa det kan gaa op
mod hverandre,“ svarede han med et Smil. „Alle
Mennesker maa jo overlade til Himlen at bestemme de-
res fremtidige Skjæbne, og jeg indser ikke, at vor Lod
kan blive værre end alle andres.“

„Nej, i det mindste ikke, hvad mig angaar,“

svarede hun med fast Stemme. „Jeg vilde hellere leve sex Maaneder sammen med dig end et helt Liv uden dig.“

„Min stakkels Elma,“ sagde han rørt, „hvorledes er du kommen til at elske mig saa højt?“

„Jeg veed det ikke,“ svarede hun med et pathetisk Smil. „det er kommen af sig selv, uden at jeg veed af det. Jeg er saa lykkelig — saa lykkelig; jeg kan ikke tænke paa noget andet uden dette.“

Og hun slyngede sine bøjelige Arme om hans Hals og kysede ham med barnlig Hengivelse.

„Jeg maa tale med Mr. Marsh i Dag, maa jeg ikke?“ spurgte han.

„Som du synes, Theo; jeg overlader alt til dig. Og lad os nu drille Teen, ellers bliver den kold.“

Kapitel 30.

Der var intet i den hele Verden, som Mr. Marsh ønskede saa meget som et Giftermaal mellem Elma og Theophilus Norton; men Spørgsmaalet var, hvorledes skulde han blive fri for Indierens Fordringer.

I flere Aar havde han nydt godt af denne Mandes Formue, thi hans Pension fra det indiske Guvernement var langt fra tilstrækkelig til at bestride de Udgifter, som Opholdet paa Marshland førte med sig.

Da derfor Neubro havde gjort den Fordring at blive behandlet som Søn af Huset og stillet sin Pung til fælles Brug for „sin kjære Fader og Ven“, havde Mr. Marsh, sjønt modstræbende, samtykket i hans Ønske.

Efter som Tiden gik, havde han vundet Indieren mere og mere kjær, og det havde endog været hans Haab, at et saadant Egteskab en Gang vilde blive Elmas Lykke.

Og med denne Plan for Øje var Elma bleven op-

draget. Med ængstelig Opmærksomhed havde han fulgt hele hendes Udvikling for strax at kvæle i Spiren alt, hvad der kunde synes at være Arb efter Moderens uslykkelige Sygdom. Derfor vare hendes legemlige Kræfter bleven svæde og udbillede, og ethvert stillestående Arbejde eller enhver Anspænding af Sjælens Evner undgaaet. Indieren havde ikke alene opmuntret til denne Opdragelsesmethode, men ligesvem paastaet, at den var nødvendig, rigtignok af den Bevæggrund, at hans Indflydelse over Bigen vilde blive større, naar hun var holdt i Uvidenhed og affondret fra sine jævnaldrende.

Men Elma havde en bestemt og kraftig Vilje, og den Skæbne, de havde bestemt hende, stemmede aldeles ikke overens med hendes Dnske. Hun vilde ægte Theophilus Norton og ingen uden ham.

„Vi burde ikke have staaet i nogen Forbindtlighed til ham i disse mange Aar,“ sagde hun til sin Fader. „Vi kunde meget godt have levet af dine Indtægter, Fader.“

„Din stakkels Moders Tilstand forbrede store Udgifter,“ svarede han, „og jeg ønskede ogsaa, at du skulde have en Smule Udspreddelse og Fornøjelse i dit Liv, Elma.“

„Paa Neubros Bekostning. Saa vilde jeg langt

hellere have været uden en eneste Adspredelse," svarede hun stolt. „Du kan tro, Fader, at han nu vil mene, at han har Ret til at modsætte sig min Forlovelse med Theofilus Norton.“

„Mit kjære Barn, du maa ikke kalde det en Forlovelse," sagde Mr. Marsh ængstelig. „Naar Mr. Norton om lidt vil tale med mig, skal jeg fortælle ham den hele Sandhed.“

„Og han vil sige, som jeg siger, at Neubro ikke har nogen Ret til at stille sig mellem mig og min Lykke. Hvis han bygger paa det taabelige Løfte, jeg en Gang som Barn gjorde ham, vil han finde sig stuffet, thi jeg vilde heller bryde thyve Eder, jeg havde svoret, end stilles fra Theofilus.“

„Du elsker ham altsaa, Elma?" bemærkede Mr. Marsh sørgmodig.

„Ja, af mit fulde Hjærte og hele min Kraft, Fader. Dersom jeg vidste, at jeg skulde dø Dagen efter vort Bryllup, vilde jeg alligevel gifte mig med ham.“

„Mit stakkels Barn, du forstrækker mig! Du skulde lægge an paa at beherske dine Følelser.“

„Hvorfor det? Det er jo ingen Synd at elske Theofilus, eftersom han er god og trofast.“

„Men sæt, at noget stilte eder ad, Elma?"

„Intet uden Døden skal det!“ bemærkede hun med Overbevisning.

Mr. Marsh sukede og sagde ikke mere, idet han tænkte, at det vilde være lettere at tale fornuftigt med Theofilus, hvis Karakter og Sind var mere roligt end Pigens.

Theofilus lyttede til alle hans Argumenter med stor Ro, men i det hele taget var han af samme Ansættelse som Elma.

Siden Elma havde en saadan Affly for dette Giftermaal, var det umuligt at tvinge hende dertil, erklærede han, og dersom Neubro havde nogen Uresfølelse, vilde han strax give Afkald paa sine Fordringer, naar han mærkede, at de vare saa uvelkomne.

„De maa huske paa, at det er, hvad han har haabet og tragtet efter i ni Aar,“ sagde Mr. Marsh. „Da Elma var et rent Barn, elskede han hende allerede, og lige til den aller sidste Tid har han aldrig haft Tvivl om, at hun vilde tilhøre ham.“

„Og De ønskede dette Giftermaal, Mr. Marsh?“ spurgte Theofilus.

„En Gang syntes jeg, at det lovede Elma en sikker Fremtid, foruden at hun kom til at opholde sig i min Nærhed, saa længe jeg levede. Og Neubro har givet

Ufald paa sit Fædreland og sin Religion for hendes Skyld og har gjort vore Interesser til sine. Aldrig har nogen vist større Opoffelse. Havde han ikke været, kunde jeg umulig have bevaret min sørgelige Hæmmelighed saa længe. Han var det eneste Menneske, som kunde styre min ulykkelige Kone, og under hendes værste Anfald har jeg mange Gange været Vidne til, at et Ord eller et Blik af ham beroligede hende. Jeg kunde uden hans Hjælp ikke have haft hende her i Huset, og ofte vovede han sit Liv. De ser, at jeg staar i stor Taknemmelighedsgjæld til ham, og der var ingen anden Maade til at gjengjælde hans Tjenester."

"Men eftersom det nu er umuligt, Mr. Marsh, hvad saa?"

"Ja," mumlede denne nedslaaet, "Mennesket spaar, men der er en anden, der raader. Elma skal ikke tvinges, selv om jeg havde Hjærte til at gjøre det, og jeg frygter for, at hun vil være i Stand til en eller anden fortviblet Gjerning hellere end at opgive Dem."

"Saa maa der paa ingen Maade stilles denne Fordring til hende," svarede Theofilus, der delte Faderens Frygt.

"Men hvorledes skal jeg berolige Neubro?"

"Fortæl ham den hele Sandhed og betro Dem til

hans Udelmodighed. Se, der kommer han, og eftersom det er bedre at komme til en Forklaring med ham strax, vil jeg gaa bort. Jeg er overbevist om, at han aner noget og vil foretrække at faa ren Bested."

Theofilus gik bort, medens han talte, og passerede i Døren forbi Neubro, og Mr. Marsh, der ingen Udvej saae, maatte overvinde sig selv til at tage fat paa dette ubehagelige Hverv.

Neubro lyttede roligt til hans stammende og bevægede Tale og afbrød ham aldrig med saa meget som et Ord eller et Blik.

Da Mr. Marsh var færdig og udmattet lænede sig tilbage i sin Stol, sagde Indieren med største Ro:

„Elma kan forlove sig med denne Mand, hvis hun lystet, men hun vil aldrig blive gift med ham.“

„Saa vil hendes Hjærte bryde!“

Indieren smilede.

„Hjærter bryder ikke saa let, ellers vilde jeg være falden død om, medens De fortalte mig alt dette.“

„Og tror De, at De kan bringe hende til at opgive ham?“

„Nej, men jeg kan bringe ham til at opgive hende, hvad der jo i Grunden kommer ud paa eet.“

„Jeg tillader mig at sige, at jeg tvivler derom, Neubro.“

„Bent og De skal se,“ svarede han med en Overbevisning, der bragte Mr. Marsh til at studsse. „Giv De blot Deres Samtykke til Forlovelsen og meddel dem Deres Betsignelse; men nu gjør vi vist bedst i at tale om, hvorledes den brændte Fløj skal bygges op igjen, efter som vi med det første skulle have Bryllup paa Marshland.“

Mr. Marsh lagde ikke Mærke til det særegne Smil, som ledsagede disse Ord, og svarede i fuldstændig god Tro.

„Det vilde være at kaste Pengene bort, efter som Huset er endnu meget større, end vi behøve det. Det vilde være langt bedre at rydde Pladsen og blot at bygge en ny Ydermur. For Kisten er det ogsaa godt, at denne Fløj er borte, da der knytter sig saa mange smertelige Mindre til den.“

„De glemmer, at Elma skal gjøre et godt Parti, og at vi derfor ikke kunne være bekjendte at lade Mr. Nortons Slægt og Benner se en forfalden Bygning,“ svarede Neubro bestandig med det samme besynderlige Smil.

„Men Elma har ingen Formue, og hvad skalde vi derfor vinde ved at prale med en storartet Bygning?“

„Jeg vil dele min Formue med hende, naar hun

bliver gift," svarede Indieren. „Sig ligefrem til dem, at jeg indvilliger i alt og ikke skal lægge dem den mindste Sten i Vejen.“

Og han forlod Mr. Marsk, der var aldeles be-
styrket, og gik ud i Haven, hvor han traf Theofilus, og
med tilsyneladende Hjærtelighed gratulerede han ham.

„En Mand bør al Tid indrømme, naar han er
flaaet," sagde han roligt. „Dg jeg er flaaet. Saa
meget jeg end har elsket Elma, har jeg dog ingen Lyst
til at faa en Brud, der kun uvilligt gifter sig med mig,
og jeg skal ikke ulejlige hende med mine Forbringere,
medmindre De opgiver hende.“

„Jeg opgiver hende!" gjentog Theofilus hurtigt.
„Nærer De dette Haab, kan jeg kun sige Dem, at det
er forgjæves, thi jeg er en Mand af Ver.“

„Jeg nærer intet Haab, Mr. Norton. Mit Neder-
lag er absolut, og jeg bøjer mine Knæ for Sejrherren,
fordi jeg er' nødt dertil. God Nat!“

Og pludselig forlod han ham.

To Dage senere indeholdt Morgenposten og ad-
skillige andre Aviser en lille Notits, der fortalte, at der
var kommen en Forlovelse i Stand mellem Theofilus
Norton, forhenværende Parlamentsmedlem for Soamshire,

og Elma Marsh, eneste Barn af Mr. Marsh til Marshland; og Theofilus undrede sig over, hvorledes denne Forlovelse var bleven saa hurtigt bekendt, men han kom snart til den Anskuelse, at Indieren havde sørget for at faa denne Bekjendtgjørelse indrykket, thi denne var den eneste, som kunde tænkes at have Grunde herfor.

Abelinda modtog Aviserne regelmæssigt hver Dag, talket være Lord Wharlow's Omsorg; og Sutton blev forstrækkelig bestyrtet, da hun en Formiddag traadte ind i Dagligstuen og fandt sin Frue liggende bevidstløs paa Gulvet med en krøllet Avis i Haanden.

Men det var ikke den eneste Overraskelse, som Pigen havde denne Dag. Om Estermiddagen fik hun et anonymt Brev, hvori hun, hvis hun havde sin Frue kjær, blev opfordret til at møde Brevskriveren paa et angivet Sted, da han saa vilde meddele hende en Oplysning, der vilde være til stor Fordel for Lady Wharlow.

Sutton var i Begyndelsen tilbøjelig til ikke at agte paa Brevet, men hendes Nysgjerrighed sejrede og Kløften ser var hun paa det omtalte Sted, bærende en

Forstærkerkniv med sig under sit Shavl for alle Tilfældes Skyld.

Men hun saa snart, at hun ikke havde noget at frygte. Den fremmede var meget høflig og ønskede, som det lod til, kun at gjøre nogle Spørgsmaal med Hensyn til den Dagbog, som Lady Wharlow havde mistet, da hun forlod Belleville.

„Er De aldeles sikker paa, at De ikke har givet den til en mørk ung Dame, som De mødte i Skoven?“ spurgte han.

„Det skulde have været besynderligt, om jeg skulde have gjort det,“ svarede Sutton mut. „thi jeg har aldrig mødt nogen mørk ung Dame i Skoven.“

„Og er De villig til at sværge paa dette, hvis det blev forlangt?“

„Ja, thye Gange, om det skulde være,“ svarede hun. „Bilder De Dem ind, at jeg betror en saadan Ting til en fremmed! Jeg veed meget godt, hvem der har taget Dagbogen, kjønt jeg aldrig har høret et Ord derom til min Frue af Frygt for at bedrøve hende.“

„Miss Trevelyan?“ afbrød den fremmede hende hurtigt.

„Jeg siger intet,“ svarede Sutton, der ikke var

langt fra at blive overrasket over et saadant kjendskab til Forholdene.

„Alligevel hvis det er Deres Mening, „har De Ret,“ bemærkede den fremmede. „Og eftersom den er benyttet i en slet Hensigt, er det ligefrem en Pligt mod Lady Wharlow, at Sagen bliver oplyst. Hun har været lige saa uskyldig i sin Mand's Død, som De er det; og jeg kan tale af Overbevisning, da jeg kjender den skyldige Person.“

„Hvorfor i Alverden lader De saa min stakkels Frue blive mistænkt,“ spurgte Sutton, „naar et eneste Ord kan rense hende?“

„Fordi jeg ikke har kunnet gjøre andet, end jeg har gjort. Jeg havde ikke gjort Regning paa, at hun skulde blive anlagt, kan jeg forsikre Dem, denne Omstændighed har netop tilintetgjort alle mine Planer.“

„Maaſte er det Dem selv, der har dræbt min Lord?“ spurgte Sutton, idet hun gjorde sig Umage for at fange et Blik af den ubekjendte Mand's Ansigt.

„Maaſte,“ svarede han roligt, „men det spørges der ikke om nu. Kjender De Mr. Norton?“

„Ja,“ svarede Sutton.

„Godt. Jeg ønsker, at De skal tale med ham og fortælle ham Sandheden angaaende Dagbogen og alt, hvad De veed derom. Deres Frue er bleven grusomt

forurettet, men De kan bidrage til at skaffe hende Op-
rejsning — vil De det?"

„Om jeg vil?" gjentog Sutton. „Hvilket Spørgs-
maal! Jeg vilde gaa barfodet til London for at aflægge
mit Bidnesblyrd, hvis det kunde hjælpe hende."

„De kan hjælpe hende endnu bedre ved hurtigt at
tage til London med Toget," svarede han koldt. „Jeg
skal have et Møde med Mr. Norton i Morgen Kløkken
fem i Victoria Hotellet, kan De træffe os der paa denne
Tid? De kjender London, formoder jeg?"

„Ja, meget godt."

„Og kan jeg saa gjøre Regning paa Dem? Husk
paa, De vil gjøre Deres Frue en uvurderlig Tjeneste
ved at komme."

„Jeg vil komme, hvis jeg lever," svarede Sutton.
„Bær overbevisst herom."

„Naa, godt, jeg vil nu ikke opholde Dem længer,
men husk paa, at dette er en dyb Hemmelighed til i
Morgen Aften. Den mindste Indiskretion kan ruinere
alt."

„Jeg kan godt holde Mund, det behøver De ikke
at frygte for," svarede Sutton, og derpaa tog hun

Afsted med den fremmede Herre og gik tilbage til Lady Wharlow.

„Jeg har her et Brev, som skal med Posten, og da det er af Vigtighed, saae jeg gjerne, at du selv besørge det, Sutton,“ sagde Abeline, da Pigen traadte ind, og da denne med tilgivelig Nysgjerrighed saae paa Adressen, fandt hun, at Brevet var til Greven af Wharlow, Belleville Park.

apitel 31.

Theophilus onsaar det for sin Skyldighed at tage til sit Hjem saa snart, som muligt, for personlig at melde sin Forlovelse, og derfor ventede han kun, til Begravelsen havde fundet Sted, og rejste den næste Morgen til Byen.

Elma var næsten ude af sig selv, da han tog Afsted med hende.

„Jeg har en Følelse, som om en eller anden Ulykke forestaar os,“ sagde hun. „Den Ulykke, som er bleven mig til Del, er alt for stor og kan umuligt vare ved.“

„Hvilken ufornuftig Tale!“ sagde han. „Der er nogle Mennesker, der al Tid ere lykkelige.“

„Men jeg kan ikke tro, at jeg skal høre til disse faa begunstigede. Naar kommer du tilbage, Theo?“

„Om en Uges Tid, og saa ville vi bestemme vor Bryllupsdag, Elma. Jeg formoder du vil høre fra min Moder i denne Mellemtid, og du maa til Gjengjæld skrive hende et rigtigt smukt Brev til, min kjære, men husk paa Ketskrivningen.“

Elma skammede sig og blev rød.

„Jeg har kun faaet en tarvelig Undervisning, Theo, men jeg vil uddanne mig selv. Jeg skal begynde den Dag i Dag, og du skal se en Forandring, naar du kommer tilbage. Kjærlighed gjør Vidunder, veed du, og jeg vil ikke have, at du bestandig skal skamme dig over din Kone.“

„Det frygter jeg ikke for. For Resten mener jeg, at vi alle trænge til at uddanne os selv.“

„Du maa skrive og fortælle mig, hvilke Bøger jeg skal læse, Theo, og jeg vil lære flere Sider af

Grammatikken hver eneste Dag og faa Fader til at høre mig i min Lektie."

"Men overdriv det nu ikke, Elma. Du er endnu ung og har Tiden for dig."

"Jeg tørster efter at lære noget!" svarede hun.

Theofilus gik, og Elma trak sig tilbage til sit Værelse med et Suk, skjønt hun endnu var villig til at indrømme, at hun var den lykkeligste Kvinde under Solen.

Den unge Mand var omtrent kommen halv Vejs til Stationen, da han mødte Indieren, og da denne gav Tegn til, at han ønskede at tale med ham, standsede han strax sin Vogn.

"Rejser De direkte til London?" spurgte Neubro.

"Ja. Kan jeg gjøre Dem en Tjeneste?"

"Det skulde glæde mig, om De i Morgen vilde forunde mig en Samtale paa Deres Hotel, Mr. Norton. Der er noget, som jeg i Særdeleshed ønsker at tale med Dem om."

"Kunde De ikke have sagt mig det hos Mr. Marsh? I de sidste Dage har der været saa mangen god Lejlighed til at tale sammen."

"Det kunde jeg nok, men jeg har været bange for, at en eller anden kunde belure vor Samtale. Jeg haaber, De vil undskylde, at jeg har standsat Dem, Mr.

Norton, og at De vil opfylde mit Ønske, der kun er begrundet i, at vise en skyldig Bligt mod en Person, der er bleven uretsfærdig anklaget, og hvem jeg nu i Deres Dine og i hele Verdens Dine kan staffe Dprejsning."

Theofilus følte sig sælsomt til Mode.

"Hvem er denne Person?" spurgte han.

Indieren højede sig frem og hviskede:

"Lady Wharlow!"

"Og De kan give hende Dprejsning?"

"Ganste og aldeles. Jeg kender den Person, der har begaaet den Forbrydelse, for hvilken hun blev anklaget. Jeg kan ogsaa bevise, at den Tilføjelse i Dagbogen, som overbeviste Dem om hendes Skyld, er et Bedrageri."

"Dette siger De, fordi De mener, at det vil stille mig fra Elma," sagde Theofilus, hvis Mistanke pludselig var vakt. "De glemmer, at selv om jeg bliver overbevist om Lady Wharlows Uskyldighed, har jeg givet mit Ord til en anden, og at jeg ikke som en Mand af Ære kan trække mig tilbage, medmindre hun viser sig at være uværdig til min Agtelse."

"Det forstaar sig," svarede Indieren koldt, "men jeg formoder alligevel, at De ikke vil nægte mig denne Sammenkomst. Jeg overlader til Dem at godtgjøre

Lady Wharlows Skyldfrihed i Verdens Dine, og hvis De undslaar Dem herfor, vil Mistanken hvile over hendes Navn, saa længe hun lever. Men vilde det ikke være grusomt at holde Beviset tilbage? Hun har allerede lidt nok."

"Ja, tusende Gange for meget, hvis hun er skyldfri," svarede Theofilus. "Naar og hvor skal jeg træffe Dem i Morgen?"

"I Hotel Viktoria Kloften fem," svarede Indieren, og med det samme sprang han til Side og raabte til Kusten at kjøre videre.

Theofilus saa sig ikke om efter ham, da han var kommen til Stationen, skjønt han var overbevist om, at han skulde rejse med samme Tog. Der var nok, der bestjæftige hans Tanker.

Hvis det forholdt sig som Indieren havde sagt, hvad vilde han da ikke have givet for nu at være fri.

Selve Lyden af Abelinhas Navn havde bevæget ham i hans inderste Hjærte og sagt ham, at han aldrig burde have bundet sig til nogen anden Kvinde.

Hans Sind blev bogstavelig sønderrevet af modstridende Følelser, og den Nat fik han ingen Søvn i Døene.

Den næste Dag var forfærdelig lang, men aldrig

ſaa ſnart havde Klokken ſlaaet fem, før Indieren traadte ind i hans Værelſe i Hotellet. Hans Anſigt var mørkt ſom Natten, og hans Dine ſyntes at brænde, ſom om en djævelſk Ild raſede i dem.

„Frem for alt,“ ſagde han, „ville vi forſøge at oplære det Myſterium, ſom hviler over Dagbogen. De kan maatte huſte Lady Wharlows Pige Sutton?“

„Ja, meget godt.“

„Hun kommer juſt her hen. Men der er hun,“ tilføjede han, da Tjeneren aabnede Døren og viſte hende ind. „Vil De udfpørge hende, eller ſtal jeg?“

„Det er viſt beſt, at De gjør det,“ ſvarede Theofilus.

Indieren trak en Stol hen til hende og begyndte ſit Krydsforhør med en Dommers Færdighed.

„Jeg formoder, at De huſter Lady Wharlows Dagbog?“

„Ja, meget godt.“

„Hvor ſnart efter Lord Wharlows Død tabte De den af Synne?“

„Den ſelv ſamme Morgen. Den laa paa Bordet Afſtenen i Forvejen.“

„Dg fandt De den paa Kaffelovnsriſten halv fortæret?“

„Nej, det forſtaar ſig af ſig ſelv, ellers vilde jeg

Da den ikke kunde findes, fandt hun sig i Tabet, om hvilket. hvis jeg ikke tager meget fejl, Miss Trevelyan kunde fortælle langt mere end jeg."

"De tror altsaa, at hun har taget den?" spurgte Indieren.

"Jeg for mit Bedkommende har ingen Tvivl derom, thi en Gang, da min Frue var ude, og Miss Trevelyan troede, at jeg ogsaa var borte, greb jeg hende i at læse i Bogen, og hun bladede i den med den største Sindsro af Verden. Da hun saae mig, var det som om Bogen bed hende, thi hun kastede den fra sig og foregav, at hun troede, at det var det andet Bind af en Roman, hun ledte efter; men jeg var ikke saa tosset at tro det."

"Og man har aldrig siden hørt noget om den?" spurgte Indieren.

"Nej, men De kan stole paa, at det vilde være sket, hvis der havde været noget i den, som Miss Trevelyan kunde gjøre Brug af mod min Frue. Har De flere Spørgsmaal at gjøre mig?"

"Nej, og nu taler jeg Dem," sagde Theofilus, der nu for første Gang henvendte sig til hende. Han vilde stikke nogle Penge til hende, men Sutton svarede:

"Jeg tager ikke mod nogen Belsønning for at tale

Sandhed. Dersom jeg har gjort min Frue en Tjeneste, har jeg kun udført min Pligt, og dette er mig nok."

"Kunde De ikke ønske at tale med Miss Trevelyan, før vi gaa videre?" spurgte Indieren, saa snart de atter vare alene. "Hun bor ikke langt her fra, og jeg vil vente, til De kommer tilbage. Hun er baade trængende og begjærlig, og hvis De byder hende en antagelig Sum, har jeg ingen Tvivl om, at hun vil komme frem med Sandheden."

"Det vilde maasse være det bedste," svarede Theofilus og ringede paa Klokken og gav Ordre til at hente en Droske.

Miss Trevelyan havde to smaa Bærelser, men den Bevidsthed, at hun boede i et gentilt Sted opvejede mange Savn. Skindet burde for enhver Pris bevares, og sjønt hendes Skab ofte var tomt, kunde hun dog ikke bekvemme sig til at flytte ud i en Forstad, hvor hun kunde bo billigere.

Hun blev sjensynlig meget overrasket over at se Theofilus og viste sig i Begyndelsen meget kold og utilgængelig; men da han nævnte Penge, begyndte hun at lytte, og lidt efter lidt saae Theofilus, hvorledes hendes Pengebegjærlighed blev større.

Omstøder sagde hun meget oprigtig:

"Hvis jeg fortæller Dem, hvad De ønsker at vide,

vil jeg Der ved afgøre Lady Wharlow en Tjeneste dog mig selv kan styrke Glæde; dog da begge disse Ting vilde være lige ubehagelige for mig; kan jeg ikke gjøre det under tusende Pund af Deres for saa tvivl efter at tænke hendes for Skyld; og om Hemmeligheden dog være Det saa meget værre. Han tog sig til at skrive og sagde: „Hans Skyld i Adelinea enhver Dprejsning, og efter et Par Døgn Betænkning vil han gaa paa hendes Betingelser.

„Maaske vil De saa behage at skrive Anvisningen, før jeg begynder,“ sagde hun roligt.

Theofilus studsede. Han tog sin Lommebog op og rev et Blad ud og skrev en Anvisning paa tusende Pund. Da han leverede hende den, undersøgte hun den omhyggeligt og sagde derpaa uden mindst Skamfølelse: „Jeg tog Lady Wharlow's Dagbog i Haab om at finde noget, der kunde bevise hendes Skyld, men da jeg saae mig stuppet heri, overlod jeg den til en Pige ved Navn Elma Marsk, hvis Bekendskab jeg en Dag tilfældigvis stiftede, og af hvem jeg kunde mærke, at hun habede Lady Wharlow endog mere, end jeg gjorde. Jeg haabede, at hun kunde drage nogen Fordel af den, men

had der senere er bleven af den, det maa De spørge hende om, thi herom veed jeg intet."

„Og De siger, at der ikke var noget i den, som kunde skade Lady Wharlow?"

„Nej, den var fuld af intetsigende Brøvl. Det sidste Stykke var skrevet Aftenen før hendes Mand's Død og berettede deres Forsoning og hendes fromme Haab endelig at blive fri for mig."

„Og dog, hvis jeg husker ret, sagde De ved Forhøret, at De ikke troede, Lord Wharlow havde samtykket i Deres Afsted?"

„Ja, det gjorde jeg ogsaa," svarede hun koldt. „Jeg maa have tænkt mig, at det hang saaledes sammen."

„Og De forsikrede ogsaa, at De havde hørt høj- røstet Tale mellem dem, da de den sidste Aften vare ene sammen."

„Ja, jeg veed det," svarede hun med stamløs Frækhed. „Der er ingen, der kan forbyde en at have en Smule Fantasi, og en Forsoning forudsætter en foregaaende Strid."

„Men De maa i Deres Hjærte have været overbevist om, at Lady Wharlow var uskyldig?"

„Maaske var jeg det, og maaske var jeg det ikke. I ethvert Tilfælde havde hun ikke behandlet mig godt,

og jeg skalde ikke have taget mig nær, om hun blev dømt."

"For Resten," vedblev hun, "vidste jeg, at mit Vidnesbyrd ikke var i Stand til at fælde hende, jeg har blot angrebet hendes Rygte og Værdi."

"Var det da ikke Dem, som lagde en lille Pakke, mærket „Gift“, i Lady Wharlows Dagbog?"

"Nej, jeg gav Elma Marsh den, just som jeg fandt den, hvordan den senere er kommen i Dagbogen, maa De spørge hende om."

"I ethvert Tilfælde er De en ryggesløs Kvinde, Miss Trevelyan."

"Jeg taler Dem for Deres Oprigtighed," svarede hun, men han vilde ikke høre mere paa hende, og han greb sin Hat og gik. — —

"Naa," sagde Indieren, da Theofilus kom tilbage, "er De tilfreds med, hvad De har hørt?"

"Ja, hvad dette Punkt angaar."

"Og hvad fordrer De saa mere?"

"Navnet paa den virkelige Forbryder," svarede Theofilus alvorligt.

"Jeg skal nævne hant, hvis De lover at give ham tre Dages Frist til at undslippe i. Han skal give Dem en skriftlig Tilstaaelse af Forbrydelsen; og af dette Papir kan De gjøre hvad Brug De lyst, men De

maa give mig Deres Ord paa, at De ikke vil foretage før efter tre Gange fire og tyve Timers Forløb."

Theofilus betænkte sig et Øjeblik og svarede derpaa.

„Godt, De skal faa mit Ord, og sig mig saa, hvem var det, der myrdede Lord Wharlow?"

„Det var mig!" svarede Indieren koldt.

„Dem! Og Manden havde jo ikke gjort Dem den mindste Fortræd?"

„Han stod mig i Vejen," sagde Indieren uden mindste Spor paa Bevægelse. „Jeg vidste, at dersom Lady Wharlow var fri, vilde hun gifte sig med Dem, og at jeg vilde blive en farlig Rival hvi; derfor besluttede jeg, at bane Vejen for Deres Lykke ved samtidig at berede mig min egen."

„Men hvorledes fik De Afgang til Huset?"

„Det var meget let, jeg listede mig ind, da det var mørkt, og skjulte mig i et Skab. Jeg havde været uden for Huset en to tre Gange forinden og set Lord Wharlow sidde i sit Bærelse og drikke af sit Glas. Da jeg den omtalte Aften saae Tjeneren forlade hans Bærelse, efter at han havde sat Glasset ind, stjal jeg mig ud af mit Skjul og kom Blaashre i Grebens Aftendrik. To Timer senere listede jeg mig hen til Døren og saae, at alt var forbi; jeg rensede da Glasset og stjal mig bort gennem et Vindue paa Trappen, og ikke

det mindste Spor af mig kunde opdages, vinduet kunde jeg lukke gennem et Hul i Glasset, og alle de Mærker, mine Sko dannede, tilintetgjorde jeg omhyggeligt.

„Ja, De har haaret Dem sukket ad“ sagde Theofilus, „men den stakkels Lady Wharlow har lidt strækkeligt for Deres Synd!

„Nej, med den værste af hendes Tidelse — med Tabet af hendes Kjærlighed og Tro — havde jeg intet at gjøre. Jeg tænkte at give hende Frihed og Lykke, men frygtede hende mod min Vilje at en Ulykke, jeg aldrig havde drømt om. Det Menneske, som har afsøjet hende den største Arbet, er den Kvinde, som indtog hendes Plads ved sit Bedrageri. Jeg vilde føre Dem og Lady Wharlow — men det er Elma, som har stilt Dem og hende ad.

„Nej, endnu er vi ikke færdige,“ udbød Theofilus. „Hun er god og trofast og vil tilgives mig,“ sagde hun, „hvor faar alt at vide.“

„Men Elma?“ spurgte Theofilus. „Hendes Regnskabsdag skal snart komme,“ sagde Theofilus kort. „Men hvor er det ved Tilfældet?“ De to veede mig?“

Neubred overgik ham det Papir. „Det er det samme som det er,“ sagde han. „Det er det samme som det er,“ sagde han. „Det er det samme som det er,“ sagde han.

Sekund efter Midnat kan De gjøre, hvad Brug heraf De ønsker.

Og uden at sige Farvel forlod han Bærelset, men hans misse, magre Ansigt og hans hule, urolige Dine stod ikke i Dage, men i Aar for Theofilus Nortons Blit.

Kapitel 32.

Saa snart Theofilus var kommen en Smule til Fatning, affendte han et Telegram til sin Moder og underrettede hende om, at hun ikke skulde vente ham hjem de første Par Dage, eftersom uopsættelige Forretninger holdt ham tilbage, og derpaa, da han ikke kunde finde No nogen Steds, tog han strax med Toget ud til Barleydown.

Han vidste, at han vilde komme for silde til at se Abelinda denne Aften, men alene den Bevidsthed at være i hendes Nærhed og at aande i samme Lust, som hun var ham en Trøst.

Hvor vilde ikke hendes Glæde være stor, naar hun hørte, at om tre Dage vilde hendes Navn være rensset for den Plet, som nu i Maaneder havde hvilet derpaa? Og hvor var ikke hans Lykke stor, naar han tænkte paa den Fremtid, baade hun og han gik i Møde?

Denne Nat syntes aldrig at ville faa Ende, og flere Timer tilbragte han med at vandre rundt om hendes Landsted.

Først da Dagen begyndte at gry, gik han tilbage til Gæstgiverstedet, og efter at have hvilet sig lidt og styrket sig med et koldt Bad, vandrede han atter ud paa Bejen for at oppebie den Tid, da han turde fremstille sig selv for hende.

Genimod Klokken ti kom en Herre spaserende forbi Theofilus. Han syntes aldeles optaget i sine egne Tanker og agtede ikke paa nogen af de vejfarende; men Theofilus kjendte ham og blev for et Øjeblik greben af en skinsyg Følelse.

Det var Lord Wharlow, som vandrede op til det Sted, hvor Abelinda boede, og snart forsoandt inden for dets Enemærker.

Han havde formodentlig noget vigtigt at tale om, thi han blev længe der inde, og det lod til, at han ikke vilde komme ud for det første.

Theofilus mistede endelig Taalmodigheden og gik

igjennem Haven og til Huset og bad at tale med Lady Wharlow.

„Lady Wharlow er for Øjeblikket forhindret, Sir,“ svarede en net lille Stupige, der kom til Døren.

„Er De saa god at sige til hende, at jeg har en vigtig Underretning at bringe hende? Den skal ikke tage lang Tid, og jeg haaber derfor, at hun vil modtage mig.“

„Jeg skal sige hende det,“ svarede Pigen, „men jeg tror ikke, det nytter.“

Alligevel kom hun en Minut efter tilbage med den Bested, at Lady Wharlow vilde modtage den fremmede, hvorm Pigen nu førte ind i Salen.

Theofilus ventede her i pinlig Spænding, og da han hørte hendes Dragt rækle uden for, kom han til at ryste og blev bleg.

Langsomt traadte hun ind. Han stod med Ryggen mod hende, og da han pludselig vendte sig om, foer hun tilbage med et overrasket Skrig og et forfærdet Blik.

Og medens hun stod saaledes, nærmede han sig og greb hendes kolde Haand, og uden at lade hende komme til Orde, fremsførte han strax, hvad han havde hørt, og hvad der laa ham paa Hjærte.

Til hans Overraskelse kom der ikke det mindste Uds-

gliint over hendes blege smukke Ansigt — tvært imod saae hun sørgmodig ud.

„For silde!“ var alt, hvad hun endelig fremstammede, og hun trak sin Haand ud af hans, og idet hun samlede hele sin Styrke for at faa Bugt med sin Bevægelse, tilføjede hun i en kold og alvorlig Tone:

„Jeg er Dem meget forbunden, Mr. Norton, for al den Umage, De har gjort Dem for at rense mit Navn, men det er aldeles umuligt, at der nogensinde kan blive en Forbindelse mellem os to. Lord Wharlow har troet mig hele denne Tid, den blotte Forlikring om min Ukyldighed var tilstrækkelig for ham. Da jeg derfor efter Deres lange Tavshed og Fraværelse saae Deres Forlovelse med Miss Elma Marsh, kaldte jeg min eneste trofaste Ven her til og fortalte ham ærligt og oprigtigt den hele Sandhed og lod ham afgjøre min Skæbne. Da han var tilfreds med den Forklaring, jeg gav ham, var Spørgsmaalet afgjort, og mit Hjerte og min Vre forbyder mig nu at gjøre nogen Forandring. Til al Lykke har De nu Miss Marsh til at trøste Dem, men jeg vil dog raade Dem til at tale med hende og alvorligt at opfordre hende til at lade den Lyst fare, som hun har til at efterligne andre Folks Haandskrift, thi dette er et Talent, der let kan bringe hende i Forlegenhed.“

„Pinda!“ udbrød han lidenskabeligt og fortvivlet.
 „De vil ikke straffe mig saa grusomt! Husk paa, at jeg
 aldrig for et eneste Sekund tvivlede om Deres Ustyldig-
 hed, før jeg saae dette.“

„Og selv da burde De ikke have tvivlet,“ svarede
 hun med en vis Strængthed. „Lord Wharlow vilde
 have fattet Mistanke til dette Bevis og snarere vægret
 sig ved at tro Miss Marsh og lade sig indvie i hendes
 Fortrolighed. Jeg tilgiver Dem,“ tilføjede hun, rørt
 over hans haabløse og fortvivlede Blik, „fordi jeg skyld-
 der Dem saa meget fra Fortiden af, men selv om jeg
 var fri, kunde jeg dog aldrig ægte en Mand, der i et
 helt Aar har antaget mig for en Morderke. Og De
 maa tilgive Miss Marsh, thi hun har syndet af Kjær-
 ighed til Dem.“

„Aldrig!“ svarede han næsten rasende, „selv om
 Følgerne af hendes Bedrageri havde været mindre
 stræffelige for mig. Kunde jeg dog aldrig tilgive hende
 eller bringe det over mit Hjærte at leve sammen med
 en Kvinde, der har vist sig saa yderst sambittighedsløs.
 Jeg vil i Morgen skrive baade til hende og hendes
 Fader, og saa skal enhver Forbindelse med denne
 Familie være ophørt. De bør erindre, Adelinde, at
 ogsaa jeg har lidt hele dette Aar. Jeg vil ikke indvirke
 paa Deres Følelser, men havde De set mig vandre fra

det ene Land til det andet bestandig forfulgt af Deres Billede og pint af en Kjærlighed, jeg ikke kunde besejre, saa vilde De være mindre grusom mod mig nu. Det er sandt, jeg har fejlet, men jeg vidste ikke, at Elma elskede mig eller kunde have nogen Grund til at be- drage mig, og derfor maatte hendes Vidnesbyrd natur- ligvis forekomme mig sandsfærdigt. Jeg tvivlede, saa længe jeg kunde, men da Beviset om Deres Skyld syn- tes at stirre mig op i mit aabne Ansigt, gav jeg efter til min store Sorg, til min uægelige Ulykke. — Himlen veed det!”

„Nu kan det ikke være anderledes,” sagde hun i en formildet Tone. „Jeg vil opfylde min Pligt; og Lord Wharlow er mig saa inderlig hengiven, at det vilde være et Forræderi mod ham at nære nogen Tvivl om min fremtidige Lykke. Prøv paa at glemme mig og vær selv lykkelig. Dette vilde jeg bede om, indtil den Tid kommer, da vi kunne mødes simpelt hen som Venner.“

„Men det vil aldrig ske!” svarede han fortvivlet, idet han kysede den Haand, hun havde rakt ham, og vædede den med sine Taarer. Han talte den sørgelige Sandhed.

Kapitel 33.

„Jeg er sikker paa at faa Brev fra Theo i Dag,“ sagde Elma til sig selv, idet hun med straalende Ansigt og smilende Dine en Morgen gik ned ad Trappen, og ganske rigtigt laa der i Stuen to Breve, et til hende og et til hendes Fader.

Dog sjønt hun ikke drømte om andet end glædelige Efterretninger, havde hun en vis Frygt for at aabne Brevet og gav først Faderen hans. Han aabnede det ibrigt og var allerede færdig med at læse det igjennem, da Elma just var begyndt paa sit. Strax ved de første Ord blev hun forvirret, som om hun ikke forstod Meningen, men snart stod den rette Sammenhæng tydeligt for hendes Dine.

Hun blev ligbleg, og Mr. Marsh, der ikke vovede at se paa sin Datter, lænede sig bestyrtet tilbage i sin Lænestol.

Endelig sagde han langsomt og smerteligt bevæget:

„Er det sandt, Elma?“

„Ja, det er,“ svarede hun med en Stemme, der løb hæs og besynderlig, „det var den eneste Mulighed for at opnaa det, jeg ønskede.“

„Mitt stakkels vilblegte Barn!“ sagde han medlidende. „Er dette min Fejl?“

„For en Del,“ svarede hun med mærkværdig Selvbeherstelse. „Du har aldrig ladet mig lære nogen Religion eller moraliske Principer. Naar jeg fik Lyft til noget, har jeg al Tid sat min Vilje igjennem, og jeg har aldrig kunnet forstaa, at noget kunde nægtes mig. Imidlertid har jeg nu spillet for højt et Spil og har tabt det. Der er intet andet at gjøre end at bøje mig for Omstændighederne.“

„Du taler saa roligt og filosofisk, Barn — du forstrækker mig,“ udbød han.

Hun lo, men det var en Latter uden Klang og uden Naturlighed.

„Reubro har været os for mægtig,“ bemærkede hun pludselig, „thi jeg ser hans Finger i alt dette. Jeg havde maasse gjort bedre i ikke at trodse ham. Men jeg har i ethvert Tilfælde haft et Par lykkelige Dage, og det er bedre end intet. Jeg gad vidst, om han er kommen hjem.“

„Jeg saae ham sldig i Gaar Aftes.“

„Sagde han intet?“ spurgte hun ivrigt.

„Nej, ikke et Ord om denne Sag. Han saae træt og daarlig ud, men han sagde, at der ikke var noget i Bejen med ham.“

„Jeg gad vidst, om han er paa sit Bærelse,“ sagde hun, idet hun pludselig rejste sig.

„Følg mit Raad, Elma,“ sagde Mr. Marsh alvorlig, „og lad Neubro være alene. Vi ville om et Par Dage forlade dette Sted og søge os et Hjem et andet Sted, og det er bedst om, vi kunne rejse i Fred. Og desuden bør vi ikke glemme hans Tjenester, hans megen Opofrelse — bør vi vel?“

„Jeg tilgiver ham fuldstændig, Fader, hvis det er det, du mener,“ sagde hun. „Vi tænke allesammen først paa os selv. Jeg ønskede paa min Maade — han paa sin. Han er gaaet af med Sejren, og jeg har tabt. Da Neubro var en Slave for mine Luner, foragtede jeg ham; nu begynder jeg at føle en vis Beundring for hans Snildhed og Mod.“

„Elma, blot du kunde komme til at holde af ham!“ udbrød Mr. Marsh, der heri saae en Løsning og Ende paa alle deres Belymringet baade de nye og de gamle.

„Hvad! Mener du, at jeg skal tage ham til Mand?“

„Ja, Elma.“

Hun gyste.

„Tror du da, at det er muligt?“

„Jeg veed det ikke; det var blot et Forslag. Jeg haaber, at du vil arbejde paa at glemme, hvad der piner dig, Elma. Jeg er saa modfalden, at jeg næppe veed, hvad jeg siger.“

Hun sprang hæftigt frem og kyssede ham.

„Hvor god er du ikke, Fader! Du har aldrig en eneste Gang gjort mig Bebrejdelser.“

„Hvor kunde jeg ogsaa det, naar dit Fejltrin, som du siger, for en Del er min Skyld? Jeg har først og fornemmelig arbejdet paa at udvilde dit Legeme, mit stakkels Barn, og jeg har staaet i den Formening, at det øvrige kom af sig selv. Hvem kan undre sig over, at du ikke har haft Kraft til at modstaa Fristelsen, naar den bestormede dig paa denne Maade? Desuden er du bleven haardt nok straffet uden mine Bebrejdelser; det er min Pligt at trøste dig, hvis jeg kan.“

Hun rystede sørgmodig paa sit Hoved.

„Vil du skrive til Theofilus, Fader? Sig ham lige-
frem, at jeg giver ham Ret i hans Dom om mig, og

fuldstændig løser ham fra hans Forlovelse. Jeg vilde
 dø lykkelig, dersom jeg kunde være sikker paa, at han
 aldrig vilde ægte Lady Wharlow, thi jeg haver hende af
 min inderste Sjæl, men jeg formoder, at du om kort
 Tid vil se hans Giftermaal i Avisen."

"Men saa vil du jo ogsaa se det," sagde han, idet
 han studsende betragtede hende.

"Nej, jeg skal ikke se det," svarede hun, idet hun
 vendte sit Hoved bort. "Det interesserer mig ikke
 mere." — —

De næste to Dage gif hen i en sølsom Ro, der
 ikke kunde andet end gjøre Mr. Marsh ængstelig. Han
 prøvede ofte paa at udsørge sin Datter, men hun havde
 al Tid et Smil paa rede Haand og under Tiden et
 lille Kjærtegn.

Den anden Dags Aften kom hun ned i hans
 Bærelse, da han var gaaet i Seng, og hun satte sig
 hen i en Krog.

Hendes Ansigt var meget blegt, hendes Øjne, næsten
 unaturlig store og klare, havde et forvildet Udtryk, og
 Mr. Marsh spurgte ængstelig:

"Du ligner ikke dig selv i Aften, Elma. Jeg
 haaber, du ikke bliver syg."

"Tvært imod, Fader, vil jeg sove meget trygt i

Nat og maaste længere end ellers og vaagne saa lykkelig! Glæder det dig ikke?"

„Mit stakkels Barn, din Lykke er mit eneste Ønske.“

„Ja, det veed jeg. Skal jeg ikke knæle ned ved Siden af dig og bede en lille Bøn, som Allett lærte mig? Hun sagde, at den al Tid vilde trøste mig, naar jeg var bedrøvet.“

Hun fremsagde den langsomt, og derpaa bøjede hun sig ned over ham og kysede ham, idet hun dybt bevæget sagde:

„Du har al Tid været saa god imod mig, Fader, og jeg er dog intet andet end en Byrde for dig. Det vilde i Sandhed være langt bedre, om jeg var død.“

„Elma!“ udbrød han bebrejdende.

„Jo, det vilde det være, Fader. Du vilde da have den Overbevisning, at jeg havde det lykkeligt og fredeligt, og du vilde blot savne mig en lille Stund. Du er en gammel Mand, og vi vilde snart blive forenede igjen. Du har al Tid tænkt paa mig før paa dig selv.“

„Det haaber jeg ogsaa, jeg gjør nu, min kjære Pige.“

„Det veed jeg.“ svarede hun bevæget. „God Nat,

Kjære Fader! Sov vel; dette er det bedste, man kan gjøre, thi Sønnen ligner Døden."

"Min egen Elma, du faar ingen behagelige Drømme i Nat, hvis du bliver ved at tale om saadanne sørge- lige Ting."

"Jo, det faar jeg alligevel," svarede hun med Overbevisning, og idet hun atter kysede ham, forlod hun Bærelset, men da hun var kommen til Døren, vendte hun sig om og sendte ham et smertelig bevæget Blik.

Mr. Marsh sov uroligt og plagedes af ængstelige Drømme, han blev derfor glad, da Morgenen brød frem, og hans Tjener bragte ham den sædvanlige Kop Kaffe.

"Jeg føler mig træt og mat og vil ikke staa op endnu," sagde han. "Sig til Miss Elma, at hun skal se ind til mig, saa snart hun kommer ned."

"Som De befaler, naadige Herre," svarede Tjeneren med et Blik.

Men to Timer gik, og Elma kom ikke. Mr. Marsh blev greben af en sælsom Angst og ringede paa sin Klokke.

"Hvor er Miss Elma?" spurgte han.

"Hun er ikke kommen ned endnu, naadige Herre," svarede Tjeneren.

„Gaa gaa op til hendes Bærelse og sig, at jeg ønsker at tale med hende strax.“

Tjeneren vendte tilbage inden en Minut for at sige, at han ikke kunde finde hende der.

Det kunde umuligt forholde sig saaledes, mente Mr. Marsh, men alligevel begyndte hans Hjerte at banke højt og tydeligt.

„Giv mig min Slaabrot og mine Tøfler,“ sagde han. „Jeg vil gaa der op og selv se, du maa have taget fejl.“

„Nej. Herre,“ svarede Tjeneren, „jeg lukkede Døren op, og Bærelset var tomt.“

Mr. Marsh var i et Djeblit oppe ved Elmas Dør, men ogsaa han fandt hendes Bærelse tomt. Sengen var ikke rørt, en Buket af Vinterplanter stod paa Bordet og var halv visnen. Alt saae saa forsvømt og trist ud i denne graa og taagede Morgenstund, og en pludselig Skræk bemægtigede sig ham, og hele hans Legeme rystede.

„Hvor er Neubro?“ spurgte han Tjeneren. „Gaa og se, om han er i sit Bærelse — eller, blev, jeg vil selv gaa.“

Og han styrtede gjennem den lange Gang og ned ad Trappen og op i den anden Fløj. Han rev Døren op til Malerisalen og blev atter let om Hjertet.

Men, al, det var kun for et Øjeblik! Paa Sofaen laa Elma udstrakt, og ved hendes Fødder hvilede Indieren. Begge vare saa strækkelig rolige, saa ubevægelige, saa uimodtagelige for hans lidensfabelige Bønner og hans hæftige Ord.

De vilde ikke vaagne, de sov den evige Søvn, og maalløs sank Mr. Marsh ned ved deres Side.

Han mistede Bevidstheden og vidste intet af sig selv at sige. Da han langt om længe atter kom til sig selv, rejste han sig op og højede sig over sin Datters ubevægelige Legeme.

Han saae, at hendes kolde og stive Haand holdt et Brev fast omsluttet, og forsigtigt og langsomt, som om hun endnu kunde føle, trak han det ud og læste disse Ord:

„Min kjære Fader, Livet var alt for haardt at bære, Døden alt for fristende. Du vil tilgibe mig, ikke sandt? Du ønskede jo at se mig lykkelig. og nu er jeg lykkelig. Hverken Neubro eller nogen som helst anden kan du bebrejde noget, jeg er selv den ene skyldige. Jeg kunde ikke leve uden Theo, og i disse to uhykkelige Dage har jeg mærket, hvorledes mit Sind blev forvirret, hvorledes min Fornuft blev omtaaget — jeg

frngtede for min Moders Slæbne, og jeg vilde være bleven gal, stulde jeg have levet — og er det saa ikke bedre at dø? Neubro tilberedte en Drik til sig selv, og da jeg af hans Ansigt gjættede mig til, hvad det var, stjal jeg mig bag ved ham og snappede pludselig Glasfæt af hans Haand og tømte det indtil Bunden. Det er ingen smertelig Død, tvært imod har jeg en behagelig og dejlig Følelse, som om jeg drev ned ad Strømmen — langt, langt bort — men jeg er saa mat — alt er en Taage — jeg kan ikke mere. Det bliver — mørkt! Far vel!”

Og derpaa havde hun lagt sig ned og var død; og han, der var gammel kunde ikke finde en saadan Hvile trods sin Længsel derefter. Doktoren havde taget fejl; der var endnu Mars Livskraft tilbage i ham. Hans kjære Pige ventede efter ham, men han kunde ikke overstride det sorte Svælg, som stilte ham fra hende.

Himlen have Barmhjærtighed med ham i disse lange og sørgelige Dage og sende ham den Trøst, han saa haardt behøver.

*

*

*

Sex Maaneder efter Elmas Død ægtede Abelinde Lord Wharlow. Hun havde betinget sig denne Frist, og han var alt for glad over at faa hende til Hustru, til at han skulde nægte hende noget af hendes Ønsker. Og hans Taalmodighed blev belønnet.

Da de kjørte bort fra Kirken, hvor Bielsen i al Stilhed var gaaet for sig, sagde hun med straalende Øjne:

„Jeg vidste, at jeg maatte elske dig, hvis du gav mig Tid, thi du er saa god. Var det ikke godt at vente herefter?“

„Og du har intet at bebrejde dig, ingen Frygt, Linda?“

„Nej,“ svarede hun bestemt. „For mig er Fortiden død og begravet. Jeg elsker dig nu, som jeg bør elske dig; maaske ikke med saa megen Lidenskabelighed, som jeg elskede ham, men med mere Snderlighed og større Haab. Jeg ser Fremtiden i Møde uden Frygt, kjære Reginald. Tror du mig ikke?“

„Min Linda, have ikke al Tid dine Ord været mig nok?“

„Det er sandt,“ svarede hun, og for et Øjeblik lagde en Sky sig om hendes Pande, men snart smilede hun igjen. „Hvilket trofast Hjerter har du ikke! Og jeg

er lykkelig ved Tanken om, at din Kone nu bærer et agtet Navn i Verdens Øjne."

"Min kjære Linda, jeg syntes, du for et Øjeblik siden sagde, at Fortiden var død og begravet for dig?"

"Men der er en Ting, jeg ikke kan og ikke vilde begrave, selv om jeg kunde. Jeg vil al Tid mindes, at du troede mig, da alle andre mistænkte og foragtede mig. Jeg elsker dig højere, naar jeg tænker paa dette!"

"Saa behøver det stedse i din Tanke," svarede han, idet han smit trykkede sine Læber til hendes. "Det er Fortidens Smerte og Sorg, jeg vilde have du skulde begrave, min elskede Linda."

"Og de ere begravne i en bundløs Grav," svarede hun, "thi Himlen er god og har omsider givet mig den sande Lykke!" — — —

Theofilus Norton begyndte igjen sit omflakkende Liv. Men han kom hjem for at lukke sin Faders Øjne, og derpaa slog han sig til Ro, da han erkjendte, at regelmæssigt Arbejde er bedre end at vandre om i Verden uden Maal og Med.

Han traf ofte sammen med Abelinda i Selskabs-

livet, men han søgte aldrig at forny det gamle Bekjendtskab. Han glædede sig uegennyttig over hendes Lykke, og for hendes Skyld blev han ene og ugift alle sine Dage.

Naar som helst han havde et Par Dages Frihed, tog han ned til Marshland, hvor Mr. Marsh, der var bleven rig ved Indierens Formue, tilbragte sin trøstesløse Tilværelse med at bede om en snarlig Forløsning.

Pepita rejste tilbage til sit eget Land. Allett slakker endnu om paa Landevejene og besøger ofte Belleville, og det smigrer hende umaadeligt, naar Lady Wharlow bringer sine Børn hen til hende. De smaa gjøre hende da alle Slags besynderlige Spørgsmaal om hendes mærkværdige Hjem og klavre op paa Ryggen af hendes gamle graa Hest og fortære med stort Velbehag det Sukkergodt, som den gode Kone al Tid er forsynet med.

Den Stygge, som hviler over Alletts Liv vil aldrig svinde, men hun bærer sin Skæbne med Taalmodighed. I Himlen ere alle Hemmeligheder kjendte, og „Skyldig eller ikke skyldig“ er ikke Spørgsmaalet her.

Hver Gang Solen gaar ned, siger Allett til sig selv, at nu er hun en Dags Marsch nærmere ved sit

Hjem. Og naar Lady Wharlow begynder at tænke paa Udstyr til sine Døtre og et passende Parti for sine Sønner, da vil hun, der ikke har saadanne Pligter at opfylde, vende sine gamle Hest imod Marden, hvor hun vil søge sig et Hvilested ved sin Moders Side.

Ende.

